กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

วิทยานิพนธ์

ของ

วุฒินันท์ จันทร์ทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา

พฤษภาคม 2569

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

วิทยานิพนธ์

ของ

วุฒินันท์ จันทร์ทอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา

พฤษภาคม 2569

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ACADEMIC COLLABORATION NETWORK DEVELOPMENT STRATEGIES OF VOCATIONAL COLLEGES UNDER THE OFFICE OF THE VOCATIONAL EDUCATION COMMISSION

BY

WUTTHINUN JUNTHONG

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for

The Doctor of Philosophy Degree in Educational Administration and Development

Sakon Nakhon Rajabhat University

May 2026

All Rights Reserved by Sakon Nakhon Rajabhat University

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ วุฒินันท์ จันทร์ทอง

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการสอบ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนา ประสานตรี) และผู้ทรงคุณวุฒิ

.....กรรมการสอบและ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี) ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

.....กรรมการสอบ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนิต ศรีประดิษฐ์) และผู้ทรงคุณวุฒิ

.....กรรมการสอบและ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์) กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

.....กรรมการสอบ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอกลักษณ์ เพียสา) แต่งตั้งเพิ่มเติม

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

.....
(ดร.พรเทพ เสถียรนพเก้า)
ประธานหลักสูตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 25 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2569

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์ ความช่วยเหลือ ความร่วมมือ และกำลังใจอย่างยิ่งจาก คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คณาจารย์ ผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มตัวอย่าง และวิทยาลัยภาครัฐ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ทุกประการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ความช่วยเหลือในการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่และให้กำลังใจตั้งแต่ต้น ส่งผลให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีความถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักวิชาการ และสำเร็จลุล่วงไป

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ช่วยตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยและกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้ความเมตตากรุณาในการสอบวิทยานิพนธ์จนลุล่วงด้วยดี คำแนะนำ ข้อควรพิจารณาต่าง ๆ ที่ได้รับจากการสอบถือเป็นกำไรที่ข้าพเจ้าได้นำมาศึกษาเพิ่มเติมและเป็นประโยชน์ ทำให้งานวิจัยฉบับนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

คุณค่าและประโยชน์ใดที่ได้รับจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้เป็นเครื่องบูชา พระคุณของบิดา มารดา และครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมเลี้ยงดูและคอยสนับสนุน การศึกษา ในครั้งนี้ ด้วยความระลึกในพระคุณเป็นอย่างสูง

วุฒินันท์ จันทร์ทอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ชื่อเรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผู้วิจัย วุฒินันท์ จันทร์ทอง

กรรมการที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี
รองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์

ปริญญา ปร.ด. (การบริหารและพัฒนาการศึกษา)

สถาบัน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ปีที่พิมพ์ 2569

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสานวิธี (Mixed Methods Research) มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ระยะ ประกอบด้วย ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ดำเนินการโดยการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน และประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ระยะที่ 2 การพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ดำเนินการโดยสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ และพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยการสนทนากลุ่ม ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 306 คน และระยะที่ 4 การจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสังเคราะห์เอกสาร แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผลการวิจัยพบว่า

1. องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย 2) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ 3) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 4) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 5) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย 6) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ 7) การประเมินผล และ การปรับปรุงงาน โดยทุกองค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ 7 พันธกิจ 7 เป้าประสงค์ 9 กลยุทธ์ 45 วิธีดำเนินการ และ 45 ตัวชี้วัด

3. กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในภาพรวมมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับ มากที่สุด

4. คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: กลยุทธ์ การพัฒนา เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

TITLE Academic Collaboration Network Development Strategies of Vocational Colleges under the Office of the Vocational Education Commission

AUTHOR Wutthinun Junthong

ADVISORS Assoc. Prof. Dr. Wanphen Nanthasri
Assoc. Prof. Dr. Waro Phengsawat

DEGREE Ph.D. (Educational Administration and Development)

INSTITUTION Sakon Nakhon Rajabhat University

YEAR 2026

ABSTRACT

This mixed-methods research aimed to develop academic collaboration network strategies for vocational colleges under the Office of the Vocational Education Commission. The research operation was divided into four phases. Phase 1 involved identifying the components of the academic collaboration network of vocational colleges, conducted through interviews with five experts and suitability assessments by another group of five experts. Phase 2 focused on developing the academic collaboration network development strategies, which involved interviewing five experts to analyze Strengths, Opportunities, Aspirations, and Results (SOAR analysis) and a focus group discussion with seven experts to refine the strategies. Phase 3 involved evaluating the propriety, feasibility, and usefulness of the developed strategies administered to 306 participants. Phase 4 composed a manual for implementing the strategies, with quality validation from five experts. The research instruments included a document synthesis form, semi-structured interview forms, and 5-point rating scale questionnaires. Data were analyzed for frequency, percentage, mean, and standard deviation.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

The findings were as follows.

1. The academic collaboration network consisted of seven components: 1) network agency/organization coordination, 2) strategic cooperation planning, 3) awareness of networking necessity, 4) collaborative vision setting, 5) participation of network members, 6) knowledge exchange, and 7) evaluation and continuous improvement. All components showed the highest level of propriety.

2. The strategies for developing the academic collaboration network of vocational colleges comprised one vision, seven missions, seven objectives, nine strategies, 45 implementation measures, and 45 indicators.

3. The developed academic collaboration network strategies, in overall, were rated at the highest level of propriety, feasibility, and usefulness.

4. The strategic implementation manual, in overall, was rated at the highest level of propriety.

Keywords: Strategies, Development, Academic Cooperation Network

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	คำถามของการวิจัย	4
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
	ความสำคัญของการวิจัย	5
	ขอบเขตของการวิจัย	6
	กรอบแนวคิดของการวิจัย	8
	นิยามศัพท์เฉพาะ	11
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19
	แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา	20
	ความหมายของการอาชีวศึกษา	20
	ความสำคัญของการอาชีวศึกษา	20
	บทบาทของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในระบบการศึกษาไทย	21
	นโยบายและทิศทางการอาชีวศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	25
	แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	27
	ความหมายของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	27
	ความสำคัญของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	28
	องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	30
	แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ	53
	แนวคิดและความสำคัญของการบริหารงานวิชาการ	53
	วัตถุประสงค์ของการบริหารงานวิชาการ	53
	ความหมายของขอบข่ายงานวิชาการ	55
	ขอบข่ายงานวิชาการ	56

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
	แนวคิดและทฤษฎีการวิเคราะห์ SOAR	94
	ความหมายของการวิเคราะห์ SOAR	94
	กระบวนการวิเคราะห์ SOAR	95
	กลยุทธ์และการพัฒนากลยุทธ์	96
	ความหมายของกลยุทธ์	96
	ความสำคัญของกลยุทธ์	98
	การพัฒนากลยุทธ์	99
	องค์ประกอบของกลยุทธ์	104
	การสร้างคู่มือ	110
	ความหมายของคู่มือ	110
	ขั้นตอนการสร้างคู่มือ	111
	องค์ประกอบของคู่มือ	112
	ลักษณะของคู่มือที่ดี	113
3	วิธีการดำเนินการวิจัย	115
	ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	115
	ระยะที่ 2 การพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	121
	ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	125
	ระยะที่ 4 การจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	135
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	143
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	144
	ระยะที่ 1 ผลการศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	144
	ระยะที่ 2 ผลการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	152

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ **หน้า**

ระยะที่ 3 ผลการตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และ ความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 242
ระยะที่ 4 ผลการจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่าย ความ ร่วมมือทางวิชาการ 276

5 สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ 281
สรุปผลการวิจัย 282
อภิปรายผลการวิจัย 283
ข้อเสนอแนะ 298

บรรณานุกรม 301

ภาคผนวก 321
ภาคผนวก ก คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมทางวิชาการ ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 323
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ 361
ภาคผนวก ค รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ 397
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 405

ประวัติย่อของผู้วิจัย 443

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัญชีตาราง

ตาราง **หน้า**

1 สังเคราะห์องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 32
2 การสังเคราะห์ขอบข่ายงานวิชาการ 58
3 สังเคราะห์การพัฒนากลยุทธ์จากแนวคิดนักวิชาการและนักการศึกษา 101
4 สังเคราะห์องค์ประกอบของกลยุทธ์จากแนวคิดนักวิชาการและนักการศึกษา 106
5 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 126
6 แผนการดำเนินการวิจัย 141
7 ผลการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 147
8 ผลการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการโดยการประเมินรายข้อในแต่ละองค์ประกอบ 148
9 ผลการวิเคราะห์จุดแข็งของกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา 153
10 ผลการวิเคราะห์โอกาสของกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา 163
11 ผลการวิเคราะห์แรงบันดาลใจของกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา 173
12 ผลการวิเคราะห์ผลลัพธ์ของกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา 184
13 ผลการวิเคราะห์ SOAR Analysis จับประเด็นรายคู่ที่ได้จากจุดแข็งและโอกาส (SO) 194
14 ผลการวิเคราะห์ SOAR Analysis จับประเด็นรายคู่ที่ได้จากแรงบันดาลใจและผลลัพธ์ (AR) 197
15 การจับประเด็นรายคู่ (SO) ที่ได้จากจุดแข็งและโอกาส 200
16 การจับประเด็นรายคู่ (AR) ที่ได้จากแรงบันดาลใจและผลลัพธ์ 206

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง **หน้า**

17 (ร่าง) กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา 215
18 กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา 233
19 จำนวนและข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน 242
20 ระดับความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา 244
21 ระดับความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์ 277

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ **หน้า**

1 กรอบแนวคิดของการวิจัย 10
2 ระยะการดำเนินการวิจัย 140

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มีเป้าหมายหลักเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม และการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2562) โดยให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาในลักษณะที่โรงเรียนและสถานศึกษาเป็นศูนย์กลางการตัดสินใจ (School–Based Decision Making) อันสะท้อนแนวคิดการบริหารจัดการศึกษาแบบกระจายอำนาจ (Decentralization) ที่มุ่งเน้นให้สถานศึกษาเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดทิศทางการจัดการเรียนการสอน โดยยึดผลประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ (สุวรรณี สมบูรณ์, 2560) ในกระบวนการปฏิรูปการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักการสำคัญไว้หลายประการ ได้แก่ หลักความร่วมมือ (Collaboration) ที่เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเข้ามามีบทบาทในการบริหารจัดการศึกษา หลักความรับผิดชอบ (Accountability) ที่กำหนดให้ผู้ปฏิบัติงานทุกฝ่ายต้องมีความรับผิดชอบต่อผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้น และการกระจายอำนาจสู่สถานศึกษาในด้านวิชาการ งบประมาณ บุคลากร และการบริหารทั่วไป ซึ่งแนวคิดดังกล่าวถือเป็นรากฐานสำคัญในการยกระดับคุณภาพการศึกษาไทยในทุกระดับ ไม่เว้นแม้แต่การจัดการศึกษาในสายอาชีวศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2563)

เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมีรากฐานมาจากแนวคิด “การพัฒนาโดยการมีส่วนร่วม” (Participatory Development) ที่เน้นให้ทุกภาคส่วนได้เข้ามามีบทบาทร่วมกันตั้งแต่การกำหนดเป้าหมาย วางแผน ดำเนินงาน ไปจนถึงการติดตามและประเมินผล เพื่อสร้างมาตรฐานคุณภาพที่ยั่งยืนและลดความซ้ำซ้อนในการทำงาน (Cole, 2022) สำหรับสถานศึกษา เครือข่ายดังกล่าวช่วยเปิดพื้นที่ให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างครู บุคลากร นักวิชาการ และผู้เรียนในหลายมิติ ทั้งด้านการพัฒนาหลักสูตร การวิจัย การบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่น และการใช้ทรัพยากรร่วมกันอย่างคุ้มค่า

ตัวอย่างของการดำเนินงานในรูปแบบเครือข่ายทางวิชาการ เช่น การพัฒนาหลักสูตรร่วมระหว่างสถานศึกษาในสังกัดต่าง ๆ การจัดประชุมวิชาการ การแลกเปลี่ยนนักเรียนและบุคลากร และการสร้างฐานข้อมูลกลางเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และการวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่เน้นความพอประมาณ มีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกัน ทั้งนี้ การร่วมมือดังกล่าวยังช่วยเสริมสร้างคุณธรรม ความรับผิดชอบ และจิตสาธารณะในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2567)

การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของสถานศึกษาสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษาสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561–2580) ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ที่มุ่งเน้นให้คนไทยเป็น “คนดี มีวินัย ภูมิใจในชาติ และมีสมรรถนะในการแข่งขัน” (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566) รวมถึงการสร้างระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ในส่วนของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566–2570) ได้เน้นการพัฒนาทุนมนุษย์ด้วยการยกระดับระบบการศึกษาให้ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานและเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อสร้างแรงงานคุณภาพที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างยั่งยืน (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566) ส่วนแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2566–2580) มุ่งพัฒนาระบบการศึกษาที่เน้น “การเรียนรู้ร่วมกัน” ระหว่างสถานศึกษา ชุมชน และภาคเอกชน เพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ และสนับสนุนให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2566) ในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการอาชีวศึกษาไทย พ.ศ. 2566–2570 ที่เน้นการยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาอาชีวะให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ โดยมีเป้าหมายสำคัญคือ “อาชีวะก้าวไกล คนไทยมีทักษะ” ซึ่งหนึ่งในกลยุทธ์หลักคือการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ทั้งในระดับประเทศและนานาชาติ เพื่อพัฒนาหลักสูตร การเรียนการสอน การวิจัย และการฝึกประสบการณ์วิชาชีพร่วมกัน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2567) ซึ่งนโยบายดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะการคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร และการทำงานเป็นทีม ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้อย่างมี

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

ประสิทธิภาพผ่านการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่เชื่อมโยงทุกภาคส่วนของสังคมเข้าด้วยกัน

ดังนั้น วิทยาลัยอาชีวศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจำเป็นต้องมีรูปแบบการจัดการศึกษาและการบริหารจัดการที่เชื่อมโยงกับสถานประกอบการ ชุมชน มหาวิทยาลัย และหน่วยงานภาคีอื่น ๆ เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของตลาดแรงงานและสังคม (OECD, 2023; UNESCO-UNEVOC, 2025) แนวคิดเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ (Academic Collaboration Network) ในลักษณะของการทำงานแบบพหุภาคี (Multilateral Collaboration) จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการศึกษา โดยการบูรณาการทรัพยากร ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมจากสถาบันการศึกษา สถานประกอบการ หน่วยงานท้องถิ่น และชุมชน (UNESCO-IIEP, 2019; OECD, 2012) ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน การเพิ่มโอกาสในการฝึกประสบการณ์จริง การร่วมมือในการวิจัยและนวัตกรรม ตลอดจนการยกระดับศักยภาพครูผู้สอน (แพรภัสส์ เลิศรัฐพัชร์, 2562; OECD, 2023) และงานวิจัยของ สุวิทย์ มูลคำ (2559) ยังเสนอว่าการจัดการศึกษาเชิงเครือข่ายเป็นแนวทางสำคัญที่จะทำให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเศรษฐกิจ จึงเป็นกลไกสำคัญที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนและการพัฒนาผู้เรียนให้ได้มาตรฐานสากล การบริหารจัดการศึกษาแบบเครือข่ายมีข้อดีหลายประการ ได้แก่ การแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร เทคโนโลยี ความรู้และประสบการณ์ระหว่างสถานศึกษาและภาคีต่าง ๆ การลดความซ้ำซ้อนของการทำงาน การใช้ทรัพยากรร่วมกัน ตลอดจนการสร้างพลังร่วม (Collective Impact) ที่ช่วยให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายได้ดีกว่าการทำงานแบบต่างคนต่างทำ ทั้งยังสามารถสร้างพื้นที่ทางสังคม (Social Space) ที่เอื้อต่อการปฏิสัมพันธ์และการสร้างคุณค่าร่วมในการพัฒนาผู้เรียน อย่างไรก็ตาม การจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการในหลายพื้นที่ยังประสบอุปสรรค เช่น ขอบเขตและภารกิจของเครือข่ายไม่ชัดเจน บุคลากรขาดภาวะผู้นำ แกนนำหรือผู้ประสานงาน ขาดความต่อเนื่องในการทำงาน สมาชิกขาดแรงจูงใจในการร่วมมือ อีกทั้งวัฒนธรรมองค์การของแต่ละวิทยาลัยแตกต่างกัน ทำให้ความร่วมมือเชิงวิชาการไม่เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างแท้จริง (จิระศักดิ์ สร้อยคำ, 2561) สิ่งเหล่านี้กลายเป็นความท้าทายสำคัญที่ต้องการแนวทางหรือกลยุทธ์การบริหารเครือข่ายที่เหมาะสม ซึ่งการวิจัยเรื่องกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของ

วิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากผลการวิจัยทำให้ทราบองค์ความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และได้แนวทางเชิงกลยุทธ์สำหรับการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาอย่างเป็นระบบ จึงสามารถใช้เป็นกรอบในการกำหนดนโยบาย วางแผน และขับเคลื่อนการบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลต่อการยกระดับคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษา การพัฒนาสมรรถนะผู้เรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และการพัฒนากำลังคนที่มีคุณภาพเพื่อรองรับการพัฒนาประเทศในอนาคต

จากเหตุผลดังกล่าว การศึกษากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงมีความสำคัญ เนื่องจากจะช่วยค้นหากลยุทธ์ที่เหมาะสมสำหรับการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือที่ยั่งยืน เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษา พัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และส่งเสริมศักยภาพการแข่งขันของภูมิภาค ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งสถานศึกษา ผู้เรียน และสังคมโดยรวม

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีอะไรบ้าง
2. กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีลักษณะอย่างไร
3. กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับใด
4. คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีลักษณะอย่างไร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2. เพื่อพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

3. เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

4. เพื่อจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความสำคัญของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ด้านวิชาการ

1.1 ได้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ให้มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 ได้คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานด้านการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้อย่างเป็นรูปธรรม

2. ด้านการนำไปใช้ประโยชน์

2.1 สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมกรรมการการอาชีวศึกษาและหน่วยงานอื่นทางการศึกษาที่มีสภาพและบริบทใกล้เคียงกันสามารถนำกลยุทธ์ไปใช้ในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาให้มีศักยภาพสูงขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.2 สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และหน่วยงานอื่นทางการศึกษาสามารถนำกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ไปจัดทำเป็นเนื้อหาการฝึกอบรมให้สถานศึกษา โดยบรรจุไว้ในหลักสูตรการฝึกอบรมได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ไว้ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.1 ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

1.2.1 ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัย โดยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาลัย มากกว่า 10 ปี จำนวน 5 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อสัมภาษณ์ในการหาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.2.2 ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ประกอบไปด้วย 1) ศึกษานิเทศก์ จำนวน 2 คน 2) นักวิชาการ จำนวน 1 คน และ 3) ผู้อำนวยการวิทยาลัย จำนวน 2 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระยะที่ 2 การพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.1 ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

2.2.1 ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบด้วย ผู้อำนวยการวิทยาลัย จำนวน 5 คน ทำการสัมภาษณ์เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.2.2 ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบด้วย 1) ศึกษานิเทศก์ จำนวน 2 คน 2) นักวิชาการ จำนวน 2 คน และ 3) ผู้อำนวยการวิทยาลัย จำนวน 3 คน ทำการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

3.1 ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากร ได้แก่ ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2568 จำนวน 1,299 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2566, เว็บไซต์)

3.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2568 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 (Yamane, 1973, อ้างถึงใน วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2551) จำนวน 306 คน จำแนกเป็น ผู้อำนวยการวิทยาลัย 102 คน รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ จำนวน 102 คน และหัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน จำนวน 102 คน การได้มาของกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling)

ระยะที่ 4 การจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

4.1 ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการบริหารหรือการพัฒนากลยุทธ์ โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบด้วย 1) ศึกษานิเทศก์ จำนวน 2 คน 2) นักวิชาการ จำนวน 1 คน และ 3) ผู้อำนวยการวิทยาลัย จำนวน 2 คน เพื่อประเมินคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์ แล้วนำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ได้ดังนี้

1. องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

1.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารแนวคิดและงานวิจัยของ พิสิฐ เทพไกรวัล (2554); ธีระชัย ช่วงบุญศรี (2557); กฤติเดช สุขสาร (2557); พัชรินทร์ จันทาพูน (2557); เพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558); ภัทรวรรธน์ นิลแก้วบวรวิชญ์ (2559); ทศพล ธีฆะพร (2560); จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561); สุดา มงคลสิทธ์ (2562); สุธรรม ธรรมทัศนานนท์ (2562) สังเคราะห์เอกสารได้ 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย 2) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ 3) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 4) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 5) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย 6) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ 7) การประเมินผลและการปรับปรุงงาน

1.2 ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ซึ่งเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัย แล้วนำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์เป็นองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งองค์ประกอบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ได้แก่ 1) การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย 2) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ 3) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 4) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 5) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย 6) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ7) การประเมินผล และการปรับปรุงงาน

2. แนวคิดของนักวิชาการทางการศึกษาเกี่ยวกับขอบข่ายงานวิชาการ ได้แก่ Faber & Sherron (1970); Campbell & Nystrand (1977); Sergiovanni and Etal (1980); Kimbrough & Nannery (1998); เพชริน สงค์ประเสริฐ (2550); กระทรวงศึกษาธิการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

(2552); วรรณดี นาคสุขปาน (2557); ไสว อุทุม ประเสริฐ ภู่เงิน และคณะ (2557) ซึ่งขอบข่ายงานวิชาการ ประกอบด้วย 8 ด้าน ดังนี้ 1) การพัฒนาหลักสูตร 2) การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ 3) การพัฒนาการวัดและ ประเมินผลการศึกษา 4) การพัฒนาสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา 5) การพัฒนาระบบนิเทศภายใน 6) การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา 7) การพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา และ 8) การพัฒนาแหล่งเรียนรู้

3. การพัฒนากลยุทธ์

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและงานวิจัยของ เนตร์พัณณา ยาวิราช (2556); ชราภรณ์ ทีสุกะ(2557); จารุวรรณ เป็งมล (2558); บัณฑิต พัดเย็น (2558); สุชาติ ธาดาธำรงเวช (2558); นงค์รักษ์ เคนไชยวงศ์ (2561); ประทีป ทับโทน (2563); Hitt, Ireland and Hoskisson (2007); David (2009); Wheelen and Hunger (2012) แล้วนำมาสังเคราะห์ เป็นขั้นตอนการพัฒนากลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม 2) การกำหนดกลยุทธ์ 3) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ และ 4) การประเมินผลและการควบคุม

4. องค์ประกอบของกลยุทธ์

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและงานวิจัยของพิสมัย แก้วเจริญผล (2559); วิสูตร ชลนิธี (2559); ปิยนันท์ ปิตโต (2560); รมณี เหลี่ยมแสง (2561); วัฒนา สายเชื้อ (2561); ประทีป ทับโทน (2563); มานะ ครุธาโรจน์ (2563); จันทร์จิรา บุญมี (2564); จิราภรณ์ จันทา (2564); Glickman Gordon and Ross-Gordon (2010) แล้วนำมาสังเคราะห์เป็นองค์ประกอบของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มี 5 องค์ประกอบได้แก่ 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าประสงค์ 4) วิธีดำเนินการ และ 5) ตัวชี้วัด

ผู้วิจัยนำเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย เรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ดังภาพประกอบ 1

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

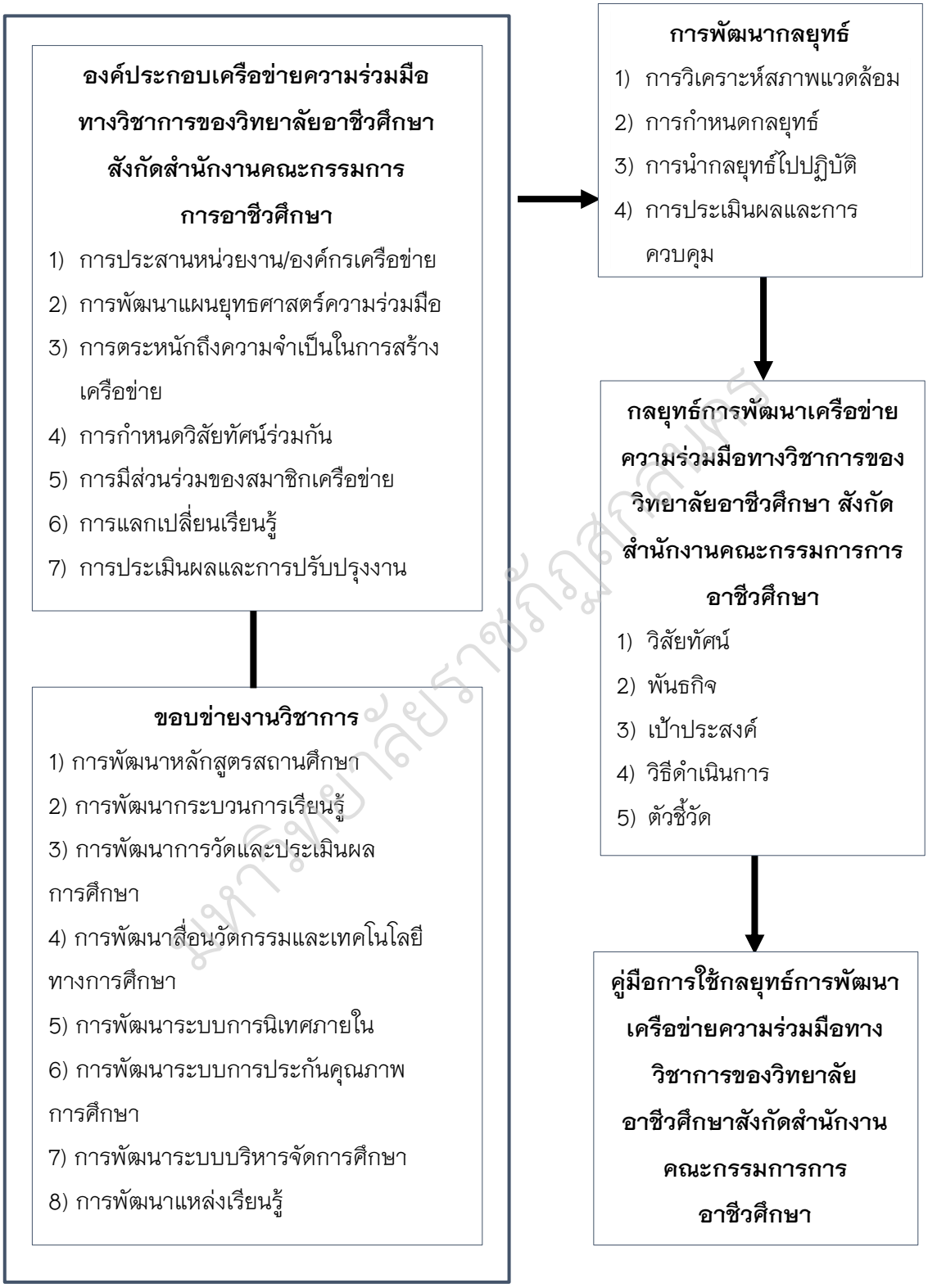

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. กลยุทธ์ หมายถึง วิธีการหรือแนวทางสำคัญในการดำเนินงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เริ่มตั้งแต่การวางแผน การหาทางเลือกที่ดีที่สุด การระดมและจัดสรรทรัพยากร การปฏิบัติงานให้ได้เปรียบคู่แข่งขัน โดยคำนึงถึง องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมภายในขององค์การและสภาพแวดล้อมภายนอกที่ส่งผล ต่อการพัฒนาองค์การ ประกอบด้วย

1.1 วิสัยทัศน์ (Vision) หมายถึง ภาพในอนาคตขององค์กรที่ต้องการจะเห็น ต้องการจะเป็นตามระยะเวลาที่กำหนด โดยระบุเป็นข้อความที่สะท้อนถึงความมุ่งมั่นเกี่ยวกับทิศทางและจุดยืนที่ต้องการผลักดันให้เกิดขึ้นเป็นจุดหมายปลายทางร่วมกันของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง วิสัยทัศน์จึงเป็นภาพความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นอย่างสมเหตุสมผลซึ่งหน่วยงานสามารถบรรลุได้ เมื่อมีการพัฒนาองค์กรและมีการดำเนินการเต็มศักยภาพของบุคลากร

1.2 พันธกิจ (Mission) หมายถึง ขอบเขตของงาน หรือบทบาทหน้าที่ที่องค์กรจะต้องทำเป็นคำที่ขยายความหมายของวิสัยทัศน์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แสดงให้เห็นถึงทิศทางและความเชื่อที่ว่าวิสัยทัศน์จะนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย

1.3 เป้าประสงค์ (Objective) หมายถึง ภาพความสำเร็จของการดำเนินงาน ซึ่งใช้เป็นแนวทางที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทางสูงสุดที่มีผลเป็นไปตามพันธกิจที่ต้องการ ให้เกิดขึ้นในอนาคต การกำหนดช่วงเวลาอาจแตกต่างกัน อาจกำหนดเป็นระยะ ๆ ก็ได้

1.4 วิธีดำเนินการ (Implementation) หมายถึง แนวทางสำคัญในการดำเนินงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เริ่มตั้งแต่การวางแผน การหาทางเลือกที่ดีที่สุด การระดมและจัดสรรทรัพยากร

1.5 ตัวชี้วัด (Key Performance Indicator) หมายถึง ดัชนีที่แสดงถึงลักษณะของสถานภาพที่ต้อง การศึกษา สะท้อนความสำเร็จของการปฏิบัติงานซึ่งกำหนดไว้ในแผนกลยุทธ์ ซึ่งสามารถ นำมาวัดผลและกำหนดเป้าหมายของความสำเร็จองค์กรได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

2. การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง กระบวนการวางแผน จัดระบบ และดำเนินกิจกรรมเชิงบริหารเพื่อสร้างและขับเคลื่อนความร่วมมือทางวิชาการระหว่างวิทยาลัยอาชีวศึกษา หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และองค์กรวิชาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาบุคลากร การวิจัยและนวัตกรรม และการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ทั้งนี้การบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมุ่งสร้างความยั่งยืนความเข้มแข็งของเครือข่าย และเพิ่มศักยภาพของวิทยาลัย ในการตอบสนองต่อความต้องการ ของผู้เรียน ชุมชน และตลาดแรงงาน

2.1 การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย หมายถึง กระบวนการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ที่อยู่ในเครือข่ายความร่วมมือเพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ มีความสอดคล้อง และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการบรรลุเป้าหมายร่วม

2.2 การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ หมายถึง กระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย ทิศทาง และแนวทางการดำเนินงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง การวิเคราะห์บริบท สภาพแวดล้อม และทรัพยากรที่มีอยู่ เพื่อจัดทำแผนการดำเนินงานที่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง ติดตามประเมินผลได้ และบรรลุเป้าหมายของเครือข่ายอย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย หมายถึง การมีความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักในความสำคัญของการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนทรัพยากร ความรู้ ประสบการณ์ และความร่วมมือเชิงวิชาการหรือเชิงธุรกิจ โดยมุ่งให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน

2.4 การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ วางแผน และกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ โดยมีเป้าหมายร่วมที่ชัดเจน เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมและกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายในระยะยาว

2.5 การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย หมายถึง การที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ ตระหนักและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของเครือข่ายอย่างเต็มใจ โดยมีบทบาทในการเสนอความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และทรัพยากร ตลอดจนสนับสนุนการดำเนินงานตามเป้าหมายร่วม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.6 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการและกิจกรรมที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างสม่ำเสมอเพื่อแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ ข้อมูล เทคนิค และแนวปฏิบัติที่ดี ตลอดจนการสื่อสารข้อมูลข่าวสารและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างความเข้าใจร่วม ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน และสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานเครือข่าย

2.7 การประเมินผลและการปรับปรุงงาน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ ตรวจสอบ และประเมินความสำเร็จของกิจกรรมและโครงการต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อพิจารณาความเหมาะสม ประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงาน จากนั้นนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุง แก้ไข และพัฒนากระบวนการทำงาน กลยุทธ์ และแผนการดำเนินงานของเครือข่ายให้มีคุณภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

3. ขอบข่ายงานวิชาการ หมายถึง กระบวนการบริหารจัดการกิจกรรมทางวิชาการทุกมิติของสถานศึกษา ตั้งแต่การวางแผน เป็นผู้นำจัดองค์การ การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมิน และปรับปรุง เพื่อพัฒนา หลักสูตรการสอน การวัดและประเมินผล วิจัยและนวัตกรรม สื่อ/เทคโนโลยี แหล่งเรียนรู้ อย่างเป็นระบบ โดยอาศัยความร่วมมือของผู้เกี่ยวข้องทั้งในและนอกโรงเรียน จัดสรรทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ให้สอดคล้องมาตรฐานและบริบทท้องถิ่น มุ่งผลลัพธ์ผู้เรียนทั้งด้านความรู้ สมรรถนะ และคุณลักษณะพึงประสงค์อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ประกอบด้วย

3.1 การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุงแก้ไข หรือสร้างสรรค์หลักสูตรขึ้นใหม่โดยสถานศึกษาอย่างเป็นระบบ ครอบคลุมตั้งแต่การวางแผน การกำหนดเป้าหมาย การนำหลักสูตรไปใช้ ตลอดจนการประเมินผลเพื่อจัดเตรียมกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อมาตรฐานการศึกษาชาติควบคู่ไปกับการสอดรับกับบริบท ความต้องการจำเป็น และสภาพปัญหาที่แท้จริงของท้องถิ่นและผู้เรียนเป็นสำคัญ

3.2 การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการปรับปรุงและยกระดับวิธีการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักการทางการศึกษา จิตวิทยาการเรียนรู้ และความต้องการของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย การใช้สื่อและนวัตกรรมทางการศึกษา การส่งเสริมทักษะการคิด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การปฏิบัติจริง และการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติ และสมรรถนะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต

3.3 การพัฒนาการวัดและประเมินผลการศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุงและยกระดับวิธีการ เครื่องมือ และเกณฑ์การวัดและประเมินผลทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐาน โดยครอบคลุมตั้งแต่การกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้การออกแบบการวัดผล การพัฒนาเครื่องมือที่เหมาะสม การเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนการวิเคราะห์และแปลผล เพื่อสะท้อนความรู้ ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และสมรรถนะของผู้เรียนอย่างถูกต้อง เที่ยงตรง และเป็นธรรม ทั้งนี้มุ่งให้การประเมินผลเป็นไปเพื่อพัฒนาผู้เรียน ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน และยกระดับคุณภาพการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ

3.4 การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา หมายถึง หมายถึง กระบวนการออกแบบ สร้างสรรค์ ปรับปรุง และประยุกต์ใช้สื่อการเรียนการสอน นวัตกรรมทางการศึกษา และเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนและยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ โดยมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมีปฏิสัมพันธ์ และสามารถพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพทั้งนี้ครอบคลุมการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ นวัตกรรมการสอน ตลอดจนเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อสร้างโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาการ

3.5 การพัฒนาระบบการนิเทศภายใน หมายถึง หมายถึง กระบวนการปรับปรุง วางแผน และยกระดับกลไกการนิเทศการศึกษา ภายในสถานศึกษาให้มีความเป็นระบบ มีมาตรฐาน และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นการส่งเสริม กำกับ ติดตาม ตรวจสอบ และให้คำปรึกษาแก่ครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน คุณภาพผู้เรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ทั้งนี้การพัฒนาระบบการนิเทศภายในยังเป็นส่วนหนึ่งของการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ที่มุ่งให้เกิดการปรับปรุงและพัฒนาการทำงานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

3.6 การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุง ยกระดับ และเสริมสร้างความเข้มแข็งของกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาที่ใช้ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยมุ่งเน้นการจัดทำมาตรฐาน

การศึกษา การติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผล และการปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การจัดการอาชีวศึกษามีคุณภาพ สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ และตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน ชุมชน ท้องถิ่น ตลอดจนภาคอุตสาหกรรมและตลาดแรงงาน

3.7 การพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุงและยกระดับโครงสร้าง กลไก วิธีการ และกระบวนการในการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น โดยครอบคลุมการวางแผน การบริหารงานบุคคล การบริหารงบประมาณ การบริหารงานวิชาการ และการบริหารทั่วไป เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามนโยบายและมาตรฐานการศึกษาของชาติ สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน สังคม ชุมชน และการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ทั้งนี้มุ่งเน้นการสร้างคุณภาพ ความเสมอภาค และความยั่งยืนในการจัดการศึกษา

3.8 การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการปรับปรุง จัดสร้าง หรือเสริมศักยภาพของสถานที่ บุคคล สื่อ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้มีความหลากหลาย ทันสมัย และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ได้สะดวก มีโอกาสเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และสามารถพัฒนาทักษะ ความรู้ เจตคติ และสมรรถนะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ทั้งในรูปแบบทางการศึกษา (Formal) การศึกษานอกระบบ (Non-formal) และการศึกษาตามอัธยาศัย (Informal)

4. กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง แนวทางการจัดการและพัฒนาเครือข่ายทางวิชาการอย่างมีระบบ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความร่วมมือ และประสิทธิภาพในการพัฒนาทางวิชาการร่วมกัน เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ การประสานงาน และการทำงานร่วมกันระหว่างสถาบันการศึกษา หน่วยงาน องค์กร หรือบุคลากรทางวิชาการ โดยมีเป้าหมายเพื่อแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสบการณ์ ทรัพยากร และนวัตกรรมทางวิชาการ อันจะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการเรียนการสอน การวิจัย และการบริการวิชาการแก่สังคมอย่างยั่งยืน

5. วิทยาลัยอาชีวศึกษา หมายถึง สถานศึกษาภาครัฐสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่จัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และระดับที่สูงกว่า

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เพื่อพัฒนากำลังคนด้านวิชาชีพ โดยเน้นการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการและการบูรณาการความรู้กับการทำงานจริง มีจำนวนทั้งหมด 433 แห่ง จำแนกตามประเภทสถานศึกษาดังนี้

5.1 วิทยาลัยเทคนิค 152 แห่ง

5.2 วิทยาลัยอาชีวศึกษา 40 แห่ง

5.3 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี 44 แห่ง

5.4 วิทยาลัยสารพัดช่าง 35 แห่ง

5.5 วิทยาลัยการอาชีพ 143 แห่ง

5.6 วิทยาลัยพณิชยการ 5 แห่ง

5.7 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือ 2 แห่ง

5.8 วิทยาลัยศิลปหัตถกรรม 2 แห่ง

5.9 วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว 2 แห่ง

5.10 วิทยาลัยประมง 3 แห่ง

5.11 กาญจนาภิเษกวิทยาลัยช่างทองหลวง 1 แห่ง

5.12 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคโนโลยีฐานวิทยาศาสตร์ 1 แห่ง

5.13 วิทยาลัยการอาชีวศึกษา 1 แห่ง

5.14 วิทยาลัยเทคโนโลยีการเกษตรและประมง 1 แห่ง

5.15 วิทยาลัยเสริมทักษะพระภิกษุ สามเณร 1 แห่ง

6. คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง เอกสารหรือแนวทางที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมืออ้างอิงและแนวปฏิบัติในการนำกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการไปใช้ให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม โดยอธิบายขั้นตอน วิธีการ แนวทางการดำเนินงาน บทบาทหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้อง รวมถึงตัวชี้วัดความสำเร็จ ทั้งนี้เพื่อให้หน่วยงานหรือสถาบันการศึกษาสามารถพัฒนาและขับเคลื่อนเครือข่ายทางวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ประกอบไปด้วยสาระสำคัญดังนี้ เอกสาร/แนวทางการปฏิบัติ, ขั้นตอนและวิธีการดำเนินงาน, แนวทางการดำเนินงาน, บทบาทหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้อง, ตัวชี้วัดความสำเร็จ และเป้าหมายการพัฒนาเครือข่าย

7. รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หมายถึง ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ทำหน้าที่กำกับ ดูแล วางแผน ประสานงาน และควบคุม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การดำเนินงานด้านวิชาการของสถานศึกษาให้เป็นไปตามนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาและกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีบทบาทหลักในการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล รวมถึงการวิจัยและพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการจัดการอาชีวศึกษาอย่างมีคุณภาพและมาตรฐาน ปีการศึกษา 2568

8. หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน หมายถึง ครูที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2568

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำแนกเป็น 6 ประเด็นหลักดังนี้

1. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา
   1.1 ความหมายและความสำคัญของการอาชีวศึกษา
   1.2 บทบาทของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในระบบการศึกษาไทย
   1.3 นโยบายและทิศทางการอาชีวศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ
   2.1 ความหมายของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ
   2.2 ความสำคัญของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ
   2.3 องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
   3.1 แนวคิดและความสำคัญของการบริหารงานวิชาการ
   3.2 วัตถุประสงค์ของการบริหารงานวิชาการ
   3.3 ความหมายของขอบข่ายงานวิชาการ
   3.4 ขอบข่ายงานวิชาการ
4. แนวคิดและทฤษฎีการวิเคราะห์ SOAR
   4.1 ความหมายของการวิเคราะห์ SOAR
   4.2 กระบวนการวิเคราะห์ SOAR
5. กลยุทธ์และการพัฒนากลยุทธ์
   5.1 ความหมายของกลยุทธ์
   5.2 ความสำคัญของกลยุทธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

5.3 การพัฒนากลยุทธ์

5.4 องค์ประกอบของกลยุทธ์

6. การสร้างคู่มือ

6.1 ความหมายของคู่มือ

6.2 ขั้นตอนการสร้างคู่มือ

6.3 องค์ประกอบของคู่มือ

6.4 ลักษณะของคู่มือที่ดี

1. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา

1.1 ความหมายของการอาชีวศึกษา

การอาชีวศึกษา (Vocational Education) หมายถึง กระบวนการจัดการศึกษาและการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ ทักษะ และเจตคติที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพ ทั้งในระดับช่างฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับการบริหารงานอาชีพ เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเทคโนโลยี (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2566) องค์การยูเนสโก (UNESCO, 2015) ให้ความหมายว่า อาชีวศึกษาเป็นการศึกษาที่มุ่งพัฒนาให้บุคคลมีความรู้ ทักษะ และสมรรถนะ (Competency) ที่จำเป็นสำหรับการทำงานในอาชีพเฉพาะหรือการจ้างงานทั่วไป โดยเป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติ (Practice-oriented Education) ที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง

สรุปได้ว่า การอาชีวศึกษา หมายถึง กระบวนการจัดการศึกษาและการฝึกอบรมที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ สมรรถนะทางวิชาชีพ และคุณลักษณะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพ โดยเน้นการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและสังคม และดำรงชีวิตในโลกแห่งการทำงานได้อย่างเหมาะสม

1.2 ความสำคัญของการอาชีวศึกษา

การอาชีวศึกษามีบทบาทสำคัญในการพัฒนากำลังคนของประเทศให้มีคุณภาพและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยช่วยลดช่องว่างระหว่างความต้องการของตลาดแรงงานกับการผลิตกำลังคนของสถาบันการศึกษา (Skill Gap) ส่งเสริมการพัฒนาทักษะใหม่ (Reskilling) และการยกระดับทักษะ (Upskilling) เพื่อ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รองรับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและตลาดแรงงานในยุคอุตสาหกรรม 4.0 (สุชาติ ธาดาธำรงเวช, 2560)

นอกจากนี้ การอาชีวศึกษายังมีบทบาทสำคัญในการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยเฉพาะเยาวชนและแรงงานที่ต้องการพัฒนาทักษะอาชีพเพื่อสร้างรายได้และความมั่นคงในการดำรงชีวิต อีกทั้งยังเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) และสนับสนุนการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (สุนีย์ จันทร์ศิริ, 2564)

สรุปได้ว่า การอาชีวศึกษามีความสำคัญต่อการผลิตและพัฒนากำลังคนที่มีสมรรถนะตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน และสนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต อันเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

จากความสำคัญดังกล่าว การจัดการอาชีวศึกษาในปัจจุบันจึงจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากภาคีเครือข่ายทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน สถานประกอบการ สถาบันอุดมศึกษา และชุมชน เพื่อร่วมกันพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และการพัฒนาสมรรถนะผู้เรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการเปลี่ยนแปลงของสังคม ซึ่งนำไปสู่แนวคิดการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา

1.3 บทบาทของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในระบบการศึกษาไทย

วิทยาลัยอาชีวศึกษา (Vocational College) เป็นสถาบันการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศ โดยเฉพาะในด้านการสร้างแรงงานฝีมือระดับช่างเทคนิค และเทคโนโลยี เพื่อสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม การบริการ และเกษตรกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาถือเป็นกลไกหลักของระบบการศึกษาไทยที่เชื่อมโยงระหว่าง “การศึกษา” (Education) และ “การทำงาน” (Employment) อย่างใกล้ชิด (Office of the Vocational Education Commission [OVEC], 2566) สถาบันอาชีวศึกษาในประเทศไทยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) ซึ่งจัดการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.), ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.), และระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ (Bachelor of Technology/Applied Degree) เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการประกอบอาชีพทั้งในประเทศและต่างประเทศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2566) ซึ่งบทบาทของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในระบบการศึกษาไทย พอสรุปเป็นด้านได้ 5 ด้าน ดังนี้

1.3.1 บทบาทด้านการผลิตและพัฒนากำลังคน (Role in Workforce Production and Development) วิทยาลัยอาชีวศึกษาทำหน้าที่เป็นหน่วยงานหลักในการผลิตและพัฒนากำลังคนระดับกลาง (Middle-Level Manpower) และระดับสูง (Higher-Level Manpower) เพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะในสาขาที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมหลักของชาติ เช่น วิศวกรรมศาสตร์ เทคโนโลยีอุตสาหกรรม เกษตรกรรม การท่องเที่ยว และพาณิชยกรรม (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2566) การจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยอาชีวศึกษามุ่งเน้นการพัฒนา "สมรรถนะวิชาชีพ" (Vocational Competencies) ทั้งด้านความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และเจตคติทางวิชาชีพ (Professional Attitude) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้จริงและมีศักยภาพในการปรับตัวต่อเทคโนโลยีใหม่ ๆ (สุชาติ ธาดาธำรงเวช, 2556)

1.3.2 บทบาทด้านการจัดการศึกษาทวิภาคี (Role in Dual Vocational Education) การจัดการศึกษาทวิภาคี (Dual Vocational Education) เป็นรูปแบบการศึกษาที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาร่วมมือกับสถานประกอบการในการจัดการเรียนรู้ โดยผู้เรียนใช้เวลาเรียนทั้งในสถานศึกษาและในสถานประกอบการจริง (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2563) การศึกษารูปแบบนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติงานจริง (On-the-Job Training) และพัฒนาสมรรถนะทางวิชาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

OECD (2020) ได้เสนอว่า การจัดอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมที่เชื่อมโยงกับการเรียนรู้ในสถานประกอบการ (Work-based Learning) เป็นกลไกสำคัญในการเตรียมกำลังคนสำหรับอนาคตของการทำงาน (Future of Work) โดยช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะที่ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม เพิ่มความพร้อมในการเข้าสู่การจ้างงาน (Employment Readiness) และลดช่องว่างระหว่างการศึกษาและการทำงาน (Education–Work Gap)

นอกจากนี้ การจัดการศึกษาทวิภาคียังเป็นแนวทางที่ประเทศพัฒนาแล้ว เช่น เยอรมนีและสวิตเซอร์แลนด์ นำมาใช้อย่างแพร่หลาย เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรม (Industry-Relevant Skills) และเพิ่ม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

โอกาสในการมีงานทำหลังสำเร็จการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายของประเทศไทยในการยกระดับคุณภาพการอาชีวศึกษาและการพัฒนากำลังคนสมรรถนะสูง

1.3.3 บทบาทด้านการพัฒนาชุมชนและท้องถิ่น (Role in Community and Local Development) นอกจากการผลิตกำลังคน วิทยาลัยอาชีวศึกษายังมีบทบาทในการพัฒนาชุมชนท้องถิ่น (Local Development) ผ่านการให้บริการวิชาชีพ (Vocational Services) เช่น การฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น การถ่ายทอดเทคโนโลยีให้เกษตรกรและประชาชนในท้องถิ่น การซ่อมแซมอุปกรณ์ชุมชน และการจัดโครงการบริการวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตและสร้างรายได้ในระดับชุมชน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2565) บทบาทดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิด “อาชีวศึกษาเพื่อชุมชน” (Community-Based Vocational Education) ที่เน้นให้สถานศึกษาเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้และพัฒนาอาชีพของประชาชนในพื้นที่ (UNESCO, 2015)

1.3.4 บทบาทด้านการสร้างนวัตกรรมและเทคโนโลยี (Role in Innovation and Technology Creation) ในยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge-Based Economy) วิทยาลัยอาชีวศึกษามีบทบาทสำคัญในการพัฒนากำลังคนที่มีความรู้ ทักษะ และสมรรถนะด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม รวมทั้งส่งเสริมการคิดค้น พัฒนา และประยุกต์ใช้นวัตกรรมที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในภาคอุตสาหกรรม ชุมชน และสังคมได้อย่างเป็นรูปธรรม

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (OVEC, 2023) ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาการอาชีวศึกษาให้มุ่งเน้นการส่งเสริมผู้เรียนและครูให้มีความสามารถด้านการวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม และเทคโนโลยี ตลอดจนสนับสนุนการสร้างผลงานที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์หรือพัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์และเชิงสังคมได้

นอกจากนี้ การพัฒนาทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยียังสอดคล้องกับนโยบายประเทศไทย 4.0 (Thailand 4.0) ซึ่งมุ่งยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศด้วยการขับเคลื่อนเศรษฐกิจบนฐานนวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์และเทคโนโลยีขั้นสูง โดยส่งเสริมให้สถานศึกษาเป็นแหล่งสร้างองค์ความรู้ การวิจัย และนวัตกรรม เพื่อพัฒนากำลังคนให้ตอบสนองต่อความต้องการของภาคการผลิตและบริการในอนาคต

สรุปได้ว่า วิทยาลัยอาชีวศึกษามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมและเทคโนโลยี โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะด้านการคิดสร้างสรรค์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การวิจัย การประดิษฐ์คิดค้น และการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนากำลังคนคุณภาพและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในศตวรรษที่ 21

1.3.5 บทบาทด้านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ (Role in Academic Collaboration Network) วิทยาลัยอาชีวศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการกับหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกประเทศ อาทิ สถานประกอบการ สถาบันอุดมศึกษา หน่วยงานภาครัฐ องค์กรวิชาชีพ และองค์กรระหว่างประเทศ เพื่อร่วมกันพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การวิจัยและนวัตกรรม ตลอดจนการพัฒนาศักยภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (สุรศักดิ์ ไทยภิรมย์, 2561)

การสร้างเครือข่ายความร่วมมือดังกล่าวช่วยส่งเสริมการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ทรัพยากร เทคโนโลยี และประสบการณ์ระหว่างหน่วยงาน อันนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งช่วยให้การผลิตและพัฒนากำลังคนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและทิศทางการพัฒนาประเทศ

นอกจากนี้ เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนมาตรฐานคุณวุฒิและสมรรถนะของผู้เรียนให้สอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ (National Qualifications Framework: NQF) ซึ่งมุ่งเน้นการเชื่อมโยงผลลัพธ์การเรียนรู้ สมรรถนะวิชาชีพ และมาตรฐานอาชีพ เพื่อรองรับการพัฒนากำลังคนที่มีคุณภาพในศตวรรษที่ 21

สรุปได้ว่า วิทยาลัยอาชีวศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการเพื่อบูรณาการความร่วมมือระหว่างภาคการศึกษา ภาคการผลิต และภาคบริการ อันจะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา การพัฒนากำลังคนสมรรถนะสูง และการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศอย่างยั่งยืน

กล่าวโดยสรุป วิทยาลัยอาชีวศึกษาในระบบการศึกษาไทยมีบทบาทหลากหลายและสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งในด้านการผลิตกำลังคน การพัฒนาชุมชน การสร้างนวัตกรรม และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ บทบาทเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาไม่ได้เป็นเพียงสถานศึกษาระดับกลางเท่านั้น แต่เป็นกลไกหลักของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทยในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.4 นโยบายและทิศทางการอาชีวศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการ

1.4.1 นโยบายหลักของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) มีภารกิจในการจัดและพัฒนาอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561–2580) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566–2570) โดยมีทิศทางสำคัญในการพัฒนาอาชีวศึกษา ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2566)

1. การพัฒนากำลังคนให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามุ่งเน้นการจัดการศึกษาเชิงบูรณาการระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ (Work-integrated Learning: WIL) รวมทั้งส่งเสริมระบบการศึกษาทวิภาคี (Dual Vocational Education) เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงและมีสมรรถนะในการทำงานจริง

2. การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ส่งเสริมให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาในทุกภูมิภาคจัดตั้งเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ เอกชน มหาวิทยาลัย และองค์กรระหว่างประเทศ เพื่อแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ เทคโนโลยี และทรัพยากรทางการศึกษา

3. การส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ พัฒนาแพลตฟอร์มดิจิทัลสำหรับการเรียนรู้และการบริหารจัดการการศึกษา เช่น ระบบฐานข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) และระบบ e-Learning เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการของสถาบันอาชีวศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2565)

4. การยกระดับมาตรฐานการอาชีวศึกษาให้เทียบเท่าสากล สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามีนโยบายในการพัฒนาหลักสูตร สมรรถนะครูผู้สอน และมาตรฐานการประเมินคุณภาพการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานอาเซียนและนานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรต่างประเทศ เช่น GIZ, KOICA และ UNESCO เพื่อยกระดับคุณภาพการอาชีวศึกษาไทย

1.4.2 การเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561–2580)

นโยบายการอาชีวศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาสอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ด้าน “การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์” (Human Capital Development) ซึ่งมีเป้าหมายให้คนไทยมีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 เป็นกำลังหลักของประเทศในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจฐานนวัตกรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

โดยเฉพาะการดำเนินการตามประเด็นยุทธศาสตร์ย่อย ได้แก่ การพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน, การยกระดับการศึกษาอาชีวะให้เป็นที่ยอมรับของสังคม, การพัฒนาครูอาชีวะให้มีความเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ, การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการศึกษาตลอดช่วงวัย (Lifelong Learning) ซึ่งทั้งหมดนี้มีเป้าหมายเพื่อขับเคลื่อนประเทศไทยให้ก้าวสู่ "ประเทศพัฒนาแล้ว" ภายในปี 2580 (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566)

1.4.3 การเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566–2570)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ได้กำหนดแนวทางสำคัญในการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่เศรษฐกิจสร้างคุณค่า (Value-Based Economy) และ "ยกระดับทุนมนุษย์คุณภาพ" (Quality Human Capital) ซึ่งสอดคล้องโดยตรงกับภารกิจของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงได้ปรับทิศทางการจัดอาชีวศึกษาให้ตอบสนองต่อประเด็นยุทธศาสตร์ในแผนดังกล่าว เช่น การพัฒนากำลังคนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย (Target Industries) เช่น ยานยนต์ไฟฟ้า ดิจิทัล โลจิสติกส์ และอาหารแปรรูป, การสร้างทักษะแห่งอนาคต (Future Skills) และการเรียนรู้ตลอดชีวิต การขับเคลื่อนเศรษฐกิจฐานรากผ่านวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภูมิภาค, การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการศึกษา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิด "เศรษฐกิจสีเขียว" (Green Economy) และ "เศรษฐกิจดิจิทัล" (Digital Economy) ที่เน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืนและสมดุลในทุกมิติ (NESDC, 2023)

1.4.4 ทิศทางการพัฒนาอาชีวศึกษา

ทิศทางการพัฒนาอาชีวศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในปัจจุบันและอนาคตมุ่งสู่ "อาชีวศึกษาเชิงนวัตกรรม" (Innovative Vocational Education) โดยเน้น 4 มิติหลัก ดังนี้:

1. มิติด้านคุณภาพ (Quality Dimension) ยกระดับมาตรฐานการเรียนการสอนให้เทียบเท่าสากล ผ่านการประกันคุณภาพภายในและภายนอก (Internal and External Quality Assurance)

2. มิติด้านความเชื่อมโยง (Connectivity Dimension) พัฒนาความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา สถานประกอบการ และชุมชน เพื่อสร้างระบบการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความต้องการของพื้นที่

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3. มิติด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม (Technology and Innovation Dimension) ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรมในการเรียนรู้ เช่น AI, IoT, และระบบจำลองเสมือนจริง (Virtual Simulation Systems)

4. มิติด้านสากล (Internationalization Dimension) สร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ (International Partnerships) เพื่อแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ การฝึกอบรม และการรับรองคุณวุฒิร่วมกัน

กล่าวสรุป นโยบายและทิศทางของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการยกระดับคุณภาพของการอาชีวศึกษาไทยให้ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคใหม่ ทั้งในด้านเทคโนโลยี นวัตกรรม และความร่วมมือระหว่างประเทศ การเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติทำให้การจัดการอาชีวศึกษามีทิศทางที่ชัดเจนและยั่งยืน อันจะนำไปสู่การพัฒนากำลังคนที่มีคุณภาพ สนับสนุนการขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนในอนาคต

2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

2.1 ความหมายของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

นักวิชาการได้ให้ความหมายของความร่วมมือทางวิชาการ ดังนี้

Sroykham (2018) ได้ให้ความหมายว่า เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการหมายถึง การรวมตัวและการสร้างความสัมพันธ์เชิงความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินกิจกรรมทางวิชาการร่วมกัน ผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสบการณ์ ข้อมูลข่าวสาร และทรัพยากรที่จำเป็น อันนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการบรรลุเป้าหมายร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

เสรี พงศ์พิศ (2548 อ้างถึงใน อัจฉรา ภูริคุปต์, 2549) ให้ความหมายของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการหมายถึง กลุ่มบุคคลหรือกลุ่มองค์กรที่มีความสมัครใจสื่อสารสัมพันธ์กัน หรือดำเนินกิจกรรมร่วมกันโดยไม่ทำให้แต่ละคนหรือแต่ละองค์กรสูญเสียความเป็นอิสระ วัฒนธรรมเครือข่ายเป็นความสัมพันธ์ในแนวราบ มีความเคารพและให้เกียรติกัน มีเป้าหมายที่ชัดเจนกันทุกฝ่าย มีแผนงานและกิจกรรมร่วมกัน มีกลุ่มแกนนำทำหน้าที่นำและประสานงานด้วยความมุ่งมั่นและร่วมมือช่วยเหลือเกื้อกูลกันไม่ใช่การแข่งขันกัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อัจฉรา ภูริคุปต์ (2549) สรุปว่า เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง กลุ่มคน องค์กร หรือหน่วยงาน จำนวนหนึ่งที่มีการติดต่อสัมพันธ์กัน มีการแบ่งปัน แลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ประสบการณ์ ทรัพยากรต่าง ๆ มีการสื่อสารสร้างความเข้าใจ สนับสนุนซึ่งกันและกัน เรียนรู้และพัฒนาร่วมกัน เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์บางอย่างร่วมกัน ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นไปโดยความสมัครใจ ไม่ใช่การบังคับตามอำนาจหน้าที่หรือสายการบังคับบัญชา

ภัทรวรรธน์ นิลิแก้วบวรวิชญ์ (2559) ให้คำนิยามเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการว่า หมายถึง การเชื่อมโยงระหว่างระบบปฏิบัติงานหรือเชื่อมโยงบทบาทของกลุ่มบุคคล องค์กร/หน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็นหน่วยย่อยรวมตัวกันด้วยความสมัครใจภายใต้ความต้องการในวัตถุประสงค์ร่วมกัน จัดโครงสร้างและรูปแบบการทำงานด้วยระบบใหม่ในลักษณะสร้างความร่วมมือประสานงานกันในแนวราบ ระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยการระดมสรรพกำลังร่วมกันกำหนดกลยุทธ์ในการพัฒนาด้วยการให้สมาชิกได้ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมวางแผนร่วมทำร่วมรับผิดชอบ ร่วมติดตามประเมินผล และร่วมรับผลประโยชน์สร้างเครือข่าย

เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ (Academic Network) หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กลุ่มบุคคล หรือส่วนงาน ที่มีเป้าหมาย วัตถุประสงค์หรือความต้องการบางอย่างร่วมกัน ปฏิบัติภารกิจอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกันโดยสมัครใจ มีการแบ่งปัน แลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ประสบการณ์ ทรัพยากรต่าง ๆ และแต่ละฝ่ายยังคงปฏิบัติภารกิจหลักของตนต่อไปอย่างไม่สูญเสียอัตลักษณ์ของตนเอง อาจเป็นการรวมตัวกันแบบหลวม ๆ เฉพาะกิจตามความจำเป็น หรือการมีบันทึกข้อตกลงความร่วมมืออย่างเป็นทางการร่วมกัน

2.2 ความสำคัญของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

นักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของเครือข่ายความร่วมมือทาง วิชาการ ดังนี้

ชัชวาลย์ สิงหาทอง (2561) กล่าวว่า การบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมีความสำคัญเพราะช่วยให้สถานศึกษาเชื่อมโยงทรัพยากรทางการศึกษา ลดข้อจำกัดด้านบุคลากรและงบประมาณ และสร้างพลังร่วมในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สุธรรม ธรรมทัศนานนท์, สมประสงค์ เพชรเชาว์ และ นุชสุดา พิทักษนันท์ (2562) กล่าวว่า ความสำคัญอยู่ที่การใช้กลยุทธ์เครือข่ายเพื่อสนับสนุนโรงเรียนขนาดเล็ก ทำให้สามารถเข้าถึงทรัพยากรและความรู้จากภาคีอื่น ๆ จนเกิดความเสมอภาคทางการศึกษา

กริช ธีรางศุ และ อำนาจ ชนะวงศ์ (2564) กล่าวว่า การบริหารเครือข่ายมีความสำคัญในการสร้างการมีส่วนร่วมและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษา ส่งผลให้เกิดการยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนการสอนและความสามารถของผู้เรียน

ศุภโชค สาระบุตร (2564) กล่าวว่า ชี้ให้เห็นว่าการบริหารเครือข่ายสถานศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการวางแผน และประสานงาน ทำให้เกิดระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพและลดความซ้ำซ้อนของการทำงาน

สมชาย เทศปลื้ม, สุดาสวรรค์ งามมงคลวงศ์ และ พรพรรณ วีระปรียากูร (2566) กล่าวว่า ความสำคัญคือ การนำแนวคิด Agile มาใช้ในเครือข่ายทางวิชาการ ทำให้เครือข่ายตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้รวดเร็ว ยืดหยุ่น และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมใหม่ของการศึกษา

เซี่ยง เสี่ยวเยี้ยน, วราภรณ์ ไทยมา และ สิรินธร สินจินดาวงศ์ (2567) กล่าวว่า เน้นความสำคัญของเครือข่ายวิชาการในระดับนานาชาติ ว่าช่วยยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนและการวิจัยให้ทัดเทียมมาตรฐานสากล และเปิดโอกาสให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศ

เรวัช ศรีแสงอ่อน (2564) กล่าวว่า การบริหารเครือข่ายมีความสำคัญอย่างยิ่งในสายอาชีวศึกษา เพราะช่วยขับเคลื่อนคุณภาพการผลิตกำลังคนที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน และสร้างความร่วมมือกับสถานประกอบการ

กิติ์ติ จุ้ยคำจร และ ศิริพร อังโสภา (2567) กล่าวว่า ความสำคัญของเครือข่ายอยู่ที่การสร้างความต่อเนื่องทางการศึกษา ระหว่างโรงเรียนกับมหาวิทยาลัยเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาและพัฒนาคุณภาพทางวิชาการของผู้เรียน

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความสำคัญของการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เป็นกลไกที่ช่วยให้สถานศึกษาและภาคีเครือข่ายสามารถ แลกเปลี่ยนทรัพยากร ความรู้ และบุคลากร ลดข้อจำกัดทางการศึกษา สร้างความเสมอภาคและคุณภาพการเรียนการสอน พัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องกับมาตรฐานทั้งในระดับท้องถิ่น ประเทศ และ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

นานาชาติ อีกทั้งยังช่วยให้การจัดการศึกษามีความ ยืดหยุ่น คล่องตัว และตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือ หมายถึง ปัจจัยสำคัญที่เชื่อมโยงและสัมพันธ์กันในการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือให้มีประสิทธิภาพ มีนักวิชาการกล่าวถึงองค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือ ไว้ดังนี้

นักวิชาการได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการไว้ดังนี้

พิสิฐ เทพไกรวัล (2554) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก พบว่า กระบวนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษา มี 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 2) ขั้นประสานหน่วยงาน/ องค์กรเครือข่าย 3) ขั้นสร้างพันธสัญญาร่วมกัน 4) ขั้นบริหารจัดการเครือข่าย 5) ขั้นพัฒนาความสัมพันธ์ และ 6) ขั้นรักษาความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง

ธีระชัย ช่วงบุญศรี (2557) สรุปไว้ว่า กระบวนการการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนวิทยาศาสตร์ภูมิภาค ประกอบด้วย 1) การวางแผน 2) การจัดการองค์กร 3) การลงมือปฏิบัติ 4) การประเมินผล 5) การปรับปรุง และ 6) การรายงาน

กฤติเดช สุขสาร (2557) ทำวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารโดยใช้เครือข่ายเพื่อพัฒนางานวิชาการในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สรุปได้ว่า การบริหารโดยใช้เครือข่ายเพื่อพัฒนางานวิชาการในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษามี 6 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) การมีสมาชิกเครือข่าย 2) คณะกรรมการเครือข่าย 3) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 4) การมีผลประโยชน์และความสนใจร่วมกัน 5) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย และ 6) การปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้

พัชรินทร์ จันทาพูน (2557) สรุปได้ว่า การบริหารเครือข่ายความร่วมมือประกอบด้วย 1) การกำหนดสมาชิกเครือข่าย 2) การกำหนดวัตถุประสงค์ ร่วมกัน 3) การบริหารทรัพยากรร่วมกัน 4) การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน 5) การสื่อสาร และปฏิสัมพันธ์กัน 6) การร่วมกันบริหารผลประโยชน์ และ 7) การประเมินผลและการปรับปรุงงาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือด้านวิชาการของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า กระบวนการสร้างเครือข่าย มี 7 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 2) การติดต่อประสานงาน 3) การวิเคราะห์ปัญหา 4) การระบุปัญหา 5) การวางแผนจัดทำแผน 6) การดำเนินการตามแผน และ 7) การประเมินผลและรายงาน

ภัทรวรรธน์ นิลแก้วบวรวิชญ์ (2559) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผลการศึกษา พบว่ารูปแบบการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ประกอบด้วย กระบวนการสร้างเครือข่ายมี 6 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 2) ขั้นประสานหน่วยงาน/ องค์กรเครือข่าย 3) ขั้นสร้างพันธสัญญาร่วมกัน 4) ขั้นบริหารจัดการเครือข่าย 5) ขั้นการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ 6) ขั้นพัฒนาความสัมพันธ์

ทศพล ธีฆะพร (2560) สรุปได้ว่า กระบวนการบริหารเครือข่ายความร่วมมือของโรงเรียนในเครือข่ายส่งเสริมประสิทธิภาพการจัดการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดอุทัยธานี ประกอบด้วย 1) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย 2) ภาวะผู้นำของผู้ประสานงานเครือข่ายโรงเรียน 3) การติดต่อสื่อสารแบบมีส่วนร่วม 4) องค์การเครือข่ายโรงเรียนแบบมีส่วนร่วม 5) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการพัฒนาสมาชิกเครือข่าย

จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561) ได้สังเคราะห์กระบวนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ได้ 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 2) ขั้นติดต่อกับองค์กรที่จะเป็นเครือข่าย 3) ขั้นตอนการสร้างพันธกรณีและกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 4) ขั้นพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือและกำหนดข้อปฏิบัติ 5) ขั้นปฏิบัติตามแผนและการขยายกิจกรรมของกลุ่ม 6) ขั้นรักษาและการพัฒนาความสัมพันธ์ และ 7) ขั้นติดตามประเมินผลและรายงาน

สุดา มงคลสิทธิ์ (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่องกลยุทธ์การสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาในโรงเรียนเอกชนจังหวัดชลบุรี พบว่า กลยุทธ์ในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาการจัดการศึกษา ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การตระหนักถึงความจำเป็นของเครือข่าย 2) การประสานแสวงหาผู้ร่วมพัฒนา

เครือข่าย 3) การพัฒนาความสัมพันธ์ 4) การบริหารจัดการเครือข่าย 5) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ และ6) การธำรงรักษาสร้างความต่อเนื่องของเครือข่าย

สุธรรม ธรรมทัศนานนท์ (2562) ทำงานวิจัย เรื่องกลยุทธ์การบริหารเครือข่ายความร่วมมือเพื่อการพัฒนาโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สรุปได้ว่า องค์ประกอบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) กำหนดสมาชิกเครือข่าย 2) การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานเครือข่าย 3) การสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กัน 4) ภาวะผู้นำของผู้ประสานงานเครือข่าย และ 5) การประเมินผลและปรับปรุงงาน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมีลักษณะคล้ายคลึงกัน จึงนำมาสังเคราะห์องค์ประกอบ ดังตาราง 1

ตาราง 1 สังเคราะห์องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

นักวิชาการ / องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือ	พิสิฐ เทพโกรวัล (2554)	ธีระชัย ช่วงบุญศรี (2557)	กฤติเดช สุขสาร (2557)	พัชรินทร์ จันทาพูน (2557)	เพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558)	ภัทรวรรณ์ นิลแก้วบวรวิชญ์ (2559)	ทศพล ธีฆะพร (2560)	จิระศักดิ์ สร้อยคา (2561)	สุดา มงคลสิทธิ์ (2562)	สุธรรม ธรรมทัศนานนท์ (2562)	ความถี่	ร้อยละ
1) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย											4	40.00
– ขั้นตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย	✓					✓		✓				
– การตระหนักถึงความจำเป็นของเครือข่าย									✓			
2) การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย											5	50.00
– ขั้นประสานหน่วยงาน/ องค์กรเครือข่าย	✓					✓						
– การติดต่อประสานงาน					✓							

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 1 (ต่อ)

นักวิชาการ / องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือ	พิสิฐ เทพไกรวัล (2554)	ธีระชัย ช่วงบุญศรี (2557)	กฤติเดช สุขสาร (2557)	พัชรินทร์ จันทาพูน (2557)	เพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558)	ภัทรวรรณ์ นิลแก้วบวรวิชญ์	ทศพล ธีฆะพร (2560)	จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561)	สุดา มงคลสิทธิ์ (2562)	สุธรรม ธรรมทัศนานนท์	ความถี่	ร้อยละ
– ขั้นติดต่อกับองค์กรที่จะเป็นเครือข่าย								✓				
– การประสานแสวงหาผู้ร่วมพัฒนาเครือข่าย									✓			
3) ขั้นสร้างพันธสัญญาร่วมกัน	✓					✓					2	20.00
4) การบริหารจัดการเครือข่าย											3	30.00
– ขั้นบริหารจัดการเครือข่าย	✓					✓						
– การบริหารจัดการเครือข่าย									✓			
5) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ											5	50.00
– การวางแผน		✓										
– การวางแผนจัดทำแผน และการดำเนินการตามแผน					✓							
– ขั้นการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ						✓						
– ขั้นพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือและกำหนดข้อปฏิบัติ								✓				
– การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ									✓			
6) ขั้นพัฒนาความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง	✓					✓			✓		3	30.00
7) การมีสมาชิกเครือข่าย											3	30.00
– การมีสมาชิกเครือข่าย			✓									
– การกำหนดสมาชิกเครือข่าย				✓						✓		
8) คณะกรรมการเครือข่าย			✓								1	10.00

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ตาราง 1 (ต่อ)

นักวิชาการ / องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือ	พิสิฐ เทพไกรวัล (2554)	ธีระชัย ช่างบุญศรี (2557)	กฤติเดช สุขสาร (2557)	พัชรินทร์ จันทาพูน (2557)	เพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558)	ภัทรวรรธน์ นิลแก้วบวรวิชญ์ (2559)	ทศพล ธีมะพร (2560)	จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561)	สุดา มงคลสิทธิ์ (2562)	สุธรรม ธรรมทัศนานนท์ (2562)	ความถี่	ร้อยละ
9) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน											4	40.00
– การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน			✓		✓							
– การกำหนดวัตถุประสงค์ร่วมกัน				✓								
– ขั้นตอนการสร้างพันธกรณีและกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน								✓				
10) การมีผลประโยชน์และความสนใจร่วมกัน			✓								1	10.00
11) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	.										4	40.00
– การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย			.✓				✓					
– การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน				✓								
– การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานเครือข่าย										✓		
12) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้											4	40.00
– การปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้			.✓									
– การสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กัน				✓						✓		
– การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการพัฒนาสมาชิกเครือข่าย							✓					
13) ขั้นปฏิบัติตามแผนและการขยายกิจกรรมของกลุ่ม								✓			1	10.00
14) การร่วมกันบริหารผลประโยชน์				✓							3	30.00
15) การประเมินผลและการปรับปรุงงาน											4	40.00

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือ \ นักวิชาการ	พิลิฐ เทพไกรวัล (2554)	ธีระชัย ช่วงบุญศรี (2557)	กฤติเดช สุขสาร (2557)	พัชรินทร์ จันทาพูน (2557)	เพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558)	ภัทรวรรธน์ นิลแก้วบวรวิชญ์	ทศพล ธีฆะพร (2560)	จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561)	สุดา มงคลสิทธิ์ (2562)	สุธรรม ธรรมทัศนานนท์ (2562)	ความถี่	ร้อยละ
– การประเมินผล การปรับปรุง และรายงานผล		✓								✓		
– การประเมินผลและ การปรับปรุงงาน				✓								
– การประเมินผลและรายงาน					✓							
16) การบริหารทรัพยากรร่วมกัน				✓							1	10.00
17) การวิเคราะห์ปัญหา					✓						1	10.00
18) การจัดการองค์กร		✓									1	10.00
19) การลงมือปฏิบัติ		✓									1	10.00
20) การระบุปัญหา					✓						1	10.00
21) การติดต่อสื่อสารแบบมีส่วนร่วม							✓				1	10.00
22) ขั้นปฏิบัติตามแผนและการขยายกิจกรรมของกลุ่ม								✓			1	10.00
23) ภาวะผู้นำของผู้ประสานงานเครือข่ายโรงเรียน							✓			✓	2	20.00
24) องค์การเครือข่ายโรงเรียนแบบมีส่วนร่วม							✓				2	20.00
25) การจัดการองค์กร		✓									1	10.00
26) ขั้นติดตามประเมินผลและรายงาน								✓			1	10.00
27) การธำรงรักษาสร้างความต่อเนื่องของเครือข่าย									✓		1	10.00
	6	6	6	7	7	6	5	7	6	5		

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากตาราง 1 การสังเคราะห์องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ผู้วิจัยเลือกองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ที่มีความถี่ร้อยละ 40 ขึ้นไป กำหนดเป็นองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ได้ 7 องค์ประกอบ ดังนี้ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้ 1) การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย 2) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ 3) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 4) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 5) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย 6) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ7) การประเมินผลและการปรับปรุงงาน ซึ่งรายละเอียด มีดังนี้

1. การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึง การประสานหน่วยงานองค์กรเครือข่ายไว้ดังนี้

1.1 ความหมายของการประสานงาน

มีผู้ให้ความหมายของการประสานงานอย่างหลากหลาย จึงรวบรวมไว้ดังนี้

รัตนาภรณ์ ศรีพยัคฆ์ (2553) ได้กล่าวว่า การประสานงาน หมายถึง การติดต่อสื่อสารให้เกิดความคิด ความเข้าใจตรงกัน ในการร่วมมือปฏิบัติงานให้สอดคล้องทั้งเวลา และกิจกรรมที่จะต้องกระทำให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างสมานฉันท์และมีประสิทธิภาพเพื่อให้งานดำเนินไปอย่างราบรื่น ไม่เกิดการทำงานซ้ำซ้อน ขัดแย้งกัน หรือเหลื่อมล้ำกัน การประสานงานจึงเป็นกระบวนการหนึ่งของการบริหารและการปฏิบัติงานในหน่วยงานหรือองค์กรความสำเร็จของการประสานงานขึ้นอยู่กับบทบาทและความสามารถของบุคลากร

จักรวาล สุขไมตรี (2561) ได้กล่าวว่า การประสานงาน หมายถึง กระบวนการของการทำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในกิจกรรมและเป้าหมายของแผนงานต่าง ๆ ขององค์กรที่แยกจากกัน เพื่อความสำเร็จขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ

สมคิด บางโม (2558) กล่าวว่า การประสานงาน หมายถึง กระบวนการจัดระเบียบความสัมพันธ์ในการทำงานของบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างสอดคล้องกัน ลดความซ้ำซ้อนและความขัดแย้ง อันจะนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สรุปได้ว่า การประสานงาน หมายถึง กระบวนการเชื่อมโยง ติดต่อ และร่วมมือกันระหว่างบุคคล กลุ่ม หรือองค์กร เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 องค์ประกอบของการประสานงาน

ภคปภา นาถะพินธุ (2562) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของการประสานงาน มีดังนี้

1. คน หรือ ผู้ประสานงาน โดยจะต้องมีคนในการประสานงานระหว่างกันไม่ว่าจะเป็นการประสานงานภายในองค์กรระหว่างเพื่อนร่วมงาน หรือการประสานงานระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา หรือเป็นการประสานงานกับบุคคลภายนอกองค์กร นอกจากนี้ในบางกรณีบางองค์กรต้องมีผู้ประสานงานเพื่อให้การทำงานของทุกฝ่ายเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุวัตถุประสงค์ของงานที่ได้วางไว้ หรือเป็นตัวกลางในการแก้ไขข้อขัดแย้งที่จะเกิดขึ้น

2. ข้อความในการสื่อสาร โดยข้อความในการสื่อสารระหว่างกันต้องมีความชัดเจนสั้น กะทัดรัด ไม่กำกวม หรือตีความไปได้หลายทาง สามารถเข้าใจได้ง่าย

3. เวลา และ สถานที่ โดยเวลาและสถานที่นั้นถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญเหมือนกันหากเวลา และสถานที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน ก็เป็นผลทำให้การประสานงานไม่สามารถประสบความสำเร็จได้

4. บทบาท และหน้าที่ โดยบทบาทและหน้าที่ของบุคคล ในการปฏิบัติงานก็ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญเช่นกันหากบุคคลแต่ละบุคคลรู้จักบทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของตนเอง ไม่ไปก้าวก่ายบทบาท หน้าที่ของบุคคลอื่น ความขัดแย้งก็จะไม่เกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นผลทำให้การประสานงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

5. ความมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน โดยบุคคลควรมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน มีความจริงใจต่อกัน มีน้ำใจต่อกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่มีอคติต่อกัน ไม่กล่าวร้าย หรือพูดจาที่ไม่ดีต่อกัน ก็จะทำให้การประสานงานระหว่างกันเป็นไปด้วยความมีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดประสิทธิผลอย่างแน่นอน

อีกนัยหนึ่งการประสานงานอาจพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญได้ดังนี้

ภคปภา นาถะพินธุ (2562) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการประสานงานไว้ ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1. ความร่วมมือ จะต้องสร้างสัมพันธภาพในการทำงานร่วมกันของทุกฝ่าย โดยอาศัยความเข้าใจ หรือการตกลงร่วมกันมีการรวบรวมกำลังความคิด วิธีการ เทคนิค และระดมทรัพยากรมาสนับสนุนงานร่วมกันเพื่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเต็มใจที่จะทำงานร่วมกัน

2. จังหวะเวลา จะต้องปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของแต่ละคน ตามกำหนดเวลาที่ตกลงกันให้ตรงเวลา

3. ความสอดคล้อง จะต้องพิจารณาความพอเหมาะพอดี ไม่ทำงานซ้อนกัน

4. ระบบการสื่อสาร จะต้องมีการสื่อสารที่เข้าใจตรงกันอย่างรวดเร็ว และราบรื่น

5. ผู้ประสานงาน จะต้องสามารถดึงทุกฝ่ายเข้าร่วมทำงานเพื่อตรงไปสู่จุดหมายเดียวกัน ตามที่กำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของงาน

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการประสานงาน มี 5 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) ผู้ประสานงาน 2) ระบบประสานงาน 3) ความร่วมมือ 4) เวลา 5) สถานที่

1.3 ปัจจัยในการประสานงาน

ปัจจัยที่จำเป็นต่อการประสานงานไม่ว่าจะเป็นองค์กรหรือหน่วยงานประเภทใด มีปัจจัยที่สำคัญ ดังนี้

ภคปภา นาถะพินธุ (2562) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่จำเป็นต่อการประสานงานไว้ ดังนี้

1. คน หมายถึง ผู้ซึ่งจะทำให้งานเป็นผลขึ้นมาการประสานงานที่แท้จริง คือ การประสานคนให้ร่วมใจร่วมกำลังงานด้วยการนำเอาความสามารถของคนมาทำให้เกิดผลงานในจุดมุ่งหมายเดียวกัน ความสามารถของคนพิจารณาได้สองด้านคือ ทางด้านความรู้และด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น ผู้ประสานงานต้องมีความรู้ความสามารถและการมองการณ์ไกล มีมนุษย์-สัมพันธ์ดีมีทัศนคติที่ดีต่อกันผู้ร่วมงานทุกฝ่ายเข้ากันได้ดี มีการพบปะหารือกันอยู่เสมอ

2. เงิน หมายถึง ตัวเงินและสิ่งอื่นซึ่งสามารถใช้เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนได้ในการประสานงานจะต้องมีกำลังเงินสนับสนุนการปฏิบัติงาน

3. วัสดุ หมายถึง สิ่งของเครื่องมือและเครื่องใช้ต่าง ๆ ในการประสานจะต้องมีวัสดุอุปกรณ์ช่วยในการประสานงานอย่างพอเพียง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4. วิธีการทำงาน หมายถึง การบริหารงานให้สามารถบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดเป็นเป้าหมายไว้มีการกำหนดอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบให้ชัดเจน มีการมอบหมายงาน และ การควบคุมงาน การติดต่อสื่อสารที่ดี ผู้วิจัยได้

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญต่อการประสานงานประกอบด้วยทรัพยากรและกระบวนการดำเนินงานที่สนับสนุนให้บุคคลและหน่วยงานสามารถปฏิบัติงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี งบประมาณที่เพียงพอต่อการดำเนินงาน วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือที่เหมาะสม รวมทั้งวิธีการดำเนินงานที่ชัดเจน มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ การติดต่อสื่อสารและการควบคุมติดตามงานอย่างเป็นระบบ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความร่วมมือ ลดความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงาน และช่วยให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิผล

สรุปได้ว่า การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย หมายถึง กระบวนการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ที่อยู่ในเครือข่ายความร่วมมือ เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ มีความสอดคล้อง และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการบรรลุเป้าหมายร่วม

2. การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ

Bryson (2018) กล่าวว่า การวางแผนยุทธศาสตร์ (Strategic Planning) หมายถึง กระบวนการกำหนดทิศทาง เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินงานขององค์กรในอนาคต โดยอาศัยการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก เพื่อให้สามารถบรรลุผลตามวิสัยทัศน์และพันธกิจที่กำหนดไว้

Pearce และ Robinson (2015) กล่าวว่า การวางแผนยุทธศาสตร์ หมายถึง กระบวนการกำหนดภารกิจ วัตถุประสงค์ และกลยุทธ์ขององค์กร รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

วิโรจน์ สารรัตนะ (2557) กล่าวว่า การวางแผนยุทธศาสตร์ หมายถึง กระบวนการกำหนดแนวทางการพัฒนาองค์กรอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินงานให้สอดคล้องกับบริบทและสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สรุปได้ว่า การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ หมายถึง กระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย ทิศทาง และแนวทางการดำเนินงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง การวิเคราะห์บริบทสภาพแวดล้อม และทรัพยากรที่มีอยู่ เพื่อจัดทำแผนการดำเนินงานที่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง ติดตามประเมินผลได้ และบรรลุเป้าหมายของเครือข่ายอย่างมีประสิทธิภาพ

3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย

3.1 ความหมายของการตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึง ความหมายของการตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ไว้ดังนี้

ปาริชาติ วลัยเสถียร (2543) กล่าวว่า การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย หมายถึง การรับรู้ถึงความสำคัญและความจำเป็นของการรวมกลุ่มหรือสร้างความร่วมมือเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายร่วมกัน

สุดา มงคลสิทธิ์ (2562) กล่าวว่า การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย หมายถึง การที่บุคลากรและผู้บริหารเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการทำงานร่วมกัน พร้อมที่จะเข้าร่วมและสนับสนุนการดำเนินงานของเครือข่าย

จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561) ได้กล่าวถึง การตระหนักถึงความจำเป็นของเครือข่าย หมายถึง การดำเนินงานของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้มีส่วนร่วมตระหนักและให้ความสำคัญในการร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติร่วมติดตามและประเมินผล เพื่อให้งานเกิดการพัฒนาให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย หมายถึง การมีความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักในความสำคัญของการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนทรัพยากร ความรู้ ประสบการณ์ และความร่วมมือเชิงวิชาการหรือเชิงธุรกิจ โดยมุ่งให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน

3.2 ความสำคัญของการตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึง ความสำคัญการตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ไว้ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

พระดาวเหนือ บุตรสีทา (2557) ได้กล่าวไว้ว่าการตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่ายมีความสำคัญคือทำให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายรวมทั้งพิจารณาองค์การต่าง ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมเป็นเครือข่ายในการทำงานโดยต้องพิจารณาว่าจะได้เข้าร่วมกับใคร จะได้รับผลประโยชน์หรือสละประโยชน์ด้านใดบ้าง และระยะเวลาในการเข้าร่วมเป็นเครือข่ายนานเท่าใด

สุดา มงคลสิทธิ์ (2562) ได้กล่าวว่า การตระหนักถึงความจำเป็นของเครือข่าย ผู้บริหารโรงเรียนต้องสร้างความตระหนักเรื่องเครือข่ายความร่วมมือแก่บุคลากรในองค์กร โดยผู้บริหารต้องมีความเชื่อมั่นในศักยภาพตนเองและทีมงานที่รวมตัวกันเป็นเครือข่าย และบุคลากรที่รวมกันเป็นเครือข่ายต้องมีความศรัทธา และเห็นความสำคัญของความร่วมมือ มีความซื่อสัตย์จริงใจต่อกันยอมรับวัฒนธรรมองค์กรร่วมกัน และบุคลากรที่รวมตัวกันเป็นเครือข่ายต้องมีเป้าหมายเหมือนกัน เรียนรู้การทำงานแบบร่วมมือและมีความพร้อมในการดำเนินงาน กล่าวคือ ผู้บริหารชี้ให้เห็นประโยชน์ของการทำงานเป็นทีม

สรุปได้ว่า การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่ายหมายถึงการมีความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักในความสำคัญของการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนทรัพยากร ความรู้ ประสบการณ์ และความร่วมมือเชิงวิชาการหรือเชิงธุรกิจโดยมุ่งให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน

4. การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน

4.1 ความหมายของวิสัยทัศน์

มีผู้ให้ความหมายของคำว่า วิสัยทัศน์ไว้มากมายหลายท่าน เช่น

ประเวศ วะสี (2564) ได้กล่าวว่า วิสัยทัศน์ หมายถึง ความเคลื่อนไหวของประชาชาติ เพื่อสร้างจินตนาการใหม่เกี่ยวกับการศึกษา

เกษม วัฒนชัย (2564) ได้ให้ความหมายไว้ว่า วิสัยทัศน์ มาจากคำภาษาอังกฤษ คำว่า “Vision” แปลว่า ความคาดหมายที่จะกระทำในอนาคตหรือ การมองเป็นสร้างระบบเพื่อให้รองรับแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นในอนาคตหรือเพื่อการพัฒนาแนวโน้มที่เกิดขึ้นในอนาคต ส่วนคำว่า Visionary หมายถึง คนที่จะทำให้ Vision ประสบผลสำเร็จ

บูรชัย ศิริมหาสาคร (2564) ได้กล่าวไว้ว่า วิสัยทัศน์เป็นศัพท์เฉพาะศาสตร์ (Technical Term) เกี่ยวกับการบริหารที่ถูกบัญญัติขึ้นจากคำว่า “Vision” ในภาษาอังกฤษ ซึ่งตามความหมายทั่วไปแปลว่า “การเห็นหรือภาพ” แต่ในทางการบริหาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

วิสัยทัศน์ (Vision) หมายถึง ความสามารถในการมองเห็นภาพที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ไกลที่สุดและชัดที่สุดการมองเห็นที่ว่านี้ มิใช่การมองเห็นด้วยสายตาแต่เป็นการมองเห็นด้วยปัญญาวิสัยทัศน์เป็นจินตนาการหรือภาพเสมือนจริงที่เกิดขึ้น ในอนาคตข้างหน้า

สรุปได้ว่า การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน หมายถึง การกำหนดภาพอนาคตหรือทิศทางร่วมกันที่สมาชิกในเครือข่ายต้องการให้เกิดขึ้นอย่างชัดเจน เพื่อใช้เป็นเป้าหมายและแนวทางในการดำเนินงานร่วมกัน

4.2 ความสำคัญของวิสัยทัศน์

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2554) ได้อธิบายความสำคัญของวิสัยทัศน์ไว้ว่า วิสัยทัศน์จะสร้างพลังให้กับองค์กรทำให้องค์กรมีการรวมพลังมุ่งไปในทิศทางเดี่ยวกันได้ต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ภาวะผู้นำที่จะนำคนทั้งองค์กรได้ และวิสัยทัศน์ของหน่วยงานหรือองค์กรซึ่งวิสัยทัศน์ทำให้ได้เปรียบในแข่งขันในโลกของการแข่งขันผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ย่อมได้เปรียบเสมอ เพราะสามารถคะเนเหตุการณ์ในอนาคตได้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2554) ได้ให้ความสำคัญของวิสัยทัศน์ไว้ว่า 1) ช่วยกำหนดทิศทางที่จะดำเนินชีวิตหรือกิจกรรมองค์กรโดยมีจุดหมายปลายทางที่ชัดเจน 2) ช่วยให้สมาชิกทุกคนรู้ว่าแต่ละคนมีความสำคัญต่อการมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทางและรู้ว่าจะทำอะไร (What) ทำไมต้องทำ (Why) ทำอย่างไร (How) และทำเมื่อใด (When) 3) ช่วยกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนมีความรู้สึกน่าสนใจมีความผูกพัน มุ่งมั่นปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจท้าท้ายเกิดความหมายในชีวิตการทำงานมีการทำงานและมีชีวิตอยู่อย่างมีเป้าหมายด้วยความภูมิใจ และทุ่มเทเพื่อคุณภาพของผลงานที่ปฏิบัติ และ 4) ช่วยกำหนดมาตรฐานของชีวิต องค์กร และสังคมที่แสดงถึงการมีชีวิตที่มีคุณภาพ องค์กรที่มีคุณภาพ และสังคมที่เจริญก้าวหน้ามีความเป็นเลิศในทุกด้าน

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความสำคัญของวิสัยทัศน์เป็นการกำหนดทิศทางและเป้าหมายร่วมของเครือข่าย ทำให้สมาชิกมีความเข้าใจตรงกันและเกิดเอกภาพในการดำเนินงาน อีกทั้งยังเป็นแรงบันดาลใจและพลังขับเคลื่อนให้เกิดความมุ่งมั่นในการทำงานร่วมกัน

4.3 กระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์

การกำหนดวิสัยทัศน์อาจทำได้หลายระดับ เช่น ระดับบุคคลระดับหน่วยงาน และระดับสังคม โดยมีกระบวนการสร้างวิสัยทัศน์ตามทัศนะของ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เจริญสิน เลิศมหกิจ (2564) 4 ขั้นตอน คือ 1) การจัดทำวิสัยทัศน์ เริ่มจากการทำความ เข้าใจองค์การ กำหนดองค์ประกอบวิสัยทัศน์และจัดทำวิสัยทัศน์ 2) การสื่อสารวิสัยทัศน์วางแผนการสื่อสาร ดำเนินการสื่อสาร และรับฟังความคิดเห็นของพนักงาน 3) การดำเนิน ตามวิสัยทัศน์จัดสรรทรัพยากร ดำเนินการตามวิสัยทัศน์ ให้รางวัลกระตุ้นจูงใจเพื่อให้ บรรลุวิสัยทัศน์ และ 4) การทบทวนวิสัยทัศน์ตรวจสอบวิสัยทัศน์เป็นระยะเพื่อปรับเปลี่ยนให้เหมาะสม

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2554) ได้ระบุกระบวนการสร้างวิสัยทัศน์ 6 ขั้น คือ 1) กำหนดค่านิยม (Value) หรือสิ่งที่ทุกคนยอมรับว่าสำคัญ โดยคำว่าค่านิยม หมายถึง กฎเกณฑ์หรือคุณค่าที่หน่วยงานคาดหวังหรือ ตองการจะให้เป็น 2) การตรวจสอบสภาพแวดล้อม (Scanning) ในปัจจุบัน 3) การสร้างวิสัยทัศน์ (Vision) 4) การกำหนดพันธกิจ (Mission) ที่สอดคลองอำนาจหน้าที่ ที่มีอยู่ 5) การลงมือปฏิบัติ (Implementation) หรือการนำวิสัยทัศน์ไปปฏิบัติจริง และ 6) การประเมินผล (Evaluation)

กระทรวงศึกษาธิการ (2564) ได้กำหนดขั้นตอนการกำหนดวิสัยทัศน์ 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) ขั้นเตรียมการ เป็นขั้นตอนการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและให้เห็นความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างวิสัยทัศน์ในองค์กรรวมถึงการมีเจตคติที่ดีของสมาชิก ที่มีต่อองค์กร 2) ขั้นดำเนินการสร้างวิสัยทัศน์ มีการปฏิบัติ 6 ประการ ได้แก่ 2.1) รวบรวมข้อมูลพื้นฐาน ที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงาน เช่น วัตถุประสงค์ภารกิจ หน่วยงาน ความคาดหวังและความต้องการของสมาชิก ผู้รับบริการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น 2.2) วิเคราะห์สถานภาพปัจจุบันของหน่วยงานเพื่อให้ผู้บริหารเข้าใจและตระหนักในสถานภาพปัจจุบัน และศักยภาพของหน่วยงาน 2.3) กลุ่มผู้บริหารเสนอมุมมองแห่งอนาคตเป็นลักษณะของการสร้างฝันของผู้บริหารแต่ละคน (Create Individuals Dream) จะได้มุมมองที่หลากหลายและครอบคลุม2.4) นำมุมมองของผู้บริหารแต่ละคนมารวมและเชื่อมโยงกัน (Share and Relate the Dreams) เพื่อให้มุมมองของแต่ละคนมาเชื่อมโยงกัน แล้วเรียงลำดับความสำคัญ 2.5) คัดเลือกและตัดสินใจอนาคตของหน่วยงานที่เป็นความฝันของทุกคน และ2.6) ขัดเกลาสำนวนให้สื่อความหมายชัดเจนปลุกเร้า ท้าท้าย สร้างพลังดลใจมีสาระครอบคลุมองค์ประกอบของวิสัยทัศน์ และ 3) ขั้นนำวิสัยทัศน์ไปปฏิบัติ เมื่อกำหนดวิสัยทัศน์ตามขั้นตอนการสร้างวิสัยทัศน์แล้วจะได้วิสัยทัศน์ของหน่วยงาน และเมื่อคณะกรรมการบริหารแล้ว ควรสื่อสารให้สมาชิกทุกคนได้รับทราบและเข้าใจตรงกัน กำหนดแผนงานและโครงการให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ และ

นำแผนงาน/ โครงการไปปฏิบัติ และ 4) ขั้นประเมินวิสัยทัศน์ การประเมินวิสัยทัศน์ทำให้ทราบว่าวิสัยทัศน์นั้น มีพลังและมีประสิทธิภาพเพียงใด โดยพิจารณาจากผลการดำเนินงานตามแผนและโครงการว่ามีความก้าวหน้าที่มุ่งไปสู่วิสัยทัศน์เพียงใด ควรปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานเพื่อให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์อย่างไร

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ วางแผน และกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ โดยมีเป้าหมายร่วมที่ชัดเจน เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมและกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายในระยะยาว

5. การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย

5.1 ความหมายของการมีส่วนร่วม

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ดังต่อไปนี้

ไพรัช หนูยงค์ (2550) ได้กล่าวไว้ว่าการมีส่วนร่วมหมายถึง การเปิดโอกาสให้บุคลากรเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งทางตรงหรือทางอ้อมในลักษณะของการร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมดำเนินการ และร่วมประเมินผลในสิ่งที่มีผลกระทบต่อตนเองหรือส่วนรวม

นิรันดร์ จงวุฒิเวศน์ (2550) ได้กล่าวไว้ว่า การมีส่วนร่วม หมายถึง การเข้าไปเกี่ยวข้อง (Involvement) ทางความคิด จิตใจ อารมณ์และทางกายการมีส่วนร่วมมีความหมายมากกว่าการเป็นส่วนหนึ่ง (Sense and Belonging) การมีส่วนร่วมมีความหมายทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ (Quantitative and Qualitative) การมีส่วนร่วมครอบคลุมทั้งมิติด้านความสามารถ เวลา และโอกาสที่จะมีส่วนร่วม การมีส่วนร่วมเป็นการกระทำ (Action) จึงมีทั้งผู้กระทำ (The Actor) ผู้ถูกกระทำหรือผู้รับผล (The recipient) และสาธารณชน (The public) ผู้เป็นบริบทของการกระทำ

ธร สุนทรายุทธ (2551) ได้กล่าวถึง การบริหารแบบมีส่วนร่วม คือ การเปิดโอกาสให้บุคคลหรือกลุ่มบุคคล ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม ในลักษณะของการร่วมรับรู้ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจ ตลอดจนการประเมินผลโดยทุกฝ่ายได้สำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน อันจะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายขององค์กร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มธุรดา ศรีรัตน์ (2564) ได้กล่าวไว้ว่าการมีส่วนร่วม หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานทั้งด้านการแสดงความคิดเห็น การตัดสินใจ ความรับผิดชอบ การวางแผนปฏิบัติงาน ตลอดจนการประเมินผล โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์และความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ หรือแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดจากการบริหารงานในองค์การ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องและร่วมกระทำกิจกรรม กระบวนการ หรือการตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างมีความหมาย ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิดเห็น การเสนอแนะ การตัดสินใจ การปฏิบัติ หรือการติดตามประเมินผล โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน (sense of ownership) และร่วมรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ การมีส่วนร่วมถือเป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยสร้างความโปร่งใส ความเชื่อมั่น และความร่วมมือในการขับเคลื่อนองค์กรหรือเครือข่ายไปสู่ความสำเร็จ

5.2 ความสำคัญของการมีส่วนร่วม

การมีส่วนร่วมมีความสำคัญหลายประการดังทัศนะของนักวิชาการต่อไปนี้

สนธยา พลศรี (2550) ได้กล่าวไว้ 10 ประการ ประกอบด้วย 1) เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ เป็นสิทธิมนุษยชนที่ประชาชนมีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาทุกระดับ 2) สอดคล้องกับปรัชญา แนวความคิด และหลักการเรียนรู้ร่วมกันของชุมชน 3) เป็นเครื่องชี้วัดความสำเร็จนโยบายของรัฐบาล ในเรื่องการกระจายอำนาจไปสู่ประชาชนและท้องถิ่น 4) นำไปสู่การพึ่งตนเองของชุมชน 5) ทำให้ดำเนินการพัฒนาชุมชนให้ตรงกับความต้องการที่แท้จริงของประชาชนและชุมชน 6) เป็นการพัฒนาศักยภาพบุคคล กลุ่มและองค์กรในชุมชนให้มีประสิทธิภาพ 7) เป็นการสร้างความพึงพอใจร่วมกัน มีความชอบธรรม เป็นที่ยอมรับร่วมกันภายในกลุ่ม ไม่สร้างความขัดแย้งให้เกิดขึ้นในชุมชน 8) ทำให้เกิดความรัก หวงแหน รับผิดชอบ และเป็นเจ้าของชุมชน 9) เป็นกระบวนการสำคัญในการสนับสนุนส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของชุมชนให้ประสบความสำเร็จ และ 10) ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาล เพราะเป็นการพัฒนาคนในชุมชน โดยคนในชุมชนและเพื่อคนในชุมชนอย่างแท้จริง รัฐบาลเป็นเพียงผู้สนับสนุน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประสาร พรหมณา (2553) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการมีส่วนร่วมไว้ 4 ประการ ประกอบด้วย 1) การมีส่วนร่วมก่อให้เกิดการระดมความคิดทำให้เกิดความคิดเห็นที่หลากหลาย ซึ่งดีกว่าการคิดและตัดสินใจเพียงคนเดียว 2) การมีส่วนร่วมในการบริหารเป็นการลดการต่อต้านและก่อให้เกิดการยอมรับมากขึ้น 3) การมีส่วนร่วมเปิดโอกาสให้มีการสื่อสารที่ดีสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน เสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และ 4) การมีส่วนร่วมทำให้การตัดสินใจมีคุณภาพและทำให้มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานมากขึ้น

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการมีส่วนร่วมคือการก่อให้เกิดการระดมความคิด ความรับผิดชอบร่วมกัน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างรอบด้าน ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการตัดสินใจและสร้างความโปร่งใส อีกทั้งยังเสริมสร้างความร่วมมือ ความสามัคคี และความไว้วางใจระหว่างผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาและความยั่งยืนขององค์กรหรือเครือข่าย

5.3 ลักษณะและวิธีการส่งเสริมการมีส่วนร่วม

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของการมีส่วนร่วม ดังนี้

ไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม และพรรณทิพย์ เพชรมาก (2551) ได้กล่าวถึงลักษณะการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนไว้ในเอกสารประกอบการสอน การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาเมืองและชนบท โดยได้ข้อสรุปลักษณะการมีส่วนร่วมแบ่งออกเป็น 6 ลักษณะ ได้แก่ 1) การรับรู้ข่าวสาร (Public Information) การมีส่วนร่วมแบบนี้ ประชาชนเป็นผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียและบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการแจ้งให้ทราบถึงรายละเอียดของโครงการที่จะดำเนินการ รวมทั้งผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ทั้งนี้ การแจ้งข่าวสารดังกล่าวจะต้องเป็นการแจ้งก่อนที่จะมีการตัดสินใจดำเนินโครงการ 2) การปรึกษาหารือ (Public Consultation) เป็นรูปแบบของการมีส่วนร่วมที่มีการจัดการหารือระหว่างผู้ดำเนินการโครงการกับประชาชนที่เกี่ยวข้อง และได้รับผลกระทบเพื่อรับฟังความคิดเห็นและการตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติม นอกจากนี้ยังเป็นช่องทางการกระจายข่าวสารข้อมูลไปยังประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เกิดความเข้าใจ และเพื่อให้มีการให้ข้อเสนอแนะเพื่อประกอบทางเลือกการตัดสินใจ 3) การประชุมรับฟังความคิดเห็น (Public Meeting) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนและฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับโครงการหรือกิจกรรม และผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจ ใช้เวทีสาธารณะ ในการทำความ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เข้าใจ การประชุมรับฟังความคิดเห็นมีหลายวิธีการ เช่น การประชุมระดับชุมชน (Community Meeting) การประชุมรับฟังความคิดเห็นเชิงวิชาการ (Technical Meeting) 4) การประชาพิจารณ์ (Public Hearing) เป็นการประชุมที่มีขั้นตอนการดำเนินงานที่เป็นระบบ และมีความชัดเจนมากขึ้น เป็นเวทีในการเสนอข้อมูลอย่างเปิดเผย ไม่มีการปิดบังของผู้ที่มีส่วนได้เสียของโครงการ การประชาคมและคณะกรรมการจัดประชุมจะต้องมีองค์ประกอบของผู้เข้าร่วมที่เป็นที่ยอมรับ มีหลักเกณฑ์และประเด็นในการพิจารณาที่ชัดเจน และมีการแจ้งให้ทุกฝ่ายทราบอย่างชัดเจน 5) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) เป็นเป้าหมายสูงสุด ของการมีส่วนร่วมของประชาชนให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจต่อประเด็นปัญหานั้น ๆ ซึ่งอาจจะดำเนินการโดยการเลือกตัวแทนเข้าไปเป็นกรรมการที่มีอำนาจการตัดสินใจ 6) การใช้กลไกทางกฎหมาย รูปแบบนี้ไม่ถือว่าเป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยตรงในเชิงการป้องกันและแก้ไข แต่เป็นลักษณะของการเรียกร้องและ การป้องกันสิทธิของตนเองอันเนื่องมาจากการไม่ได้รับความเป็นธรรมเพื่อให้ได้มา ซึ่งผลประโยชน์ที่ตนเองควรจะได้รับ ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้ให้หลักเรื่องการมีส่วนของประชาชนไว้หลายประการ และประชาชนสามารถใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ ทั้งในรูปแบบของปัจเจกหรือในรูปแบบกลุ่ม องค์การ ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

Huntington & Nelson (1975) ได้กล่าวถึงลักษณะการมีส่วนร่วมของประชาชนจะพิจารณาจาก กิจกรรม และการบริหาร ซึ่งจะต้องมีการศึกษาควบคู่กันไป ในระดับกิจกรรมนั้น จะเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการทำให้ประชาชนได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมมากที่สุด ส่วนในด้านการบริหารนั้น จะเป็นลักษณะของผู้มีอำนาจหน้าที่ที่จะเปิดทางให้ประชาชนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น หรือแสดงออกถึงการเข้าร่วมในกิจกรรม มีหลักในการพิจารณาถึงลักษณะการมีส่วนร่วม ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. กิจกรรม ลักษณะของการมีส่วนร่วมประเภทนี้ให้ดูจากกิจกรรมที่เข้าร่วม เช่น ด้านการเมือง อาจพิจารณาจากการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเลือกตั้ง การลงประชามติ การประท้วง กรณีที่รัฐมีโครงการที่มีผลกระทบต่อ ประชาชน เป็นต้นว่าสามารถกระทำได้เพียงใด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2. ระดับการบริหารโครงสร้างขององค์กรหนึ่งจะต้องมีสายการบังคับบัญชา ดังนั้นการมีส่วนร่วมจะพิจารณาได้จาก 1) ในแนวราบ ทุกแผนกทุกฝ่ายจะมีความเสมอกันในตำแหน่ง ดังนั้นการมีส่วนร่วมในแนวราบจึงเป็นไปอย่างหลวม ๆ ไม่จริงจัง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีสถานะหรือตำแหน่งเท่ากัน 2) ในแนวดิ่ง เป็นการมีส่วนร่วมตามสายการบังคับบัญชา เช่น มีหัวหน้า ลูกน้อง มีฝ่าย แผนกต่าง ๆ ลดหลั่นกันไป เป็นต้น การทำงานจึงมีการตรวจสอบตามลำดับขั้น การแสวงหาผลประโยชน์เพื่อตนเองหรือผู้อื่นจะได้รับการตรวจสอบจากผู้บังคับบัญชา และ 3) การมีส่วนร่วมทั้งแนวราบและแนวดิ่งนั้น ในบางครั้งจะต้องทำงานร่วมกันผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานในแผนกอื่นจึงต้องแสดงบทบาทตามสถานภาพของแนวราบและแนวดิ่ง

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย หมายถึง การที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ ตระหนักและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของเครือข่ายอย่างเต็มใจ โดยมีบทบาทในการเสนอความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และทรัพยากร ตลอดจนสนับสนุนการดำเนินงานตามเป้าหมายร่วม

6. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้

6.1 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้

6.1.1 ความหมายของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายและความคิดเห็นของคำว่าการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในทัศนะที่คล้ายคลึงกัน เช่น

KM in Business (2564) กล่าวว่า การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (Knowledge Sharing) หมายถึง การที่กลุ่มคนที่มีความสนใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งร่วมกันมารวมตัวกันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยความสมัครใจ เพื่อร่วมสร้างความเข้าใจหรือพัฒนาแนวปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ

ถวัลย์ มาศจรัส (2552) กล่าวว่า การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หมายถึง การรวมกลุ่มของบุคคลที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน เพื่อร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ และแนวปฏิบัติด้วยความสมัครใจ อันนำไปสู่การสร้างความเข้าใจร่วมกัน การพัฒนาแนวปฏิบัติที่ดี ตลอดจนการประยุกต์ใช้ความรู้ในการแก้ปัญหาและพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

พรทิพย์ อุดมสิน (2554) กล่าวว่า การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปิดโอกาสให้บุคลากรได้พบปะ สนทนา และแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ หรือความคิดเห็นร่วมกัน ผ่านการจัดประชุมหรือกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งที่เป็นทางการ กึ่งทางการ และไม่เป็นทางการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันภายในองค์กร

สรุปได้ว่า การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลนำประสบการณ์ ข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ หรือแนวปฏิบัติที่ตนมีมาแบ่งปันซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน นำไปสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้น รวมถึงการสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงานหรือการพัฒนาเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.1.2 ความสำคัญของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ มีความสำคัญในด้านการพัฒนางาน การพัฒนาคน การสร้างองค์ความรู้ และการสร้างวัฒนธรรมการมีส่วนร่วม ดังนี้

(สุประภาดา โชติมณี, 2564) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไว้ 4 ด้าน ได้แก่

6.1.2.1 ด้านการพัฒนางาน เป็นการพัฒนาประสิทธิภาพของงานที่ทำอยู่ให้ดียิ่งขึ้น รวมถึงการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ โดยการพัฒนาความรู้ของบุคคลในองค์การให้เป็นความรู้ของกลุ่ม และเป็นความรู้ขององค์การ เพื่อให้เกิดการพัฒนาองค์การและการสร้างสรรค์สังคมความรู้ในเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การสื่อสารภายในองค์การ การต่อยอดความรู้ และการสร้างความรู้ใหม่ โดยมุ่งสร้างองค์การแห่งการเรียนรู้ เช่นการบันทึกความรู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติงานที่เรียกว่าการสอนงานและการเรียนรู้ข้ามสายงาน เป็นการเรียนรู้ในสิ่งที่เป็นแนวปฏิบัติที่ดี และการใช้กลไกการสื่อสารและการยอมรับเพื่อเพิ่มคุณค่าให้แก่สมาชิกที่เผยแพร่ความรู้และสมาชิกที่นำความรู้ไปใช้เพื่อสร้างความสามารถทางการแข่งขัน โดยศึกษาจากแนวปฏิบัติที่ดีขององค์การอื่นหรือส่วนงานอื่นเพื่อนำมาพัฒนาประสิทธิภาพงานของตน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

6.1.2.2 ด้านการพัฒนาคน โดยการสร้างเครือข่ายด้านความสัมพันธ์ ของคน และเครือข่ายด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ทั้งนี้การสร้างเครือข่าย หมายถึง การทำให้มีการติดต่อ และสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการร่วมมือกันด้วยความสมัครใจ การสร้างเครือข่ายควรสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้สมาชิกในเครือข่าย มีความสัมพันธ์กันฉันท์เพื่อน ที่ต่างก็มีความเป็นอิสระมากกว่าสร้างการคบค้าสมาคมแบบพึ่งพิง นอกจากนี้การสร้างเครือข่ายต้องไม่ใช่การสร้างระบบติดต่อด้วยการเผยแพร่ข่าวสารแบบทางเดียว เช่น การส่งจดหมายข่าวไปให้สมาชิกตามรายชื่อ แต่จะต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกันด้วย เช่น เว็บไซต์ KM เป็นช่องทางการสื่อสารที่มีการนำเว็บบอร์ดมาอำนวยความสะดวกให้กับกลุ่มคนที่เป็นสมาชิก KM ทั้งภายในและภายนอกองค์กรได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันในเรื่องต่าง ๆ นอกจากนี้องค์การควรมีการให้รางวัลแก่ผู้ที่อุทิศตนให้กับการแลกเปลี่ยนความรู้กับบุคคลอื่น

6.1.2.3 ด้านการสร้างองค์ความรู้ เป็นวงจรความรู้ที่นำไปสู่การพัฒนาที่เรียกว่า นวัตกรรม นวัตกรรมมีทั้งนวัตกรรมที่คิดขึ้นใหม่ทั้งหมดและนวัตกรรมส่วนเพิ่มเพื่อปรับปรุงกระบวนการหรือผลิตภัณฑ์ให้ดีกว่าเดิม ตัวอย่าง การพัฒนาองค์ความรู้ของศูนย์สุขภาพชุมชนเพื่อให้บริการประชาชนอย่างมีคุณภาพ เช่น ความรู้ในด้านการนำองค์การ ความรู้ในด้านการบริหารทรัพยากรความรู้ในด้าน การบริการประชาชน ความรู้ในด้านการดูแลสุขภาพภาคประชาชน ความรู้ในด้าน การวางแผนงานและติดตามผล และความรู้ในด้านการบริหารและพัฒนาบุคลากร เป็นต้น

6.1.2.4 ด้านการสร้างวัฒนธรรมการมีส่วนร่วมเป็นการร่วมคิดร่วมทำที่นำไปสู่การเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ การกระตุ้นให้คนในองค์กรเกิดความกระตือรือร้น เรียนรู้ความเสียสละและดูแลซึ่งกันและกัน รู้จักปรับตัวและยืดหยุ่นและการที่บุคลากรสร้างกัลยาณมิตรที่ดีต่อกัน

6.1.3 หลักการและวิธีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้มีหลักที่สำคัญดังนี้ (สุประภาดา โชติมณี, 2564) 1) ต้องมีความเอาใจใส่กัน (Care) 2) ต้องมีความรัก ความเอื้ออาทรต่อกัน (Love) 3) ต้องมีความไว้เนื้อเชื่อใจกัน (Trust) และ 4) ต้องรู้สึกปลอดภัย (Safe) สำหรับวิธีการหรือกระบวนการการแลกเปลี่ยนเรียนรู้มีกระบวนการ ดังนี้ (KM in Business, 2564, ออนไลน์) 1) กำหนดเป้าหมายการแบ่งปัน

และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้ชัดเจนและสัมพันธ์กับเป้าหมายทางธุรกิจ 2) สร้างผู้นำที่เป็นแบบอย่าง 3) สร้างเครือข่ายของผู้มีความรู้จากการปฏิบัติ (Human Networks) 4) กำหนดวิธีการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้เหมาะกับวัฒนธรรมองค์กร 5) แบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่นำไปใช้ในงานประจำวัน และ 6) สร้างแรงจูงใจที่สนับสนุนการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้

สรุปได้ว่า การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการและกิจกรรมที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างสม่ำเสมอเพื่อแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ ข้อมูล เทคนิค และแนวปฏิบัติที่ดี ตลอดจนการสื่อสารข้อมูลข่าวสารและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างความเข้าใจร่วม ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน และสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานเครือข่าย

7. การประเมินผลและการปรับปรุงงาน

7.1 การประเมินผล

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของการประเมินผล ไว้ดังนี้

เกษม ศิริสุโขดม (2550) ได้กล่าวไว้ว่า การประเมินผล หมายถึง กระบวนการในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของการดำเนินโครงการและพิจารณาบ่งชี้ให้ทราบถึงจุดเด่นหรือจุดด้อยของโครงการนั้นอย่างมีระบบ แล้วตัดสินใจว่าจะปรับปรุงแก้ไขโครงการนั้นเพื่อการดำเนินงานต่อไปหรือจะยุติการดำเนินงานโครงการนั้นเสีย

นิศา ชูโต (2551) ได้กล่าวไว้ว่า การประเมินผล หมายถึง กิจกรรมการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ความหมายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความต้องการการหาแนวทางวิธีการปรับปรุง วิธีการจัดการเกี่ยวกับโครงการและหาผลที่แน่ใจว่าเกิดจากโครงการ
เพื่อเป็นการเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพของโครงการให้ดียิ่งขึ้น

ศิริชัย กาญจนวาสี (2557) ได้กล่าวไว้ว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการศึกษาสิ่งต่าง ๆ ด้วยแบบวิธีวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผู้วิจัยได้สรุปได้ว่า การประเมินผลการดำเนินงานของเครือข่าย หมายถึง กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ และตัดสินคุณค่าของกิจกรรมหรือผลการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างเป็นระบบ เพื่อตรวจสอบว่า การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้หรือไม่ อีกทั้งยังช่วยสะท้อนจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัดของเครือข่าย เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงพัฒนา วางแผน และกำหนดทิศทางในการดำเนินงานในอนาคตให้มีประสิทธิภาพและยั่งยืนมากยิ่งขึ้น

7.2 การปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่าย

สิทธิพันธ์ อินทร์เพ็ญ (2564) ได้กล่าวว่า การปรับปรุงพัฒนา หมายถึง ความพยายามอย่างมีแผนและต่อเนื่อง เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั่วทั้งระบบโดยมุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลง วัฒนธรรมของการทำงานเพื่อการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์การ” ทั้งนี้ต้องได้รับความเห็นชอบและสนับสนุนจากผู้บริหารระดับสูง และต้องใช้เครื่องมือและเทคนิคทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ประกอบกระบวนการวิจัยเชิงแก้ปัญหาเป็นแม่แบบ

นนทพัฒน์ โพธี (2564) ได้สรุปไว้ว่า การปรับปรุงพัฒนา งาน คือ การนำผลการดำเนินงานมาปรับปรุงพัฒนางานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้งานที่ทำมีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด และทำงานได้อย่างเป็นระบบ เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์

สรุปได้ว่า การประเมินผลและการปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงาน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ ตรวจสอบ และประเมินความสำเร็จของกิจกรรมและโครงการต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อพิจารณาความเหมาะสม ประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงาน จากนั้นนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุง แก้ไข และพัฒนากระบวนการทำงาน กลยุทธ์ และแผนการดำเนินงานของเครือข่ายให้มีคุณภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

3. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ

3.1 แนวคิดและความสำคัญของการบริหารงานวิชาการ

งานวิชาการเป็นงานหลักหรือเป็นภารกิจหลักของสถานศึกษาที่ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มุ่งให้กระจายอำนาจในการบริหารจัดการไปให้สถานศึกษาให้มากที่สุดด้วยเจตนารมณ์ที่จะให้สถานศึกษาดำเนินการได้โดยอิสระ คล่องตัว รวดเร็ว สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สถานศึกษา ชุมชนท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่าย ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญทำให้สถานศึกษามีความเข้มแข็งในการบริหารและการจัดการสามารถพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ตลอดจนการวัดผลประเมินผลรวมทั้งการจัดปัจจัยเกื้อหนุนการพัฒนาคุณภาพนักเรียน ชุมชนท้องถิ่น งานวิชาการเป็นภารกิจหลักของสถานศึกษา ภายใต้กรอบ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ถึงฉบับที่ 4 พ.ศ. 2562 ซึ่งมุ่งกระจายอำนาจ ให้สถานศึกษาบริหารจัดการได้อย่างอิสระ คล่องตัว และตอบสนองบริบทผู้เรียน ท้องถิ่น โดยยึดหลักการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย ทั้งในด้านการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และการจัดทรัพยากรสนับสนุน เพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียนและคุณภาพสถานศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 วัตถุประสงค์ของการบริหารงานวิชาการ

สรรเสริญ หุ่นแสน (2567) ได้กล่าวว่า ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการบริหารงานวิชาการ ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคฐานวิถีชีวิตใหม่

2. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคฐานวิถีชีวิตใหม่

ปัทธราภรณ์ กองกระจ่าง และคณะ (2566) ได้กล่าวว่า ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการบริหารงานวิชาการ ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและแนวทางการบริหารงานวิชาการในศตวรรษที่ 21 ของโรงเรียนชายแดนไทย–กัมพูชา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2. เพื่อพัฒนาและประเมินรูปแบบการบริหารงานวิชาการในศตวรรษที่ 21

3. เพื่อทดลองใช้และประเมินรูปแบบดังกล่าว

นิโรธ น่วมรัศมี และดำรงค์ เบญจคีรี (2565) ได้กล่าวว่า ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการบริหารงานวิชาการ ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา สังกัด สพม. เขต 1

2. เพื่อศึกษาคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัด สพม. เขต 1

3. เพื่อศึกษาการบริหารงานวิชาการที่ส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัด สพม. เขต 1

ฉวีวรรณ เฟื่องทอง และคณะ (2562) ได้กล่าวว่า ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการบริหารงานวิชาการ ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบ การสร้าง และประเมิน

2. เพื่อยืนยัน รูปแบบการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนขนาดเล็ก

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การบริหารงานวิชาการสามารถกำหนดเป็นวัตถุประสงค์หลัก 5 ข้อ ที่ครอบคลุมวงจรพัฒนาอย่างเป็นระบบ และเชื่อมตรงสู่ผลลัพธ์ผู้เรียน ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพจริงและบริบทของงานวิชาการในสถานศึกษา อธิบายภาพรวมจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัดของหลักสูตร การสอน การประเมินผล ระบบนิเทศภายใน ทรัพยากร และข้อมูลผู้เรียน เพื่อให้เข้าใจปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของสถานศึกษาอย่างเป็นฐานข้อมูลเดียวกัน

2. เพื่อกำหนดสภาพที่พึงประสงค์และเป้าหมายเชิงผลลัพธ์ของผู้เรียน ระบุทิศทาง สมรรถนะ และตัวชี้วัดคุณภาพที่ต้องการ พร้อมจัดลำดับเป้าหมายให้สอดคล้องกับมาตรฐานหลักสูตร บริบทท้องถิ่น และยุทธศาสตร์หน่วยงาน เพื่อให้ทุกฝ่ายใช้เป็นเข็มทิศเดียวกันในการพัฒนางานวิชาการ

3. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบ/แนวทางการบริหารงานวิชาการ ออกแบบแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน เช่น ระบบ PLC–นิเทศภายใน แผนประเมินเพื่อพัฒนา และระบบข้อมูลสนับสนุน แล้วตรวจความถูกต้อง ความเหมาะสม และความเป็นไปได้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อให้ได้โมเดลที่พร้อมใช้ในบริบทโรงเรียนจริง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4. เพื่อขับเคลื่อนการนำรูปแบบไปใช้จริงและติดตามกำกับคุณภาพอย่างต่อเนื่อง นำแนวทางที่พัฒนาแล้วไปใช้ในชั้นเรียนและระดับสถานศึกษา ควบคู่กับการติดตาม สนับสนุน และปรับปรุงเชิงระบบตามวงจร PDCA ผ่านการโค้ช การสังเกตการสอน และการสะท้อนผลร่วมกัน เพื่อให้การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจริงและยั่งยืน

5. เพื่อประเมินผลลัพธ์และผลกระทบต่อคุณภาพผู้เรียนและคุณภาพสถานศึกษา ตรวจวัดหลักฐานการเรียนรู้ สมรรถนะ และผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน รวมถึงประสิทธิภาพกระบวนการจัดการเรียนรู้และระบบสนับสนุน เพื่อนำผลประเมินกลับไปปรับปรุงรูปแบบการบริหารงานวิชาการ และยืนยันความคุ้มค่าของทรัพยากรที่ใช้

3.3 ความหมายของขอบข่ายงานวิชาการ

โชติรส จิโนรส และคณะ (2565) ได้กล่าวว่า ขอบข่ายงานวิชาการ หมายถึง กระบวนการดำเนินกิจกรรมในสถานศึกษาเพื่อสนับสนุน ส่งเสริม ปรับปรุง และพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรและผู้เรียน

สุทธสิริ จักษุรัตน์ และพงษ์ศักดิ์ รวมชมรัตน์ (2567) ได้กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการ หมายถึง กระบวนการบริหารกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยอาศัยความร่วมมือของบุคลากรและผู้เกี่ยวข้องทั้งในและนอกโรงเรียน

สิทธิชัย แสนนิทา และพระราชวชิรเมธี (2565) ได้กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการ หมายถึง หัวใจของสถานศึกษา ครอบคลุมการจัดหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ การนิเทศ การวัดและประเมินผล ตลอดจนการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา

อรุณ รัชชศาสตร์สกุล (2565) ได้กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการ หมายถึง การดำเนินกิจกรรมทางการศึกษาทุกชนิดในสถานศึกษา เพื่อปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพและมาตรฐานสูงสุด

วัลลภ ใจดี (2567) ได้กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการ หมายถึง กระบวนการดำเนินภารกิจหลักทางวิชาการของสถานศึกษา ที่ครอบคลุมการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ การวัดประเมินผล การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพ และการพัฒนาสื่อ/เทคโนโลยีทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สุเมธ งามกนก (2564) ได้กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการ หมายถึง ภารกิจสำคัญของการบริหารโรงเรียนตามกฎหมายการศึกษา และในยุคดิจิทัลต้องปรับระบบบริหาร ภาวะผู้นำให้สอดรับเทคโนโลยี เพื่อคงคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน

ดังนั้นสรุปได้ว่า ขอบข่ายงานวิชาการ หมายถึง กระบวนการบริหารจัดการกิจกรรมทางวิชาการทุกมิติของสถานศึกษา ตั้งแต่การวางแผน เป็นผู้นำจัดองค์การ การนิเทศ กำกับติดตาม ประเมิน และปรับปรุง เพื่อพัฒนา หลักสูตรการสอน การวัดและประเมินผล วิจัยและนวัตกรรม สื่อ/เทคโนโลยี แหล่งเรียนรู้ อย่างเป็นระบบ โดยอาศัยความร่วมมือของผู้เกี่ยวข้องทั้งในและนอกโรงเรียน จัดสรรทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ให้สอดคล้องมาตรฐานและบริบทท้องถิ่น มุ่งผลลัพธ์ผู้เรียนทั้งด้านความรู้ สมรรถนะ และคุณลักษณะพึงประสงค์อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

3.4 ขอบข่ายงานวิชาการ

ผู้วิจัยได้ศึกษาความเห็นของนักวิชาการนักการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและการสังเคราะห์ขอบข่ายของงานวิชาการ ซึ่งมีรายละเอียดของแต่ละประเด็น ดังนี้

เพชริน สงค์ประเสริฐ (2550) ได้กล่าวถึง ขอบข่ายของเครือข่ายและความร่วมมือทางวิชาการ 10 ด้าน คือ การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล การวิจัยและพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ การนิเทศการศึกษา การแนะแนวทางการศึกษา การพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา และการส่งเสริมด้านความรู้ทางวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้กำหนดขอบข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 12 ด้าน คือ การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลและการเทียบโอนผลการเรียน การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา การพัฒนาสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ การนิเทศการศึกษา การแนะแนวการศึกษา การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา การส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการแก่ชุมชน การประสานความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาอื่น และการส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาการแก่บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นที่จัดการศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

วรรณดี นาคสุขปาน (2557) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนารูปแบบความร่วมมือด้านการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาของประเทศไทยกับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกลุ่มประชาคมอาเซียน พบว่า กิจกรรมร่วมมือวิชาการมีอยู่ 9 ด้าน ได้แก่ นโยบาย หลักสูตร ครูผู้สอน สื่ออุปกรณ์การเรียน รูปแบบการจัดการเรียนการสอนผู้บริหารและบุคลากร งบประมาณ บรรยากาศของสถานศึกษา และผู้เรียน

ไสว อุทุม ประเสริฐ ภู่เงิน และปรานีพัน จารุวัฒนพันธ์ (2557) ได้ศึกษาเรื่องการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 พบว่า กิจกรรมการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษา ประกอบด้วย 1)การจัดกิจกรรมการแข่งขันทักษะความสามารถทางวิชาการของนักเรียนรองลงมา คือ 2) การประชุมวางแผนการปฏิบัติงานของศูนย์พัฒนาวิชาการกลุ่มสาระการเรียนรู้ 3)การนิเทศติดตามการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาวิชาการกลุ่มสาระการเรียนรู้

Faber & Sherron (1970) แบ่งขอบข่ายความร่วมมือ เครือข่ายทางวิชาการไว้ 6 ด้าน คือ การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การจัดเนื้อหาของหลักสูตร การจัดอุปกรณ์การเรียนการสอน การนิเทศการสอน การวัดและประเมินผล และการส่งเสริมครูประจำการในด้านความรู้

Campbell & Nystrand (1977) ได้กล่าวถึงขอบข่ายความร่วมมือเครือข่ายทางวิชาการไว้ดังนี้ การกำหนดจุดมุ่งหมายของสถานศึกษา การกำหนดโปรแกรมการเรียนการสอนให้บรรลุตามความมุ่งหมาย การพัฒนาและนำหลักสูตรของชาติไปใช้ การเลือกใช้และเตรียมอุปกรณ์สื่อการเรียน และการวัดและประเมินผล

Sergiovanni and Other (1980) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับขอบข่ายเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ คือ การตั้งปรัชญาการศึกษาวัตถุประสงค์ การจัดทำโครงสร้าง การวัดและประเมินผล การสร้างบรรยากาศการหาวัสดุเพื่อการเรียนการสอน

Kimbrough & Nannery (1998) ได้กล่าวถึง ขอบข่ายเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ประกอบด้วย การกำหนดนโยบาย การกำหนดจุดมุ่งหมาย การจัดระบบการเรียนการสอน การจัดองค์กรของการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการจัดอุปกรณ์สนับสนุนการเรียนการสอน

จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ แนวคิด ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับขอบข่ายของงานวิชาการของนักวิชาการและนักการศึกษา ปรากฏตามตาราง 2

มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

ตาราง 2 การสังเคราะห์ขอบข่ายงานวิชาการ

ขอบข่ายงานวิชาการ	นักวิชาการ/ นักการศึกษา									
	1.เพชริน สิงค์ประเสริฐ (2550)	2.กระทรวงศึกษาธิการ (2552)	3.วรรณดี มาคสุขปาน (2557)	4. ใสว อุทุม ประเสริฐ ภู่เงินและคณะ (2557)	5. Faber & Sherron (1970)	6. Campbell & Nystrand (1977)	7. Sergiovanni & Etal (1980)	8. Kimbrough & Nannery (1998)	ความถี่	ร้อยละ
1. การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา									5	62.5
– การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา	✓	✓								
– ด้านหลักสูตร			✓							
– การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร					✓					
– การพัฒนาและนำหลักสูตรของชาติไปใช้						✓				
2. การพัฒนาการวัดผลและประเมินผลการศึกษา									6	75
– การวัดผลและประเมินผล	✓				✓	✓	✓	✓		
– การวัดและประเมินผลและการเทียบโอนผลการเรียน		✓								
3. การพัฒนาระบบการนิเทศภายใน								12.5	6	75
– การนิเทศการศึกษา	✓	✓								
– รูปแบบการจัดการเรียนการสอน			✓							
– การนิเทศติดตามการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาวิชาการกลุ่มสาระการเรียนรู้				✓						
– การนิเทศการสอน					✓					
– การจัดระบบการเรียนการสอน								✓		
4. การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา									4	50
– การพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา	✓									
– การพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา		✓								
– ด้านนโยบาย			✓					✓		
5. การวิจัยและการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน	✓	✓							2	25

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ตาราง 2 (ต่อ)

ขอบข่ายงานวิชาการ	นักวิชาการ/ นักการศึกษา									
	1.เพชริน สิงค์ประเสริฐ (2550)	2.กระทรวงศึกษาธิการ (2552)	3.วรรณดี นาคสุขปาน (2557)	4. ใสว อุทุม ประเสริฐ ภู่เงินและคณะ (2557)	5. Faber & Sherron (1970)	6. Campbell & Nystrand (1977)	7. Sergiovanni & Etal (1980)	8. Kimbrough & Nannery (1998)	ความถี่	ร้อยละ
6. การพัฒนาบุคลากร									3	37.5
– การส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาแก่บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงาน และสถาบันอื่นที่จัดการศึกษา		✓								
– การส่งเสริมครูประจำการในด้านความรู้					✓					
– การจัดองค์กรของการเรียนการสอน								✓		
7. การประสานความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาอื่น		✓							1	12.5
8. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้									5	62.5
– การพัฒนากระบวนการเรียนรู้	✓	✓								
– ด้านครูผู้สอน			✓							
– การจัดเนื้อของหลักสูตร					✓					
– การกำหนดโปรแกรมการเรียนการสอนให้บรรลุตามความมุ่งหมาย						✓				
9. การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา									6	75
– การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	✓	✓								
– ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน			✓							
– การจัดอุปกรณ์การเรียนการสอน					✓					
– การเลือกใช้และเตรียมอุปกรณ์สื่อการเรียน						✓				
– การจัดอุปกรณ์สนับสนุนการเรียนการสอน								✓		

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 2 (ต่อ)

ขอบข่ายงานวิชาการ	นักวิชาการ/ นักการศึกษา									
	1.เพชริน สิงค์ประเสริฐ (2550)	2.กระทรวงศึกษาธิการ (2552)	3.วรรณดี นาคสุขปาน (2557)	4. ใสว ฤทุม ประเสริฐ ภู่เงินและคณะ (2557)	5. Faber & Sherron (1970)	6. Campbell & Nystrand (1977)	7. Sergiovanni & Etal (1980)	8. Kimbrough & Nannery (1998)	ความถี่	ร้อยละ
10. การพัฒนาแหล่งเรียนรู้									4	50
– การพัฒนาแหล่งเรียนรู้	✓	✓								
– บรรยากาศของสถานศึกษา			✓							
– การสร้างบรรยากาศการหาวัสดุเพื่อการเรียนการสอน							✓			
11. การพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา									5	62.5
– ผู้บริหารและบุคลากร			✓							
– การประชุมวางแผนการปฏิบัติงานของศูนย์พัฒนาวิชาการกลุ่มสาระการเรียนรู้				✓						
– การกำหนดจุดมุ่งหมายของสถานศึกษา						✓				
– การจัดโครงสร้าง							✓			
– การกำหนดจุดมุ่งหมาย								✓		
12. การแนะแนวการศึกษา	✓	✓							2	25
13. การส่งเสริมด้านความรู้ทางวิชาการ									2	25
– การส่งเสริมด้านความรู้ทางวิชาการ	✓									
– การส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการแก่ชุมชน		✓								
– การจัดกิจกรรมการแข่งขันทักษะความสามารถทางวิชาการของนักเรียน				✓						
14. ด้านงบประมาณ			✓						1	12.5
15. ด้านผู้เรียน			✓						1	12.5
16. การตั้งปรัชญาการศึกษาวัตถุประสงค์							✓		1	12.5
รวม	10	12	9	3	6	5	4	6		

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากตาราง 2 การสังเคราะห์ขอบข่ายงานวิชาการ ผู้วิจัยเลือกขอบข่ายงานวิชาการ ที่มีความถี่ร้อยละ 50 ขึ้นไป กำหนดเป็นขอบข่ายงานวิชาการได้ 8 ด้าน ดังนี้ 1) การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา 2) การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ 3) การพัฒนาการวัดและประเมินผลการศึกษา 4) การพัฒนาสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา 5) การพัฒนาระบบการนิเทศภายใน6) การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา 7) การพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา 8) การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

1.1 ความหมายของหลักสูตรสถานศึกษา

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของหลักสูตรสถานศึกษาไว้ เช่น

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2550) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรสถานศึกษาไว้ว่า หมายถึง แผนการจัดการศึกษาหรือพิมพ์เขียวของโรงเรียนแต่ละแห่งที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดมวลประสบการณ์และกิจกรรมการเรียนรู้ โดยนำสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดในหลักสูตรแกนกลางมาเป็นกรอบการดำเนินงาน ร่วมกับการบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นตามบริบทของสังคมและชุมชน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนนำองค์ความรู้ไปสู่การปฏิบัติในชีวิตจริงได้สำเร็จ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้นิยามความหมายของหลักสูตรสถานศึกษาไว้ว่า หมายถึง แผนหรือแนวปฏิบัติ หรือแนวทางการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถมีทักษะ เจตคติ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยมุ่งเน้นให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาชาติ ควบคู่ไปกับการตอบสนองต่อสภาพปัญหาและความต้องการของชุมชน ท้องถิ่น และสังคมที่สถานศึกษานั้นตั้งอยู่

ชวลิต ชูกำแพง (2551) ได้อธิบายความหมายของหลักสูตรสถานศึกษาไว้ว่า หมายถึง กลุ่มวิชา สาระการเรียนรู้ และมวลประสบการณ์ทั้งหมดที่สถานศึกษาจัดทำและวางแผนไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาและพัฒนาตนเองจนสำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับชั้น โดยโครงสร้างของหลักสูตรจะมีความยืดหยุ่นและสะท้อนสภาพการณ์จำเป็น ปัญหา และจุดเน้นเฉพาะของท้องถิ่นอย่างเป็นรูปธรรม

มารุต พัฒผล (2562) ได้ระบุความหมายของหลักสูตรสถานศึกษาไว้ว่า หมายถึง กระบวนการวางแผนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกประเภทที่สถานศึกษาจัดขึ้นอย่างรอบด้าน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

มีสมรรถนะหลัก และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามเป้าหมายของสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 ซึ่งการจัดทำจำเป็นต้องเกิดจากกระบวนการมีส่วนร่วมของบุคลากรภายใน ชุมชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า หลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง แผน โครงสร้าง มวลประสบการณ์ และกิจกรรมการเรียนรู้ทุกประเภทที่สถานศึกษาแต่ละแห่งร่วมมือกับชุมชนจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ โดยใช้กรอบมาตรฐานและหลักสูตรแกนกลางระดับชาติเป็นฐาน ผสมผสานเข้ากับสภาพบริบท ปัญหา และความต้องการจำเป็นของท้องถิ่น เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติงานวิชาการในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้มีสมรรถนะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามเป้าหมายยุทธศาสตร์ของสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ความสำคัญของหลักสูตรสถานศึกษา

สำนักงานปฏิรูปการศึกษา (2542) ได้กล่าวไว้ว่า สถานศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้บรรลุจุดหมายตามหลักสูตรกลางที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้เท่านั้น ปัจจุบันแนวความคิดดังกล่าวเปลี่ยนไป มีการกระจายอำนาจและมอบหมายให้สถานศึกษามีอำนาจตัดสินใจในกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น จึงมีผู้นำแนวความคิดนี้บรรจุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เพื่อให้บังเกิดผลในการปฏิบัติ ดังข้อความในวรรคสอง มาตรา 27 ที่ว่าให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ในวรรคหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

กรมวิชาการ (2545) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรสถานศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน มีจุดมุ่งหมายสำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก สามารถพัฒนาผู้เรียนให้เรียนรู้อย่างมีความสุข ทำให้มีความรู้ ความสามารถ มีทักษะการเรียนรู้ที่สำคัญ มีกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล มีโอกาสใช้ข้อมูลสารสนเทศและเทคโนโลยีสื่อสาร หลักสูตรสถานศึกษาช่วยส่งเสริมจิตใจที่อยากรู้อยากเห็น สร้างความมั่นใจและให้กำลังใจในการเรียนรู้และเป็นบุคคลที่สามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา และประการที่สอง ช่วยส่งเสริมการพัฒนาด้านจิตวิญญาณ จริยธรรม สังคมและวัฒนธรรม โดยเฉพาะพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจและศรัทธาในความเชื่อของตน ความเชื่อและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อวัตถุ สถานศึกษาสามารถพัฒนาหลัก และคุณธรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

และความอิสระของผู้เรียน มีความพร้อมในการเป็นผู้บริโภคที่ตัดสินใจแบบมีข้อมูล และอิสระเข้าใจความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมโดยรวมสามารถช่วยพัฒนาสังคมให้เป็นธรรมมีความสามารถ มีความตระหนัก เข้าใจและยอมรับสภาพแวดล้อมที่ตน ดำรงชีวิตและระดับโลก

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2545) ได้ให้ความสำคัญของหลักสูตรสถานศึกษาไว้ว่า หลักสูตรสถานศึกษาเป็นหลักและหัวใจของการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการศึกษาความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตรสถานศึกษาการเรียนการสอนที่จะทำให้การจัดการศึกษาดำเนินไปด้วยดีทั้งแก่ตัวเองและช่วยให้ครูได้มีทิศทางและสิ่งสำคัญในการสอนมีความสำคัญของหลักสูตร ดังนี้ 1) งานด้านหลักสูตรและการสอนทำให้การศึกษาดำเนินงานไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ 2) งานด้านหลักสูตรทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลตามเป้าหมาย และ 3) หลักสูตรเปรียบเสมือนแบบแปลนการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาหลักสูตรบอกไว้ว่า วัตถุประสงค์ วัสดุ อุปกรณ์การจัดเตรียมการสอนอย่างไรบ้าง เพื่อช่วยในด้านการเรียนการสอน หลักสูตรจึงมีความสำคัญเป็นแผนยุทธศาสตร์ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามความต้องการและเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของครูที่จะจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ความรู้ ทักษะความประพฤติ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ

ฆนัท ธาตุทอง (2551) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรสถานศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาคนในสังคมเป็นเครื่องมือที่จะทำให้การจัดการศึกษา บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความเจริญงอกงามของบุคคลสามารถปลูกฝังพฤติกรรม คุณธรรม จริยธรรม วางรากฐานความคิดที่เป็นการสนับสนุนความสนใจ ความถนัด ที่แท้จริงของตนเองและพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า หลักสูตรสถานศึกษามีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาโดยทำหน้าที่กำหนดทิศทางและเป้าหมายการเรียนรู้ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะตรงตามความต้องการของสังคมและท้องถิ่น อีกทั้งยังส่งเสริมการปรับตัวและนวัตกรรมในการจัดการเรียนการสอน พร้อมสร้างมาตรฐานและคุณภาพการศึกษาให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละสถานศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

1.3 องค์ประกอบของหลักสูตรสถานศึกษา

หลักสูตรเปรียบเสมือนเครื่องมือที่กำหนดทิศทางในการเรียนการสอน และยังเป็นพื้นฐานในการพัฒนามนุษย์ มีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนักวิชาการ เช่น

ธำรง บัวศรี (2542) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตร คือ 1) จุดประสงค์และนโยบายการศึกษา 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสถานศึกษา 3) รูปแบบและโครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา 4) จุดประสงค์ของรายวิชา 5) เนื้อหา 6) จุดประสงค์ของการเรียนรู้ 7) ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน 8) การวัดและประเมินผล และ 9) วัสดุ อุปกรณ์ของหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน

เอกรินทร์ สี่มหาศาล (2542) ได้กล่าวว่า หลักสูตรสถานศึกษามีองค์ประกอบ ดังนี้ 1) ทิศทางและเป้าหมายของการจัดการศึกษาของสถานศึกษา 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสถานศึกษา 3) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน 4) โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา 5) กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน 6) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และ 7) ปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้อื่น ๆ

รุจิร์ ภู่สาระ และจันทรานี สงวนนาม (2545) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรสถานศึกษา มี 4 ประเภท คือ 1) จุดมุ่งหมาย 2) ประสบการณ์ 3) วิธีการจัดประสบการณ์ และ 4) วิธีการวัดและประเมินผลเพื่อตรวจสอบจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตรสถานศึกษา คือ องค์ประกอบหลักที่ใช้กำหนดโครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตรให้สามารถดำเนินการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการของสถานศึกษาที่ดำเนินการอย่างต่อเนื่องโดยการมีส่วนร่วมตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา ครู นักเรียน บุคลากรในชุมชนนับตั้งแต่มีการวางแผนการออกแบบการจัดการเรียนรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งการนำหลักสูตรไปใช้เพื่อให้ได้หลักสูตรที่เหมาะสมกับผู้เรียน นักวิชาการได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตร เช่น

สำลี ทองทิว (2545) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตร ให้สอดคล้องความต้องการท้องถิ่น ซึ่งดำเนินการโดยครูและบุคลากรในสถานศึกษามี 10 ขั้นตอน ดังนี้ 1) คณะครู ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ข้อมูล

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ทั่วไปของท้องถิ่นกรอบโครงสร้างและเนื้อหาหลักสูตรแกนกลาง แล้วร่วมกันกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสถานศึกษา 2) กำหนดเนื้อหา โดยมีเนื้อหาสาระส่วนกลางเป็นหลักและเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่น 3) กำหนดกิจกรรม 4) กำหนดเวลาเรียนโดยยึดหลักสูตรแกนกลางระดับชาติเป็นเกณฑ์ 5) กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผล 6) จัดทำเอกสารหลักสูตร 7) ตรวจสอบคุณภาพและทดลองใช้หลักสูตร 8) เสนอขออนุมัติใช้หลักสูตรจากหน่วยงานหน่วยต้นสังกัด 9) นำหลักสูตรไปใช้ในสถานศึกษา และ 10) ประเมินผลหลักสูตร โดยครูในสถานศึกษา

สุนีย์ ภู่พันธ์ (2546) สรุปได้ว่า กระบวนการพัฒนาหลักสูตรมี 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 2) การจัดเนื้อหาของหลักสูตร 3) การนำหลักสูตรไปใช้ 4) การประเมินผลหลักสูตร และ 5) การปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

รุจิร์ ภู่สาระ (2557) ได้ระบุถึงขั้นตอนกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่มุ่งเน้นการขับเคลื่อนความเชื่อมโยงจากแนวคิดไปสู่การปฏิบัติงานจริง มี 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ครอบคลุมการวิเคราะห์ข้อมูลทางจิตวิทยาผู้เรียน ปรัชญาการศึกษา สังคม และวัฒนธรรม เพื่อหาความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร 2) การกำหนดจุดมุ่งหมายและออกแบบโครงสร้างหลักสูตร เพื่อสร้างพิมพ์เขียวของหลักสูตรให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ 3) การตรวจสอบและทดลองใช้หลักสูตร โดยนำร่างหลักสูตรไปผ่านกระบวนการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญและทดลองปฏิบัติในกลุ่มนำร่องขนาดเล็กเพื่อหาข้อบกพร่อง 4) การนำหลักสูตรไปปฏิบัติ โดยนำหลักสูตรที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปประกาศใช้และดำเนินงานจริงในสถานศึกษาอย่างเต็มรูปแบบ และ 5) การประเมินผลและปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร เพื่อเป็นกลไกในการควบคุมคุณภาพและวางแผนพัฒนาหลักสูตรในรอบปีถัดไป

ชวลิต ชูกำแพง (2561) ได้จำแนกกระบวนการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรออกเป็นภารกิจต่อเนื่องที่เชื่อมโยงซึ่งกันและกัน มี 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ข้อมูลเชิงนโยบาย ตลอดจนสภาพปัญหาและความต้องการของชุมชนท้องถิ่นเพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการกำหนดทิศทาง 2) การสร้างและยกร่างหลักสูตร โดยกำหนดจุดมุ่งหมาย โครงสร้างเนื้อหาสาระ อัตราเวลาเรียน แนวทางการจัดประสบการณ์เรียนรู้ และมาตรการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 3) การนำหลักสูตรไปใช้จริง เป็นกระบวนการเตรียมความพร้อมของบุคลากร การจัดเตรียมสื่อวัสดุ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อุปกรณ์ และการนำหลักสูตรไปจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาเป้าหมาย และ 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร เพื่อตรวจสอบคุณภาพในภาพรวมและนำข้อมูลกลับมาตัดสินใจเชิงบริหารในการคงไว้ ปรับปรุงแก้ไข หรือยกเลิกตัวหลักสูตร

มารุต พัฒผล (2562) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาในยุคปัจจุบัน โดยมุ่งเน้นกระบวนการดำเนินงานที่เป็นพลวัตและมีความยืดหยุ่น มี 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวิเคราะห์บริบทและความต้องการจำเป็น โดยศึกษาข้อมูลพื้นฐานของสถานศึกษา สภาพเศรษฐกิจ สังคม และคุณลักษณะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 เพื่อนำมาจัดทำหมุดหมายหลักสูตร 2) การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร โดยกำหนดวิสัยทัศน์ สมรรถนะผู้เรียน โครงสร้างรายวิชา การเขียนคำอธิบายรายวิชา รวมถึงการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ 3) การนำหลักสูตรไปใช้ เป็นการแปลงหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในชั้นเรียนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกและการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และ 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง โดยติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลสะท้อนกลับจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอ

Skilbeck (1984) ได้กล่าวถึง กระบวนการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของทาบาประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) วินิจฉัยความต้องการจำเป็น 2) กำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตร 3) การคัดเลือกเนื้อหา 4) การจัดเรียบเรียงเนื้อหาให้มีความเหมาะสม 5) การเลือกประสบการณ์เรียนรู้ 6) การจัดเรียบเรียงประสบการณ์เรียนรู้ให้มีลำดับที่เหมาะสม และ 7) กำหนดวิธีการประเมินผล

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า กระบวนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง กระบวนการดำเนินงานทางวิชาการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องของสถานศึกษา ผ่านการมีส่วนร่วมร่วมตัดสินใจของผู้บริหาร ครู ผู้เรียน และบุคลากรในชุมชน โดยมีกระบวนการสำคัญสอดคล้องกัน 4 ขั้นตอน คือ 1) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน บริบท และความต้องการจำเป็นของท้องถิ่นและผู้เรียน 2) การออกแบบและยกร่างโครงสร้างหลักสูตร ทั้งการกำหนดจุดมุ่งหมาย สาระเนื้อหา กิจกรรม และการวัดประเมินผล 3) การนำหลักสูตรไปปฏิบัติจริง ผ่านการเตรียมความพร้อมและการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน และ 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นกลไกควบคุมคุณภาพและพัฒนาหลักสูตรให้มีความยืดหยุ่น ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและคุณลักษณะของผู้เรียนในยุคปัจจุบันอย่างแท้จริง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุง แก้ไข หรือสร้างสรรค์หลักสูตรขึ้นใหม่โดยสถานศึกษาอย่างเป็นระบบ ครอบคลุมตั้งแต่การวางแผน การกำหนดเป้าหมาย การนำหลักสูตรไปใช้ ตลอดจนการประเมินผล เพื่อจัดเตรียมกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อมาตรฐานการศึกษาชาติ ควบคู่ไปกับการสอดรับกับบริบท ความต้องการจำเป็น และสภาพปัญหาที่แท้จริงของท้องถิ่นและผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้

2.1 ความหมายของการเรียนรู้

ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ เช่น

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนไปจากเดิม สืบเนื่องมาจากประสบการณ์

สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543) ได้ให้ความหมายการเรียนรู้ หมายถึง การกระทำของคนที่ต้องการจะทำความเข้าใจกับประสบการณ์ที่ได้พบซึ่งอาจจะเกี่ยวโยงกับการเพิ่มพูนทักษะ ความรู้ ความเข้าใจ ค่านิยมรวมทั้งศักยภาพในการใคร่ควร การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ย่อมนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการพัฒนาและความปรารถนาที่จะเรียนรู้ให้มากไปอีก

ปาริชาติ วลัยเสถียร (2548) ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้มีความหมายครอบคลุมทั้งกระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) คือ การดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอนหรือการวิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้และเป็นผลของการเรียนรู้ (Learning Outcome) คือ ความรู้ความเข้าใจในสาระต่าง ๆ ความสามารถในการกระทำ การใช้ทักษะกระบวนการต่าง ๆ ร่วมทั้งความรู้สึกหรือเจตคติอันเป็นผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้หรือใช้วิธีการเรียนรู้

ทิศนา แขมมณี และคณะ (2547) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนรู้ (Learning) หมายถึง การปรับเปลี่ยนทัศนคติ แนวคิดและพฤติกรรม อันเนื่องมาจากการได้ประสบการณ์ซึ่งควรเป็นการปรับเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

น้ำทิพย์ วิภาวิน (2547) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเนื่องมาจากประสบการณ์ที่บุคคลได้รับมา ดังนั้น การเรียนรู้จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น โดยการเรียนรู้ทำให้เกิดประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้รับความรู้ ทักษะ ทัศนคติ หรือคุณลักษณะต่าง ๆ ผ่านประสบการณ์การศึกษา การฝึกฝน หรือการปฏิบัติจริง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความคิด ความเข้าใจ พฤติกรรม และศักยภาพในการปฏิบัติงานหรือดำเนินชีวิต การเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดชีวิต ทั้งในรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น และการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมทางการศึกษาอย่างเป็นระบบ

2.2 ความสำคัญของการเรียนรู้

ประเวศ วะสี (2543) ได้กล่าวไว้ว่า หัวใจของการศึกษา คือ การเรียนรู้ การศึกษาในปัจจุบันจำเป็นต้องมีการปฏิรูปการเรียนรู้ หรือผู้เรียนเป็นตัวตั้ง หรือที่เรียกว่าผู้เรียนสำคัญที่สุดที่กล่าวว่า ผู้เรียนสำคัญที่สุดไม่ได้แปลว่าครูลดบทบาทหรือลดความสำคัญลง ตรงข้ามกลับมีบทบาทและความสำคัญมากขึ้น อีกทั้งจะให้การศึกษามีพลังและศักดิ์ศรีในการแก้ปัญหาของมนุษย์ สังคม และสิ่งแวดล้อมสังคมทุกวันนี้เชื่อมโยง ซับซ้อน เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้จึงเกิดสภาวะวิกฤต เช่น ไม่สามารถแก้ไขปัญหาความยากจน การไม่มีงานทำ ความเครียด ความรุนแรงปัญหายาเสพติด ปัญหาโรคเอดส์ อุบัติเหตุ ความขัดแย้ง อาชญากรรม การทำลายสิ่งแวดล้อม และอื่น ๆ จึงไม่สามารถจัดระบบชีวิตและสังคมให้อยู่เย็นเป็นสุขได้ การเรียนโดยการท่องหนังสือ หรือเอาวิชาเป็นตัวตั้ง ไม่สามารถทำให้มนุษย์เผชิญและแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ เพราะโลกแห่งวิชากับโลกแห่งความจริงต่างกัน การเรียนรู้โดยเอาวิชาเป็นตัวตั้งทำให้แยกตัวออกจากความเป็นจริงของชีวิต และสังคมที่ซับซ้อนและเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

สนธยา พลศรี (2550) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้มีความสำคัญต่อมนุษย์ทั้งตัวของมนุษย์เองและสังคมหลายประการ ดังนี้

1. ทำให้มนุษย์มีชีวิตรอด เพราะช่วยให้มนุษย์รู้จักการนำปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตมาใช้ประโยชน์ เช่น การหาการผลิตอาหารเพื่อการบริโภคการสร้างที่อยู่อาศัยเพื่อความปลอดภัย การป้องกันรักษาโรค การผลิตเครื่องนุ่งห่มขึ้นใช้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

2. ทำให้เกิดความรู้หรือศาสตร์ต่าง ๆ (Sciences) ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทั้งสาขาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ (Nature Sciences) มนุษย์ศาสตร์ (Humanities Sciences) และสังคมศาสตร์ (Social Sciences)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3. ทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กล่าวคือ มนุษย์สามารถนำความรู้ไปใช้ในการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ (Discovery) การประดิษฐ์ (Invention) การสร้างนวัตกรรม (Innovation) อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์

4. มนุษย์นำไปใช้ในการพัฒนาตนเองให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เช่น การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสม การปรับปรุงแก้ไขบุคลิกภาพที่บกพร่อง การรู้จักสร้างความสัมพันธ์หรือรู้จักใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นในสังคม การพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ การรู้เท่าทันไม่ตกเป็นเครื่องมือของบุคคลอื่น และการสร้างสุนทรียภาพให้กับชีวิต เป็นต้น

5. ทำให้มนุษย์สามารถสร้างกิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมขึ้นใช้ในสังคม ทั้งกิจกรรมด้านสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมือง เพราะการเรียนรู้ทำให้มนุษย์มีความรู้ ความเข้าใจ สามารถสร้าง ดำเนินการควบคุม และพัฒนากิจกรรมร่วมกันดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม

6. ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และสร้างวิธีป้องกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของมนุษย์ทั้งปัญหาส่วนบุคคลและปัญหาของสังคมส่วนรวม

7. ทำให้เกิดการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม การอบรมให้เรียนรู้ระเบียบของสังคม (Socialization) สถาบันสังคม (Social institution) การสั่งสมทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์และสังคมมนุษย์

8. ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจระหว่างมนุษย์และ สร้างความสัมพันธ์อันดีทั้งในสังคมเดียวกัน สังคมที่อยู่ใกล้เคียงกัน และสังคมอื่น ๆ จะเห็นได้จากการรวมกลุ่มประเทศต่าง ๆ ทั้งในระดับภูมิภาค ระดับทวีป และระดับโลก ในปัจจุบันก็เป็นผลสำคัญของการเรียนรู้ที่จะให้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขของมนุษย์

9. ทำให้เกิดการพัฒนาสังคมมนุษย์ในรูปแบบและวิธีการต่าง ๆ เช่นการเกษตร การพัฒนาชนบท การพัฒนาเมือง การศึกษา สาธารณสุข การสหกรณ์ การพัฒนาเศรษฐกิจ และการพัฒนาชุมชน เป็นต้น

10. ทำให้มนุษย์มีความเข้าใจในปัจจุบันและเตรียมการไปสู่อนาคตได้ล่วงหน้า เช่น การสำรวจขั้วโลกเหนือและใต้ การสำรวจใต้ท้องทะเล การสำรวจอวกาศ การค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับยีนส์และพันธุกรรม การผลิตพลังงานทดแทนและพลังงานชีวมวล เป็นต้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขปรับปรุง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในหมวด 4 ว่าด้วยแนวทางการจัดการศึกษามาตรา 24 การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

1. จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ใช้ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา

3. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็นทำเป็น รักการอ่าน และการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

4. จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกันรวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

5. ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอน และแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ

6. จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

สรุปได้ว่า การปฏิรูปการเรียนนั้นมุ่งเน้นให้จัดการเรียนรู้หรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งมีแนวทางหรือวิธีการที่นักวิชาการได้นำเสนอไว้อย่างหลากหลาย เช่น การสอนแบบสร้างความรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิส (Constructivism) วัฏจักรการเรียนรู้ 4 MAT การเรียนรู้แบบสืบเสาะ การสอนแบบโครงการ/โครงงานการเรียนรู้ตามบันได 5 ขั้น (QSCCS) และการพัฒนาพหุปัญญา เป็นต้น

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการปรับปรุงและยกระดับวิธีการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักการทางการศึกษา จิตวิทยาการเรียนรู้ และความต้องการของผู้เรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

โดยมุ่งเน้นการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย การใช้สื่อและนวัตกรรมทางการศึกษา การส่งเสริมทักษะการคิด การปฏิบัติจริง และการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติ และสมรรถนะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต

3. การพัฒนาการวัดและประเมินผลการศึกษา

3.1 ความหมายของการวัดผลประเมินผล

การวัดผลประเมินผลทางการศึกษา เป็นการรวมกันระหว่างคำ 2 คำคือ การวัดหรือ การวัดผล (Measurement) และคำว่า การประเมิน หรือการประเมินผล (Evaluation) เป็นคำที่มี ความหมายที่แตกต่างกันแต่มักจะใช้ควบคู่กันเสมอ คือ การวัดผลประเมินผล หรือการวัดผลและ ประเมินผล เพื่อให้ครอบคลุมความหมายได้ครบถ้วน ความหมายของคำว่า การวัดผลประเมินผล ได้มีผู้ให้ความหมายทั้งสองคำ ไว้ดังเช่น

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2543) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลเป็นกระบวนการในการตัดสินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีหลักเกณฑ์ เพื่อที่จะสรุปว่าสิ่งนั้นดีเลวปานใด

ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ (2548) กล่าวว่า การวัดผล (Measurement) คือ การกำหนดตัวเลขให้กับวัตถุ สิ่งของ เหตุการณ์ ปรากฏการณ์ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ หรืออาจใช้เครื่องมือไปวัดเพื่อให้ได้ตัวเลขแทนคุณลักษณะต่าง ๆ ส่วน

ภูมิชนะ เกิดพงษ์ (2564) กล่าวว่า การวัดผล หมายถึง กระบวนการเพื่อให้ได้มาซึ่ง ตัวเลข หรือสัญลักษณ์ ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะ หรือ คุณภาพของสิ่งที่วัด โดยใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพหารายละเอียดสิ่งที่วัดว่ามีจำนวนหรือปริมาณเท่าใด

Guilford (1954) ได้ให้ความหมายของการประเมินผล คือ การประเมินผลเป็นการตัดสินคุณค่าของการกระทำ

Good (1959) ได้ให้ความหมายการประเมินผลไว้ว่าเป็นการประเมินผลเป็นกระบวนการการตัดสินใจความสำคัญของปรากฏการณ์อย่างหนึ่งกับปรากฏการณ์อีกอย่างหนึ่งโดยใช้มาตรฐานที่กำหนดไว้

Green (1970) ได้กล่าวไว้ว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าข้อมูลที่ได้จากการวัดอย่างเป็นระบบ

Gronlund & Linn (1990) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลว่า เป็นการตัดสินค่าของผลที่ได้โดยพิจารณาจากข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การพัฒนาการวัดและประเมินผลการศึกษา หมายถึง กระบวนการออกแบบ ปรับปรุง และพัฒนาระบบ วิธีการ เครื่องมือ และเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีความถูกต้อง เที่ยงตรง และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์การเรียนการสอน โดยมุ่งเน้นให้สามารถสะท้อนความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่ผู้เรียนได้รับอย่างแท้จริง และนำผลการประเมินไปใช้ปรับปรุงหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนการสอน และพัฒนาผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

3.2 ความสำคัญของการวัดผลประเมินผล

กรมวิชาการ (2545) ได้ให้ความสำคัญการประเมินผลการเรียนรู้แบบบูรณาการจำเป็นต้องมีเทคนิค เช่น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการมีเทคนิควิธีการจัดการและประเมินผลหลากหลายวิธีครูผู้สอนสามารถเลือกวิธีใช้ตามความเหมาะสมกับเนื้อหาหรือรูปแบบการบูรณาการและเนื่องจากการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเป็นแบบผสมผสานสาระความรู้ เน้นการฝึกปฏิบัติตามกระบวนการรวมทั้งการปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ กำจัดและประเมินผลผู้สอนจึงต้องเลือกใช้ให้หลากหลายและดำเนินการควบคู่กันไปในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลที่ต้องการวัดและประเมินผลผู้เรียนรู้ให้ได้ครบถ้วนทุกด้านให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร

สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์ (2546) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ เพื่อนำผลการประเมินไปพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ โดยการนำผลการประเมินไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุง แก้ไข ส่งเสริมการเรียนและพัฒนาการของผู้เรียนโดยตรงและนำผลไปปรับปรุงแก้ไขการจัดกระบวนเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งนำไปใช้ในการพิจารณาตัดสินความสำเร็จทางการศึกษาของผู้เรียนอีกด้วย การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย การประเมินการเรียนรู้ตามหลักสูตรสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม ซึ่งสถานศึกษาควรดำเนินการประเมินผลในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ คือ การประเมินผลก่อนเรียน การประเมินระหว่างเรียนการประเมินเพื่อสรุปผลการเรียน เป็นการประเมินเพื่อสรุปผลการเรียนเพื่อมุ่งตรวจสอบความสำเร็จของผู้เรียน เมื่อผ่านการเรียนรู้ในช่วงเวลาหนึ่งหรือสิ้นสุดการเรียนปลายปี/ ปลายภาค การ

ประเมินกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และการประเมินการอ่าน คิด วิเคราะห์และเขียนสื่อความ

จิติมา วรรณศรี (2557) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดประเมินผล จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง ดังนี้ 1) ประโยชน์ต่อผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบว่าตนเองมีความรู้ความสามารถอยู่ในระดับใด มีข้อบกพร่องหรือจุดที่ควรปรับปรุงในเรื่องใด มีความถนัดหรือจุดเด่นเรื่องใด รวมทั้งจะช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถในแต่ละด้านเพิ่มขึ้น 2) ประโยชน์ต่อครู ช่วยให้ครูมีข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับตัวผู้เรียนว่า มีความรู้ความสามารถในระดับใด เกิดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ มีปัญหาข้อบกพร่องอย่างไรตลอดจนสะท้อนผลให้ครูทราบว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ครูใช้มีประสิทธิผลเพียงใด อันจะนำไปสู่การปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนของครู อีกทั้งผลจากการวัดประเมินจะช่วยให้ครูมีข้อมูลสารสนเทศเพื่อวิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อยหรือปัญหา และออกแบบวางแผนการวิจัย ในชั้นเรียนการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถเต็มตามศักยภาพ 3) ประโยชน์ต่อผู้บริหาร ช่วยให้ผู้บริหารสามารถใช้เป็นข้อมูลสารสนเทศประกอบการตัดสินใจในการวางแผนการจัดการศึกษา การบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน การจัดครูเข้าชั้นการจัดโครงการกิจกรรมส่งเสริมทางวิชาการเพื่อส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาผู้เรียน ให้มีความรู้ความสามรถและคุณลักษณะตามมาตรฐานการศึกษา รวมทั้งใช้เป็นข้อมูลประชาสัมพันธ์คุณภาพของจัดการศึกษาของโรงเรียนเผยแพร่ต่อผู้ปกครอง ชุมชนและ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อสร้างความร่วมมือในการพัฒนาผู้เรียน และ 4) ประโยชน์ต่อผู้ปกครอง ช่วยให้ผู้ปกครองได้เข้าใจและทราบถึงความรู้ความสามารถ ความถนัดจุดบกพร่องของผู้เรียน อันจะช่วยให้ผู้ปกครองสามารถส่งเสริมสนับสนุนผู้เรียนที่สอดคล้องกับความถนัดความสามารถหรือของผู้เรียน ตลอดจนเป็นข้อมูลในการตัดสินเกี่ยวกับศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพของบุตรหลาน

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความสำคัญของการวัดผลประเมินผลเป็นกระบวนการมีระบบกำหนดตัวเลขให้กับสิ่งที่ต้องการจะวัดโดยค่าที่ได้สามารถบ่งชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของคุณลักษณะนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนการประเมินผลเป็นกระบวนการอย่างมีระบบโดยการนำข้อมูลทั้งหลายที่ได้จากการวัดมาพิจารณาวิเคราะห์เพื่อที่จะตัดสินใจหรือสรุปคุณภาพและคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ได้จากการวัดทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพต้องใช้ข้อมูลหลายด้านมาผสมผสานกัน

3.3 ขอบข่ายการวัดผลประเมินผล

การวัดผลประเมินผลมีขอบข่ายจำแนกได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย ดังนั้นในการวัดผลในแต่ละด้านประกอบด้วยการวัดพฤติกรรม ดังต่อไปนี้

(สมนึก ภัททิยธนี, 2551; เยาวดี รางชัยกุล, 2556) ได้กล่าวถึงขอบข่ายการวัดและประเมินผลไว้ 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านพุทธิพิสัย เป็นการจำแนกพฤติกรรมผู้เรียนเกี่ยวกับความรู้ความสามารถทางสมอง สติปัญญา ซึ่งจำแนกเป็น 6 ระดับ ได้แก่ 1) ความรู้ 2) ความเข้าใจ 3) การนำไปใช้ 4) การวิเคราะห์ 5) การสังเคราะห์ และ 6) การประเมินค่า

2. ด้านจิตพิสัย เป็นการจำแนกพฤติกรรมของผู้เรียนทางอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด เจตคติ คุณธรรม ลักษณะนิสัย จำแนกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ 1) การเรียนรู้หรือการตั้งใจรับรู้ 2) การตอบสนอง 3) การให้คุณค่า 4) การจัดระบบคุณค่า และ 5) การสร้างคุณลักษณะส่วนบุคคล

3. ด้านทักษะพิสัย เป็นการจำแนกพฤติกรรมเกี่ยวกับทักษะการเคลื่อนไหว การใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ จนปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องจำแนกเป็น 7 ระดับ ได้แก่ 1) การรับรู้ 2) การเตรียมความพร้อม 3) การตอบสนองตามการชี้แนะ 4) การสร้างกลไกรูปแบบปฏิบัติ 5) การตอบสนองที่ซับซ้อน 6) การดัดแปลงให้เหมาะสม และ 7) การริเริ่มใหม่

จากข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ขอบข่ายการวัดผลประเมินผลประกอบด้วย 3 ด้าน คือ 1) ด้านพุทธิพิสัย 2) ด้านจิตพิสัย 3) ด้านทักษะพิสัย

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า กระบวนการปรับปรุงและยกระดับวิธีการ เครื่องมือและเกณฑ์การวัดและประเมินผลทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐาน โดยครอบคลุมตั้งแต่การกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้การออกแบบการวัดผล การพัฒนาเครื่องมือที่เหมาะสม การเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนการวิเคราะห์และแปลผล เพื่อสะท้อนความรู้ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และสมรรถนะของผู้เรียนอย่างถูกต้อง เที่ยงตรง และเป็นธรรม ทั้งนี้มุ่งให้การประเมินผลเป็นไปเพื่อพัฒนาผู้เรียน ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนและยกระดับคุณภาพการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4. การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา

4.1 ความหมายสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษามีผู้กล่าวถึงสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ดังนี้

Heinich et al. (1996) ได้ให้คำจำกัดความ คำว่า สื่อ (Media) หมายถึงช่องทางในการติดต่อสื่อสาร (Media is a Channel of Communication) ยังได้ขยายความเพิ่มเติมอีกว่า Media มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน มีความหมายว่า ระหว่าง (Between) หมายถึง อะไรก็ตามซึ่งทำการบรรทุกหรือนำพาข้อมูลหรือสารสนเทศ สื่อเป็นสิ่งที่อยู่ระหว่างแหล่งกำเนิดสารกับผู้รับสาร

รุ่งชัชดาพร เวหะชาติ (2552) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า Media ไว้ดังนี้ The Carriers of Messages. From some transmitting source (Which may be a human being or an inanimate object) to the receiver of the message (Which in our case is the learner) ซึ่งสรุปความเป็นภาษาไทย ได้ดังนี้ คือ ตัวนำสารจากแหล่งกำเนิดของสารไปยังผู้รับสาร

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า สื่อ หมายถึง เครื่องมือ วัสดุ หรือช่องทางที่ใช้ในการส่งสาร ข้อมูล หรือความรู้จากผู้สอนไปยังผู้เรียน เพื่อสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ให้เกิดความเข้าใจ ตลอดจนกระตุ้นความสนใจและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน

ส่วนความหมายของสื่อการสอนได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า สื่อการสอน (Instructional Media) หรือบางครั้งใช้คำว่า สื่อการศึกษา (Educational Media) ไว้ว่าหมายถึง วิธีการ เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้เป็นสื่อในการศึกษา โดย T. Newby etal. (รุ่งชัชดาพร เวหะชาติ, 2552) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า Instructional Media ไว้ดังนี้ Channels of Communication the Carry Messages with an Instructional Purpose; the Different ways and Means by which Information Car; Be Delivered to Learner ซึ่งสรุปความเป็นภาษาไทยได้ว่า หมายถึง ช่องทางของการสื่อสาร ซึ่งนำพาสารต่าง ๆ ไปตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน ด้วยเส้นทางและวิธีการที่สามารถนำพาสารสนเทศไปนำส่งให้ถึงผู้เรียน

สำหรับความหมายนวัตกรรมนั้น บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542) ได้ให้ความหมาย คำว่า “นวัตกรรม” หมายถึง การนำสิ่งใหม่ ๆ เข้ามาเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมวิธีการที่ทำอยู่เดิม เพื่อให้ใช้ได้ผลดียิ่งขึ้น ฉะนั้นไม่ว่าวงการหรือกิจกรรมใด ๆ ก็ตามเมื่อมี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การนำเอาความเปลี่ยนแปลงใหม่ เข้ามาใช้เพื่อปรับปรุงงานให้ดีขึ้นกว่าเดิมหรือ มุ่งที่จะให้งานมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ก็เรียกได้ว่าเป็นนวัตกรรมของวงการนั้น ๆ เช่น ถ้าในวงการศึกษานำเอาเข้ามาใช้เรียกว่า “นวัตกรรมการศึกษา” สำหรับผู้ที่กระทำหรือนำความเปลี่ยนแปลงใหม่มาใช้เรียกว่า “นวัตกรรม” โดยนวัตกรรมทางการเรียนการสอน หมายถึง มีการกระทำสิ่งใหม่นำมาใช้ในการเรียนการสอนแล้วได้ผลดีกว่าวิธีเก่า อาจจะคิดใหม่หรือคิดวิธีการ กระบวนการใหม่ ๆ แล้วนำมาปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน ทำให้มี การปรับปรุงพัฒนามีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นหรือการนำผลงานวิธีการใหม่ สิ่งประดิษฐ์ใหม่ที่ผู้อื่นคิดไว้

สื่อการสอนมีหลายประเภท เช่น สื่อการสอนประเภทโสตทัศนูปกรณ์ สามารถแบ่งความสามารถและลักษณะ ได้ดังนี้ 1) โสตทัศนูปกรณ์ ได้แก่ ภาพ วัสดุลายเส้นและ วัสดุมีทรง 2) เครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์ ได้แก่ เครื่องเสียง เครื่องฉายโปรเจคเตอร์ คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ และ 3) กิจกรรมโสตทัศนูปกรณ์ ได้แก่ การศึกษานอกสถานที่ การจัดนิทรรศการ และการจัดสถานการณ์จำลอง ซึ่งลักษณะหรือรูปแบบของการจัดบริการสื่อการสอนในสถานศึกษามีอยู่ 2 รูปแบบ คือ 1) รวมงานสื่อทุกชนิดทั้งสิ่งพิมพ์และไม่ใช่สิ่งพิมพ์ไว้ด้วยกันจะรวมห้องสมุดและหน่วยงานโสตทัศนูปกรณ์เข้าไว้รวมกัน มีการบริหารงานและบริการเป็นหน่วยงานเดียวกัน และ 2) แยกเป็นเอกเทศ เป็นการแยกหน่วยงานห้องสมุดออกจากหน่วยงานทางโสตทัศนูปกรณ์ มีสถานที่ งบประมาณและการบริหารตลอดจนบริการที่แยกจากกัน สื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนานักเรียน จึงได้นำมาใช้โดยความมุ่งหมายของการใช้สื่อเพื่อการศึกษาเหล่านี้ก็เพื่อ 1) สร้างความรู้ที่เป็นรูปธรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดแนวคิดและได้ประสบการณ์ตรงมากขึ้น 2) เร้าความสนใจและสร้างแรงจูงใจ ในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน 3) ให้ผู้เรียนสามารถจำสิ่งที่เรียนได้ในระยะยาว 4) นำสิ่งที่เป็นประสบการณ์ตรงจากแหล่งต่าง ๆ มาสู่ห้องเรียนได้มากขึ้น 5) สร้างพื้นฐานในด้านความคิดสร้างสรรค์ให้แก่ผู้เรียนได้มากขึ้น 6) เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจบทเรียนและเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น 7) เสริมสร้างเจตคติต่อการเรียนรู้ 8) เป็นเครื่องมือที่ใช้ทบทวนสรุป และทำให้เนื้อหาวิชาสัมพันธ์กัน 9) เสริมสร้างกิจกรรมที่แปลกออกไปและให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่กำลังเรียนอยู่ และ 10) ช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้เร็วขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา หมายถึง เครื่องมือ วิธีการ กระบวนการ หรืออุปกรณ์ที่ถูกพัฒนาหรือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประยุกต์ใช้เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด โดยรวมถึงสื่อการเรียนการสอน นวัตกรรมเชิงวิธีการ และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงความรู้ได้ง่ายขึ้น เพิ่มความเข้าใจ และกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ ทั้งยังส่งเสริมการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ การประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

4.2 ความสำคัญ สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

จิติมา วรรณศรี (2557) ได้กล่าวไว้ว่า สื่อมีความสำคัญต่อผู้เรียนและต่อครู ดังนี้ 1) ต่อผู้เรียน คือ ช่วยกระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้เรียนให้ติดตามเนื้อหาสาระที่เรียนรู้ ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียนได้ง่าย ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสรุปสร้างความรู้ มโนทัศน์ด้วยตนเอง ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และจดจำได้ยาวนาน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาสาระได้ตามจุดมุ่งหมายและเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่ผู้เรียน ส่งเสริมความสัมพันธ์ความสามัคคีที่ผู้เรียนได้แบ่งปันเรียนรู้ร่วมกันจากสื่อ สร้างเจตคติที่ดีแก่ผู้เรียนที่มีความถนัดในการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันและส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และแรงบันดาลใจแก่ผู้เรียน 2) ต่อครู คือ ส่งเสริมให้บรรยากาศการเรียนการสอนน่าสนใจสนุกสนาน ช่วยลดเวลาและบทบาทในการบรรยายของผู้สอน ใช้เป็นสิ่งถ่ายทอดความรู้เนื้อหาสาระไปสู่ผู้เรียน ใช้ฝึกปฏิบัติเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะและสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ช่วยให้มีความเชื่อมั่นในการจัดการเรียนรู้ทั้งด้านเนื้อหาและบุคลิกภาพ ช่วยให้การจัดการเรียนรู้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น ส่งเสริมให้มีทักษะในการใช้สื่อได้อย่างเหมาะสม ส่งเสริมให้มีความคิดสร้างสรรค์ในการผลิตหรือใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนรูปแบบใหม่ ๆ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน สร้างเสริมประสบการณ์เรียนรู้สิ่งใหม่ที่ผู้เรียนอาจจะไม่เคยพบเห็นมาก่อนด้วยสื่อเทคโนโลยีทันสมัย และช่วยแก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างผู้เรียนรายบุคคล สามารถใช้ศึกษาซ้ำได้สำหรับผู้เรียนที่ยังไม่เข้าใจ

4.3 ขอบข่ายสื่อการสอน นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

จิติมา วรรณศรี (2557) กล่าวถึงนวัตกรรมและ เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4.3.1 งานโสตทัศนศึกษา

4.3.1.1 จัดหาโสตทัศนอุปกรณ์ที่ส่งเสริมสนับสนุนการเรียนการสอน

4.3.1.2 ให้บริการและควบคุมดูแลโสตทัศนอุปกรณ์ประเภทต่าง ๆ เช่น เครื่องเล่นเทปโทรทัศน์ เครื่องฉายภาพนิ่ง เครื่องบันทึกเสียงและเครื่องเสียง เป็นต้น

4.3.1.3 บันทึกเสียง ถ่ายภาพ ถ่ายทำสไลด์ ถ่ายเทปโทรทัศน์ประกอบคำบรรยาย

4.3.1.4 ให้คำแนะนำในการสร้างและผลิตสื่อการสอน

4.3.1.5 จัดเก็บรักษา จัดทำทะเบียน วัสดุ ครุภัณฑ์ และซ่อมแซมโสตทัศนอุปกรณ์

4.3.1.6 จัดบริการขอยืมสื่อการศึกษาจากแหล่งวิชาการต่าง ๆ นำมาใช้ในการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรม และควบคุมการเบิกจ่าย และการให้บริการยืม โสตทัศนอุปกรณ์

4.3.1.7 พัฒนาครู นักเรียน และบุคลากร เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการใช้สื่อ อุปกรณ์โสตทัศนศึกษา

4.3.1.8 ให้บริการและคำปรึกษาแก่หน่วยงานและชุมชนเกี่ยวกับการใช้โสตทัศนูปกรณ์

4.3.2 งานศูนย์เทคโนโลยีทางการบริหารและการเรียนการสอนประกอบด้วย

4.3.2.1 วางแผน จัด ควบคุมดูแล แก้ไขปัญหาและเป็นที่ปรึกษาในการใช้เทคโนโลยีระบบเครือข่ายภายในโรงเรียน ทั้งการใช้อินเตอร์เน็ต อินทราเน็ต วิทยุและโทรทัศน์

4.3.2.2 พัฒนาครู นักเรียน และบุคลากรเพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ ทั้งส่วนที่เป็นฮาร์ดแวร์

4.3.2.3 สนับสนุนฮาร์ดแวร์ และซอฟแวร์ต่อการบริหารงาน และการจัดการเรียนการสอน

4.3.2.4 พัฒนาระบบเครือข่ายภายในโรงเรียน ทั้งการใช้อินเตอร์เน็ต อินทราเน็ต วิทยุ โทรทัศน์ ทั้งส่วนที่เป็นฮาร์ดแวร์ และซอฟแวร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4.3.2.5 เป็นผู้จัดการระบบเครือข่าย และเว็บมาสเตอร์ของโรงเรียน

4.3.2.6 ประสานร่วมมือในการผลิต จัดหา พัฒนาการใช้สื่อนวัตกรรม และ เทคโนโลยีเพื่อการจัดการเรียนการสอน และ พัฒนางานวิชาการกับบุคลากรภายในสถานศึกษา บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงาน และสถาบันอื่น

4.3.2.7 ประเมินผลการใช้สื่อนวัตกรรมเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

4.3.3 งานพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา ประกอบด้วย

4.3.3.1 สนับสนุนการทำผลงานเพื่อเลื่อนวิทยฐานะของครูและผู้บริหาร

4.3.3.2 จัดอบรมสัมมนาให้ครูได้เรียนรู้ด้านวิชาการที่ทันสมัย เกิดแนวทางในการคิดสร้างนวัตกรรม

4.3.3.3 คัดสรรนวัตกรรมต้นแบบ ยกย่อง มอบรางวัลและเผยแพร่เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา หมายถึง กระบวนการออกแบบ สร้างสรรค์ ปรับปรุง และประยุกต์ใช้สื่อการเรียนการสอน นวัตกรรมทางการศึกษา และเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนและยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ โดยมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีปฏิสัมพันธ์ และสามารถพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ทั้งนี้ครอบคลุมการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ นวัตกรรมการสอน ตลอดจนเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อสร้างโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาการ

5. การพัฒนาระบบการนิเทศภายใน

5.1 ความหมายของการนิเทศภายใน

วัชรา เลาเรียนดี (2550) ได้กล่าวไว้ว่า การนิเทศภายในโรงเรียนว่าเป็นกระบวนการนิเทศการศึกษาและกิจกรรมต่าง ๆ ที่มุ่งพัฒนาการเรียนการสอนที่จัดดำเนินการในโรงเรียนโดยบุคลากรในโรงเรียนเป็นหลักซึ่งประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียน คณะครูและบุคลากรอื่นที่เกี่ยวของกับการศึกษาในโรงเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนโดยตรง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ฉวีวรรณ พันวัน (2552) สรุปไว้ว่าการนิเทศภายใน หมายถึง กระบวนการรวมกันทางการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนและบุคลากรทางการศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุดแก่ผู้เรียนทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพตามจุดหมายของหลักสูตร

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การนิเทศภายใน หมายถึง ระบวนการที่ผู้บริหาร ครูหรือบุคลากรในสถานศึกษา เข้าไปมีส่วนร่วม ติดตาม ให้คำแนะนำ ประเมินผล และสนับสนุนการปฏิบัติงานของครูหรือบุคลากรภายในองค์กร โดยมุ่งเน้นการพัฒนา ส่งเสริมประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอน และการบริหารงานของสถานศึกษาให้เกิดคุณภาพสูงสุด

5.2 ความสำคัญของการนิเทศ

ธีรศักดิ์ เลื่อยไธสง (2550) ได้กล่าวว่า การนิเทศเป็นกระบวนการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพทันต่อสถานการณ์นโยบายการศึกษาหลักสูตรและองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งความสำคัญของการนิเทศการสอน มีดังนี้

5.2.1 เพื่อพัฒนาทางด้านวิชาการความรู้นวัตกรรมทางการศึกษา หลักสูตร นโยบายการจัดการศึกษามีการปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง

5.2.2 เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงสภาวะทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมมีการปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา

5.2.3 เพื่อแก้ไขปัญหาในการจัดการศึกษาเพื่อป้องกันความผิดพลาดในการจัดการศึกษาเพื่อก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการจัดการศึกษา

5.2.4 เพื่อยกระดับมาตรฐานการศึกษา

5.3 คุณลักษณะที่ดีของผู้ทำหน้าที่นิเทศ

ธีรศักดิ์ เลื่อยไธสง (2550) ได้กล่าวว่า การนิเทศเป็นกระบวนการที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ดังนั้น ผู้ที่จะทำหน้าที่ผู้นิเทศจะต้องมีคุณลักษณะที่ดี ดังนี้

5.3.1 ด้านความรู้ ต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนตลอดจนองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอันจะผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน นอกจากนี้ต้องรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลรวมทั้งองค์กรที่เกี่ยวข้อง

5.3.2 ด้านทักษะ ต้องมีทักษะการสอนในเกณฑ์ดีมีทักษะในการสื่อสาร การแก้ไขปัญหา การมองโลกในแง่ดี และมีคุณลักษณะเฉพาะตัวที่ดีด้วย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

5.3.3 ด้านเจตคติ ต้องเป็นคนที่มีลักษณะนิสัยที่ดีมีความสนใจตั้งใจทำงาน มีความรับผิดชอบ ขยันขันแข็ง มีความสุภาพ เป็นกันเอง เสียสละและอุทิศตนเพื่องาน

5.4 รูปแบบการนิเทศการสอน

วัชรา เลาเรียนดี (2550) ได้แบ่งรูปแบบการนิเทศการสอนตามลักษณะของปรัชญาและลักษณะของผู้นิเทศออกเป็น 4 รูปแบบ ดังนี้

5.4.1 การนิเทศแบบตรวจตรา (Inspection Supervision) เป็นการนิเทศแบบดั้งเดิมผู้นิเทศทำหน้าที่ตรวจสอบ เช่น การเป็นไปตามหลักสูตรหรือไม่วิธีสอนเหมาะสมหรือไม่เมื่อตรวจแล้วชี้แจงให้ครูแก้ไขข้อบกพร่อง

5.4.2 การนิเทศแบบให้ผลผลิต (Supervision as Production) บางครั้งเรียกว่าการนิเทศแบบวิทยาศาสตร์ ซึ่งมองที่ผลผลิตโดยเปรียบสถานศึกษาเป็นแหล่งผลิตครูเป็นพนักงานและนักเรียนเป็นผลผลิตและผู้นิเทศทำหน้าที่ตรวจสอบคุณภาพวิจัยและพัฒนาเพื่อให้ผลผลิตมีคุณภาพ

5.4.3 การนิเทศเพื่อพัฒนา (Developmental Supervision) เป็นการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาตามความสามารถที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล เช่น ผู้นิเทศจะชี้นำเมื่อครูมีความรู้ความสามารถต่ำ ครูขาดประสบการณ์แต่เมื่อครูมีความสามารถสูงเมื่อเกิดปัญหาก็สามารถแก้ไขปัญหาร่วมกันได้

5.4.4 การนิเทศแบบคลีนิค (Clinical Supervision) การนิเทศแบบนี้จะได้ข้อมูลโดยตรงจากการสังเกตุการสอนในห้องเรียนจริงเป็นการร่วมมือกันระหว่างครูกับผู้นิเทศสามารถวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนเพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนการสอน

5.5 การนิเทศการศึกษาเชิงระบบ

การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (2555) ได้กล่าวไว้ว่าการนิเทศการศึกษาที่ประสบความสำเร็จควรมีกระบวนการที่ต่อเนื่องมีการเคลื่อนไหวที่เป็นพลวัตร(Dynamic) นั่นก็คือการนำวงจรคุณภาพ (Quality Loop) หรือวิธีระบบ (System Approach) มาใช้ในการดำเนินงาน

5.5.1 การวิเคราะห์

ขั้นการวิเคราะห์ เป็นขั้นตอนการทำงานขั้นแรกที่ผู้นิเทศควรให้ความสำคัญเพราะการนิเทศจะประสบความสำเร็จมีประสิทธิภาพสูงควรต้องมีผลการวิเคราะห์ในหัวข้อที่สำคัญ ๆ ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

5.5.1.1 การวิเคราะห์ความต้องการ ความจำเป็นการวิเคราะห์ความต้องการความจำเป็นควรใช้เทคนิคและวิธีการหลายอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุม เช่น การนิเทศและตรวจเยี่ยมการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนการส่งแบบสำรวจความต้องการแล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์ผล จะทำให้ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการจำเป็น ในการพัฒนาการเรียนการสอนที่หลากหลายและครอบคลุมเป็นประโยชน์ต่อการออกแบบกิจกรรมการนิเทศที่ตรงกับความ ต้องการ ของโรงเรียนกลุ่มเป้าหมาย

5.5.1.2 การวิเคราะห์เนื้อหาและภารกิจ เมื่อได้ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการความจำเป็นแล้ว ผู้นิเทศจะดำเนินการกำหนดหลักสูตรกิจกรรมตามลำดับความต้องการแล้วกำหนดเนื้อหาในการนิเทศการศึกษาการจัดโครงสร้างและลำดับการนำเสนอให้ง่ายต่อการสร้างความรู้ความเข้าใจผู้รับการนิเทศได้รับความสะดวกมีความรู้ความเข้าใจและทักษะในการปฏิบัติงานมีความพึงพอใจในการนิเทศสามารถชักจูงให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นได้

5.5.1.3 การวิเคราะห์ผู้รับการนิเทศ ผู้นิเทศควรทำความรู้จักกับผู้รับการนิเทศในทุกมิติ เช่น เพศ วัย วุฒิการศึกษา ประวัติการรับราชการ นิสัยใจคอ ความสนใจ ความถนัด เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้สามารถวางแผนการนิเทศ การเลือกวิธีการสื่อ รวมทั้ง เทคนิคการนิเทศที่เหมาะสมได้ ซึ่งก็คือ หลักการนิเทศ ที่ยึดผู้รับการนิเทศเป็นศูนย์กลางในการนิเทศ

5.5.1.4 การวิเคราะห์สภาพการณ์และนโยบายการนิเทศ การศึกษาไม่เพียงสนองความต้องการจำเป็นของโรงเรียน ผู้บริหารและครูเท่านั้นแต่ในบางกรณีก็เป็นการนิเทศตามนโยบาย เช่นการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับหลักสูตรวิธีการจัดการเรียนรู้การบริหารจัดการที่สนองกลยุทธ์ของฝ่ายนโยบาย เป็นต้น ดังนั้นการวิเคราะห์สภาพการณ์และนโยบายจึงเป็นภาระงานที่จำเป็นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

5.5.2 การออกแบบและพัฒนา

เมื่อมีการวิเคราะห์ความต้องการความจำเป็นวิเคราะห์ผู้รับการนิเทศ เนื้อหา ภารกิจ และสภาพการณ์ต่าง ๆ อย่างครอบคลุมแล้วจะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญในการออกแบบและพัฒนาในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

5.5.2.1 การออกแบบวัตถุประสงค์ของการนิเทศ การกำหนดวัตถุประสงค์ เป็นเสมือนเข็มทิศในการนิเทศการศึกษาผู้นิเทศควรให้ความสำคัญอยู่เสมอ โดยกำหนดจุดวัตถุประสงค์ทั้งในลักษณะกว้าง ๆ (Goals) และวัตถุประสงค์ที่มี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ลักษณะเฉพาะหรือเชิงพฤติกรรม (Behavioral Objectives) มีความครอบคลุมทั้งด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย ทำให้การนิเทศการศึกษามีความชัดเจนและครอบคลุม

5.5.2.2 การออกแบบวิธีการและกิจกรรมการ ผู้นิเทศ ได้มีการวิเคราะห์ความต้องการความจำเป็นและประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วก็จะเป็นขั้นตอนของการดำเนินการกำหนดวิธีการนิเทศได้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ในเบื้องต้น เช่น กรณีของการนิเทศออนไลน์ ของศึกษานิเทศก์ กลุ่มนิเทศฯ สพท. นครราชสีมา เขต 1 อาจจะเลือกแนวการนิเทศ ดังนี้

5.5.2.2.1 การนิเทศทางไกลผ่านเว็บไซต์ http://www.edkorat1.info/sup โดยการใช้ช่องทางกระดานถาม-ตอบ (Web Board) และ ห้องสนทนา (Chat Room)

5.5.2.2.2 การนิเทศและให้คำแนะนำปรึกษาทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์

5.5.2.2.3 การนิเทศทางไกลด้วยโปรแกรม MSN

5.5.2.2.4 การนิเทศทางไกลด้วยจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)

5.5.2.2.5 การนิเทศทางไกลด้วยเทคโนโลยี เว็บบล็อก (Web Blog)

5.5.2.2.6 การจัดส่งแผ่นซีดีรอมหนังสือ อิเล็กทรอนิกส์ (e-Book)

5.5.3. ขั้นการนิเทศ

5.5.3.1 การเตรียมการและประสานงานการนิเทศ

เมื่อผู้นิเทศได้มีการวิเคราะห์ความต้องการความจำเป็นวิเคราะห์ผู้รับการนิเทศ เนื้อหา ภารกิจ สภาพการณ์ต่าง ๆ มีการสร้างและพัฒนาสื่อและกิจกรรมการนิเทศแล้ว ควรมีการเตรียมการประสานงานและนิเทศการศึกษา ดังนี้

5.5.3.1.1 การจัดทำตารางและกำหนดการนิเทศที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

5.5.3.1.2 ประสานงานกับคณะนิเทศเพื่อให้มีการบูรณาการการนิเทศ ให้ครอบคลุมภารกิจและกลยุทธ์ต่าง ๆ รวมทั้งการบูรณาการการนิเทศตาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

5.5.3.1.3 ประสานงานไปยังโรงเรียนกลุ่มเป้าหมายเพื่อนัดหมายเกี่ยวกับวัน เวลา ตารางการนิเทศ รวมทั้งการเตรียมข้อมูลเบื้องต้นในด้านต่าง ๆ

5.5.3.2 การปฏิบัติการนิเทศ

เป็นขั้นตอนที่ผู้นิเทศลงมือดำเนินการนิเทศซึ่งควรใช้หลักการนิเทศที่สำคัญ ๆ เช่น การมีมนุษย์สัมพันธ์อันดีต่อกันการทำงานเป็นทีม มีการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมผลสำเร็จภายใต้ความเชื่อที่ว่าผู้รับการนิเทศทุกคนสามารถพัฒนาให้บรรลุผลตามศักยภาพได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนตามแนวทางการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนฝึกทักษะกระบวนการคิดการจัดการการเผชิญปัญหาและการประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะในการป้องกันและ การแก้ไข ปัญหาให้ผู้เรียนเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกให้คิดเป็นทำเป็นรักการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเกิดการใฝ่รู้ใฝ่เรียนอย่างต่อเนื่องผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างสมดุลผู้สอน สามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อมสื่อการเรียนการสอนการอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนมีการใช้กระบวนการวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ เป็นต้น

5.5.4 ขั้นการประเมินผลและรายงาน

การดำเนินกิจกรรมการนิเทศต่าง ๆ ควรได้มีการประเมินที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรมทั้งก่อนการดำเนินกิจกรรมระหว่างดำเนินกิจกรรมและหลังการดำเนินกิจกรรมทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์หลายประการ กล่าวคือการประเมินก่อนการดำเนินกิจกรรมจะทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้รับการนิเทศเกี่ยวกับความสนใจความรู้พื้นฐานการประเมินระหว่างดำเนินกิจกรรมจะทำให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของผู้รับการนิเทศส่วนการประเมินหลังการดำเนินกิจกรรมจะทำให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงานมีการเลือกใช้วิธีการและเครื่องมือในการประเมินผลที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์เมื่อการประเมินผลสิ้นสุดลงควรได้มีการสรุปและรายงานผลให้ผู้เกี่ยวข้องได้ทราบโดยอาจจัดทำเป็นรายงานอย่างง่ายแล้วรวบรวมไว้ในเอกสารการนิเทศที่เพื่อให้เห็นเส้นพัฒนาของการดำเนินงานได้อย่างเป็นรูปธรรม

5.5.5 ขั้นปรับปรุงและพัฒนา

เป็นขั้นตอนสำคัญที่ผู้นิเทศควรดำเนินการอยู่เสมอในทุกขั้นตอนการนิเทศเพราะในปรับปรุงและพัฒนาการปฏิบัติงานนั้นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาอยู่ตลอดเวลา เมื่อมีการประเมินผลการดำเนินการทุกครั้งจะได้ข้อมูลสำคัญที่ผู้รับ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การนิเทศ ผู้นิเทศ บุคลากร หน่วยงาน องค์กรผู้รับผิดชอบจะนำไปประกอบการปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนาให้การทำงานเป็นไปอย่างสอดคล้องเหมาะสมตามบทบาทหน้าที่และ มีการผลดำเนินงานที่เกิดประสิทธิภาพสูงสุดการปรับปรุงและพัฒนาได้ดำเนินการในทุกขั้นตอนของการนิเทศ เช่นการปรับปรุงวิธีการและเครื่องมือ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อให้ได้ผลที่แม่นยำมีประโยชน์ในการดำเนินการนิเทศการศึกษาอย่างสูงสุดการปรับปรุงในขั้นตอนการออกแบบและพัฒนาเพื่อให้วัตถุประสงค์ของการนิเทศมีความครอบคลุมสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของครูและโรงเรียน รวมทั้งการปรับปรุงพัฒนาชุดฝึกอบรมให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้เลือกวิธีการนิเทศที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้รับการนิเทศบริบท เนื้อหาสาระ งบประมาณ รวมทั้งการปรับปรุงแผนการนิเทศให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนการปรับปรุงพัฒนาวิธีการประเมิน ผลการนิเทศ ให้ได้เครื่องมือที่มีคุณภาพตามหลักวิชาการซึ่งจะส่งผลถึงข้อมูลที่ได้จากการประเมินมีความถูกต้องตามความเป็นจริง

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การพัฒนาระบบการนิเทศภายใน หมายถึง กระบวนการปรับปรุง วางแผน และยกระดับกลไกการนิเทศการศึกษา ภายในสถานศึกษาให้มีความเป็นระบบ มีมาตรฐาน และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นการส่งเสริม กำกับ ติดตาม ตรวจสอบ และให้คำปรึกษาแก่ครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน คุณภาพผู้เรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ทั้งนี้การพัฒนาระบบการนิเทศภายในยังเป็นส่วนหนึ่งของการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาที่มุ่งให้เกิดการปรับปรุงและพัฒนาการทำงานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

6. การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

6.1 ความหมายของการประกันคุณภาพการศึกษา

สำนักงานประกันคุณภาพการศึกษา (2564) ได้สรุปไว้ว่า การประกันคุณภาพการศึกษา (Quality Assurance) หมายถึง การทำกิจกรรมหรือการปฏิบัติภารกิจหลักอย่างเป็นระบบตามแบบแผนที่กำหนดไว้ โดยมีการควบคุมคุณภาพ (Quality Control) การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Auditing) และ การประเมินคุณภาพ (Quality Assessment) จนทำให้เกิดความมั่นใจในคุณภาพ และมาตรฐานของดัชนีชี้วัดระบบและกระบวนการผลิต ผลผลิตและผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

6.2 ความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษา เป็นกระบวนการวางแผน และกระบวนการจัดการของผู้รับผิดชอบการจัดการศึกษาที่จะรับประกันให้สังคมเชื่อมั่นว่าจะพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ครบถ้วนตามมาตรฐานคุณภาพที่ระบุไว้ในหลักสูตร และตรงตามความมุ่งหวังของสังคม เนื่องจากพ่อแม่มีสิทธิ์เรียกร้องให้สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษา จัดการศึกษาให้แก่ลูกอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อให้ลูกมีความรู้ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และคุณลักษณะต่าง ๆ ได้เต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล ตอบสนองต่อความต้องการ ความสนใจ และความถนัดที่แตกต่างกัน และที่สำคัญคือ ทุกคนมีคุณสมบัติครบถ้วนตามมาตรฐานคุณภาพที่สังคมต้องการ เป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ต่อไปไม่ว่าพ่อแม่ ผู้ปกครองจะส่งลูกเข้าเรียนในสถาบันการศึกษาใด จะมีความมั่นใจได้ว่าสถาบันการศึกษามีคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาสูงเท่าเทียมกัน ไม่จำเป็นต้องวิ่งเต้นหรือฝากลูกเข้าเรียนในสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียง ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เป็นระบบที่พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบันการศึกษาให้ทัดเทียมกัน ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครองจึงยอมไม่ได้ ถ้าลูกเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาแห่งใดแห่งหนึ่งแล้วไม่มีคุณภาพตามมาตรฐานคุณภาพที่กำหนดไว้ในระดับต่าง ๆ ดังนั้น ผู้ที่รับประกันคุณภาพการศึกษาโดยตรง คือ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษา รวมถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา เช่น คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานของโรงเรียน ผู้ปกครอง ผู้แทนชุมชน รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องระดับอำเภอ จังหวัด เขตพื้นที่การศึกษา กรมเจ้าสังกัด และกระทรวง ต้องมีการรับผิดชอบเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษาร่วมกัน การประกันคุณภาพการศึกษาแบ่งได้ ดังนี้

6.2.1 การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (Internal Quality Assurance) หมายถึง การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบันการศึกษาจากภายใน โดยวงจร PDCA (Plan – Do – Check – Act) เป็นการปฏิบัติโดยบุคลากรของสถาบันการศึกษาหรือโดยหน่วยงานต้นสังกัด ที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถาบันการศึกษานั้น ๆ

6.2.2 การประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก (External Quality Assurance) หมายถึง การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบันการศึกษาจากภายนอก โดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมิน

คุณภาพการศึกษา (สมศ.) หรือบุคคล หรือหน่วยงานภายนอกที่สำนักงานดังกล่าวรับรอง เพื่อเป็นการประกันคุณภาพและเป็นการพัฒนาให้มีคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบันการศึกษานั้น ๆ

6.3 กระบวนการประกันคุณภาพการศึกษา

กระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาประกอบด้วย 3 กระบวนการ ดังนี้

6.3.1 การควบคุมคุณภาพ (Quality Control) เป็นกระบวนการดำเนินการของหน่วยงานต้นสังกัดและสถาบันการศึกษาในการกำหนดมาตรฐานการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ หลังจากนั้นหน่วยงานต้นสังกัดและสถาบันการศึกษาจัดทำแผน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพเข้าสู่มาตรฐานที่กำหนดไว้ในด้านการพัฒนาหลักสูตรสื่อการพัฒนาครูและบุคลากร ธรรมนูญสถานศึกษา ระเบียบการสอน การแนะแนว การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผล ทั้งนี้จะเน้นระบบและกลไกการปฏิบัติงานตามแผนติดตามกำกับการดำเนินงานอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

6.3.2 การตรวจสอบ (Quality Audit) เป็นการดำเนินการของสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดในการยืนยันเป้าหมายที่กำหนด มุ่งไปสู่มาตรฐานที่ต้องการ โดยการดำเนินการดังนี้

การตรวจสอบและทบทวนการดำเนินงานทั้งระบบด้วยตนเองของสถาบันการศึกษา เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงและพัฒนาการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ และรายงานผลต่อผู้ปกครองและผู้รับผิดชอบการจัดการศึกษา การตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษาของสถาบันการศึกษา โดยหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อส่งเสริมสนับสนุนและ/ หรือใช้มาตรการในการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาที่กำหนดไว้

6.3.3 การประเมินคุณภาพ (Quality Assessment) เป็นการประเมินค่าระดับคุณภาพของกิจกรรมเฉพาะอย่างในหน่วยงาน เช่น คุณภาพการจัดการศึกษา คุณภาพของงานวิจัย คุณภาพของการสอน เป็นต้น

การประเมินคุณภาพภายในจะใช้วิธีการศึกษาตนเอง (Self Study) และการประเมินตนเอง (Self–Assessment) ส่วนการประเมินคุณภาพภายนอกเป็นการดำเนินงานโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา เพื่อประเมินผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

และรับรองว่า สถาบันการศึกษาจัดการศึกษาได้คุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาที่กำหนดไว้

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุง ยกระดับ และเสริมสร้างความเข้มแข็งของกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาที่ใช้ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยมุ่งเน้นการจัดทำมาตรฐานการศึกษา การติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผล และการปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การจัดการอาชีวศึกษามีคุณภาพ สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ และตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน ชุมชน ท้องถิ่น ตลอดจนภาคอุตสาหกรรมและตลาดแรงงาน

7. การพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา

7.1 ความหมายของระบบบริหารการศึกษา

สมเดช สีแสง (2564) ได้กล่าวว่า การบริหารและ การจัดการสถานศึกษา หมายถึง การดำเนินงานของกลุ่มบุคคล ซึ่งอาจเป็นการดำเนินงานของผู้บริหารร่วมกับครูหรือบุคคลากรในโรงเรียน อธิการบดีหรือผู้บริหารร่วมกับอาจารย์ในมหาวิทยาลัย รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการร่วมกับอธิบดีกรมต่าง ๆ และครูอาจารย์ ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ละกลุ่มบุคคลเหล่านี้ต่างร่วมมือกันพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ทั้งสิ้น การจะพัฒนาคนให้มีคุณภาพได้นั้น จะต้องมีการดำเนินการในการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม การวัดผล การจัดอาคารสถานที่และพัสดุครุภัณฑ์ การสรรหาบุคคลมาทำการสอนในสถาบันการศึกษา การปกครองนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเป็นคนดีมีวินัย และอื่น ๆ ซึ่งการดำเนินงานเหล่านี้เรียกว่า “ภารกิจทางการบริหารการศึกษา” หรือ “งานบริหารการศึกษา” นั่นเอง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาผู้เรียน

การบริหารจัดการในสถานศึกษามีทั้งหมด 4 ด้าน

1. ด้านวิชาการ

งานวิชาการถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของสถานศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มุ่งให้กระจายอำนาจในการบริหารจัดการไปยังสถานศึกษา ด้วยเจตนารมณ์ที่จะให้สถานศึกษาดำเนินการต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สถานศึกษา ชุมชน ท้องถิ่น สามารถพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ มีการวัดผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประเมินผลเพื่อความก้าวหน้า รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพนักเรียน ชุมชน ท้องถิ่น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ด้านงบประมาณ

การบริหารงานงบประมาณของสถานศึกษามุ่งเน้นความเป็นอิสระในการบริหารจัดการมีความคล่องตัว โปร่งใส ตรวจสอบได้ ยึดหลักการบริหารแบบมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ และบริหารงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงานให้มีการจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของสถานศึกษา รวมทั้งจัดหารายได้จากบริการ อาจเป็นสหกรณ์ ร้านค้า หรือการจัดตั้งกองทุนมาใช้บริหารจัดการเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา ส่งผลให้เกิดคุณภาพที่ดีขึ้นต่อผู้เรียน

3. ด้านบุคลากร

การบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา เป็นภารกิจสำคัญที่มุ่งส่งเสริมให้สถานศึกษาสามารถปฏิบัติงานเพื่อตอบสนองภารกิจของสถานศึกษา เพื่อดำเนินการด้านการบริหารงานบุคคลให้เกิดความรวดเร็ว และคล่องตัว อย่างอิสระภายใต้กฎหมาย ระเบียบของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ ความสามารถ มีขวัญกำลังใจ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของผู้เรียนเป็นสำคัญ

4. ด้านการบริหารทั่วไป

การบริหารทั่วไปเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดระบบบริหารองค์กร ให้บริการบริหารงานอื่น ๆ บรรลุผลตามมาตรฐาน คุณภาพและเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยมีบทบาทหลักในการประสานงานส่งเสริม สนับสนุน และการอำนวยการความสะดวกต่าง ๆ ในการให้บริการการศึกษาทุกรูปแบบมุ่งพัฒนาให้ใช้มีการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีอย่างเหมาะสมส่งเสริมในการบริหารและการจัดการศึกษาของสถานศึกษาตามหลักการบริหารงานที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ของงานเป็นหลัก ตลอดจนการมีส่วนร่วมของบุคคล ชุมชน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

พระครูสังฆรักษ์ไชยรัตน์ ชยรตโน (2558) สรุปได้ว่าการบริหารการศึกษาเป็นกระบวนการหรือกิจกรรมที่บุคคลหลายคนร่วมมือกันดำเนินการอย่างมีระบบ ระเบียบ กฎเกณฑ์มีการประสานความร่วมมือกันภายในองค์การโดยใช้ทรัพยากรและเทคนิคต่าง ๆ อย่างเหมาะสม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ร่วมกัน เป็นการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ดำเนินงานอย่างเป็นระบบ ระเบียบ โดยใช้ปัจจัยหรือทรัพยากรการบริหารเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่วางไว้

ดังนั้น ผู้วิจัยได้สรุปไว้ว่า การพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุงและยกระดับโครงสร้าง กลไก วิธีการ และกระบวนการในการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น โดยครอบคลุมการวางแผน การบริหารงานบุคคล การบริหารงบประมาณ การบริหารงานวิชาการ และการบริหารทั่วไป เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามนโยบายและมาตรฐานการศึกษาของชาติ สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน สังคม ชุมชน และการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ทั้งนี้มุ่งเน้นการสร้างคุณภาพ ความเสมอภาค และความยั่งยืนในการจัดการศึกษา

8. การพัฒนาแหล่งเรียนรู้

8.1 ความหมายของการพัฒนาแหล่งเรียนรู้

วรพงศ์ ผูกภู่ (2564) ได้กล่าวว่า แหล่งเรียนรู้ หมายถึง แหล่งข้อมูลความรู้ ทั้งที่อยู่ในตัวบุคคล สถานที่ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และประสบการณ์ ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ สามารถหาความรู้และเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้นิยามความหมายของแหล่งการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศและประสบการณ์ที่สนับสนุนให้ผู้เรียนใฝ่เรียนใฝ่รู้ แสวงหาความรู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัยอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่อธิบายเกี่ยวกับแหล่งการเรียนรู้เอาไว้ในมาตราที่ 25 ว่า รัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงานและการจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์การกีฬาและนันทนาการแหล่งข้อมูลและแหล่งการเรียนรู้อื่นอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ ซึ่งถ้ารวมความหมายจากทั้งสองส่วนแล้ว แหล่งการเรียนรู้ จึงน่าจะหมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร และสถานที่ต่าง ๆ ที่สามารถส่งเสริมและสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับนักเรียนได้นั่นเอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการออกแบบ ปรับปรุง และสร้างสภาพแวดล้อม แหล่งข้อมูล วัสดุอุปกรณ์ หรือกิจกรรมที่สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีความเหมาะสม น่าสนใจ และสามารถเข้าถึงได้ง่าย ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น และการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง

8.2 องค์ประกอบของแหล่งเรียนรู้

วรพงศ์ ผูกภู่ (2564) ได้กล่าวว่า การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 7 ด้าน

1. ข้อมูล/ ชุดความรู้ หมายถึง ข้อมูล หรือเรื่องราว หรือสิ่งที่ได้จากแหล่งที่มาของความรู้ มีการนำมาเรียบเรียงให้เป็นระบบ เป็นหมวดหมู่ สามารถทำความเข้าใจได้และพร้อมต่อการนำไปใช้ประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ ทั้งความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) ซึ่งเป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์ หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคล เช่น ทักษะในการทำงาน ความคิดทัศนคติ และความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) ซึ่งเป็นความรู้ที่เป็นเหตุเป็นผล ผ่านการวิเคราะห์ สังเคราะห์จนเป็นหลักทั่วไป สามารถรวบรวมและถ่ายทอดได้ โดยผ่านวิธีต่าง ๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี หนังสือ คู่มือต่าง ๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม การเก็บข้อมูลจากแหล่งความรู้ขึ้นอยู่กับลักษณะของที่มา เช่น ถ้าเป็นสถานที่อาจเก็บภาพถ่าย พร้อมประวัติความเป็นมา ความสำคัญของแหล่งความรู้ หรือถ้าเป็นตัวบุคคล อาจเก็บข้อมูลประวัติย่อ บทสัมภาษณ์ คุณงามความดี บันทึกประสบการณ์หรือความรู้ที่มี แต่ถ้าหากอยู่ในรูปแบบของประเพณี อาจบันทึกถึงความเป็นมา ความสำคัญ พิธีกรรมหรือขั้นตอนการปฏิบัติ เป็นต้น

2. ผู้ให้ข้อมูล/ ผู้ถ่ายทอด หมายถึง บุคคลที่สามารถบอกเล่าหรือถ่ายทอดข้อมูล ชุดความรู้นั้น ๆ แก่ผู้เรียน ให้เกิดการเรียนรู้ เกิดความเข้าใจ และ สร้างประสบการณ์ได้ ผู้ให้ข้อมูลต้องมีความเชี่ยวชาญ มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่ถ่ายทอดเป็นอย่างดี และสามารถนำเสนอเรื่องราวออกมาได้อย่างน่าสนใจ

3. การออกแบบและการจัดลำดับ หมายถึง ขั้นตอน วิธีการจัดกระบวนการเรียนรู้ รูปแบบการเผยแพร่ หรือการนำข้อมูล เนื้อหาความรู้มาถ่ายทอดให้กับผู้ที่สนใจ เช่น การลำดับเรื่องราว เหตุการณ์ที่นำเสนอ การจัดทำกิจกรรมสาธิต เป็นต้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4. กิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมและกระบวนการที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ เช่น การจัดกิจกรรมที่เน้นการเรียนรู้จากการลงมือทำการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริง เป็นต้น

5. สื่อการเรียนรู้ หมายถึง สื่อรูปแบบต่าง ๆ ที่ทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากกว่าการได้ฟังบรรยายเพียงอย่างเดียว เช่น อุปกรณ์สาธิต สิ่งของจริง (ของจริง) ป้ายข้อมูล โมเดลจำลอง วีดีทัศน์ เทคโนโลยีสื่อเสมือนจริง สื่ออินเตอร์แอคทีฟ แอนิเมชัน เกมมัลติมีเดีย เป็นต้น การเลือกใช่สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย สัมพันธ์กับข้อมูล จะช่วยสร้างความน่าสนใจให้แหล่งเรียนรู้ และช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้

6. สถานที่ ส่วนใหญ่ใช้สถานที่จริงหรือแหล่งที่มาของความรู้เป็นสถานที่จัดการเรียนรู้ เพราะจะสามารถเรียนรู้ได้จากสถานที่จริง ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านของผู้รู้ แปลงเกษตร ฟาร์ม วัด ป่า ฯลฯ โดยมีการปรับสภาพแวดล้อมของแหล่งเรียนรู้ให้เป็นห้องเรียน ไม่จำเป็นต้องเรียนในห้องที่เป็นทางการ แต่ถ้าหากแหล่งเรียนรู้ไม่สะดวกต่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ ก็อาจใช้สถานที่อื่นที่ใกล้เคียง สร้างบรรยากาศ หรือเอื้อต่อการจัดการเรียนรู้

7. การบริหารจัดการ คือ แหล่งเรียนรู้จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการที่เป็นระบบชัดเจน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่เป้าหมายของแหล่งเรียนรู้ ดังนั้นจึงต้องมีการบริหารจัดการที่ดี ทั้งการวางแผนการปฏิบัติงาน การบริหารจัดการคณะทำงานที่ขับเคลื่อนงานของแหล่งเรียนรู้ การจัดการงบประมาณหรือแหล่งที่มาของรายได้

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบ ที่สำคัญในการพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ประกอบด้วย

1. ข้อมูล/ ชุดความรู้ หมายถึง ข้อมูลและชุดความรู้ต่าง ๆ ที่ นักเรียนควรได้จากการศึกษาแหล่งการเรียนรู้ ซึ่งแหล่งการเรียนรู้จะต้องสามารถรวบรวม และเรียบเรียงข้อมูลและชุดความรู้ไว้ให้เป็นระบบและเป็นหมวดหมู่ เพื่อให้ง่ายต่อการทำ ความเข้าใจ การเรียนรู้ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ หรือต่อยอดสำหรับการศึกษา เพิ่มเติมในเรื่องที่ตัวเองได้

2. ผู้ให้ข้อมูล/ ผู้ถ่ายทอด หมายถึง บุคคลที่สามารถบอกเล่าหรือถ่ายทอดข้อมูลและชุดความรู้ต่าง ๆ เหล่านั้นกับนักเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจ และสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมให้กับนักเรียน ซึ่งผู้ที่จะให้ข้อมูลเหล่านี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่ถ่ายทอดเป็นอย่างดี และสามารถนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ นั้น ออกมาได้อย่างน่าสนใจและน่าติดตาม

3. การออกแบบและการจัดลำดับ หมายถึง ขั้นตอนในออกแบบและวางแผน วิธีการในการจัดกระบวนการเรียนรู้ รูปแบบการเผยแพร่ หรือการนำเสนอหรือถ่ายทอดข้อมูลต่าง ๆ ให้กับผู้ที่สนใจ เช่น การลำดับเรื่องราว เหตุการณ์ที่นำเสนอ หรือกิจกรรมสาธิต เป็นต้น

4. กิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบของกิจกรรมและกระบวนการที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เช่น การบรรยาย การจัดกิจกรรมที่เน้นการเรียนรู้โดยการปฏิบัติ การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริง หรือการเรียนรู้ผ่านโลกเสมือนด้วย AR และ VR เป็นต้น

5. สื่อการเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบของสื่อการเรียนต่าง ๆ ที่ช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและช่วยทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในข้อมูลความรู้นั้น ๆ ได้ดีมากยิ่งขึ้น เช่น อุปกรณ์สาธิต สื่อของจริง ป้ายข้อมูล โมเดลจำลอง วีดีทัศน์ รวมไปถึงเทคโนโลยีสื่อเสมือนจริงต่าง ๆ ซึ่งครูผู้สอนรวมถึงวิทยากรที่มาให้ความรู้กับนักเรียน ควรที่จะต้องเลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายและสัมพันธ์กับข้อมูล ซึ่งจะช่วยสร้างความน่าสนใจให้กับนักเรียนในการศึกษาแหล่งการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

6. สถานที่ หมายถึง สถานที่ที่เป็นที่ตั้งของแหล่งการเรียนรู้ เช่น ห้องสมุด แปลงเกษตร สนามกีฬา ห้องดนตรี หรือห้องครัว เป็นต้น ซึ่งควรจะมีที่ตัวอย่างชัดเจนและนักเรียนสามารถเข้าไปศึกษาหาความรู้ได้ นอกจากนี้ยังหมายรวมไปถึงลิงค์ที่อยู่สำหรับการสืบค้นข้อมูลทางอินเตอร์เน็ตต่าง ๆ ด้วย เช่น เว็บไซต์ต่าง ๆ หรือโพสต์ในเครือข่ายสังคมออนไลน์ เป็นต้น

7. การบริหารจัดการ แหล่งเรียนรู้จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการที่เป็นระบบชัดเจน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่เป้าหมายของแหล่งเรียนรู้ ดังนั้นจึงต้องมีการบริหารจัดการที่ดีทั้งการวางแผนการปฏิบัติงานการบริหารจัดการคณะทำงานที่ขับเคลื่อนการจัดการงบประมาณหรือแหล่งที่มาของรายได้เพื่อให้แหล่งการเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ ประกอบด้วย 7 ด้าน ดังนี้ 1) ข้อมูล/ ชุดความรู้ 2) ผู้ให้ข้อมูล/ ผู้ถ่ายทอด 3) การออกแบบและการจัดลำดับ 4) กิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ 5) สื่อการเรียนรู้ 6) สถานที่ 7) การบริหารจัดการ

ดังนั้น ผู้วิจัยได้สรุปไว้ว่า การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการปรับปรุง จัดสร้าง หรือเสริมศักยภาพของสถานที่ บุคคล สื่อ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้มีความหลากหลาย ทันสมัย และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ได้สะดวก มีโอกาสเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และสามารถพัฒนาทักษะ ความรู้ เจตคติ และสมรรถนะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ทั้งในรูปแบบทางการศึกษา (Formal) การศึกษานอกระบบ (Non–formal) และการศึกษาตามอัธยาศัย (Informal)

4. แนวคิดและทฤษฎีการวิเคราะห์ SOAR

4.1 ความหมายของการวิเคราะห์ SOAR

นักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์ SOAR ไว้ดังนี้

ภิญโญ รัตนาพันธุ์ (2556) กล่าวว่า SOAR Analysis หมายถึง สำหรับการวิเคราะห์ สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ เพื่อเป็นฐานสำหรับการพัฒนา และการดำเนินการตามแผนกลยุทธ์ SOAR เป็นคำย่อของ Strengths (จุดแข็ง)Opportunities (โอกาส) Aspiration (แรงบันดาลใจ) และ Result (ผลลัพธ์) ทั้งนี้ SOAR Analysis ถูกพัฒนาต่อยอดมาจากสุนทรียสาธกหรือ Appreciative Inquiry (AI) โดยสุนทรียสาธก คือกระบวนการค้นหาสิ่งที่ดีอยู่แล้วโดย SOAR Analysis ไม่เพียงแต่ สามารถนำมาใช้การรู้เท่าทันสื่อ การเข้าถึงสื่อ การเข้าใจสื่อ การประเมินค่า การวิเคราะห์สื่อ ในการวางแผนกลยุทธ์เท่านั้นแต่ยังนำมาใช้ในการวางแผนการตลาด การพัฒนา องค์กรเป็นต้น

พลอยณิชชา จารุหิรัญสกุล (2565) กล่าวว่า SOAR Analysis หมายถึงเครื่องมือวิเคราะห์องค์กรที่คล้ายคลึงกับ SWOT แต่ต่างกันตรงที่ SOAR เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยซึ่งเป็นมุมมองเชิงบวกทั้งหมด (Positive Factors) และยังบอกถึง วิธีการหรือขั้นตอนที่นำไปสู่เป้าหมาย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

Stavos and Hinrichs (2009) กล่าวว่า SOAR Analysis หมายถึงกระบวนการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ที่ผู้บริหารภายในองค์กรสามารถนำมาใช้แทนการวิเคราะห์ SWOT ได้โดย SWOT Analysis คือการวิเคราะห์เพื่อหาจุดแข็งจุดอ่อนโอกาส และภัยคุกคาม ซึ่งแตกต่างกับ SOAR Analysis คือการวิเคราะห์เพื่อจุดแข็ง โอกาสแรงบันดาลใจและผลลัพธ์ในเชิงบวกที่จะเกิดขึ้น โดย SOAR Analysis ถูกพัฒนาและต่อยอดมาจาก Appreciative Inquiry (AI) หรือ สุนทรียะสาธก

สรุปได้ว่า การวิเคราะห์ SOAR หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์เพื่อหาจุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์เชิงบวกที่เกิดขึ้น ซึ่งจะทำการเน้นจุดแข็ง และโอกาสให้ได้มากที่สุด เพื่อนำมาสร้างแรงบันดาลใจ ที่จะนำมาสู่ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

4.2 กระบวนการวิเคราะห์ SOAR

นักวิชาการและนักการศึกษาได้อธิบายกระบวนการวิเคราะห์ SOAR ไว้ดังนี้

ภิญโญ รัตนาพันธุ์ (2556) กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่สุด คือ องค์กรควรเชิญและให้โอกาสผู้มีส่วนได้เสียทุกคนในองค์กรให้เข้ามามีส่วนร่วม จากนั้นแต่งตั้งกลุ่มผู้สัมภาษณ์เพื่อค้นหาเรื่องราวดี ๆ ที่เกิดขึ้นในองค์กร โดยใช้คำถามเชิงบวก จากนั้นให้เริ่มถามทุกคนคำตอบที่เป็นเรื่องราวดี ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านไหนก็ตาม ให้ถามรายละเอียดที่มาที่ไปของเหตุการณ์ให้ชัดเจน รายละเอียดที่ได้ของทุกเรื่องราวจากผู้มีส่วนได้เสียทุกคน ล้วนแล้วแต่เป็นจุดแข็งทั้งสิ้น เราสามารถสร้างโอกาสได้จากจุดแข็งเรื่องใด เรื่องหนึ่งก็ได้ หรือจะนำจุดแข็งหลาย ๆ จุดมาสร้างโอกาสพร้อม ๆ กันไปเลยก็ได้ โดยสรุปเมื่อได้เรื่องดี ๆหรือจุดแข็ง (Strengths) ให้นำมาพิจารณาร่วมกันว่าโอกาส คืออะไร (Opportunities) และเกิดแรงบันดาลใจอะไร (Aspiration) และถ้าเอาเรื่องดังกล่าวไปขยายผลแล้วอะไรดี ๆ จะเกิดขึ้นได้บ้าง (Results) ในตอนต่อไป

Stavos and Hinrichs (2009) กล่าวว่า หลักการของ SOAR Analysis สามารถแบ่งข้อมูลได้เป็น 4 กลุ่ม คือ Strength (S), Opportunity (O), Aspiration (A) และ Result (R)

1. การค้นหาจุดแข็ง (Strengths) หมายถึง การค้นหาเรื่องราวดี ๆ ที่เกิดขึ้นในองค์กรอาจจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว หรือเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ แม้จะเป็นเพียงเรื่องราวเล็ก ๆ น้อย ๆ โดยในทุก ๆ เรื่องราวจะมีผลต่อความสำเร็จขององค์กรเป็นการสร้างผลลัพธ์เชิงบวกให้กับองค์กร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2. การค้นหาโอกาส (Opportunities) หมายถึง การนำประโยชน์จากปัจจัยด้านต่าง ๆ มาสนับสนุนองค์กรให้เกิดการพัฒนามากขึ้น โดยเป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการค้นหาจุดแข็งขององค์กรมาทำการพัฒนาองค์กรให้เป็นโอกาส

3. การค้นหาแรงบันดาลใจ (Aspiration) หมายถึง การกระตุ้นให้บุคลากรภายในองค์กรเกิดแรงจูงใจโดยเป็นการนำจุดแข็งและโอกาสมาทำการสร้างแรงจูงใจในการขับเคลื่อนให้องค์กรบรรลุเป้าหมาย ทำให้บุคลากรในองค์กรเกิดขวัญและกำลังใจในการทำงาน เสริมสร้างความผูกพันภายในองค์กร ทั้งในแง่ของความภาคภูมิใจ และการรักองค์กรแต่ถ้าหากทำการประเมินแล้วไม่เกิดแรงบันดาลใจ นั้นแสดงว่าจุดแข็งและโอกาสดังกล่าวอาจกว้างเกินอำนาจและขอบเขตของผู้ทำ SOAR Analysis ดังนั้น จึงจะต้องมีการกลับไปทบทวนการประเมินใหม่อีกครั้ง

4. ผลลัพธ์ที่ดีที่เกิดขึ้น (Result) หมายถึง การประเมินผลสำเร็จที่จะเกิดขึ้นจากการสร้างแรงบันดาลใจว่าจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้ หรือไม่โดยสามารถเชื่อมโยงเป้าหมายหลักเข้ารวมกับ KPI ขององค์กรได้และเกณฑ์ที่ใช้วัดผล ความสำเร็จอาจร่วมกันกำหนดขึ้นหรือเป็นข้อตกลงร่วมกันที่เกิดขึ้นมาจากผู้มีส่วนได้เสียภายในองค์กร

สรุปได้ว่า กระบวนการวิเคราะห์ SOAR เป็นกระบวนการที่มีข้อมูลมาจากประสบการณ์จริงในการวิเคราะห์ ซึ่งแบ่งข้อมูลได้เป็น 4 กลุ่ม คือ Strength (S), Opportunity (O), Aspiration (A) และ Result (R)

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการวิเคราะห์ SOAR เพื่อวิเคราะห์หาจุดแข็ง Strength (S), โอกาส Opportunity (O), แรงบันดาลใจ Aspiration (A),และผลลัพธ์ Result (R) ของภาวะผู้นำแบบยั่งยืนของผู้บริหารโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครพนม

5. กลยุทธ์และการพัฒนากลยุทธ์

5.1 ความหมายของกลยุทธ์

นักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของกลยุทธ์ ไว้ดังนี้

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2553) กล่าวว่า กลยุทธ์ หมายถึง วิธีการหรือแผนการที่คิดขึ้นอย่างรอบคอบ มีลักษณะเป็นขั้นตอน มีความยืดหยุ่นพลิกแพลงได้จากสถานการณ์ มุ่งหมายเพื่อเอาชนะคู่แข่งขันหรือเพื่อหลบหลีกอุปสรรคต่าง ๆ จนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

วิเชียร วิทยอุดม (2553) กล่าวว่า กลยุทธ์ หมายถึง การกระทำ และการตัดสินใจในการกำหนดการปฏิบัติเชิงกลยุทธ์ ซึ่งจะทำให้เปรียบเทียบการแข่งขันกับองค์การต่าง ๆ สามารถเผชิญกับสภาวะการแข่งขันที่สูงได้และสามารถที่จะนำพาองค์การไปสู่เป้าหมาย เพื่อให้เกิดการกำหนดกลยุทธ์ที่จะนำมาใช้

สุดใจ วันอุดมเดชาชัย (2556) กล่าวว่า กลยุทธ์ หมายถึง แผนการ หรือวิธีการในการดำเนินงานขององค์กรที่ทำให้องค์กรบรรลุเป้าหมายด้วยความแตกตางที่เป็นเอกลักษณ์ต่างจากคู่แข่งขัน โดยกลยุทธ์ที่นำไปปฏิบัตินั้น ผู้บริหารต้องเลือกกลยุทธ์ที่มีความสอดคล้องระหว่างทรัพยากรภายในองค์กรและความสามารถหลักขององค์กรพร้อมทั้งคำนึงถึงโอกาสและอุปสรรคจากสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ ทั้งนี้เพื่อ ก่อให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

Hitt, Ireland & Hoskisson (2017) กล่าวว่า กลยุทธ์คือ ชุดการกระทำที่บูรณาการและมีการประสานงาน เพื่อใช้ความสามารถหลัก ในการบรรลุความได้เปรียบในการแข่งขัน

เศกสรร สกนธวัฒน์ (2560) กล่าวว่า กลยุทธ์ หมายถึง การมุ่งสู่ความสำเร็จขององค์การด้วยวิธีดำเนินการที่มุ่งไปข้างหน้าหรือเชิงรุก เริ่มตั้งแต่ การวางแผน การหาทางเลือกที่ดีที่สุด การระดมและจัดสรรทรัพยากร การปฏิบัติงานให้ได้เปรียบคู่แข่งขัน การลดความเสี่ยงต่อองค์การให้น้อยที่สุด สามารถตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการและตลาด และมีการคำนึงถึงปรัชญาและจุดมุ่งหมายของ การจัดตั้งองค์การการวางแผนในภาพรวมขององค์การที่เป็นกระบวนการเพื่อพัฒนา องค์การที่ต่อเนื่องในช่วงเวลาต่าง ๆ โดยคำนึงถึงองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมภายใน ขององค์การและสภาพแวดล้อมภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนาองค์การเพื่อให้ดำเนินการสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางเอาไว้

Rothaermel (2013) กล่าวว่า กลยุทธ์ หมายถึง แนวทางหรือ วิธีการในการปฏิบัติที่ประกอบด้วยการดำเนินงานเชิงแข่งขันและแนวทางในการทำธุรกิจ สำหรับผู้จัดการทั้งหลาย เพื่อสามารถนำไปดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร

สรุปได้ว่า กลยุทธ์ หมายถึง วิธีการหรือแนวทางสำคัญในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เริ่มตั้งแต่การวางแผน การหาทางเลือกที่ดีที่สุด การระดมและจัดสรรทรัพยากร การปฏิบัติงานให้ได้เปรียบคู่แข่งขัน โดยคำนึงถึง องค์ประกอบ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ด้านสภาพแวดล้อมภายในขององค์การและสภาพแวดล้อมภายนอกที่ส่งผล ต่อการพัฒนาองค์การ

5.2 ความสำคัญของกลยุทธ์

นักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของกลยุทธ์ ไว้ดังนี้

วรนารถ แสงมณี (2553) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกลยุทธ์ไว้ ว่า ผู้นำจะต้องพัฒนาทิศทางกลยุทธ์ขององค์การที่สามารถกำหนดภาพพจน์และ คุณลักษณะของเป้าหมายที่องค์การต้องการให้เกิดขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งในการดำเนินการ เช่นนี้ ผู้นำเชิงกลยุทธ์จะต้องประเมินด้วยวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลในเงื่อนไขของการวิเคราะห์ สภาพแวดล้อมรวมอยู่ด้วย อีกทั้งสามารถกระตุ้นให้สมาชิกภายในองค์การได้เห็นถึง ทิศทางที่เป็นเป้าหมาย ร่วมกันทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

พัชรินทร์ รุจิชีพ (2558) สรุปไว้ว่า กลยุทธ์มีความสำคัญต่อ องค์กรเพราะเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ที่มุ่งพยายามจะให้มีการใช้กำลังภายในและ แรงผลักดันจากภายนอกที่จะก่อให้เกิดผลที่ดีมากที่สุด เพื่อผลักดันให้องค์กรเดินไปสู่ เป้าประสงค์ของตนได้ เป็นเป้าประสงค์องค์กรที่มีทิศทางและเป้าหมายที่ชัดเจน เหมาะสม กับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงหรือการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ โดยมุ่งเน้นการสร้าง ความพึงพอใจสูงสุดให้กับลูกค้าผู้รับบริการ

สรญา วัชระสังกาศ (2564) กล่าวว่า กลยุทธ์เป็นการกำหนด แนวทางการดำเนินงานขององค์กรเพื่อให้สมาชิกทั้งองค์กรทราบถึงทิศทางที่ทุกคนจะ ดำเนินไปอย่างชัดเจน ทำให้องค์กรสามารถพัฒนาตนเองได้ทันกับสภาพการเปลี่ยนแปลง ของเศรษฐกิจและสังคม ได้เปรียบทางการแข่งขัน ภายใต้การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ภายในและสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กรที่จะส่งผลให้องค์กรปฏิบัติงานได้อย่างมี ประสิทธิภาพเป็นตามเป้าหมายที่ได้วางไว้

Pearce and Robinson (2000) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของ กลยุทธ์ ไว้ดังนี้ การใช้การจัดการเชิงกลยุทธ์ไปดำเนินงานจะช่วยให้ผู้จัดการทุกระดับของ บริษัทได้เข้ามาทำงานร่วมกัน ทั้งด้านการวางแผนและการนำแผนงานไปปฏิบัติ การให้ ผู้จัดการทุกระดับเข้ามามีส่วนร่วมในการทำงาน ย่อมก่อให้เกิดผลประโยชน์ ในเชิง พฤติกรรมในแง่ของการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่มีคุณค่าเป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือ ทำให้ผู้บริหาร ทุกระดับเกิดความรักความสามัคคี ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พร้อมที่จะอุทิศตน อุทิศ เวลามุ่งมั่นทำงาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ร่วมกัน เพื่อให้งานเดินหน้าไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งสิ่งดังกล่าวเหล่านี้ ไม่ สามารถวัดเป็นตัวเงินได้แต่มีความหมายอย่างยิ่งในเชิงการจัดการ

สรุปได้ว่า กลยุทธ์มีความสำคัญต่อการกำหนดแนวทางการดำเนินงานขององค์กรเพื่อให้สมาชิกทั้งองค์กรทราบถึงทิศทางที่ทุกคนจะดำเนินไปอย่างชัดเจน ทั้งด้านการวางแผนและการนำแผนงานไปปฏิบัติ รวมถึงจะทำให้องค์กรสามารถพัฒนาตนเองได้ทันกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคม ได้เปรียบทางการแข่งขันภายใต้ การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ภายในและสภาพแวดล้อมภายนอก

5.3 การพัฒนากลยุทธ์

นักวิชาการและนักการศึกษาได้อธิบายขั้นตอนการพัฒนากลยุทธ์ ไว้ดังนี้

เนตร์พัณณา ยาวิราช (2556) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์มี ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม เป็นกระบวนการแรกของ การจัดพัฒนากลยุทธ์ในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมที่สำคัญจะทำให้องค์การได้รับ ความสำเร็จในการกำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการ ดำเนินงานขององค์การ 2) การกำหนดทิศทางขององค์การ เป็นกระบวนกันที่สองของ กระบวนการพัฒนากลยุทธ์ที่ผู้บริหารต้องกระทำ คือ การวิเคราะห์ภารกิจขององค์การ และการกำหนดข้อความภารกิจ เป็นการเขียนข้อความขึ้นมาเพื่ออธิบายถึงภารกิจที่ต้อง ปฏิบัติ เพื่อให้สมาชิกเกิดความเข้าใจและมีความมุ่งมั่นที่จะทำภารกิจให้บรรลุตาม วัตถุประสงค์ 3) การกำหนดกลยุทธ์ 4) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ และ 5) การควบคุม กลยุทธ์ เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบ และประเมินผลของกลยุทธ์ การควบคุมเชิงกลยุทธ์กิจกรรมที่เน้นคือการวิเคราะห์ สภาพแวดล้อมทิศทางขององค์การ การกำหนดกลยุทธ์และการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ และ การควบคุมกลยุทธ์เป็นไปอย่าง เหมาะสม

วัชราภรณ์ ทีสุกะ (2557) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์มีขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดกลยุทธ์ 2) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ และ 3) การติดตามประเมินและพัฒนากลยุทธ์

จารุวรรณ เป็งมล (2558) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์ มีขั้นตอน ดังนี้ 1) การวางแผนกลยุทธ์ 2) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ และ 3) การประเมินและ ควบคุมกลยุทธ์

บัณฑิต พัดเย็น (2558) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์มีขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดกลยุทธ์ 2) การนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ และ 3) การประเมินผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สุชาติ ธาดาธำรงเวช (2558) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์มีขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดทิศทางของกลยุทธ์ 2) การวิเคราะห์เชิงกลยุทธ์ 3) การจัดทำกลยุทธ์ และ 4) การควบคุมและการปฏิบัติตามกลยุทธ์

นงค์รักษ์ เคนไชยวงศ์ (2561) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์มี ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม 2) การกำหนดกลยุทธ์ ประกอบด้วย การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ และตัวชี้วัดความสำเร็จ การจัดทำแผนกลยุทธ์ และการจัดทำปฏิทินปฏิบัติงาน 3) การปฏิบัติตามกลยุทธ์ ประกอบด้วย การมอบหมาย งานรับผิดชอบให้แก่บุคลากร การจัดสรรทรัพยากร และงบประมาณ และ การดำเนินงาน ตามกลยุทธ์ 4) การประเมินผลงานและการควบคุมกลยุทธ์

ประทีป ทับโทน (2563) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์มีขั้นตอน ดังนี้ 1) การประเมินและวิเคราะห์สภาพแวดล้อม 2) การกำหนดทิศทาง 3) การกำหนดกลยุทธ์ 4) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ และ 5) การประเมินผลงานและควบคุมกลยุทธ์

Hitt, Ireland and Hoskisson (2007) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์มี ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม 2) การสร้างทิศทางขององค์กรหรือกำหนด แนวรุกขององค์กร และ 3) การกำหนดกลยุทธ์

David (2009) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์มีขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดกลยุทธ์ 2) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นขั้นตอนของการกระทำที่เกี่ยวข้อง กับการจูงใจบุคลากร การจัดสรรทรัพยากร วัฒนธรรมและโครงสร้างองค์การ และ 3) การประเมินกลยุทธ์

Wheelen and Hunger (2012) กล่าวว่า การพัฒนากลยุทธ์มีขั้นตอน ดังนี้ 1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (Environmental Scanning) 2) การกำหนดกลยุทธ์ (Strategy Formulation) 3) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ (Strategy Implementation) และ 4) การประเมินผลและการควบคุม (Evaluation Control)

จากการศึกษาเอกสารแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากลยุทธ์ ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์และสรุป ดังตาราง 3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 3 สังเคราะห์การพัฒนากลยุทธ์จากแนวคิดนักวิชาการและนักการศึกษา

การพัฒนากลยุทธ์ \ นักการศึกษา	เมตร์พันนา ยาวิราช (2556)	วัชรากรณ์ ทีสุกะ (2557)	จารุวรรณ เป็งมล (2558)	ปัณฑิต พัดเย็น (2558)	สุชาติ ธาดาธำรงเวช (2558)	นงค์รักษ์ เคนไชยวงศ์ (2561)	ประทีป ทับโทน (2563)	HITT, IRELAND AND HOSKISSON (2007)	DAVID (2009)	WHEELEN AND HUNGER (2012)	ความถี่	ร้อยละ	องค์ประกอบที่ศึกษา
1.การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม											6	60	✓
-การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม	✓					✓		✓		✓			
-การประเมินและวิเคราะห์สภาพแวดล้อม									✓				
-การวิเคราะห์เชิงกลยุทธ์							✓						
2.การกำหนดกลยุทธ์											9	90	✓
-การกำหนดกลยุทธ์	✓	✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓			
-การจัดทำกลยุทธ์					✓								
3.การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ											8	80	✓
-การปฏิบัติตามกลยุทธ์						✓							
-การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ	✓	✓	✓				✓		✓	✓			
-การนำกลยุทธ์ที่เลือกไว้ไปปฏิบัติ													
-การนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ				✓									
4.การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์											9	90	✓
-การควบคุมกลยุทธ์	✓												
-การประเมินผล				✓									
-การควบคุมและประเมินกลยุทธ์					✓								
-การประเมินผลงานและควบคุมกลยุทธ์							✓						
-การประเมินผลและควบคุม										✓			
-การติดตามประเมินและพัฒนากลยุทธ์		✓											
-การประเมินกลยุทธ์									✓				
-การประเมินและควบคุมกลยุทธ์			✓										
-การควบคุมและปฏิบัติตามกลยุทธ์					✓								

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 3 (ต่อ)

นักการศึกษา / การพัฒนากลยุทธ์	เมตร์พันณา ยาวิราช (2556)	วัชราภรณ์ ทีสุกะ (2557)	จาวุวรรณ เป็งมล (2558)	บัณฑิต พัดเย็น (2558)	สุชาติ ธาดาธำรงเวช (2558)	นงค์รักษ์ เดนไชยงค์ (2561)	ประทีป ทับโทน (2563)	HITT, IRELAND AND HOSKISSON	DAVID (2009)	WHEELEN AND HUNGER (2012)	ความถี่	ร้อยละ	องค์ประกอบที่ศึกษา
5.การกำหนดทิศทาง											4	40	
-การกำหนดทิศทาง							✓						
-การกำหนดทิศทางขององค์การ	✓												
-การสร้างทิศทางขององค์กรหรือกำหนดแนวรุกขององค์กร								✓					
-การกำหนดทิศทางของกลยุทธ์					✓								
6.การวางแผนกลยุทธ์		✓									1	10	
7.การกำหนดวัตถุประสงค์											1	10	
รวม	5	3	3	3	4	4	5	3	3	4			

จากตาราง 3 ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบการพัฒนากลยุทธ์ พบว่า มีองค์ประกอบ การพัฒนากลยุทธ์ทั้งหมด 7 แบบ ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาองค์ประกอบการพัฒนากลยุทธ์ ที่มีค่าความถี่สูงตั้งแต่ 5 ขึ้นไป หรือร้อยละ 50 ขึ้นไป จะได้องค์ประกอบการพัฒนากลยุทธ์ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม 2) การกำหนดกลยุทธ์ 3) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ และ 4) การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์

ในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำการพัฒนากลยุทธ์ ทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม 2) การกำหนดกลยุทธ์ และ 3) การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

5.3.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม

เนตร์พัณณา ยาวิราช (2556) กล่าวว่า การวิเคราะห์ สภาพแวดล้อม หมายถึง การศึกษาองค์ประกอบของสภาพแวดล้อมทั้งภายในและ ภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินการของโรงเรียน เพื่อให้กำหนดกลยุทธ์ได้เหมาะสมกับ สภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้น ผู้บริหารต้องตระหนักถึงโครงสร้างสภาพแวดล้อม

บัณฑิต พัดเย็น (2558) กล่าวว่า การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม หมายถึง การศึกษาวิเคราะห์ ตรวจสอบ ประเมินสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบไปเผยแพร่ให้บุคคลในองค์การทราบ

พินิจ มีคำทอง (2562) กล่าวว่า การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม หมายถึง การประเมินศักยภาพของการ ดำเนินงานของโรงเรียนที่ผ่านมาในอดีต (Post experiences) และในปัจจุบันว่าประสบผลสำเร็จ มีผลสัมฤทธิ์ หรือมีปัญหา หรือจุดแข็ง ตรวจสอบสภาวะเสี่ยงของ การดำเนินงานภายในโรงเรียน หรือมีศักยภาพ การดำเนินงานในโรงเรียนเป็นอย่างไรบ้าง

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม หมายถึง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานของโรงเรียน ทั้งปัจจัยสนับสนุนและอุปสรรค ทั้งปัจจัยภายในและภายนอก

5.3.2 การกำหนดกลยุทธ์

บัณฑิต พัดเย็น (2558) การกำหนดกลยุทธ์ หมายถึง การรวบรวมข้อมูลทั้งภายในและภายนอก ก่อนที่จะมีการจัดทำโครงการ โดยใช้เครื่องมือ และเทคนิคการวางแผนกลยุทธ์ เพื่อเข้าใจถึงสภาพที่แท้จริงในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง องค์การกับสภาพแวดล้อมทั้งภายนอกและภายในทำให้กำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับ ภารกิจขององค์การได้ดีขึ้น

พิชิต โกพล (2559) กล่าวว่า การกำหนดกลยุทธ์ หมายถึง ความสามารถในการนำปัจจัยต่าง ๆ เข้ามากำหนดกลยุทธ์ พัฒนากลยุทธ์ โดยกำหนดตัวชี้วัดแล้ววิเคราะห์เลือกกลยุทธ์ที่ดีที่สุด เหมาะสมกับภารกิจขององค์การ

สุปรียา ชินพะวอ (2562) กล่าวว่า การกำหนดกลยุทธ์ หมายถึง การกำหนดวิธีการปฏิบัติในแต่ละพันธกิจขององค์การที่มีความเป็นไปได้ เพื่อให้ บรรลุผลตามเป้าหมายและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจขององค์การ

สรุปได้ว่า การกำหนดกลยุทธ์ หมายถึง การกำหนดวิธีการปฏิบัติ โดย ที่วิเคราะห์เลือกกลยุทธ์ที่ดีที่สุดโดยเทคนิควิธีต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับภารกิจของโรงเรียน และทำให้โรงเรียนประสบผลสำเร็จมากที่สุด

5.3.3 การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์

ณัฏฐนันท์ พิทยะภัทร์ (2557) กล่าวว่า การตรวจสอบและ ประเมินกลยุทธ์ หมายถึง การติดตาม ตรวจสอบและวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานเพื่อ กำหนดแนวทางปรับปรุงและพัฒนาให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริง

บัณฑิต พัดเย็น (2558) กล่าวว่า การตรวจสอบและ ประเมินกลยุทธ์ หมายถึง การตรวจสอบกิจกรรมและผลการปฏิบัติงานทั้งหมดของ องค์การเพื่อเปรียบเทียบดูว่าผลการปฏิบัติจริงกับผลการดำเนินงานที่มุ่งหวังบรรลุตาม เป้าหมายหรือไม่

ศิราณี ปราบหลอด (2558) กล่าวว่า การตรวจสอบและ ประเมินกลยุทธ์ หมายถึง การติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลกลยุทธ์ที่นำไปปฏิบัติในเชิง ปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยกำหนดมาตรวัดการดำเนินงานที่เหมาะสมกับแต่ละองค์กร

สรุปได้ว่า การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์ หมายถึง กระบวนการพิจารณาว่ากลยุทธ์บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลกลยุทธ์ที่นำไปปฏิบัติสามารถวัดได้ในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยกำหนดมาตรวัดการดำเนินงานที่เหมาะสมกับแต่ละองค์กร

5.4 องค์ประกอบของกลยุทธ์

นักวิชาการได้กล่าวถึงองค์ประกอบของกลยุทธ์ ดังนี้

พิสมัย แก้วเจริญผล (2559) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากลยุทธ์ การจัดการชั้นเรียนของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 และเขต 2 กล่าวว่า องค์ประกอบของกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าประสงค์ 4) ประเด็นกลยุทธ์ 5) วิธีดำเนินการ 6) ตัวชี้วัด และ 7) มาตรการ

วิสูตร ชลนิธี (2559) ได้ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การพัฒนาคุณภาพ ผู้เรียนตามหลักไตรสิกขาของโรงเรียนบ้านสะพานสี่ อำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง กล่าวว่า องค์ประกอบของกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าหมาย 4) วิธีดำเนินการ และ 5) ตัวชี้วัด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ปิยนันท์ ปิตฺโต (2560) ได้ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การบริหารโรงเรียน การกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา กล่าวว่า องค์ประกอบของกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) วัตถุประสงค์ และ 4) วิธีดำเนินการ

รมณี เหลี่ยมแสง (2561) ได้ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การบริหาร การจัดการเรียนรู้ตามแนวทางสะเต็มศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กล่าวว่า องค์ประกอบของกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าประสงค์ 4) กลยุทธ์หลัก 5) กลยุทธ์ย่อย และ 6) ตัวชี้วัด

วัฒนา สายเชื้อ (2561) ได้ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การใช้ หลักธรรมาภิบาลในงานวิชาการของโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กล่าวว่า องค์ประกอบของกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) วิสัยทัศน์ 2) เป้าประสงค์ 3) พันธกิจ 4) วิธีดำเนินการ 5) โครงการ/กิจกรรม และ 6) ตัวชี้วัด

ประทีป ทับโทน (2563) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารสถานศึกษาด้วย ความรับผิดชอบต่อสังคมของโรงเรียนสังกัดเทศบาล กล่าวว่า องค์ประกอบของกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าประสงค์ 4) ประเด็นกลยุทธ์ และ 5) แนวทางปฏิบัติ

มานะ ครุธาโรจน์ (2563) ได้ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การพัฒนา สมรรถนะผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานยุคการศึกษา 4.0 กล่าวว่า องค์ประกอบของ กลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าประสงค์ 4) วิธีดำเนินการ 5) มาตรการ และ 6) แนวทางปฏิบัติ

จันทร์จิรา บุญมี (2564) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากลยุทธ์ การบริหารแบบมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน กล่าวว่า องค์ประกอบของกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าประสงค์ 4) ประเด็นกลยุทธ์ 5) วิธีดำเนินการ 6) มาตรการ และ 7) ตัวชี้วัด

จิราภรณ์ จันทา (2564) ได้ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การพัฒนา คุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กล่าวว่า องค์ประกอบของกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าหมาย 4) วัตถุประสงค์ 5) ตัวชี้วัด และ 6) แนวดำเนินการในแต่ละกลยุทธ์

Glickman Gordon and Ross-Gordon (2010) กล่าวว่า องค์ประกอบของกลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) ปรัชญาขององค์การ 2) วิสัยทัศน์ 3) พันธกิจ 4) นโยบาย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

5) การวิเคราะห์สิ่งแวดล้อมภายนอก 6) การวิเคราะห์สิ่งแวดล้อมภายใน 7) วัตถุประสงค์ 8) กลยุทธ์ และ 9) การกำหนดแผนปฏิบัติการ

จากการศึกษาเอกสารแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์ ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์และสรุป ดังตาราง 4

ตาราง 4 สังเคราะห์องค์ประกอบของกลยุทธ์จากแนวคิดนักวิชาการและนักการศึกษา

นักการศึกษา / องค์ประกอบกลยุทธ์	พิสมัย แก้วเจริญผล (2559)	วิสูตร ชลนีธิ (2559)	ปิยนันท์ ปิตโต (2561)	รมณี เหลี่ยมแสง (2561)	วัฒนา สายเชื้อ (2561)	ประทีป ทับโทน (2563)	มานะ ครุฐาโรจน์ (2563)	จันทร์จิรา บุญมี (2564)	จิราภรณ์ จันทา (2564)	GLICKMAN GORDON AND ROSS-GORDON	ความถี่	ร้อยละ	องค์ประกอบที่ศึกษา
1.วิสัยทัศน์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	10	100	✓
2.พันธกิจ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	10	100	✓
3.เป้าหมาย		✓							✓		2	20	
4.วิธีดำเนินการ	✓	✓	✓		✓		✓	✓		✓	7	70	✓
5.ตัวชี้วัด	✓	✓		✓	✓			✓	✓		6	60	✓
6.วัตถุประสงค์			✓						✓	✓	3	30	
7.เป้าประสงค์	✓			✓	✓	✓	✓	✓			6	60	✓
8.มาตรการ	✓						✓	✓			3	30	
9.กลยุทธ์หลัก				✓							1	10	
10.กลยุทธ์ย่อย				✓							1	10	
11.ประเด็นกลยุทธ์	✓					✓		✓			3	30	
12.แนวทางปฏิบัติ						✓	✓				3	30	
- แนวทางปฏิบัติ													
- แนวทาง													
- แนวดำเนินการในแต่ละกลยุทธ์									✓				

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 4 (ต่อ)

องค์ประกอบกลยุทธ์ \ นักการศึกษา	พิสมัย แก้วเจริญผล (2559)	วิสูตร ชลนีธี (2559)	ปิยนันท์ ปิตโต (2561)	รมณี เหลี่ยมแสง (2561)	วัฒนา สายเชื้อ (2561)	ประทีป ทับโทน (2563)	มานะ ศรุตาโรจน์ (2563)	จันทร์จิรา บุญมี (2564)	จิราภรณ์ จันทา (2564)	GLICKMAN GORDON AND ROSS-GORDON	ความถี่	ร้อยละ	องค์ประกอบที่ศึกษา
13.ปรัชญาขององค์การ										✓	1	10	
14.นโยบาย										✓	1	10	
15.การวิเคราะห์สิ่งแวดล้อมภายนอก										✓	1	10	
16.การวิเคราะห์สิ่งแวดล้อมภายใน										✓	1	10	
17.การกำหนดแผนปฏิบัติการ										✓	1	10	
18.โครงการ/กิจกรรม					✓						1	10	
รวม	7	5	4	6	6	5	6	7	6	9			

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากตาราง 4 ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบกลยุทธ์ พบว่า มีองค์ประกอบกลยุทธ์ทั้งหมด 18 แบบ ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาองค์ประกอบกลยุทธ์ที่มีค่าความถี่สูงตั้งแต่ 5 ขึ้นไป หรือร้อยละ 50 ขึ้นไป จะได้องค์ประกอบกลยุทธ์ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าประสงค์ 4) วิธีดำเนินการ และ 5) ตัวชี้วัด โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.4.1 วิสัยทัศน์

วัฒนา สายเชื้อ (2561) กล่าวว่า วิสัยทัศน์ หมายถึง สิ่งมุ่งหวัง จะให้มีหรือให้เกิดในอนาคต ซึ่งเป็นการกำหนดทิศทางของภารกิจให้เป็นไปตามความ มุ่งหมายที่กำหนดไว้

นฤมล ทัดสา (2564) กล่าวว่า วิสัยทัศน์ หมายถึง การกำหนด ภาพแห่งความสำเร็จในอนาคตขององค์กรให้เป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด โดยมีทิศ ทางการดำเนินงานเป็นไปตามภารกิจขององค์กร

สรญา วัชระสังกาศ (2564) กล่าวว่า วิสัยทัศน์ หมายถึง การตั้งเป้าหมายให้เป็นไปในทิศทางที่สถานศึกษามุ่งไปสู่การพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรมที่ดีกว่าในปัจจุบันและมีความยั่งยืนในระยะยาว

สรุปได้ว่า วิสัยทัศน์ หมายถึง ภาพในอนาคตขององค์กรที่ต้องการจะเห็นต้องการจะเป็นตามระยะเวลาที่กำหนด โดยระบุเป็นข้อความที่สะท้อนถึงความมุ่งมั่นเกี่ยวกับทิศทางและจุดยืนที่ต้องการผลักดันให้เกิดขึ้นเป็นจุดหมายปลายทางร่วมกันของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง วิสัยทัศน์จึงเป็นภาพความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นอย่างสมเหตุสมผลซึ่งหน่วยงานสามารถบรรลุได้ เมื่อมีการพัฒนาองค์กรและมีการดำเนินการเต็มศักยภาพของบุคลากร

5.4.2 พันธกิจ

วัฒนา สายเชื้อ (2561) กล่าวว่า พันธกิจ หมายถึง การกำหนด กรอบหรือขอบเขตการดำเนินงานให้ครอบคลุมหน้าที่ของการบริหารงานในโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545

นฤมล ทัดสา (2564) กล่าวว่า พันธกิจ หมายถึง การกำหนด ภารกิจขอบเขตของการปฏิบัติงานในองค์กรที่แสดงให้เห็นถึงทิศทางและความเชื่อที่ว่า วิสัยทัศน์จะนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย

สรญา วัชระสังกาศ (2564) กล่าวว่า พันธกิจ หมายถึง บทบาทหน้าที่ของโรงเรียนที่จะต้องทำเพื่อแสดงถึงความมุ่งมั่น ความตั้งใจที่จะบรรลุตาม วิสัยทัศน์ที่วางไว้

สรุปได้ว่า พันธกิจ หมายถึง ขอบเขตของงาน หรือบทบาทหน้าที่ที่องค์กรจะต้องทำเป็นคำที่ขยายความหมายของวิสัยทัศน์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แสดงให้เห็นถึงทิศทางและความเชื่อที่ว่าวิสัยทัศน์จะนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย

5.4.3 เป้าประสงค์

วัฒนา สายเชื้อ (2561) กล่าวว่า เป้าประสงค์ หมายถึง สิ่งที่ คาดหวังว่าให้บรรลุผลสำเร็จจากการปฏิบัติตามภารกิจในทุกหน้าที่ของการบริหาร การจัดการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การสั่งการ การบริหารบุคคล การกำกับควบคุม การวางแผน และกำติดตาม ประเมินผลงานของโรงเรียน

นฤมล ทัดสา (2564) กล่าวว่า เป้าประสงค์ หมายถึง การกำหนดภาพความสำเร็จของการดำเนินงานในขั้นตอนสุดท้ายของแต่ละกลยุทธ์ตาม เวลาที่กำหนดขององค์กร

สรญา วัชระสังกาศ (2564) กล่าวว่า เป้าประสงค์ หมายถึง สิ่งที่โรงเรียนกำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทางสูงสุดที่มีผล เป็นไปตามพันธกิจที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต

สรุปได้ว่า เป้าประสงค์ หมายถึง ภาพความสำเร็จของการดำเนินงานซึ่งใช้เป็นแนวทางที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทางสูงสุดที่มีผลเป็นไปตามพันธกิจที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต การกำหนดช่วงเวลาอาจแตกต่างกัน อาจกำหนดเป็นระยะ ๆ ก็ได้

5.4.4 วิธีดำเนินการ

วัฒนา (2559) กล่าวว่า วิธีดำเนินการ หมายถึง วิธีการหรือ แผนงานการดำเนินงานโรงเรียนที่กำหนดขึ้นมาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ โดยผ่านการวิเคราะห์จากบริบทของโรงเรียน ผ่านการคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบและคัดเลือก อย่างเหมาะสม

วิสูตร ชลนิธี (2559) กล่าวว่า วิธีดำเนินการ หมายถึง แนวทาง ในการดำเนินงานที่ทำให้โรงเรียนประสบความสำเร็จ

สรญา วัชระสังกาศ (2564) กล่าวว่า วิธีดำเนินการ หมายถึง แนวปฏิบัติที่ต้องใช้เทคนิคและวิธีการที่หลากหลายในการตัดสินใจภายใต้ข้อจำกัดต่าง ๆ ของโรงเรียนเพื่อให้บรรลุตามวิสัยทัศน์ที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า วิธีดำเนินการ หมายถึง แนวทางสำคัญในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เริ่มตั้งแต่การวางแผน การหาทางเลือกที่ดีที่สุด การระดมและจัดสรรทรัพยากร

5.4.5 ตัวชี้วัด

วัฒนา สายเชื้อ (2561) กล่าวว่า ตัวชี้วัด หมายถึง การกำหนดตัวบ่งบอกหรือหน่วยวัดที่สะท้อนความสำเร็จของการปฏิบัติงานซึ่งกำหนดไว้ใน แผนกลยุทธ์

นฤมล ทัดสา (2564) กล่าวว่า ตัวชี้วัด หมายถึง ดัชนีที่บ่งบอกถึงความก้าวหน้าขององค์กร ซึ่งจะวัดผลและกำหนดเป้าหมายของความสำเร็จได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สรญา วัชระสังกาศ (2564) กล่าวว่า ตัวชี้วัด หมายถึง สิ่งที่โรงเรียนกำหนดขึ้นเพื่อบ่งบอกว่าการดำเนินงานบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

สรุปได้ว่า ตัวชี้วัด หมายถึง ดัชนีที่แสดงถึงลักษณะของสถานภาพที่ต้องการศึกษา สะท้อนความสำเร็จของการปฏิบัติงานซึ่งกำหนดไว้ในแผนกลยุทธ์ ซึ่งสามารถนำมาวัดผลและกำหนดเป้าหมายของความสำเร็จองค์กรได้

6. การสร้างคู่มือ

6.1 ความหมายของคู่มือ

คู่มือเป็นสื่อที่ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพหรือเพิ่มความสะดวก ดังนั้นการผลิตคู่มือจึงต้องมีการพัฒนาอย่างเป็นระบบเพื่อสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของคู่มือ ดังนี้

บังอร เทพโกมุท (2555) กล่าวว่า คู่มือ หมายถึง หนังสือหรือ เอกสารที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ใช้คู่มือได้ศึกษาทำความเข้าใจและ สามารถนำไปปฏิบัติได้ บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายของตน

กัลยาณี ชุ่มชื่น (2560) กล่าวว่า คู่มือ หมายถึง เอกสารที่เขียนขึ้น เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ใช้คู่มือได้ศึกษาทำความเข้าใจและง่ายต่อการปฏิบัติตามได้ ในการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง สามารถนำไปใช้ในการส่งเสริมพัฒนา และแก้ไขนักเรียนอย่างถูกต้อง เหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุสำเร็จตามเป้าหมาย

ชลธาร สมาธิ (2560) กล่าวว่า คู่มือ หมายถึง หนังสือหรือ เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งแก่ผู้อ่าน โดยมุ่งหวังให้ผู้อ่านหรือผู้ใช้มี ความเข้าใจสามารถดำเนินการในเรื่องนั้นด้วยตนเองได้อย่างเหมาะสม หรือหนังสือ หรือ เอกสารที่ใช้ประกอบควบคู่เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้บรรลุผล สำเร็จตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

นพภัสสร ศิริวัฒนมีชัย (2562) กล่าวว่า คู่มือ หมายถึง เอกสารหรือหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน หรือกิจกรรมอย่างใด อย่างหนึ่ง เพื่อให้ผู้ใช้สามารถศึกษาเรียนรู้ และเป็นกรอบทิศทางในการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ

ก่อกนิษฐ์ คำมะลา (2563) กล่าวว่า คู่มือ หมายถึง เอกสาร ตำรา สมุดเป็นรูปเล่มเล็กกะทัดรัด ขนาดพกพา มีความสวยงาม ที่ใช้ควบคู่กับการกระทำ สิ่งใดสิ่ง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

หนึ่ง ตามวัตถุประสงค์ โดยใช้ภาษาที่อ่านเข้าใจง่ายต่อการรับรู้ มีภาพประกอบ และมีแนวทางรายละเอียดสามารถปฏิบัติได้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องและควร เป็นคู่มือที่ดีที่ประกอบไปด้วย รูปแบบ เนื้อหา และการนำไปทดลองใช้ปฏิบัติเกิดทักษะและ เข้าใจในขั้นตอนการปฏิบัติ

สรุปได้ว่า คู่มือ หมายถึง เอกสารหรือหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติได้ โดยใช้ภาษาที่อ่านเข้าใจง่ายต่อการรับรู้ มีแนวทางรายละเอียดสามารถปฏิบัติได้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

6.2 ขั้นตอนการสร้างคู่มือ

นักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างคู่มือ ไว้ดังนี้

พิเศษ ปั้นรัตน์ (2556) กล่าวว่า ขั้นตอนและแนวทางการจัดทำ คู่มือว่ามีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. กำหนดหัวข้อเรื่องที่จะทำ ค้นคว้า จัดหา รวบรวม และศึกษารายละเอียดเอกสารที่เกี่ยวข้อง
2. จัดทำกระบวนการ /ขั้นตอนงาน Work Flow
3. เขียนรายละเอียดในแต่ละกระบวนงาน /ขั้นตอนงาน
4. ทดสอบ
5. ปรับปรุง เผยแพร่ใช้งานจริง
6. ประเมิน ปรับปรุง พัฒนาให้เป็นปัจจุบันและใช้เป็นมาตรฐาน

สรรญ จินตภวัต (2557) กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดทำคู่มือ ปฏิบัติงานประกอบด้วย 12 ขั้นตอน คือ

1. ศึกษารายละเอียดของงานจากเอกสาร
2. สังเกตการณ์ปฏิบัติงานจริงจากหน้างาน
3. จัดทำขั้นตอนการปฏิบัติงาน (Work Flow)
4. จัดทำรายละเอียดขั้นตอนการปฏิบัติงานโดยละเอียด
5. ตรวจสอบรายละเอียดขั้นตอน (ทำความเข้าใจ)
6. ตรวจสอบในประเด็นกฎหมาย/กฎระเบียบ
7. ขออนุมัติการประกาศบังคับใช้คู่มือปฏิบัติงาน
8. บันทึกเข้าระบบการควบคุมเอกสาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

9. เผยแพร่คู่มือปฏิบัติงาน

10. ฝึกอบรมและให้ความรู้วิธีการใช้งานคู่มือปฏิบัติงาน

11. ทดสอบความเข้าใจของผู้ใช้งาน

12. รวบรวมข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงคู่มือ

ชลธาร สมาธิ (2560) กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดทำคู่มือ มีดังต่อไปนี้

1. กำหนดหัวข้อเรื่องที่จะศึกษา

2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

3. จัดทำตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน

4. ตรวจสอบและทดสอบเนื้อหา

5. ปรับปรุงคู่มือและใช้งาน

6. ประเมินผล รวบรวมข้อเสนอแนะ เพื่อปรับปรุงคู่มือ และจัดทำคู่มือที่สมบูรณ์เหมาะสมต่อการใช้งาน

สุรีพร ประภาหาร (2560) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดทำคู่มือ ไว้ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตำราต่าง ๆ

2. สำรวจข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตร

3. วิเคราะห์ผู้ใช้คู่มือ

4. จัดทำคู่มือโดยการนำข้อมูลพื้นฐานดำเนินการจัดทำคู่มือ

5. ทดสอบคู่มือ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของผู้ทรงคุณวุฒิไปปรับปรุงแก้ไข

6. ประเมินคุณภาพของคู่มือ

7. นำคู่มือไปใช้

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสร้างคู่มือ มีขั้นตอนการจัดทำที่สำคัญ คือ 1) กำหนดหัวข้อเรื่องที่จะทำ ค้นคว้า จัดหา รวบรวม และศึกษารายละเอียดเอกสารที่เกี่ยวข้อง 2) จัดทำขั้นตอนการปฏิบัติงาน 3) ตรวจสอบและทดสอบเนื้อหา และ 4) ปรับปรุงคู่มือและใช้งาน

6.3 องค์ประกอบของคู่มือ

นักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของคู่มือ ไว้ดังนี้

สุเนตรา แสงรัตนกูล (2558) กล่าวว่า คู่มือมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ คำชี้แจงหรือคำแนะนำในการใช้คู่มือ เนื้อหาสาระ ขั้นตอนและวิธีการ ปฏิบัติงาน การ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

วัดผลและประเมินผล แหล่งอ้างอิง เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้ในการ ค้นคว้าและศึกษาเพิ่มเติม รวมทั้งแบบฝึกหัดและแบบฝึกปฏิบัติเพื่อช่วยให้ผู้ใช้คู่มือได้ ทบทวนความรู้ความเข้าใจ สามารถดำเนินการบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

ชลธาร สมาธิ (2560) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญของคู่มือประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 คำชี้แจงการใช้คู่มือและวัตถุประสงค์คู่มือ ส่วนที่ 2 เนื้อหาสาระแบบฝึกกิจกรรม และการวัดประเมินผล ส่วนที่ 3 แหล่งอ้างอิง ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญของคู่มือนั้นจะต้องง่ายต่อการทำความเข้าใจ มีวิธีการใช้ไม่สลับซับซ้อน การนำเสนอแหล่งความรู้สื่ออุปกรณ์มีความสอดคล้องกับเนื้อหาหรือกิจกรรม

สุรีพร ประภาหาร (2560) กล่าวว่า คู่มือมีประกอบ 4 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) คำชี้แจง วัตถุประสงค์ วิธีการใช้ คำแนะนำ 2) เนื้อหาที่จะจัด ประสบการณ์ 3) การเตรียมการจัดประสบการณ์ 4) แผนการจัดประสบการณ์ ซึ่ง ประกอบด้วย กระบวนการวิธีการ กิจกรรมการจัดประสบการณ์ การวัดและประเมินผล ความรู้เสริม ปัญหาและคำแนะนำ เกี่ยวกับการป้องกันและการแก้ไขปัญหา และ แหล่งข้อมูลอ้างอิงต่าง ๆ

สุเทพ ไชยวุฒิ (2560) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญ คือ วิธีการใช้คู่มือหรือคำแนะนำในการใช้คู่มือ เนื้อหาสาระ คำชี้แจงเกี่ยวกับการจัดเตรียม วัสดุ อุปกรณ์การจัดกิจกรรม แหล่งข้อมูลอ้างอิง เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้ คู่มือ ให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุตามวัตถุประสงค์

นงค์รักษ์ เคนไชยวงศ์ (2561) ได้พัฒนาคู่มือการใช้กลยุทธ์การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมอย่างมีประสิทธิผลสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 1) คำนำ 2) สารบัญ 3) คำชี้แจง 4) วัตถุประสงค์ 5) ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 6) ประเด็นกลยุทธ์ 7) กิจกรรม 8) วิธีการบริหารตามกลยุทธ์

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของคู่มือ ประกอบด้วย 1) คำชี้แจงการใช้คู่มือ 2) กลยุทธ์ 3) วัตถุประสงค์ และ 4) แหล่งข้อมูลอ้างอิงต่าง ๆ

6.4 ลักษณะของคู่มือที่ดี

นักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของคู่มือที่ดี ไว้ดังนี้

สิริกร ประสพสุข (2555) ได้สรุปว่าคู่มือที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1. ด้านรูปแบบ มีขนาดรูปเล่มเหมาะสม ตัวอักษรอ่านง่าย ชัดเจน รูปประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา และการนำเสนอกิจกรรมแต่ละขั้นตอนมีความชัดเจน

2. ด้านเนื้อหา วัตถุประสงค์ของคู่มือกำหนดไว้ชัดเจน เหมาะสม ระบุขอบข่ายเนื้อหาเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ คำแนะนำการศึกษาคู่มือเขียนได้ชัดเจน เข้าใจง่าย เนื้อหาความรู้มีความเหมาะสมตรงกับความต้องการและความจำเป็น

3. ด้านการนำไปใช้ กำหนดขั้นตอนการศึกษาคู่มือไว้ชัดเจน กำหนดกิจกรรม เนื้อหาและแบบฝึกได้สัมพันธ์ มีกิจกรรมประเมินผลเหมาะสมกับเนื้อหาของคู่มือ

ชลธาร สมาธิ (2560) กล่าวว่า คู่มือที่ดีนั้น ควรประกอบด้วย เนื้อหาที่ชัดเจน เข้าใจง่าย มีรูปเล่มกะทัดรัด ตัวอักษรอ่านง่าย ชัดเจน มีการจัดลำดับ ข้อมูลนำเสนอเป็นขั้นตอนที่เข้าใจง่าย ในด้านของเนื้อหาควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน มีการระบุขอบข่ายเนื้อหาที่ครอบคลุม มีคำแนะนำในการศึกษาคู่มือ ซึ่งเขียนไว้ชัดเจน มีความเหมาะสมตรงกับความต้องการและความจำเป็น

วัฒนา สายเชื้อ (2561) กล่าวว่า คู่มือที่ดีต้องเป็นแนวปฏิบัติที่ สำคัญ วิธีการจัดกิจกรรมมีความละเอียด อ่านแล้วสามารถนำไปปฏิบัติได้ ควรแสดง แผนภาพ แผนภูมิ แผนผัง เพื่อช่วยให้ปฏิบัติตามขั้นตอนต่าง ๆ ได้ง่าย และรูปแบบของ คู่มือควรน่าสนใจ มีแหล่งอ้างอิงที่สามารถค้นคว้าเพิ่มเติมได้

สรญา วัชระสังกาศ (2564) กล่าวว่า คู่มือที่ดี จะต้องประกอบไปด้วย 1) เนื้อหาหรือรายละเอียดควรตรงกับเรื่องที่ศึกษา และไม่ยากจนเกินไป 2) รูปแบบน่าสนใจ ชัดเจนอ่านง่าย มีรูปภาพหรือตัวอย่างประกอบเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น 3) การนำไปใช้ควรระบุขั้นตอนวิธีการใช้ให้ชัดเจนเข้าใจตรงกัน 4) ความเชื่อมั่นในการทำงาน ทุกคนอ่านคู่มือแล้วปฏิบัติได้จริง

สรุปได้ว่า ลักษณะของคู่มือที่ดี ต้องมีรูปแบบน่าสนใจ ชัดเจนอ่านง่าย โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ 1) ด้านรูปเล่มของคู่มือ 2) ด้านเนื้อหาของคู่มือ และ 3) ด้านการนำไปใช้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นการวิจัยแบบผสานวิธี (Mixed Methods Research) แบ่งการดำเนินการวิจัยออกเป็น 4 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระยะที่ 2 การพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระยะที่ 4 การจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1.1 ศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การสังเคราะห์องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จำนวน 10 แหล่ง มีขั้นตอน ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.1.1 แหล่งข้อมูล

การสังเคราะห์องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ การบริหารเครือข่าย และการพัฒนากลยุทธ์ จากแหล่งข้อมูลทั้งในประเทศและต่างประเทศ จำนวน 10 แหล่ง ประกอบด้วย พิสมัย แก้วเจริญผล (2559); วิสูตร ชลนิธี (2559); ปิยนันท์ ปิตฺโต (2560); รมณี เหลี่ยมแสง (2561); วัฒนา สายเชื้อ (2561); ประทีป ทับโทน (2563); มานะ ครุธาโรจน์ (2563); จันทร์จิรา บุญมี (2564); จิราภรณ์ จันทา (2564) และ Glickman, Gordon, and Ross-Gordon (2010) โดยคัดเลือกแหล่งข้อมูลที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือ การบริหารเชิงกลยุทธ์ และการพัฒนาองค์กรทางการศึกษา เพื่อนำมาสังเคราะห์เป็นองค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสังเคราะห์เอกสาร ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวของที่สามารถเป็นขอมูลในการศึกษากำหนดกรอบเนื้อหาในการวิเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้ององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการวิเคราะห์ สังเคราะห์จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาโดยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารมาวิเคราะห์มาจัดระเบียบขอมูลหลังจากนั้นจัดกลุ่มข้อมูลที่ได้ และสร้างข้อสรุปเบื้องต้นเพื่อกำหนดองค์ประกอบ นิยามเชิงปฏิบัติการ และพฤติกรรมบงชี้ขององคประกอบการสังเคราะห์องค์ประกอบจากแหล่งที่ศึกษาลงในตารางสังเคราะห์องค์ประกอบ รูปแบบวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแจกแจงความถี่และสรุปผลโดยใชความถี่ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป ซึ่งเท่ากับหรือมากกว่าร้อยละ 40 ของความถี่ทั้งหมด เพื่อให้ได้องค์ประกอบที่คัดสรร

1.2 การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.2.1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง มีคุณสมบัติ ดังนี้

1.2.1.1 ผู้อำนวยการวิทยาลัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.2.1.2 มีประสบการณ์ในการบริหารงานไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือวิทยฐานะเชี่ยวชาญ

1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.2.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์ ลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.2.2.2 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยจัดร่างแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับประเด็นองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และนำร่างแบบสัมภาษณ์ให้ประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของการใช้ภาษาและความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์ ปรับปรุงแบบสอบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะของประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และจัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ดังนี้

1.2.3.1 ขอหนังสือราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.2.3.2 ผู้วิจัยนำเครื่องมือได้แก่ แบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ด้วยตนเองโดยมีการนัดหมายล่วงหน้า เพื่อชี้แจงแนะนำเบื้องต้น กำหนดนัดหมาย และสถานที่ก่อนที่ผู้วิจัยจะไปสัมภาษณ์ พร้อมทั้งจัดส่งเอกสารโครงร่างและแบบสัมภาษณ์ล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 5 วัน

1.2.3.3 ดำเนินการเก็บข้อมูลตามที่ได้นัดหมายไว้ มีการจดบันทึกและบันทึกเสียงสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้ให้ข้อมูลในการบันทึกเสียงและชี้แจงว่าจะทำลายการบันทึกเสียงสัมภาษณ์นั้นทิ้งเมื่อได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จสิ้นแล้ว

1.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิมาวิเคราะห์ โดยเริ่มจากการถอดการบันทึกเสียงสัมภาษณ์ แลวทำการจัดระเบียบข้อมูล ซึ่งกำหนดจากคำสำคัญในคำถามที่ใชสัมภาษณ์ หลังจากการจัดระเบียบข้อมูลแล้วได้สร้างข้อสรุปเบื้องต้นเพื่อกำหนดองค์ประกอบ

1.3 การประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.3.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

การประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย

1.3.1.1 ศึกษานิเทศก์ ได้แก่ ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านหลักการบริหารการศึกษา และการนิเทศเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 10 ปี วุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือมีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ จำนวน 2 คน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.3.1.2 นักวิชาการ ได้แก่ ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านหลักการบริหารการศึกษา เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 10 ปี วุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือมีตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จำนวน 1 คน

1.3.1.3 ผู้อำนวยการวิทยาลัย ที่มีประสบการณ์ด้านการบริหารงานไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือวิทยฐานะเชี่ยวชาญ จำนวน 2 คน

1.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเพื่อประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 การประเมินความเหมาะสมองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ ตามวิธีของ Rensis Likert มีความหมายและค่าน้ำหนัก ดังนี้

5 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อยที่สุด

1.3.2.2 การสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำองค์ประกอบที่สังเคราะห์ได้จากการสังเคราะห์เอกสารและจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ มาร่างแบบสอบถามเพื่อประเมินความเหมาะสม และนำร่างแบบสอบถามให้ประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องความเหมาะสมของการใช้ภาษาและความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์ ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จัดพิมพ์แบบสอบถาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามเพื่อประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ดังนี้

1.3.3.1 ขอหนังสือราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.3.3.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปมอบให้ผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง

1.3.3.3 ดำเนินการเก็บแบบสอบถามจากผู้ตอบแบบสอบถามเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

1.3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ความเหมาะสมโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำค่าเฉลี่ยไปแปลความหมายโดยเทียบกับเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560, หน้า 121)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง องค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

องค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป แสดงว่ามีความเหมาะสม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ระยะที่ 2 การพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีขั้นตอน ดังนี้

2.1.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ผู้วิจัยได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิจากบุคคลที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

2.1.1.1 ผู้อำนวยการวิทยาลัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.1.1.2 มีประสบการณ์ในการบริหารงานไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือวิทยฐานะเชี่ยวชาญ

2.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับจุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ประเด็นการสัมภาษณ์แบบสัมภาษณ์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.1.2.2 การสร้างเครื่องมือ

1) ผู้วิจัยนำองค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่สังเคราะห์จาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เอกสารและสัมภาษณ์มาใช้เป็นกรอบในการตั้งคำถามในการหาจุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2) ผู้วิจัยจัดร่างแบบสัมภาษณ์ และนำร่างแบบสัมภาษณ์ให้ประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของการใช้ภาษาและความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์

3) ผู้วิจัยปรับปรุงแบบสอบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะของประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และจัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์

2.1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ดังนี้

2.1.3.1 ขอหนังสือราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1.3.2 ผู้วิจัยนำเครื่องมือ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ด้วยตนเองโดยมีการนัดหมายล่วงหน้า เพื่อชี้แจงแนะนำเบื้องต้น กำหนดนัดหมาย และสถานที่ก่อนที่ผู้วิจัยจะไปสัมภาษณ์ พร้อมทั้งจัดส่งเอกสารโครงร่างและแบบสัมภาษณ์ล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 5 วัน

2.1.3.3 ดำเนินการเก็บข้อมูลในวิทยาลัยที่ได้นัดหมายไว้ จากการสัมภาษณ์ด้วยการจดบันทึกและการบันทึกเสียงสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้ให้ข้อมูลในการบันทึกเสียงสัมภาษณ์และชี้แจงว่าจะทำลายเสียงที่บันทึกนั้นทิ้งเมื่อได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จสิ้นแล้ว

2.1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

2.2 ร่างการพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ขั้นตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ SOAR Analysis โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของการพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่าย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยใช้การจับประเด็นรายคู่ดังนี้

2.2.1 จับประเด็นรายคู่ (SO) ที่ได้จากจุดแข็งและโอกาส จากสิ่งที่อยากให้เกิดขึ้นกับองค์กรของการพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.2.2 จับประเด็นรายคู่ (AR) ที่ได้จากแรงบันดาลใจและผลลัพธ์ จากการศึกษาหากลยุทธ์ที่ต้องการ/กลยุทธ์การค้นหาของการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยนำร่างกลยุทธ์ที่ได้เสนอประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของร่างกลยุทธ์อีกครั้ง

2.3 การพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ทำการสนทนากลุ่ม ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.3.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากบุคคลที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

2.3.1.1 ศึกษานิเทศก์ ได้แก่ ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านหลักการบริหารการศึกษา และการนิเทศ เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 10 ปี วุฒิทางการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโท จำนวน 2 คน

2.3.1.2 นักวิชาการ ได้แก่ ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านหลักการบริหารการศึกษา เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 10 ปี วุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือมีตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จำนวน 2 คน

2.3.1.3 ผู้อำนวยการวิทยาลัย มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือมีวิทยฐานะเชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านการบริหารงานไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือวิทยฐานะเชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.3.2.1 แนวคำถามการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion Guide) เพื่อใช้เป็นกรอบในการสนทนาเกี่ยวกับการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.3.2.2 แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม เพื่อใช้บันทึกข้อมูล ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่ได้จากการสนทนากลุ่มของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.3.2.2 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประเด็นการสนทนาเพื่อพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และรายงานผลการสนทนาเกี่ยวกับกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

2.3.3.1 ขอหนังสือราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม

2.3.3.2 ผู้วิจัยส่งร่างกลยุทธ์ให้ผู้ทรงคุณวุฒิได้ศึกษาล่วงหน้า 1 สัปดาห์ก่อนดำเนินการสนทนากลุ่ม

2.3.3.3 ดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ทั้งนี้ก่อนการสนทนากลุ่มผู้วิจัยได้นำเสนอถึงที่มาและความสำคัญของการวิจัย ขั้นตอนการดำเนินการ และนำเสนอร่างกลยุทธ์ให้ผู้ทรงคุณวุฒิวิพากษ์แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในแต่ละประเด็นของร่างการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ กลยุทธ์ และตัวชี้วัด ต่อวงสนทนาเพื่อขอรับข้อเสนอแนะ รวมถึงขออนุญาตบันทึกเสียงสนทนาและจะทำลายเสียงสนทนาดังกล่าวเมื่อผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูลแล้ว

2.3.3.4 สรุปผลการสนทนากลุ่ม เสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.3.3.5 ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะที่ได้จากการสนทนากลุ่มโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้ได้กลยุทธ์ที่มีความสมบูรณ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และสรุปผลจากการสนทนากลุ่ม โดยนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ของผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณาฉันทามติและปรับปรุงร่างการพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยนำกลยุทธ์ที่ได้ในระยะที่ 2 มาสอบถามความคิดเห็นจากผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ได้แก่ ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2568 จำนวน 1,299 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2566, เว็บไซต์)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้างานพัฒนาสูตรการเรียนการสอน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2568 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 (Yamane, 1973, อ้างถึงใน วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2551) จำนวน 306 คน จำแนกเป็น ผู้อำนวยการวิทยาลัย 102 คน รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ จำนวน 102 คน และหัวหน้างานพัฒนาสูตรการเรียนการสอนจำนวน 102 คน การได้มาของกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) มีรายละเอียดตามขั้นตอน ดังนี้

3.1.2.1 ใช้วิทยาลัยเป็นหน่วยในการสุ่ม โดยจำแนกสถานศึกษาตามประเภทสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 433

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แห่ง และกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนร้อยละของสถานศึกษาแต่ละประเภท (Proportional Allocation) จากนั้นดำเนินการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลากให้ได้ จำนวน 102 วิทยาลัย ดังนี้

1. วิทยาลัยเทคนิค จำนวน 37 วิทยาลัย
2. วิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 11 วิทยาลัย
3. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี จำนวน 12 วิทยาลัย
4. วิทยาลัยสารพัดช่าง จำนวน 8 วิทยาลัย
5. วิทยาลัยการอาชีพ จำนวน 34 วิทยาลัย

3.1.2.2 เลือกแบบเจาะจง ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในข้อ 3.1.2.1 ซึ่งจะได้กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้อำนวยการวิทยาลัย จำนวน 102 คน รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ จำนวน 102 คน และหัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน จำนวน 102 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 306 คน

ตาราง 5 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทสถานศึกษา	รายชื่อสถานศึกษา	ประชากร				กลุ่มตัวอย่าง			
		ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**	ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**
วิทยาลัยเทคนิค	1. วิทยาลัยเทคนิคพิมาย	1	1	1	3	1	1	1	3
	2. วิทยาลัยเทคนิคบึงกาฬ	1	1	1	3	1	1	1	3
	3. วิทยาลัยเทคนิคบางแสน	1	1	1	3	1	1	1	3
	4. วิทยาลัยเทคนิคกระบี่	1	1	1	3	1	1	1	3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 5 (ต่อ)

ประเภทสถานศึกษา	รายชื่อสถานศึกษา	ประชากร				กลุ่มตัวอย่าง			
		ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น	รวม	ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น	รวม
วิทยาลัยเทคนิค(ต่อ)	5. วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง	1	1	1	3	1	1	1	3
	6. วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี	1	1	1	3	1	1	1	3
	7. วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี	1	1	1	3	1	1	1	3
	8. วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น	1	1	1	3	1	1	1	3
	9. วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี	1	1	1	3	1	1	1	3
	10. วิทยาลัยเทคนิคชัยภูมิ	1	1	1	3	1	1	1	3
	11. วิทยาลัยเทคนิคชุมพร	1	1	1	3	1	1	1	3
	12. วิทยาลัยเทคนิคเชียงราย	1	1	1	3	1	1	1	3
	13. วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่	1	1	1	3	1	1	1	3
	14. วิทยาลัยเทคนิคตรัง	1	1	1	3	1	1	1	3
	15. วิทยาลัยเทคนิคนครนายก	1	1	1	3	1	1	1	3
	16. วิทยาลัยเทคนิคบ้านแพง	1	1	1	3	1	1	1	3
	17. วิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา	1	1	1	3	1	1	1	3
	18. วิทยาลัยเทคนิค	1	1	1	3	1	1	1	3
	19. วิทยาลัยเทคนิคนครสวรรค์	1	1	1	3	1	1	1	3
	20. วิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์	1	1	1	3	1	1	1	3
	21. วิทยาลัยเทคนิคบูรพา	1	1	1	3	1	1	1	3
	22. วิทยาลัยเทคนิคพังงา	1	1	1	3	1	1	1	3
	23. วิทยาลัยเทคนิคพิษณุโลก	1	1	1	3	1	1	1	3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 5 (ต่อ)

ประเภทสถานศึกษา	รายชื่อสถานศึกษา	ประชากร				กลุ่มตัวอย่าง			
		ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**	ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**
วิทยาลัยเทคนิค (ต่อ)	24. วิทยาลัยเทคนิคเพชรบุรี	1	1	1	3	1	1	1	3
	25. วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม	1	1	1	3	1	1	1	3
	26. วิทยาลัยเทคนิคยโสธร	1	1	1	3	1	1	1	3
	27. วิทยาลัยเทคนิคระนอง	1	1	1	3	1	1	1	3
	28. วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร	1	1	1	3	1	1	1	3
	29. วิทยาลัยเทคนิคสว่างแดนดิน	1	1	1	3	1	1	1	3
	30. วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี	1	1	1	3	1	1	1	3
	31. วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี	1	1	1	3	1	1	1	3
	32. วิทยาลัยเทคนิคสุรินทร์	1	1	1	3	1	1	1	3
	33. วิทยาลัยเทคนิคหนองคาย	1	1	1	3	1	1	1	3
	34. วิทยาลัยเทคนิคอุดรธานี	1	1	1	3	1	1	1	3
	35. วิทยาลัยเทคนิคอุทัยธานี	1	1	1	3	1	1	1	3
	36. วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี	1	1	1	3	1	1	1	3
	37. วิทยาลัยเทคนิคนครพนม	1	1	1	3	1	1	1	3
วิทยาลัยอาชีวศึกษา	1. วิทยาลัยอาชีวศึกษาธนบุรี	1	1	1	3	1	1	1	3
	2. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา	1	1	1	3	1	1	1	3
	3. วิทยาลัยอาชีวศึกษาขอนแก่น	1	1	1	3	1	1	1	3
	4. วิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี	1	1	1	3	1	1	1	3
	5. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่	1	1	1	3	1	1	1	3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 5 (ต่อ)

ประเภทสถานศึกษา	รายชื่อสถานศึกษา	ประชากร				กลุ่มตัวอย่าง			
		ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**	ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**
วิทยาลัยอาชีวศึกษา (ต่อ)	6. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครราชสีมา	1	1	1	3	1	1	1	3
	7. วิทยาลัยอาชีวศึกษา	1	1	1	3	1	1	1	3
	8. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครสวรรค์	1	1	1	3	1	1	1	3
	9. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี	1	1	1	3	1	1	1	3
	10.วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี	1	1	1	3	1	1	1	3
	11. วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี	1	1	1	3	1	1	1	3
วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1	1	1	3	1	1	1	3
	2. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1	1	1	3	1	1	1	3
	3. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1	1	1	3	1	1	1	3
	4. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีตรัง	1	1	1	3	1	1	1	3
	5. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1	1	1	3	1	1	1	3
	6. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1	1	1	3	1	1	1	3
	7. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1	1	1	3	1	1	1	3
	8. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีแพร่	1	1	1	3	1	1	1	3
	9. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1	1	1	3	1	1	1	3
	10. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1	1	1	3	1	1	1	3
	11. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	1	1	1	3	1	1	1	3
	12. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสุราษฎร์ธานี	1	1	1	3	1	1	1	3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 5 (ต่อ)

ประเภทสถานศึกษา	รายชื่อสถานศึกษา	ประชากร				กลุ่มตัวอย่าง			
		ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**	ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**
วิทยาลัยสารพัดช่าง	1. วิทยาลัยสารพัดช่างกระบี่	1	1	1	3	1	1	1	3
	2. วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร	1	1	1	3	1	1	1	3
	3. วิทยาลัยสารพัดช่างเชียงใหม่	1	1	1	3	1	1	1	3
	4. วิทยาลัยสารพัดช่างพระนครศรีอยุธยา	1	1	1	3	1	1	1	3
	5. วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต	1	1	1	3	1	1	1	3
	6. วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ	1	1	1	3	1	1	1	3
	7. วิทยาลัยสารพัดช่างบรรหาร-แจ่มใส	1	1	1	3	1	1	1	3
	8. วิทยาลัยสารพัดช่างอุดรธานี	1	1	1	3	1	1	1	3
วิทยาลัยการอาชีพ	1. วิทยาลัยการอาชีพกาญจนบุรี	1	1	1	3	1	1	1	3
	2. วิทยาลัยการอาชีพขอนแก่น	1	1	1	3	1	1	1	3
	3. วิทยาลัยการอาชีพสอยดาว	1	1	1	3	1	1	1	3
	4. วิทยาลัยการอาชีพเนินขาม	1	1	1	3	1	1	1	3
	5. วิทยาลัยการอาชีพบำเหน็จณรงค์	1	1	1	3	1	1	1	3
	6. วิทยาลัยการอาชีพเชียงราย	1	1	1	3	1	1	1	3
	7. วิทยาลัยการอาชีพฝาง	1	1	1	3	1	1	1	3
	8. วิทยาลัยการอาชีพตรัง	1	1	1	3	1	1	1	3
	9. วิทยาลัยการอาชีพบ้านตาก	1	1	1	3	1	1	1	3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 5 (ต่อ)

ประเภทสถานศึกษา	รายชื่อสถานศึกษา	ประชากร				กลุ่มตัวอย่าง			
		ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	รวม	ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	รวม
วิทยาลัยการอาชีพ (ต่อ)	10. วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม	1	1	1	3	1	1	1	3
	11. วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช	1	1	1	3	1	1	1	3
	12. วิทยาลัยการอาชีพนครสวรรค์	1	1	1	3	1	1	1	3
	13. วิทยาลัยการอาชีพตากฟ้า	1	1	1	3	1	1	1	3
	14. วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน	1	1	1	3	1	1	1	3
	15. วิทยาลัยการอาชีพวังไกลกังวล	1	1	1	3	1	1	1	3
	16. วิทยาลัยการอาชีพมหาราช	1	1	1	3	1	1	1	3
	17. วิทยาลัยการอาชีพท้ายเหมือง	1	1	1	3	1	1	1	3
	18. วิทยาลัยการอาชีพบ้านลาด	1	1	1	3	1	1	1	3
	19. วิทยาลัยการอาชีพสอง	1	1	1	3	1	1	1	3
	20. วิทยาลัยการอาชีพนิคมคำสร้อย	1	1	1	3	1	1	1	3
	21. วิทยาลัยการอาชีพร้อยเอ็ด	1	1	1	3	1	1	1	3
	22. วิทยาลัยการอาชีพแกลง	1	1	1	3	1	1	1	3
	23. วิทยาลัยการอาชีพชัยบาดาล	1	1	1	3	1	1	1	3
	24. วิทยาลัยการอาชีพด่านซ้าย	1	1	1	3	1	1	1	3
	25. วิทยาลัยการอาชีพพรรณานิคม	1	1	1	3	1	1	1	3
	26. วิทยาลัยการอาชีพพระสมุทร	1	1	1	3	1	1	1	3
	27. วิทยาลัยการอาชีพสระบุรี	1	1	1	3	1	1	1	3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 5 (ต่อ)

ประเภทสถานศึกษา	รายชื่อสถานศึกษา	ประชากร				กลุ่มตัวอย่าง			
		ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**	ผู้อำนวยการ	รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน	**รวม**
วิทยาลัยการอาชีพ (ต่อ)	28. วิทยาลัยการอาชีพสองพี่น้อง	1	1	1	**3**	1	1	1	**3**
	29. วิทยาลัยการอาชีพสังขะ	1	1	1	**3**	1	1	1	**3**
	30. วิทยาลัยการอาชีพหนองหาน	1	1	1	**3**	1	1	1	**3**
	31. วิทยาลัยการอาชีพบุรีรัมย์	1	1	1	**3**	1	1	1	**3**
	32. วิทยาลัยการอาชีพหนองสองห้อง	1	1	1	**3**	1	1	1	**3**
	33. วิทยาลัยการอาชีพขุขันธ์	1	1	1	**3**	1	1	1	**3**
	34. วิทยาลัยการอาชีพสตึก	1	1	1	**3**	1	1	1	**3**
รวม		**102**	**102**	**102**	**306**	**102**	**102**	**102**	**306**

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัย

อาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale)

3.2.2 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

3.2.2.1 ผู้วิจัยนำรายละเอียดในกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มาเป็นประเด็นคำถาม

3.2.2.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของเรนซิสไลเคอร์ท (Rensis Likert Method) มีความหมายและค่าน้ำหนัก ดังนี้

5 หมายถึง ความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง ความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง ความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.2.2.3 ผู้วิจัยนำร่างแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เสนอประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความเหมาะสมและการใช้ภาษา

3.2.2.4 ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะของประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

3.2.2.5 จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ดำเนินการดังนี้

3.3.1 ผู้วิจัยทำหนังสือเรียนผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครเพื่อทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อให้ออกหนังสือแจ้งขอความร่วมมือจากวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ช่วยอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้

3.3.2 ผู้วิจัยดำเนินการจัดส่งแบบสอบถามด้วยตนเองสำหรับวิทยาลัยที่สามารถดำเนินการได้ และส่งทางออนไลน์พร้อมทั้งใส่ซองเปล่าติดแสตมป์ เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งกลับคืนผู้วิจัยทางไปรษณีย์

3.3.3 ผู้วิจัยได้จัดส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้อำนวยการวิทยาลัย 102 ฉบับ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ จำนวน 102 ฉบับ และหัวหน้างานพัฒนาสูตรการเรียนการสอนจำนวน 102 ฉบับ สังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษา รวม 306 ฉบับ โดยผู้วิจัยรับเอกสารด้วยตนเองสำหรับวิทยาลัยที่สามารถดำเนินการได้ และให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งกลับคืนผู้วิจัยทางไปรษณีย์ ผลปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามกลับคืน จำนวน 306 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 และสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ทุกฉบับ

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาความถี่และร้อยละ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

3.5 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 65)

4.51 – 5.00 หมายถึง กลยุทธ์มีความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง กลยุทธ์มีความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง กลยุทธ์มีความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง กลยุทธ์มีความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง กลยุทธ์มีความเหมาะสม/ ความเป็นไปได้/ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

กลยุทธ์ที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.51 ขึ้นไป แสดงว่ามีความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์

ระยะที่ 4 การจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ศึกษาแนวทางการจัดทำคู่มือและจัดทำร่างคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4.1 การจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์

4.1.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการวิจัยในระยะที่ 2 และระยะที่ 3 ประกอบด้วย กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ได้รับการพัฒนาจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและการสนทนากลุ่ม รวมทั้งผลการตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 306 คน เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 5 เล่ม

4.1.2 ผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจงมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

4.1.2.1 ศึกษานิเทศก์ มีวุฒิทางการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาเอก มีวิทยฐานะไม่ต่ำกว่าชำนาญการพิเศษ และมีประสบการณ์ด้านหลักการบริหารการศึกษาและการนิเทศ ไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 2 คน

4.1.2.2 นักวิชาการ ได้แก่ ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านหลักการบริหารการศึกษา เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 10 ปี วุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือมีตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จำนวน 1 คน

4.1.2.3 ผู้อำนวยการวิทยาลัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีวุฒิทางการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาเอก มีวิทยฐานะไม่ต่ำกว่าเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ในการบริหารงานไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 2 คน

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.2.1 คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากผลการวิจัยระยะที่ 2 และระยะที่ 3 โดยคู่มือประกอบด้วย คำนำ วัตถุประสงค์ของคู่มือ แนวคิดและหลักการของกลยุทธ์ องค์ประกอบของกลยุทธ์ ได้แก่ วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ กลยุทธ์ วิธีดำเนินการ และตัวชี้วัด แนวทางการนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ การติดตามและประเมินผล ตลอดจนภาคผนวกที่เกี่ยวข้อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4.2.2 แบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีของเรนซิสไลเคอร์ท (Rensis Likert Method) มีความหมายและค่าน้ำหนัก ดังนี้

5 หมายถึง คู่มือมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง คู่มือมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง คู่มือมีความเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง คู่มือมีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง คู่มือมีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

4.2.2.1 ผู้วิจัยนำรายละเอียดคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามาเป็นประเด็นคำถาม

4.2.2.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale)

4.2.2.3 ผู้วิจัยนำร่างแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เสนอประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมและการใช้ภาษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4.2.2.4 ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะของประธานกรรมการและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

4.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ดำเนินการดังนี้

4.3.1 ขอหนังสือราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.3.2 จัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดเป้าหมายในการเก็บ 5 ฉบับ และขอความอนุเคราะห์ในการตอบกลับ

4.3.3 รวบรวมเก็บแบบสอบถามที่ได้รับคืนให้ได้ตามจำนวนที่ต้องการ และนำมาตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของการตอบแบบสอบถามเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามาวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยความถี่ และร้อยละ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4.51 – 5.00 หมายถึง คู่มือการใช้กลยุทธ์มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง คู่มือการใช้กลยุทธ์มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง คู่มือการใช้กลยุทธ์มีความเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง คู่มือการใช้กลยุทธ์มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง คู่มือการใช้กลยุทธ์มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อยที่สุด

คู่มือการใช้กลยุทธ์ที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.51 ขึ้นไป แสดงว่ามีความเหมาะสม

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

4.5 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การดำเนินการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สามารถแสดงดังภาพประกอบ 2 ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ขั้นตอน	วิธีการดำเนินการ	ผลจาการดำเนินการ
ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	1. ศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 1.1 ศึกษาเอกสาร 1.2 การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน เพื่อหาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 2. ประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการสร้างเครือข่ายความร่วมมือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน เพื่อหาความเหมาะสม และความเป็นไปได้ขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 3. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
ระยะที่ 2 การพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	1. สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน โดยการวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 2. ยกร่างกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 3. สนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน เพื่อพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	ร่างกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของ กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	1. นำกลยุทธ์ที่ได้จากระยะที่ 2 มาจัดทำเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เสนออาจารย์ที่ปรึกษา 2. เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 306 คน 3. วิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่มีความเหมาะสม เป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์
ระยะที่ 4 การจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	1. สร้างคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 2. ตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน โดยใช้แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ 3. วิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์ โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ภาพประกอบ 2 ระยะการดำเนินการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 6 แผนการดำเนินการวิจัย

ระยะของการดำเนินการ	วิธีดำเนินการวิจัย	ผู้ให้ข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล	ระยะเวลาที่ดำเนินการ	ผลที่ได้
ระยะที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้ององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	1. วิเคราะห์เชิงเนื้อหา	สิงหาคม 2568 ถึง พฤศจิกายน 2568	องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
	2. การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ	2. ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน	2. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา		
	3. ประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ	3. ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน	3. วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน		
ระยะที่ 2 การพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	1. สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน	วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา	ธันวาคม 2568 ถึง มกราคม 2569	ร่างกลยุทธ์พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
	2. ร่างและพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา		การวิเคราะห์ SOAR Analysis		
	3. สนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน เพื่อพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน	วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา		

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 6 (ต่อ)

ระยะของการดำเนินการ	วิธีดำเนินการวิจัย	ผู้ให้ข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล	ระยะเวลาที่ดำเนินการ	ผลที่ได้
ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	1. นำกลยุทธ์ที่ได้จากระยะที่ 2 มาจัดทำเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เสนออาจารย์ที่ปรึกษา	กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 306 คน ประกอบด้วย จำแนกเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยจำนวน 102 คน รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการจำนวน 102 คน และหัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน จำนวน 102 คน	วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	กุมภาพันธ์ 2569 ถึง มีนาคม 2569	กลยุทธ์พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
ระยะที่ 4 การจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	1. จัดทำการจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา			มีนาคม 2569 ถึง เมษายน 2569	คู่มือการจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
	2. ตรวจสอบความ เหมาะสมของการจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน โดยใช้แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ	ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน			
	3. วิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน		วิเคราะห์ ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน		

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เพื่อพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และเพื่อจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือ ทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นการวิจัยเชิงนโยบาย โดยใช้การวิจัยแบบผสานวิธี (Mixed Methods Research) ได้แก่ การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 10 แหล่ง การสัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน การประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน การพัฒนากลยุทธ์โดยทรงคุณวุฒิ 7 คน สนทนากลุ่ม (Focus Group) การตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์จากกลุ่มตัวอย่าง 306 คน และจัดทำคู่มือ ตรวจสอบคุณภาพคู่มือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

ระยะที่ 1 ผลการศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระยะที่ 2 ผลการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระยะที่ 3 ผลการตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระยะที่ 4 ผลการจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

$\overline{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ยในกลุ่มตัวอย่าง (Mean)

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ระยะที่ 1 ผลการศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผลการศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีดังนี้

1.1 การสังเคราะห์องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จะได้องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย 2) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ 3) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 4) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 5) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย 6) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ 7) การประเมินผลและการปรับปรุงงาน

1.2 การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบทั้ง 7 องค์ประกอบมีความเหมาะสม ครอบคลุม และสามารถนำไปใช้เป็นกรอบแนวคิดในการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาได้อย่างเป็นรูปธรรม การวิเคราะห์ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก ดังนี้

1. การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย ผู้ทรงคุณวุฒิให้ความเห็นว่า การประสานความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถานประกอบการ เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของอาชีวศึกษา โดยการประสานงานที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้เกิดการแลกเปลี่ยนทรัพยากร องค์ความรู้ และประสบการณ์ระหว่างหน่วยงาน ผู้ทรงคุณวุฒิท่านหนึ่งกล่าวว่า การจัดการอาชีวศึกษาไม่สามารถดำเนินการโดยสถานศึกษาเพียงลำพัง จำเป็นต้องเชื่อมโยงกับสถานประกอบการและองค์กรต่าง ๆ เพื่อให้การผลิตกำลังคนสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

2. การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ ผู้ทรงคุณวุฒิให้ความเห็นว่า เครือข่ายความร่วมมือจำเป็นต้องมีแผนยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน เพื่อกำหนดทิศทาง เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย โดยแผนดังกล่าวควรสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาการอาชีวศึกษาและความต้องการของภาคอุตสาหกรรม ผู้ทรงคุณวุฒิท่านหนึ่งกล่าวว่า การทำเครือข่ายต้องมีแผนยุทธศาสตร์ร่วมกัน ไม่เช่นนั้นความร่วมมือจะเป็นเพียงกิจกรรมระยะสั้นและไม่เกิดความต่อเนื่อง

3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย ผู้ทรงคุณวุฒิให้ความเห็นว่า การตระหนักถึงความสำคัญของเครือข่ายเป็นจุดเริ่มต้นของความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ หากผู้บริหารและบุคลากรในสถานศึกษาเห็นความสำคัญของเครือข่าย ก็จะเกิดการสนับสนุนและผลักดันการดำเนินงานร่วมกันอย่างจริงจัง ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ท่านกล่าวเหมือนกัน ว่าหากผู้บริหารสถานศึกษาไม่เห็นความสำคัญของเครือข่าย การดำเนินงานร่วมกับองค์กรภายนอกก็จะไม่เกิดความต่อเนื่อง

4. การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน ผู้ทรงคุณวุฒิให้ความเห็นว่า การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกันของสมาชิกเครือข่ายจะช่วยให้ทุกหน่วยงานมีทิศทางการทำงานที่ชัดเจนและสอดคล้องกัน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการอาชีวศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านมีความเห็นคล้องกันว่า เครือข่ายที่เข้มแข็งต้องมีเป้าหมายเดียวกันและวิสัยทัศน์ร่วมกันในการพัฒนาการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

5. การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย จากการสัมภาษณ์พบว่า การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่ายเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เครือข่ายมีความเข้มแข็ง โดยสมาชิกเครือข่ายควรมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของการดำเนินงาน เช่น การวางแผน การดำเนินกิจกรรม และการประเมินผล ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านให้ความเห็นว่า การทำงานเครือข่ายต้องเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม ไม่ใช่เป็นหน้าที่ของสถานศึกษาเพียงฝ่ายเดียว

6. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ผู้ทรงคุณวุฒิให้ความเห็นว่า การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างสมาชิกเครือข่ายจะช่วยให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมทางการศึกษา โดยเฉพาะการแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ ผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ท่าน กล่าวพ้องกันว่า เครือข่ายที่ดีต้องมีการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้และประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง

7. การประเมินผลและการปรับปรุงงาน ผู้ทรงคุณวุฒิทุกคนเห็นว่าการประเมินผลเป็นขั้นตอนสำคัญที่ช่วยให้ทราบถึงผลลัพธ์ของการดำเนินงานเครือข่าย รวมทั้งสามารถนำผลการประเมินไปปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานในอนาคตได้ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านมีความเห็นพ้องกันว่า เครือข่ายที่มีประสิทธิภาพต้องมีการติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน

จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน พบว่า องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 7 องค์ประกอบ มีความเหมาะสม ครอบคลุม และสอดคล้องกับบริบทของการจัดการอาชีวศึกษาในปัจจุบัน โดยผู้ทรงคุณวุฒิทุกคนเห็นพ้องว่าองค์ประกอบดังกล่าวสามารถนำไปใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 การประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งได้ประเมินความเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ดังแสดงในตาราง 7

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 7 ผลการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

องค์ประกอบ	ความเหมาะสม		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย	4.75	0.27	มากที่สุด
2. การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ	4.85	0.14	มากที่สุด
3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย	4.80	0.27	มากที่สุด
4. การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน	4.85	0.25	มากที่สุด
5. การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	4.85	0.25	มากที่สุด
6. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้	4.80	0.27	มากที่สุด
7. การประเมินผลและการปรับปรุงงาน	4.90	0.22	มากที่สุด
รวม	**4.83**	**0.24**	**มากที่สุด**

จากตาราง 17 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีความเหมาะสมในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$= 4.83, S.D.= 0.24) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย คือ การประเมินผลและการปรับปรุงงาน ($\bar{X}$= 4.90, S.D.= 0.22) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ ($\bar{X}$= 4.85, S.D.=0.14) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน ($\bar{X}$= 4.85, S.D.= 0.25) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย ($\bar{X}$= 4.85, S.D.= 0.25) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย ($\bar{X}$= 4.80, S.D.= 0.27) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ($\bar{X}$= 4.80, S.D.= 0.27) และการประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย ($\bar{X}$= 4.75, S.D.= 0.27) ตามลำดับ

ผลการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยการประเมินรายข้อในแต่ละองค์ประกอบ ดังแสดงในตาราง 8

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 8 ผลการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยการประเมินรายข้อในแต่ละองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ความเหมาะสม		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย	4.78	0.27	มากที่สุด
1.1. เครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ	4.40	0.55	มาก
1.2 สมาชิกเครือข่ายมีการสื่อสารและสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ	5.00	0.00	มากที่สุด
1.3 มีกลไกการประสานงานที่ช่วยสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเครือข่าย	4.60	0.55	มากที่สุด
1.4 มีการกำหนดบทบาทและผู้รับผิดชอบในการประสานงานที่ชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
2. การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ	4.85	0.14	มากที่สุด
2.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์ และศักยภาพของเครือข่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ไว้สอดคล้องกับบริบท	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 แผนยุทธศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง	4.40	0.55	มาก
2.4 แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	5.00	0.00	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 8 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ความเหมาะสม		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย	4.80	0.27	มากที่สุด
3.1 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่าย	4.60	0.55	มากที่สุด
3.2 สมาชิกเครือข่ายตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันที่จะได้รับจากความร่วมมือ	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3 ผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานของเครือข่าย	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4 สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อความร่วมมือ	5.00	0.00	มากที่สุด
4. การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน	4.85	0.25	มากที่สุด
4.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของสมาชิกทุกฝ่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3 วิสัยทัศน์ร่วมสามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้จริง	4.80	0.45	มากที่สุด
4.2 สมาชิกเครือข่ายมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วมกัน	4.60	0.55	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 8 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ความเหมาะสม		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
5. การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	4.85	0.25	มากที่สุด
5.1 สมาชิกเครือข่ายเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เครือข่ายจัดขึ้นอย่างกระตือรือร้น	4.60	0.55	มากที่สุด
5.2 สมาชิกเครือข่ายมีโอกาสในการเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจในเรื่องสำคัญ	5.00	0.00	มากที่สุด
5.3 สมาชิกเครือข่ายให้การสนับสนุนทรัพยากรและความรู้เพื่อการดำเนินงานของเครือข่าย	4.80	0.45	มากที่สุด
5.4 สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
6. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้	4.80	0.27	มากที่สุด
6.1 เครือข่ายมีช่องทางหรือเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างสมาชิก	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2 สมาชิกเครือข่ายมีความเต็มใจในการแบ่งปันข้อมูลและแนวปฏิบัติที่ดีต่อกัน	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 สมาชิกเครือข่ายนำความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 เครือข่ายมีระบบการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ที่สมาชิกเข้าถึงได้ง่าย	4.60	0.55	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 8 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ความเหมาะสม		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
7. การประเมินผลและการปรับปรุงงาน	4.90	0.22	มากที่สุด
7.1 เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นระบบ	5.00	0.00	มากที่สุด
7.2 การประเมินผลมีการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จที่สอดคล้องกับเป้าหมายของเครือข่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
7.3 มีการนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง	4.80	0.45	มากที่สุด
7.4 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางปรับปรุง	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	**4.83**	**0.24**	**มากที่สุด**

จากตาราง 8 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของความองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยภาพรวมมากที่สุด ($\bar{X}$= 4.83, S.D. 0.24) การประเมินรายองค์ประกอบ ดังนี้ 1) องค์ประกอบการประเมินผลและการปรับปรุงงาน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$= 4.90, S.D. 0.22) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นในข้อเครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ อยู่ในระดับมาก 2) องค์ประกอบการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมืออยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$= 4.85, S.D. 0.14) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นในข้อแผนยุทธศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง อยู่ในระดับมาก 3) องค์ประกอบการตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$= 4.80, S.D. 0.27) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ 4) องค์ประกอบการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$= 4.85, S.D. 0.25) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ 5) องค์ประกอบการมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$= 4.85, S.D. 0.25) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ 6) องค์ประกอบการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$= 4.80, S.D. 0.27) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ และ 7) องค์ประกอบการประเมินผลและการปรับปรุงงาน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$= 4.90, S.D. 0.22) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ

ระยะที่ 2 ผลการพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.1 ผลการวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของการพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จากผลการวิเคราะห์ด้วยกระบวนการ SOAR Analysis รายละเอียดดังตาราง 9–12

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์จุดแข็งของกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

แหล่งข้อมูล / **องค์ประกอบ**	**ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน**
1. การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย	
1.1 เครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้เป็นจุดแข็งที่สำคัญของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากช่วยให้การติดต่อสื่อสารระหว่างหน่วยงานเครือข่ายเป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยลดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน และทำให้การประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานสามารถดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง
1.2 สมาชิกเครือข่ายมีการสื่อสารและสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้เป็นจุดแข็งสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับเป้าหมาย แนวทาง และกิจกรรมของเครือข่าย ซึ่งส่งผลให้การดำเนินงานร่วมกันเป็นไปอย่างราบรื่น และช่วยลดความคลาดเคลื่อนในการปฏิบัติงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
1.3 มีกลไกการประสานงานที่ช่วยสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า คณะทำงานเครือข่ายหรือหน่วยงานกลางในการประสานงาน ถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยสนับสนุนให้การดำเนินงานของเครือข่ายสามารถบรรลุเป้าหมายร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากกลไกดังกล่าวจะช่วยกำกับ ติดตาม และสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 9 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
1.4 มีการกำหนดบทบาทและผู้รับผิดชอบในการประสานงานที่ชัดเจน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การกำหนดบทบาทหน้าที่และผู้รับผิดชอบในการประสานงานอย่างชัดเจนเป็นจุดแข็งที่สำคัญของการบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากช่วยให้สมาชิกเครือข่ายเข้าใจหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเอง ส่งผลให้การดำเนินงานมีความเป็นระบบ และสามารถประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ	
2.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์ ปัญหา และศักยภาพของเครือข่าย ถือเป็นจุดแข็งที่สำคัญของการกำหนดแผนยุทธศาสตร์ เนื่องจากการมีส่วนร่วมของสมาชิกจะช่วยให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์มีความรอบด้าน สะท้อนสภาพจริงของบริบทเครือข่าย และนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสม
2.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ไว้สอดคล้องกับบริบท	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ที่มีเป้าหมายและกลยุทธ์ที่ชัดเจน สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษาและเครือข่าย ถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีทิศทางที่ชัดเจน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 9 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
	สามารถกำหนดแนวทางการดำเนินงานร่วมกันได้อย่างเป็นระบบ และช่วยให้สมาชิกเครือข่ายสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้
2.3 แผนยุทธศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดสรรทรัพยากรทั้งด้านงบประมาณ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยีอย่างเหมาะสมภายใต้แผนยุทธศาสตร์ เป็นจุดแข็งที่สำคัญที่ทำให้แผนยุทธศาสตร์สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง ส่งผลให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีประสิทธิภาพและสามารถสร้างผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม
2.4 แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ที่คำนึงถึงความต้องการของสมาชิกเครือข่ายและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายได้รับการยอมรับและการสนับสนุนจากทุกภาคส่วน อีกทั้งยังช่วยให้กิจกรรมหรือโครงการที่ดำเนินการมีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและภาคการผลิต ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการอาชีวศึกษาให้มีคุณภาพและตอบสนองต่อความต้องการของประเทศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 9 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย	
3.1 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ซึ่งถือเป็นจุดแข็งสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้การดำเนินงานของเครือข่ายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการรับรู้ถึงความสำคัญของเครือข่ายจะช่วยกระตุ้นให้สมาชิกมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมและสนับสนุนกิจกรรมของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง
3.2 สมาชิกเครือข่ายตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันที่จะได้รับจากความร่วมมือ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายส่วนใหญ่ตระหนักถึงประโยชน์ที่เกิดจากการร่วมมือกัน ไม่ว่าจะเป็นการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ การใช้ทรัพยากรร่วมกัน หรือการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรและผู้เรียน ซึ่งความตระหนักในผลประโยชน์ร่วมกันดังกล่าวถือเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ช่วยให้สมาชิกเครือข่ายมีความพร้อมในการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 9 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
3.3 ผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่ผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนทั้งด้านนโยบาย ทรัพยากร และการส่งเสริมกิจกรรมของเครือข่าย ถือเป็นจุดแข็งที่สำคัญของการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากการสนับสนุนจากผู้บริหารจะช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับเครือข่าย และทำให้การดำเนินงานสามารถขับเคลื่อนไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3.4 สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อความร่วมมือ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อการดำเนินงานร่วมกันในเครือข่าย ซึ่งถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้การทำงานร่วมกันมีความชัดเจนและลดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน ส่งผลให้กิจกรรมหรือโครงการที่ดำเนินการภายใต้เครือข่ายสามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 9 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
4. การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน	
4.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกันถือเป็นจุดแข็งสำคัญของการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากการมีส่วนร่วมดังกล่าวช่วยให้สมาชิกเครือข่ายเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน (sense of ownership) และมีความมุ่งมั่นที่จะขับเคลื่อนการดำเนินงานของเครือข่ายให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้
4.2 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของสมาชิกทุกฝ่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า เครือข่ายมีการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมที่มีความชัดเจนและได้รับการยอมรับจากสมาชิกทุกฝ่าย ซึ่งถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีทิศทางเดียวกัน สมาชิกเครือข่ายสามารถเข้าใจเป้าหมายร่วมกัน และสามารถประสานความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4.3 วิสัยทัศน์ร่วมสามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้จริง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า วิสัยทัศน์ร่วมของเครือข่ายไม่ได้เป็นเพียงแนวคิดเชิงนโยบายเท่านั้น แต่สามารถนำมาใช้เป็นกรอบแนวทางในการวางแผนและดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้จริง ส่งผลให้กิจกรรมต่าง ๆ ของเครือข่ายมีความสอดคล้องกับเป้าหมายและทิศทางที่กำหนดไว้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 9 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
4.4 สมาชิกเครือข่ายมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วมกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ ถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย เนื่องจากความเชื่อมั่นในวิสัยทัศน์ร่วมจะช่วยกระตุ้นให้สมาชิกเครือข่ายมีความร่วมมือในการดำเนินงานและสนับสนุนกิจกรรมของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง
5.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	
5.1 สมาชิกเครือข่ายเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เครือข่ายจัดขึ้นอย่างกระตือรือร้น	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ ถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีความต่อเนื่องและมีพลังในการขับเคลื่อนกิจกรรมต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้
5.2 สมาชิกเครือข่ายมีโอกาสในการเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจในเรื่องสำคัญ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ ถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้การดำเนินงานมีความโปร่งใสและสะท้อนความคิดเห็นของสมาชิกทุกฝ่าย ส่งผลให้การดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้รับการยอมรับและการสนับสนุนจากสมาชิก
5.3 สมาชิกเครือข่ายให้การสนับสนุนทรัพยากรและความรู้เพื่อการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายมีการสนับสนุนทั้งทรัพยากรและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของเครือข่าย ซึ่งถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยเพิ่มศักยภาพในการดำเนินงานของเครือข่ายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 9 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
5.4 สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นว่า สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้กิจกรรมและโครงการต่าง ๆ มีความสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกเครือข่าย และสามารถนำไปสู่การดำเนินงานที่เกิดผลลัพธ์อย่างเป็นรูปธรรม
6.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	
6.1 เครือข่ายมีช่องทางหรือเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างสมาชิก	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า เครือข่ายมีการจัดเวทีหรือช่องทางในการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างสมาชิก เช่น การประชุม การสัมมนา หรือกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ซึ่งถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้สมาชิกเครือข่ายสามารถถ่ายทอดประสบการณ์และแนวปฏิบัติที่ดีให้แก่กัน ส่งผลให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรและหน่วยงานในเครือข่าย
6.2 สมาชิกเครือข่ายมีความเต็มใจในการแบ่งปันข้อมูลและแนวปฏิบัติที่ดีต่อกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายมีทัศนคติที่ดีต่อการแบ่งปันข้อมูล ความรู้ และแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) ซึ่งเป็นจุดแข็งที่ช่วยสร้างบรรยากาศของความร่วมมือและความไว้วางใจระหว่างสมาชิกเครือข่าย ทำให้การดำเนินงานร่วมกันเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 9 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
6.3 สมาชิกเครือข่ายนำความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายสามารถนำองค์ความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานของตนเองและหน่วยงานได้อย่างเหมาะสม ซึ่งถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายเกิดประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรม
6.4 เครือข่ายมีระบบการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ที่สมาชิกเข้าถึงได้ง่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า เครือข่ายมีระบบหรือช่องทางในการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ที่สมาชิกสามารถเข้าถึงได้สะดวก เช่น ฐานข้อมูลออนไลน์หรือสื่อดิจิทัล ซึ่งถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย และทำให้การจัดการความรู้เกิดความต่อเนื่องและยั่งยืน
7.การประเมินผลและการปรับปรุงงาน	
7.1 เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นระบบ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า เครือข่ายมีการกำหนดกระบวนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นระบบ ซึ่งถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้สามารถตรวจสอบความก้าวหน้าและผลลัพธ์ของการดำเนินงานได้อย่างเป็นรูปธรรม อีกทั้งยังช่วยให้ผู้บริหารและสมาชิกเครือข่ายสามารถรับรู้ถึงสถานการณ์และความสำเร็จของกิจกรรมต่าง ๆ ที่ดำเนินการร่วมกัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 9 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
7.2 การประเมินผลมีการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จที่สอดคล้องกับเป้าหมายของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การประเมินผลการดำเนินงานของเครือข่ายมีการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จที่สอดคล้องกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของเครือข่าย ซึ่งช่วยให้สามารถวัดผลการดำเนินงานได้อย่างชัดเจน และทำให้การประเมินผลสะท้อนถึงประสิทธิภาพของการดำเนินงานเครือข่ายได้อย่างแท้จริง
7.3 มีการนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า เครือข่ายมีการนำผลการประเมินมาใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือเป็นจุดแข็งที่สำคัญ เนื่องจากช่วยให้เครือข่ายสามารถแก้ไขปัญหา อุปสรรค และพัฒนาการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
7.4 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางปรับปรุง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลการดำเนินงานและเสนอแนวทางในการปรับปรุงพัฒนา ซึ่งถือเป็นจุดแข็งที่ช่วยให้การประเมินผลมีความรอบด้าน และสะท้อนความคิดเห็นจากสมาชิกเครือข่ายอย่างแท้จริง ส่งผลให้แนวทางการพัฒนาที่ได้มีความเหมาะสมกับบริบทของเครือข่าย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์โอกาสของกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

แหล่งข้อมูล / **องค์ประกอบ**	**ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน**
1.การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย	
1.1 เครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ ถือเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากโครงสร้างการสื่อสารที่ชัดเจนสามารถรองรับการขยายความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการดำเนินกิจกรรมร่วมกันเป็นไปอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง
1.2 สมาชิกเครือข่ายมีการสื่อสารและสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ ถือว่าเป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกเครือข่าย และเอื้อต่อการพัฒนากิจกรรมความร่วมมือในรูปแบบใหม่ ๆ โดยเฉพาะการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ เทคโนโลยี และประสบการณ์ในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา
	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การมีกลไกการประสานงานที่ชัดเจน ถือเป็นโอกาสที่สำคัญในการพัฒนาเครือข่ายให้มีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น เนื่องจากกลไกดังกล่าวสามารถทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการเชื่อมโยงความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ และสามารถขยาย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 10 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
	ขอบเขตของกิจกรรมความร่วมมือให้ครอบคลุมการพัฒนาหลักสูตร การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และการพัฒนาบุคลากร
1.4 มีการกำหนดบทบาทและผู้รับผิดชอบในการประสานงานที่ชัดเจน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การกำหนดบทบาทหน้าที่และผู้รับผิดชอบในการประสานงานอย่างชัดเจน เป็นโอกาสที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถพัฒนาการบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถขยายความร่วมมือไปสู่หน่วยงานหรือองค์กรใหม่ ๆ ได้ง่ายขึ้น เนื่องจากมีโครงสร้างการดำเนินงานที่ชัดเจนและสามารถมอบหมายภารกิจให้ผู้รับผิดชอบดำเนินการได้อย่างเหมาะสม
2.การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ	
2.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพของเครือข่าย เป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถพัฒนาการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ได้อย่างรอบด้าน เนื่องจากข้อมูลที่ได้จากสมาชิกเครือข่ายซึ่งมีประสบการณ์และบทบาทที่แตกต่างกัน จะช่วยสะท้อนสภาพปัญหา ศักยภาพ และแนวโน้มการพัฒนาของเครือข่ายได้อย่างชัดเจน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 10 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
2.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ไว้สอดคล้องกับบริบท	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ไว้อย่างชัดเจนและสอดคล้องกับบริบทของอาชีวศึกษา ถือเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายให้มีทิศทางการดำเนินงานที่ชัดเจน และสามารถขยายความร่วมมือไปสู่หน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม
2.3 แผนยุทธศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมภายใต้แผนยุทธศาสตร์ เป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถพัฒนาโครงการหรือกิจกรรมความร่วมมือในรูปแบบใหม่ ๆ ได้ ซึ่งจะช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิต
2.4 แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ ถือว่าเป็นโอกาสสำคัญในการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา สถานประกอบการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากการดำเนินงานที่ตอบสนองต่อความต้องการของภาคส่วนต่าง ๆ จะช่วยให้เครือข่ายได้รับการสนับสนุนและสามารถขยายขอบเขตความร่วมมือได้มากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ตาราง 10 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย	
3.1 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญของการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ถือเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาและขยายความร่วมมือในอนาคต เอื้อต่อการส่งเสริมกิจกรรมความร่วมมือในรูปแบบใหม่ ๆ และสามารถขับเคลื่อนการดำเนินงานของเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3.2 สมาชิกเครือข่ายตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันที่จะได้รับจากความร่วมมือ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายมีความตระหนักถึงประโยชน์ร่วมกันที่เกิดจากการดำเนินงานเครือข่าย เช่น การแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ การใช้ทรัพยากรร่วมกัน และการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรและผู้เรียน ซึ่งเป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยกระตุ้นให้สมาชิกเครือข่ายมีแรงจูงใจในการพัฒนาความร่วมมือให้มีความเข้มแข็งและต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น
3.3 ผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่ผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานของเครือข่าย ถือเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายให้มีความเข้มแข็ง เนื่องจากการสนับสนุนจากผู้บริหารจะช่วยส่งเสริมทั้งด้านนโยบาย ทรัพยากร และการขับเคลื่อนกิจกรรมของเครือข่ายให้สามารถดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 10 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
3.4 สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อความร่วมมือ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อความร่วมมือ เป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถพัฒนาการดำเนินงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากสมาชิกแต่ละหน่วยงานสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้อย่างชัดเจน และสามารถสนับสนุนการดำเนินงานของเครือข่ายให้บรรลุเป้าหมายร่วมกันได้
4.การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน	
4.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน ถือเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากการมีส่วนร่วมดังกล่าวช่วยสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย และช่วยเสริมสร้างความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของเครือข่ายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
4.2 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของสมาชิกทุกฝ่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับจากสมาชิกทุกฝ่าย เป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายให้สามารถกำหนดทิศทางการดำเนินงานร่วมกันได้อย่างมีเอกภาพ และสามารถขยายความร่วมมือไปสู่หน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 10 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
4.3 วิสัยทัศน์ร่วมสามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้จริง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่วิสัยทัศน์ร่วมสามารถนำมาใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้จริง ถือเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนากิจกรรมหรือโครงการความร่วมมือที่สอดคล้องกับเป้าหมายและทิศทางของเครือข่าย ซึ่งจะช่วยให้การดำเนินงานมีความต่อเนื่องและสามารถสร้างผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม
4.4 สมาชิกเครือข่ายมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วมกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วมกัน เป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย เนื่องจากความเชื่อมั่นในเป้าหมายร่วมจะช่วยกระตุ้นให้สมาชิกเครือข่ายร่วมมือกันพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง และสามารถขยายกิจกรรมความร่วมมือให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการอาชีวศึกษาในระยะยาว
5.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	
5.1 สมาชิกเครือข่ายเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เครือข่ายจัดขึ้นอย่างกระตือรือร้น	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายเข้าร่วมกิจกรรมของเครือข่ายด้วยความกระตือรือร้น ถือเป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย เนื่องจากการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องของสมาชิกช่วยให้กิจกรรมความร่วมมือสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างหน่วยงานสมาชิกอย่างกว้างขวาง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 10 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
5.2 สมาชิกเครือข่ายมีโอกาสในการเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจในเรื่องสำคัญ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายสามารถเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจในประเด็นสำคัญของเครือข่าย เป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการบริหารจัดการเครือข่ายแบบมีส่วนร่วม ซึ่งช่วยให้สมาชิกเครือข่ายเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน และมีความพร้อมที่จะสนับสนุนการดำเนินงานของเครือข่ายให้บรรลุเป้าหมาย
5.3 สมาชิกเครือข่ายให้การสนับสนุนทรัพยากรและความรู้เพื่อการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายให้การสนับสนุนทั้งทรัพยากร ความรู้ และประสบการณ์ในการดำเนินงานของเครือข่าย ถือเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายให้สามารถดำเนินกิจกรรมได้อย่างหลากหลายและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการแบ่งปันทรัพยากรและองค์ความรู้ช่วยลดข้อจำกัดของแต่ละหน่วยงาน และส่งเสริมการพัฒนาร่วมกัน
5.4 สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่าย เป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยให้กิจกรรมของเครือข่ายมีความสอดคล้องกับความต้องการและบริบทของสมาชิกแต่ละหน่วยงาน ส่งผลให้การดำเนินงานของเครือข่ายสามารถตอบสนองต่อเป้าหมายร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 10 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
6.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	
6.1 เครือข่ายมีช่องทางหรือเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างสมาชิก	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้เป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากเวทีดังกล่าวช่วยเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายได้แลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสบการณ์ และแนวปฏิบัติที่ดี ซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและการบริหารจัดการของสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6.2 สมาชิกเครือข่ายมีความเต็มใจในการแบ่งปันข้อมูลและแนวปฏิบัติที่ดีต่อกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายมีความเต็มใจในการแบ่งปันข้อมูล ความรู้ และแนวปฏิบัติที่ดีระหว่างกัน ซึ่งถือเป็นโอกาสสำคัญในการเสริมสร้างบรรยากาศของความร่วมมือและความไว้วางใจภายในเครือข่าย อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรและองค์กรสมาชิกอย่างต่อเนื่อง
6.3 สมาชิกเครือข่ายนำความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานของตนเอง ถือเป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายเกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์ เนื่องจากการนำองค์ความรู้ไปใช้จริงจะช่วยยกระดับคุณภาพการปฏิบัติงานและการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 10 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
6.4 เครือข่ายมีระบบการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ที่สมาชิกเข้าถึงได้ง่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การมีระบบการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ที่สมาชิกเครือข่ายสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก เป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายให้เป็นแหล่งเรียนรู้ร่วมกันของสมาชิก เนื่องจากระบบดังกล่าวช่วยให้สมาชิกสามารถค้นหาและนำองค์ความรู้ไปใช้ในการพัฒนาการดำเนินงานของหน่วยงานได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
7.การประเมินผลและการปรับปรุงงาน	
7.1 เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นระบบ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นระบบ ถือเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากกระบวนการดังกล่าวช่วยให้เครือข่ายสามารถตรวจสอบความก้าวหน้าของการดำเนินงาน และสามารถประเมินผลสัมฤทธิ์ของกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ได้อย่างเป็นรูปธรรม
7.2 การประเมินผลมีการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จที่สอดคล้องกับเป้าหมายของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จที่สอดคล้องกับเป้าหมายของเครือข่าย ถือเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการเครือข่าย เนื่องจากตัวชี้วัดที่ชัดเจนช่วยให้สมาชิกเครือข่ายสามารถเข้าใจเป้าหมายร่วมกัน และสามารถประเมินผลการดำเนินงานได้อย่างมีมาตรฐานเดียวกัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 10 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
7.3 มีการนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง ถือเป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถพัฒนาการดำเนินงานได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ เนื่องจากผลการประเมินสามารถใช้เป็นข้อมูลสำคัญในการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุง และแนวทางการพัฒนาเครือข่ายในอนาคต
7.4 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางปรับปรุง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางปรับปรุงการดำเนินงานของเครือข่าย เป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการบริหารจัดการเครือข่ายแบบมีส่วนร่วม เนื่องจากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากสมาชิกเครือข่ายจะช่วยให้การพัฒนาเครือข่ายมีความสอดคล้องกับบริบทและความต้องการของสมาชิกมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์แรงบันดาลใจของกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

แหล่งข้อมูล / **องค์ประกอบ**	**ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน**
1.การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย	
1.1 เครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นว่าองค์ประกอบนี้ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากระบบการประสานงานที่มีความชัดเจนช่วยให้การดำเนินงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานสมาชิกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ลดความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงาน และช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายสามารถขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน
1.2 สมาชิกเครือข่ายมีการสื่อสารและสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าองค์ประกอบนี้ช่วยสร้างความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับเป้าหมาย แนวทางการดำเนินงาน และบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน ซึ่งถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสมาชิกเครือข่าย และช่วยให้การดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ
1.3 มีกลไกการประสานงานที่ช่วยสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าองค์ประกอบนี้ ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถขับเคลื่อนการดำเนินงานได้อย่างเป็นระบบ และสามารถสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การจัดตั้งคณะทำงานหรือหน่วยงานรับผิดชอบเฉพาะด้าน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
1.4 มีการกำหนดบทบาทและผู้รับผิดชอบในการประสานงานที่ชัดเจน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้เป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีความเป็นระบบ ลดความสับสนในการปฏิบัติงาน และช่วยให้สมาชิกเครือข่ายสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้การดำเนินงานของเครือข่ายสามารถบรรลุเป้าหมายร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิผล
2.การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ	
2.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากการมีส่วนร่วมดังกล่าวช่วยให้เครือข่ายสามารถวิเคราะห์บริบท จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัดของการดำเนินงานได้อย่างรอบด้าน ส่งผลให้การกำหนดแนวทางการพัฒนามีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของเครือข่าย
2.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ไว้สอดคล้องกับบริบท	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ที่สอดคล้องกับบริบทของเครือข่าย ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีทิศทางที่ชัดเจน สามารถกำหนดแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ และสามารถขับเคลื่อนการดำเนินงานของเครือข่ายให้บรรลุเป้าหมายร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
2.3 แผนยุทธศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมภายใต้แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่าย เป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง เนื่องจากการจัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสมทั้งด้านบุคลากร งบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ จะช่วยสนับสนุนให้กิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ของเครือข่ายสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2.4 แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายมีความสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการพัฒนากลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากการตอบสนองต่อความต้องการของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจะช่วยให้เครือข่ายได้รับการสนับสนุนและความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ส่งผลให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีความเข้มแข็ง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย	
3.1 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญของการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการพัฒนากลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากความเข้าใจดังกล่าวช่วยให้สมาชิกตระหนักถึงบทบาทของการทำงานร่วมกัน และสามารถร่วมกันพัฒนาแนวทางการดำเนินงานของเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3.2 สมาชิกเครือข่ายตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันที่จะได้รับจากความร่วมมือ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันจากการดำเนินงานเครือข่าย เช่น การแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ การใช้ทรัพยากรร่วมกัน และการพัฒนาศักยภาพของบุคลากร ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้สมาชิกเครือข่ายเกิดความมุ่งมั่นในการพัฒนาความร่วมมือ และมีความพร้อมที่จะสนับสนุนกิจกรรมของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง
3.3 ผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การสนับสนุนจากผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกทั้งด้านนโยบาย ทรัพยากร และการส่งเสริมกิจกรรมความร่วมมือ ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถดำเนินงานได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
	อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมต่าง ๆ ของเครือข่ายให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้
3.4 สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อความร่วมมือ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อการดำเนินงานของเครือข่ายเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานร่วมกันเป็นไปอย่างมีระบบ เนื่องจากการกำหนดบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนจะช่วยลดความสับสนในการปฏิบัติงาน และส่งเสริมให้สมาชิกสามารถทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายของเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4.การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน	
4.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากการมีส่วนร่วมดังกล่าวช่วยสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย และช่วยส่งเสริมให้สมาชิกมีความมุ่งมั่นในการขับเคลื่อนการดำเนินงานของเครือข่ายให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ร่วมกัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
4.2 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของสมาชิกทุกฝ่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับจากสมาชิกทุกฝ่าย ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีทิศทางที่ชัดเจน และช่วยให้สมาชิกเครือข่ายสามารถดำเนินกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ไปในทิศทางเดียวกัน
4.3 วิสัยทัศน์ร่วมสามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้จริง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่วิสัยทัศน์ร่วมสามารถนำมาใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้จริง ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีความเป็นระบบ และสามารถพัฒนากิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับเป้าหมายและทิศทางของเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4.4 สมาชิกเครือข่ายมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วมกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วมกัน เป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย เนื่องจากความเชื่อมั่นในเป้าหมายร่วมจะช่วยกระตุ้นให้สมาชิกเครือข่ายร่วมมือกันพัฒนาและขับเคลื่อนกิจกรรมของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
5.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	
5.1 สมาชิกเครือข่ายเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เครือข่ายจัดขึ้นอย่างกระตือรือร้น	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายเข้าร่วมกิจกรรมของเครือข่ายด้วยความกระตือรือร้น ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยส่งเสริมความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องของสมาชิกช่วยให้กิจกรรมของเครือข่ายสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างหน่วยงานสมาชิกอย่างกว้างขวาง
5.2 สมาชิกเครือข่ายมีโอกาสในการเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจในเรื่องสำคัญ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายสามารถเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจในประเด็นสำคัญของเครือข่าย เป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการบริหารจัดการเครือข่ายแบบมีส่วนร่วม ซึ่งช่วยให้สมาชิกเครือข่ายเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน และมีความพร้อมที่จะสนับสนุนการดำเนินงานของเครือข่ายให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน
5.3 สมาชิกเครือข่ายให้การสนับสนุนทรัพยากรและความรู้เพื่อการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายให้การสนับสนุนทั้งทรัพยากร ความรู้ และประสบการณ์ในการดำเนินงานของเครือข่าย ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถดำเนินกิจกรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
	หรือโครงการต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลายและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการแบ่งปันทรัพยากรและองค์ความรู้ช่วยลดข้อจำกัดของแต่ละหน่วยงาน และส่งเสริมการพัฒนาร่วมกันของเครือข่าย
5.4 สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าองค์ประกอบนี้เป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีความสอดคล้องกับความต้องการและบริบทของสมาชิกแต่ละหน่วยงาน ส่งผลให้กิจกรรมหรือโครงการของเครือข่ายสามารถตอบสนองต่อเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	
6.1 เครือข่ายมีช่องทางหรือเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างสมาชิก	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นว่าองค์ประกอบนี้ ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากเวทีดังกล่าวช่วยเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายได้แลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสบการณ์ และแนวปฏิบัติที่ดี ซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาการจัดการเรียนการสอน การบริหารจัดการ และการดำเนินงานของสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
6.2 สมาชิกเครือข่ายมีความเต็มใจในการแบ่งปันข้อมูลและแนวปฏิบัติที่ดีต่อกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ความเต็มใจของสมาชิกเครือข่ายในการแบ่งปันข้อมูล ความรู้ และแนวปฏิบัติที่ดีต่อกัน ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยสร้างบรรยากาศของความร่วมมือและความไว้วางใจระหว่างหน่วยงานสมาชิก ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันและการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง
6.3 สมาชิกเครือข่ายนำความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานของตนเอง ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายเกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์ เนื่องจากการนำองค์ความรู้ไปใช้จริงจะช่วยยกระดับคุณภาพการปฏิบัติงานและการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
6.4 เครือข่ายมีระบบการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ที่สมาชิกเข้าถึงได้ง่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การมีระบบการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ที่สมาชิกเครือข่ายสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก เป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายให้เป็นแหล่งเรียนรู้ร่วมกันของสมาชิก เนื่องจากระบบดังกล่าวช่วยให้สมาชิกสามารถค้นหาองค์ความรู้ แนวปฏิบัติที่ดี และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของเครือข่ายได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
7.การประเมินผลและการปรับปรุงงาน	
7.1 เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นระบบ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากกระบวนการดังกล่าวช่วยให้เครือข่ายสามารถตรวจสอบความก้าวหน้า ปัญหา และอุปสรรคในการดำเนินงานได้อย่างเป็นรูปธรรม ส่งผลให้การบริหารจัดการเครือข่ายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
7.2 การประเมินผลมีการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จที่สอดคล้องกับเป้าหมายของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้เป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้การติดตามและประเมินผลมีทิศทางที่ชัดเจน และสามารถสะท้อนผลลัพธ์ของการดำเนินงานได้อย่างเป็นระบบ ซึ่งช่วยให้ผู้บริหารและสมาชิกเครือข่ายสามารถประเมินความสำเร็จของกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 11 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
7.3 มีการนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถพัฒนาการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากข้อมูลจากการประเมินสามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกิจกรรม โครงการ และกระบวนการดำเนินงานให้สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของสมาชิกเครือข่าย
7.4 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางปรับปรุง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานของเครือข่าย เป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ช่วยให้การประเมินผลมีความรอบด้านและสะท้อนความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างแท้จริง ส่งผลให้การพัฒนาเครือข่ายมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกในเครือข่าย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ผลลัพธ์ของกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

แหล่งข้อมูล / **องค์ประกอบ**	**ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน**
1.การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย	
1.1 เครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ คือ การที่เครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนและเป็นระบบ ซึ่งช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถลดความซ้ำซ้อนของการทำงาน และช่วยให้สมาชิกเครือข่ายสามารถติดต่อสื่อสารและประสานงานกันได้อย่างรวดเร็ว
1.2 สมาชิกเครือข่ายมีการสื่อสารและสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีการสื่อสารและสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างต่อเนื่อง ถือเป็นผลลัพธ์ที่สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพช่วยให้สมาชิกเครือข่ายเข้าใจบทบาท เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินงานของเครือข่ายร่วมกัน ส่งผลให้การดำเนินกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ สามารถดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 12 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
1.3 มีกลไกการประสานงานที่ช่วยสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การมีกลไกการประสานงานที่เหมาะสม เช่น คณะทำงานเครือข่ายความร่วมมือ หรือหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ประสานงาน ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถดำเนินงานได้อย่างเป็นระบบ และสามารถสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
1.4 มีการกำหนดบทบาทและผู้รับผิดชอบในการประสานงานที่ชัดเจน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การกำหนดบทบาทหน้าที่และผู้รับผิดชอบในการประสานงานของเครือข่ายอย่างชัดเจน เป็นผลลัพธ์ที่สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากช่วยให้สมาชิกเครือข่ายเข้าใจหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเอง ส่งผลให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีความคล่องตัว ลดความสับสนในการทำงาน และสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมของเครือข่ายให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2.การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ	
2.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ คือ การที่สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์ ศักยภาพ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัดของเครือข่าย ซึ่งช่วยให้การกำหนดแนวทางการพัฒนาเครือข่ายมีความสอดคล้องกับบริบทและความเป็นจริงของการดำเนินงาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 12 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
2.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ไว้สอดคล้องกับบริบท	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถกำหนดทิศทางการพัฒนาได้อย่างเป็นระบบ และสามารถขับเคลื่อนการดำเนินงานของเครือข่ายไปสู่เป้าหมายร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2.3 แผนยุทธศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายมีการกำหนดแนวทางการใช้ทรัพยากร เช่น งบประมาณ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยี อย่างเหมาะสม ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้แผนยุทธศาสตร์สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง และช่วยสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ของเครือข่ายให้ประสบความสำเร็จ
2.4 แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายสามารถตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกเครือข่าย รวมทั้งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง เช่น สถานประกอบการ ชุมชน และหน่วยงานภาครัฐ ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาโดยรวม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 12 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย	
3.1 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ คือ การที่สมาชิกเครือข่ายมีความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ ซึ่งช่วยส่งเสริมให้บุคลากรในเครือข่ายเห็นคุณค่าและความจำเป็นของการทำงานร่วมกันเพื่อพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษา
3.2 สมาชิกเครือข่ายตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันที่จะได้รับจากความร่วมมือ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมาชิกเครือข่ายตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันที่เกิดจากการดำเนินงานเครือข่าย เช่น การแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ การพัฒนาศักยภาพบุคลากร และการยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา ซึ่งถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยสร้างแรงจูงใจให้สมาชิกเครือข่ายมีความพร้อมในการร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง
3.3 ผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่ผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนทั้งด้านนโยบาย ทรัพยากร และการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของบุคลากรในองค์กร ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีความเข้มแข็ง และสามารถขับเคลื่อน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 12 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
	กิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3.4 สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อความร่วมมือ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อการดำเนินงานของเครือข่าย ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากช่วยให้การทำงานร่วมกันมีความชัดเจน ลดความซ้ำซ้อนของภารกิจ และส่งเสริมให้สมาชิกเครือข่ายสามารถปฏิบัติงานตามบทบาทของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4.การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน	
4.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ คือ การที่สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายของเครือข่าย ซึ่งช่วยให้สมาชิกทุกฝ่ายได้ร่วมกันกำหนดทิศทางการพัฒนาเครือข่ายอย่างมีส่วนร่วม และเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกันต่อเป้าหมายของเครือข่าย

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 12 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
4.2 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของสมาชิกทุกฝ่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับจากสมาชิกเครือข่ายทุกฝ่าย ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากวิสัยทัศน์ร่วมช่วยกำหนดทิศทางการพัฒนาและเป็นจุดมุ่งหมายร่วมที่สมาชิกทุกฝ่ายสามารถยึดถือในการดำเนินงาน
4.3 วิสัยทัศน์ร่วมสามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้จริง	ผู้ทรงคุณวุฒิให้ความเห็นว่า การที่วิสัยทัศน์ร่วมของเครือข่ายสามารถนำไปใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ได้อย่างเป็นรูปธรรม ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีทิศทางที่ชัดเจน และสามารถเชื่อมโยงกิจกรรมต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับเป้าหมายร่วมกันของเครือข่าย
4.4 สมาชิกเครือข่ายมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วมกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วม ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถดำเนินงานร่วมกันได้อย่างเข้มแข็ง เนื่องจากความเชื่อมั่นในเป้าหมายและทิศทางร่วมกันจะช่วยสร้างแรงจูงใจให้สมาชิกเครือข่ายมีความพร้อมในการสนับสนุนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 12 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
5.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	
5.1 สมาชิกเครือข่ายเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เครือข่ายจัดขึ้นอย่างกระตือรือร้น	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ คือ การที่สมาชิกเครือข่ายเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เครือข่ายจัดขึ้นอย่างกระตือรือร้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสนใจและความมุ่งมั่นของสมาชิกในการมีส่วนร่วมพัฒนาเครือข่าย และช่วยให้กิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ของเครือข่ายสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5.2 สมาชิกเครือข่ายมีโอกาสในการเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจในเรื่องสำคัญ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายสามารถเสนอความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในประเด็นสำคัญของเครือข่าย ถือเป็นผลลัพธ์ที่สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากช่วยส่งเสริมการบริหารจัดการเครือข่ายแบบมีส่วนร่วม และทำให้สมาชิกเครือข่ายเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกันต่อการดำเนินงานของเครือข่าย
5.3 สมาชิกเครือข่ายให้การสนับสนุนทรัพยากรและความรู้เพื่อการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบนี้ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถดำเนินกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลายและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการแบ่งปันทรัพยากรและองค์ความรู้ช่วยส่งเสริมความเข้มแข็งของเครือข่ายและเพิ่มศักยภาพในการดำเนินงานร่วมกัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 12 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
5.4 สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่าย ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากช่วยให้กิจกรรมของเครือข่ายสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิก และสามารถดำเนินงานได้อย่างเหมาะสมกับบริบทของแต่ละหน่วยงาน
6.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	
6.1 เครือข่ายมีช่องทางหรือเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างสมาชิก	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การที่เครือข่ายมีช่องทางหรือเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างสมาชิก ซึ่งช่วยเปิดโอกาสให้บุคลากรในเครือข่ายได้แลกเปลี่ยนแนวคิด ประสบการณ์ และแนวปฏิบัติที่ดี อันนำไปสู่การพัฒนาการดำเนินงานด้านวิชาการและการจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ
6.2 สมาชิกเครือข่ายมีความเต็มใจในการแบ่งปันข้อมูลและแนวปฏิบัติที่ดีต่อกัน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายมีความเต็มใจในการแบ่งปันข้อมูล ความรู้ และแนวปฏิบัติที่ดีต่อกัน ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยสร้างบรรยากาศของความร่วมมือและความไว้วางใจภายในเครือข่าย ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันและการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 12 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
6.3 สมาชิกเครือข่ายนำความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การที่สมาชิกเครือข่ายสามารถนำองค์ความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานของตนเอง ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่สะท้อนถึงประสิทธิภาพของเครือข่าย เนื่องจากการนำความรู้ไปใช้จริงช่วยยกระดับคุณภาพการดำเนินงานและการจัดการศึกษาของสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
6.4 เครือข่ายมีระบบการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ที่สมาชิกเข้าถึงได้ง่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การมีระบบการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ที่สมาชิกเครือข่ายสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากระบบดังกล่าวช่วยสนับสนุนการจัดการความรู้ของเครือข่าย ทำให้สมาชิกสามารถค้นหาและนำองค์ความรู้ไปใช้ในการพัฒนางานได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
7.การประเมินผลและการปรับปรุงงาน	
7.1 เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นระบบ	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ คือ การที่เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจน มีขั้นตอนที่เป็นระบบ และสามารถตรวจสอบความก้าวหน้าของการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งช่วยให้เครือข่ายสามารถบริหารจัดการและกำกับการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 12 (ต่อ)

แหล่งข้อมูล / องค์ประกอบ	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน
7.2 การประเมินผลมีการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จที่สอดคล้องกับเป้าหมายของเครือข่าย	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จที่สอดคล้องกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของเครือข่าย เป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้การติดตามและประเมินผลมีความชัดเจน สามารถวัดผลการดำเนินงานได้อย่างเป็นรูปธรรม และสะท้อนถึงระดับความสำเร็จของการดำเนินงานของเครือข่ายได้อย่างเหมาะสม
7.3 มีการนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถพัฒนากระบวนการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยข้อมูลจากการประเมินสามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกิจกรรม โครงการ และแนวทางการดำเนินงานให้เหมาะสมกับบริบทของเครือข่าย
7.4 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางปรับปรุง	ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานของเครือข่าย ถือเป็นผลลัพธ์สำคัญของการดำเนินกลยุทธ์เครือข่าย เนื่องจากช่วยให้การประเมินผลมีความรอบด้าน และสะท้อนความคิดเห็นจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างแท้จริง ส่งผลให้การพัฒนาเครือข่ายสามารถดำเนินไปได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาจับประเด็นรายคู่ที่ได้จากจุดแข็งและโอกาส (SO) และการสร้างแรงบันดาลใจและผลลัพธ์ (AR) เพื่อกำหนดและร่างกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา รายละเอียดดังตาราง 13–16

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ SOAR Analysis จับประเด็นรายคู่ที่ได้จากจุดแข็งและโอกาส (SO)

องค์ประกอบ	จุดแข็ง	โอกาส
1.การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย	S1.1 เครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ S1.2 สมาชิกเครือข่ายมีการสื่อสารและสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ S1.3 มีกลไกการประสานงานที่ช่วยสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเครือข่าย S1.4 มีการกำหนดบทบาทและผู้รับผิดชอบในการประสานงานที่ชัดเจน	O1.1 โครงสร้างการสื่อสารที่ชัดเจนเอื้อต่อการขยายความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก O1.2 การสื่อสารอย่างต่อเนื่องช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างสมาชิก O1.3 กลไกการประสานงานสามารถใช้พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือกับองค์กรภายนอก O1.4 การกำหนดบทบาทที่ชัดเจนช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินกิจกรรมเครือข่าย
2.การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ	S2.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพของเครือข่าย S2.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์สอดคล้องกับบริบท S2.3 แผนยุทธศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมและสามารถปฏิบัติได้จริง	O2.1 การมีส่วนร่วมช่วยให้การพัฒนาเครือข่ายสอดคล้องกับบริบทและความต้องการจริง O2.2 แผนยุทธศาสตร์ช่วยสนับสนุนการพัฒนาโครงการความร่วมมือทางวิชาการ O2.3 การจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมช่วยให้การดำเนินงานเครือข่ายมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 13 (ต่อ)

องค์ประกอบ	จุดแข็ง	โอกาส
	S2.4 แผนยุทธศาสตร์สอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	O2.4 การตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียช่วยขยายความร่วมมือ
3.การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย	S3.1 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่าย S3.2 สมาชิกตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันที่จะได้รับจากความร่วมมือ S3.3 ผู้บริหารหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนการดำเนินงานของเครือข่าย S3.4 สมาชิกเครือข่ายเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อความร่วมมือ	O3.1 ความรู้ความเข้าใจช่วยพัฒนาศักยภาพของเครือข่าย O3.2 การตระหนักถึงประโยชน์ร่วมช่วยเสริมแรงจูงใจในการทำงานร่วมกัน O3.3 การสนับสนุนจากผู้บริหารช่วยเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาเครือข่าย O3.4 ความชัดเจนในบทบาทช่วยให้การดำเนินงานเครือข่ายมีประสิทธิภาพ
4.การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน	S4.1 สมาชิกมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน S4.2 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับ S4.3 วิสัยทัศน์ร่วมสามารถใช้เป็นกรอบในการดำเนินกิจกรรมเครือข่าย S4.4 สมาชิกมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วม	O4.1 การมีส่วนร่วมช่วยสร้างทิศทางการพัฒนาเครือข่าย O4.2 วิสัยทัศน์ร่วมช่วยกำหนดทิศทางการดำเนินงานของเครือข่าย O4.3 วิสัยทัศน์ช่วยสนับสนุนการพัฒนาโครงการความร่วมมือ O4.4 ความเชื่อมั่นในวิสัยทัศน์ช่วยสร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 13 (ต่อ)

องค์ประกอบ	จุดแข็ง	โอกาส
5.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	S5.1 สมาชิกเข้าร่วมกิจกรรมเครือข่ายอย่างกระตือรือร้น S5.2 สมาชิกมีโอกาสเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจ S5.3 สมาชิกสนับสนุนทรัพยากรและความรู้ในการดำเนินงาน S5.4 สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมของเครือข่าย	O5.1 การมีส่วนร่วมช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย O5.2 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารเครือข่าย O5.3 การสนับสนุนทรัพยากรช่วยพัฒนาโครงการเครือข่าย O5.4 การวางแผนร่วมช่วยให้กิจกรรมเครือข่ายมีประสิทธิภาพ
6.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	S6.1 เครือข่ายมีเวทีแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ S6.2 สมาชิกเต็มใจแบ่งปันข้อมูลและแนวปฏิบัติที่ดี S6.3 สมาชิกนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน S6.4 เครือข่ายมีระบบคลังความรู้ที่สมาชิกเข้าถึงได้ง่าย	O6.1 เวทีแลกเปลี่ยนช่วยพัฒนาศักยภาพสมาชิกเครือข่าย O6.2 การแบ่งปันองค์ความรู้ช่วยยกระดับการทำงานเครือข่าย O6.3 การประยุกต์ใช้ความรู้ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงาน O6.4 ระบบคลังความรู้ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ร่วมกัน
7.การประเมินผลและการปรับปรุงงาน	S7.1 เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลที่ชัดเจน S7.2 การประเมินผลมีตัวชี้วัดความสำเร็จสอดคล้องกับเป้าหมายเครือข่าย S7.3 มีการนำผลประเมินไปใช้ปรับปรุงการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง S7.4 สมาชิกมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางปรับปรุง	O7.1 ระบบประเมินผลช่วยพัฒนาการดำเนินงานเครือข่าย O7.2 ตัวชี้วัดช่วยติดตามความก้าวหน้าของเครือข่าย O7.3 ผลการประเมินช่วยพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง O7.4 การมีส่วนร่วมในการประเมินช่วยเพิ่มประสิทธิภาพเครือข่าย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ SOAR Analysis จับประเด็นรายคู่ที่ได้จากแรงบันดาลใจและผลลัพธ์ (AR)

องค์ประกอบ	แรงบันดาลใจ	ผลลัพธ์
1.การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย	A1.1 ระบบการประสานงานที่ชัดเจนเป็นแรงผลักดันให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ A1.2 การสื่อสารอย่างสม่ำเสมอสร้างความเข้าใจร่วม A1.3 มีกลไกสนับสนุนการประสานงาน A1.4 บทบาทหน้าที่ชัดเจน	R1.1 เกิดระบบการติดต่อประสานงานที่ชัดเจน ลดความซ้ำซ้อน และเพิ่มความรวดเร็วในการทำงาน R1.2 สมาชิกมีความเข้าใจตรงกันและดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน R1.3 เกิดโครงสร้างการทำงานที่เป็นระบบและสนับสนุนเป้าหมายร่วม R1.4 การทำงานคล่องตัว ลดความสับสน และเพิ่มประสิทธิภาพ
2.การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ	A2.1 การมีส่วนร่วมวิเคราะห์สถานการณ์ A2.2 มีแผนยุทธศาสตร์ชัดเจน A2.3 จัดสรรทรัพยากรเหมาะสม A2.4 แผนตอบสนองผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	R2.1 ได้แนวทางพัฒนาที่สอดคล้องบริบทจริง R2.2 เครือข่ายมีทิศทางการพัฒนาที่เป็นระบบ R2.3 แผนสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง R2.4 เครือข่ายได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนมากขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 14 (ต่อ)

องค์ประกอบ	แรงบันดาลใจ	ผลลัพธ์
3.การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย	A3.1 ความเข้าใจความสำคัญของเครือข่าย A3.2 ตระหนักถึงประโยชน์ร่วม A3.3 ผู้บริหารสนับสนุน A3.4 เข้าใจบทบาทหน้าที่	R3.1 สมาชิกเห็นคุณค่าและร่วมมือพัฒนาเครือข่าย R3.2 เกิดแรงจูงใจในการทำงานร่วมกัน R3.3 เครือข่ายมีความเข้มแข็งและขับเคลื่อนได้จริง R3.4 การทำงานมีความชัดเจนและมีประสิทธิภาพ
4.การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน	A4.1 มีส่วนร่วมกำหนดวิสัยทัศน์ A4.2 วิสัยทัศน์ชัดเจน A4.3 วิสัยทัศน์ใช้ได้จริง A4.4 เชื่อมั่นในวิสัยทัศน์	R4.1 เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วม R4.2 การดำเนินงานมีทิศทางเดียวกัน R4.3 กิจกรรมสอดคล้องกับเป้าหมาย R4.4 เครือข่ายมีความเข้มแข็งและต่อเนื่อง
5.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	A5.1 การมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น A5.2 ร่วมคิดร่วมตัดสินใจ A5.3 สนับสนุนทรัพยากรและความรู้ A5.4 ร่วมวางแผนกิจกรรม	R5.1 กิจกรรมเครือข่ายดำเนินได้อย่างมีประสิทธิภาพ R5.2 เกิดการบริหารแบบมีส่วนร่วม R5.3 เครือข่ายมีศักยภาพในการดำเนินงานสูงขึ้น R5.4 กิจกรรมสอดคล้องกับบริบทสมาชิก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ตาราง 14 (ต่อ)

องค์ประกอบ	แรงบันดาลใจ	ผลลัพธ์
6.การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย	A6.1 มีเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ A6.2 แบ่งปันความรู้ A6.3 นำความรู้ไปใช้ A6.4 มีคลังความรู้	R6.1 เกิดการพัฒนาศักยภาพทางวิชาการ R6.2 เกิดวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกัน R6.3 งานมีคุณภาพและเกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์ R6.4 การเข้าถึงข้อมูลรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
7.การประเมินผลและการปรับปรุงงาน	A7.1 ระบบประเมินผลชัดเจน A7.2 มีตัวชี้วัดชัดเจน A7.3 ใช้ผลประเมินพัฒนา A7.4 มีส่วนร่วมประเมิน	R7.1 เครือข่ายติดตามความก้าวหน้าได้เป็นระบบ R7.2 สามารถวัดผลสำเร็จได้เป็นรูปธรรม R7.3 เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง R7.4 การพัฒนามีความรอบด้านและตรงความต้องการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 15 จับประเด็นรายคู่ (SO) ที่ได้จากจุดแข็งและโอกาส เพื่อกำหนดและร่างกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

จุดแข็ง (S)	โอกาส (O)	กำหนดกลยุทธ์
S1.1 เครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ S1.2 สมาชิกเครือข่ายมีการสื่อสารและสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ S1.3 มีกลไกการประสานงานที่ช่วยสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเครือข่าย S1.4 มีการกำหนดบทบาทและผู้รับผิดชอบในการประสานงานที่ชัดเจน	O1.1 โครงสร้างการสื่อสารที่ชัดเจนเอื้อต่อการขยายความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก O1.2 การสื่อสารอย่างต่อเนื่องช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างสมาชิก O1.3 กลไกการประสานงานสามารถใช้พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือกับองค์กรภายนอก O1.4 การกำหนดบทบาทที่ชัดเจนช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินกิจกรรมเครือข่าย	SO1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานแบบบูรณาการที่มีโครงสร้างและบทบาทชัดเจน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานและขยายความร่วมมืออย่างยั่งยืน (กลยุทธ์ที่ 1) SO2 เสริมสร้างศักยภาพและความเข้มแข็งของเครือข่ายผ่านการพัฒนาความรู้ การมีส่วนร่วม และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงานและสร้างความยั่งยืนของความร่วมมือ (กลยุทธ์ที่ 2)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 15 (ต่อ)

จุดแข็ง (S)	โอกาส (O)	กำหนดกลยุทธ์
S2.1 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพของเครือข่าย	O2.1 การมีส่วนร่วมช่วยให้การพัฒนาเครือข่ายสอดคล้องกับบริบทและความต้องการจริง	SO3 พัฒนาแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วม จัดสรรทรัพยากรเหมาะสม และตอบสนองผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและขยายความร่วมมือ (กลยุทธ์ที่ 3)
S2.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์สอดคล้องกับบริบท	O2.2 แผนยุทธศาสตร์ช่วยสนับสนุนการพัฒนาโครงการความร่วมมือทางวิชาการ	SO4 พัฒนากลไกการขับเคลื่อนโครงการความร่วมมือเชิงยุทธศาสตร์ โดยใช้การมีส่วนร่วม การบริหารทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และการตอบสนองผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อขยายและยกระดับเครือข่ายอย่างเป็นรูปธรรม (กลยุทธ์ที่ 4)
S2.3 แผนยุทธศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมและสามารถปฏิบัติได้จริง	O2.3 การจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมช่วยให้การดำเนินงานเครือข่ายมีประสิทธิภาพ	
S2.4 แผนยุทธศาสตร์สอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	O2.4 การตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียช่วยขยายความร่วมมือ	

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 15 (ต่อ)

จุดแข็ง (S)	โอกาส (O)	กำหนดกลยุทธ์
S3.1 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่าย S3.2 สมาชิกตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันที่จะได้รับจากความร่วมมือ S3.3 ผู้บริหารหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนการดำเนินงานของเครือข่าย S3.4 สมาชิกเครือข่ายเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อความร่วมมือ	O3.1 ความรู้ความเข้าใจช่วยพัฒนาศักยภาพของเครือข่าย O3.2 การตระหนักถึงประโยชน์ร่วมช่วยเสริมแรงจูงใจในการทำงานร่วมกัน O3.3 การสนับสนุนจากผู้บริหารช่วยเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาเครือข่าย O3.4 ความชัดเจนในบทบาทช่วยให้การดำเนินงานเครือข่ายมีประสิทธิภาพ	SO5 เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ แรงจูงใจ และบทบาทที่ชัดเจน พร้อมการสนับสนุนจากผู้บริหาร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 5) SO6 พัฒนาระบบการเรียนรู้และแรงจูงใจของเครือข่าย ควบคู่กับการเสริมสร้างบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนและการสนับสนุนจากผู้บริหาร เพื่อยกระดับศักยภาพและประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 6)
S4.1 สมาชิกมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน S4.2 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับ	O4.1 การมีส่วนร่วมช่วยสร้างทิศทางการพัฒนาเครือข่าย O4.2 วิสัยทัศน์ร่วมช่วยกำหนดทิศทางการดำเนินงานของเครือข่าย	SO7 พัฒนาวิสัยทัศน์ร่วมแบบมีส่วนร่วมที่ชัดเจน ใช้เป็นกรอบดำเนินงาน และเสริมสร้างความเชื่อมั่นเพื่อความเข้มแข็งของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 7)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 15 (ต่อ)

จุดแข็ง (S)	โอกาส (O)	กำหนดกลยุทธ์
S4.3 วิสัยทัศน์ร่วมสามารถใช้เป็นกรอบในการดำเนินกิจกรรมเครือข่าย S4.4 สมาชิกมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วม	O4.3 วิสัยทัศน์ช่วยสนับสนุนการพัฒนาโครงการความร่วมมือ O4.4 ความเชื่อมั่นในวิสัยทัศน์ช่วยสร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย	SO8 ขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมสู่การปฏิบัติผ่านโครงการความร่วมมือพร้อมเสริมสร้างความเชื่อมั่นและความผูกพันของสมาชิก เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งและความยั่งยืนของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 8)
S5.1 สมาชิกเข้าร่วมกิจกรรมเครือข่ายอย่างกระตือรือร้น S5.2 สมาชิกมีโอกาสเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจ S5.3 สมาชิกสนับสนุนทรัพยากรและความรู้ในการดำเนินงาน S5.4 สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมของเครือข่าย	O5.1 การมีส่วนร่วมช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย O5.2 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารเครือข่าย O5.3 การสนับสนุนทรัพยากรช่วยพัฒนาโครงการเครือข่าย O5.4 การวางแผนร่วมช่วยให้กิจกรรมเครือข่ายมีประสิทธิภาพ	SO9 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการคิด ตัดสินใจ และสนับสนุนทรัพยากร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความเข้มแข็งของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 9) SO10 พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมเชิงคุณภาพและต่อเนื่องโดยยกระดับการตัดสินใจ การบริหารทรัพยากรร่วม และการวางแผนสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและความยั่งยืนของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 10)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 15 (ต่อ)

จุดแข็ง (S)	โอกาส (O)	กำหนดกลยุทธ์
S6.1 เครือข่ายมีเวทีแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ S6.2 สมาชิกเต็มใจแบ่งปันข้อมูลและแนวปฏิบัติที่ดี S6.3 สมาชิกนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน S6.4 เครือข่ายมีระบบคลังความรู้ที่สมาชิกเข้าถึงได้ง่าย	O6.1 เวทีแลกเปลี่ยนช่วยพัฒนาศักยภาพสมาชิกเครือข่าย O6.2 การแบ่งปันองค์ความรู้ช่วยยกระดับการทำงานเครือข่าย O6.3 การประยุกต์ใช้ความรู้ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงาน O6.4 ระบบคลังความรู้ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ร่วมกัน	SO11 พัฒนาระบบจัดการความรู้ที่ส่งเสริมการแลกเปลี่ยน แบ่งปัน และการประยุกต์ใช้ เพื่อยกระดับศักยภาพและประสิทธิภาพเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 11) SO12 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้และการเรียนรู้ร่วมกันอย่างเป็นระบบ โดยพัฒนาวัฒนธรรมการแบ่งปัน การเข้าถึงคลังความรู้ และการประยุกต์ใช้สู่การปฏิบัติจริง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 12)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 15 (ต่อ)

จุดแข็ง (S)	โอกาส (O)	กำหนดกลยุทธ์
S7.1 เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลที่ชัดเจน S7.2 การประเมินผลมีตัวชี้วัดความสำเร็จสอดคล้องกับเป้าหมายเครือข่าย S7.3 มีการนำผลประเมินไปใช้ปรับปรุงการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง S7.4 สมาชิกมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางปรับปรุง	O7.1 ระบบประเมินผลช่วยพัฒนาการดำเนินงานเครือข่าย O7.2 ตัวชี้วัดช่วยติดตามความก้าวหน้าของเครือข่าย O7.3 ผลการประเมินช่วยพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง O7.4 การมีส่วนร่วมในการประเมินช่วยเพิ่มประสิทธิภาพเครือข่าย	SO13 พัฒนาระบบติดตามและประเมินผลที่มีตัวชี้วัดชัดเจน ใช้ผลปรับปรุงงาน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 13) SO14 ใช้ข้อมูลและผลการประเมินเป็นเครื่องมือขับเคลื่อนเชิงกลยุทธ์ โดยพัฒนาระบบตัวชี้วัด การมีส่วนร่วม และวงจรการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับคุณภาพและประสิทธิภาพของเครือข่ายอย่างยั่งยืน (กลยุทธ์ที่ 14)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 16 จับประเด็นรายคู่ (AR) ที่ได้จากแรงบันดาลใจและผลลัพธ์ เพื่อกำหนดและร่างกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

แรงบันดาลใจ (A)	**ผลลัพธ์ (R)**	**กำหนดกลยุทธ์**
A1.1 ระบบการประสานงานที่ชัดเจนเป็นแรงผลักดันให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ A1.2 การสื่อสารอย่างสม่ำเสมอสร้างความเข้าใจร่วม A1.3 มีกลไกสนับสนุนการประสานงาน A1.4 บทบาทหน้าที่ชัดเจน	R1.1 เกิดระบบการติดต่อประสานงานที่ชัดเจน ลดความซ้ำซ้อน และเพิ่มความรวดเร็วในการทำงาน R1.2 สมาชิกมีความเข้าใจตรงกันและดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน R1.3 เกิดโครงสร้างการทำงานที่เป็นระบบและสนับสนุนเป้าหมายร่วม R1.4 การทำงานคล่องตัว ลดความสับสน และเพิ่มประสิทธิภาพ	AR1 พัฒนาระบบสื่อสารและประสานงานที่ชัดเจน มีกลไกสนับสนุน และกำหนดบทบาทหน้าที่ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานร่วมกัน (กลยุทธ์ที่ 1) AR2 เสริมสร้างศักยภาพและความเข้มแข็งของเครือข่ายผ่านการพัฒนาความรู้ การมีส่วนร่วม และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงานและสร้างความยั่งยืนของความร่วมมือ (กลยุทธ์ที่ 2)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 16 (ต่อ)

แรงบันดาลใจ (A)	ผลลัพธ์ (R)	กำหนดกลยุทธ์
A2.1 การมีส่วนร่วมวิเคราะห์สถานการณ์ A2.2 มีแผนยุทธศาสตร์ชัดเจน A2.3 จัดสรรทรัพยากรเหมาะสม A2.4 แผนตอบสนองผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	R2.1 ได้แนวทางพัฒนาที่สอดคล้องบริบทจริง R2.2 เครือข่ายมีทิศทางการพัฒนาที่เป็นระบบ R2.3 แผนสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง R2.4 เครือข่ายได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนมากขึ้น	AR3 พัฒนาแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วมที่ชัดเจน จัดสรรทรัพยากรเหมาะสม และตอบสนองผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อขับเคลื่อนเครือข่ายอย่างเป็นระบบ (กลยุทธ์ที่ 3) SO4 พัฒนากลไกการขับเคลื่อนโครงการความร่วมมือเชิงยุทธศาสตร์ โดยใช้การมีส่วนร่วมการบริหารทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และการตอบสนองผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อขยายและยกระดับเครือข่ายอย่างเป็นรูปธรรม (กลยุทธ์ที่ 4)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 16 (ต่อ)

แรงบันดาลใจ (A)	ผลลัพธ์ (R)	กำหนดกลยุทธ์
A3.1 ความเข้าใจความสำคัญของเครือข่าย A3.2 ตระหนักถึงประโยชน์ร่วม A3.3 ผู้บริหารสนับสนุน A3.4 เข้าใจบทบาทหน้าที่	R3.1 สมาชิกเห็นคุณค่าและร่วมมือพัฒนาเครือข่าย R3.2 เกิดแรงจูงใจในการทำงานร่วมกัน R3.3 เครือข่ายมีความเข้มแข็งและขับเคลื่อนได้จริง R3.4 การทำงานมีความชัดเจนและมีประสิทธิภาพ	AR5 เสริมสร้างความตระหนักในคุณค่าเครือข่าย แรงจูงใจและความชัดเจนในบทบาท โดยมีการสนับสนุนจากผู้บริหารเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานร่วมกัน (กลยุทธ์ที่ 5) AR6 พัฒนาระบบการเรียนรู้และแรงจูงใจของเครือข่าย ควบคู่กับการเสริมสร้างบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนและการสนับสนุนจากผู้บริหารเพื่อยกระดับศักยภาพและประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 6)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 16 (ต่อ)

แรงบันดาลใจ (A)	ผลลัพธ์ (R)	กำหนดกลยุทธ์
A4.1 มีส่วนร่วมกำหนดวิสัยทัศน์ A4.2 วิสัยทัศน์ชัดเจน A4.3 วิสัยทัศน์ใช้ได้จริง A4.4 เชื่อมั่นในวิสัยทัศน์	R4.1 เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วม R4.2 การดำเนินงานมีทิศทางเดียวกัน R4.3 กิจกรรมสอดคล้องกับเป้าหมาย R4.4 เครือข่ายมีความเข้มแข็งและต่อเนื่อง	AR7 พัฒนาวิสัยทัศน์ร่วมแบบมีส่วนร่วมที่ชัดเจน ใช้ได้จริง และเสริมสร้างความเชื่อมั่นเพื่อความเข้มแข็งและความต่อเนื่องของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 7) AR8 ขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมสู่การปฏิบัติผ่านโครงการความร่วมมือ พร้อมเสริมสร้างความเชื่อมั่นและความผูกพันของสมาชิก เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งและความยั่งยืนของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 8)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 16 (ต่อ)

แรงบันดาลใจ (A)	ผลลัพธ์ (R)	กำหนดกลยุทธ์
A5.1 การมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น A5.2 ร่วมคิดร่วมตัดสินใจ A5.3 สนับสนุนทรัพยากรและความรู้ A5.4 ร่วมวางแผนกิจกรรม	R5.1 กิจกรรมเครือข่ายดำเนินได้อย่างมีประสิทธิภาพ R5.2 เกิดการบริหารแบบมีส่วนร่วม R5.3 เครือข่ายมีศักยภาพในการดำเนินงานสูงขึ้น R5.4 กิจกรรมสอดคล้องกับบริบทสมาชิก	AR9 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการคิด ตัดสินใจ สนับสนุนทรัพยากร และวางแผนร่วม เพื่อเพิ่มศักยภาพและประสิทธิภาพเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 9) SO10 พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมเชิงคุณภาพและต่อเนื่อง โดยยกระดับการตัดสินใจ การบริหารทรัพยากรร่วม และการวางแผนสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและความยั่งยืนของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 10)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 16 (ต่อ)

แรงบันดาลใจ (A)	ผลลัพธ์ (R)	กำหนดกลยุทธ์
A6.1 มีเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ A6.2 แบ่งปันความรู้ A6.3 นำความรู้ไปใช้ A6.4 มีคลังความรู้	R6.1 เกิดการพัฒนาศักยภาพทางวิชาการ R6.2 เกิดวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกัน R6.3 งานมีคุณภาพและเกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์ R6.4 การเข้าถึงข้อมูลรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ	AR11 พัฒนาระบบจัดการความรู้ที่ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนแบ่งปัน และการประยุกต์ใช้ เพื่อยกระดับศักยภาพและประสิทธิภาพเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 11) AR12 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้และการเรียนรู้ร่วมกันอย่างเป็นระบบ โดยพัฒนาวัฒนธรรมการแบ่งปัน การเข้าถึงคลังความรู้ และการประยุกต์ใช้สู่การปฏิบัติจริง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 12)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 16 (ต่อ)

แรงบันดาลใจ (A)	ผลลัพธ์ (R)	กำหนดกลยุทธ์
A7.1 ระบบประเมินผลชัดเจน A7.2 มีตัวชี้วัดชัดเจน A7.3 ใช้ผลประเมินพัฒนา A7.4 มีส่วนร่วมประเมิน	R7.1 เครือข่ายติดตามความก้าวหน้าได้เป็นระบบ R7.2 สามารถวัดผลสำเร็จได้เป็นรูปธรรม R7.3 เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง R7.4 การพัฒนามีความรอบด้านและตรงความต้องการ	AR13 พัฒนาระบบติดตามและประเมินผลที่มีตัวชี้วัดชัดเจน ใช้ผลปรับปรุงงาน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพเครือข่าย (กลยุทธ์ที่ 13) AR14 ใช้ข้อมูลและผลการประเมินเป็นเครื่องมือขับเคลื่อนเชิงกลยุทธ์ โดยพัฒนาระบบตัวชี้วัด การมีส่วนร่วม และวงจรการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องเพื่อยกระดับคุณภาพและประสิทธิภาพของเครือข่ายอย่างยั่งยืน (กลยุทธ์ที่ 14)

2.2 ผลการพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.2.1 ผลการยกร่างกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการโดยกระบวนการวิเคราะห์ SOAR Analysis มาร่างกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยได้ผลการวิจัย ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1. วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีดังนี้

เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเป็นระบบความร่วมมือที่เข้มแข็ง มีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ ใช้การมีส่วนร่วม การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และการจัดการความรู้เป็นฐาน เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาและสร้างนวัตกรรมทางวิชาชีพอย่างยั่งยืน

2. พันธกิจ

พันธกิจของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีดังนี้

2.1 ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานและองค์กรเครือข่ายที่เกี่ยวข้องในการจัดการอาชีวศึกษา

2.2 จัดทำและดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือของเครือข่ายทางวิชาการ

2.3 สร้างความเข้าใจและการรับรู้ถึงความจำเป็นของการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการแก่ผู้เกี่ยวข้อง

2.4 กำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกันของเครือข่ายเพื่อเป็นกรอบในการดำเนินงาน

2.5 ดำเนินการให้สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผน การดำเนินงาน และการตัดสินใจ

2.6 จัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างสมาชิกเครือข่ายอย่างเป็นระบบ

2.7 ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3. เป้าประสงค์

เป้าประสงค์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ได้รับการปรับปรุงให้มีความชัดเจน เชื่อมโยงกับพันธกิจ และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติและประเมินผลได้อย่างเป็นรูปธรรม สรุปได้ 7 ประการ ดังนี้

3.1 เครือข่ายมีระบบการสื่อสารและการประสานงานที่ชัดเจน รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

3.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่เป็นระบบ สอดคล้องกับบริบท และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

3.3 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญของการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณภาพ

3.4 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจน และใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานและพัฒนาความร่วมมือ

3.5 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในทุกกระบวนการ และสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.6 เครือข่ายมีระบบการจัดการความรู้ที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ และพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง

3.7 เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ และสามารถนำผลไปใช้ในการพัฒนาอย่างยั่งยืน

4. กลยุทธ์

กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นผลจากการวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ โดยกำหนดเป็นกลยุทธ์ วิธีดำเนินการและตัวชี้วัด สรุปได้ดังตาราง 17

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ร่าง) กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 1 : เครือข่ายมีระบบการสื่อสารและการประสานงานที่ชัดเจน รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ		
กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานแบบบูรณาการที่มีโครงสร้างและบทบาทชัดเจน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานและขยายความร่วมมืออย่างยั่งยืน (SO1, AR1)	1. จัดทำโครงสร้างการบริหารเครือข่ายที่ชัดเจน กำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน/บุคคล แต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานด้านการสื่อสารและประสานงาน 2. พัฒนาระบบและช่องทางการสื่อสารแบบบูรณาการ จัดตั้งแพลตฟอร์มกลาง ระบบสารสนเทศเครือข่าย กำหนดช่องทางสื่อสารหลัก–รอง และมาตรฐานการสื่อสารเดียวกัน 3. กำหนดกระบวนการและขั้นตอนการประสานงานอย่างเป็นระบบ จัดทำคู่มือ/แนวปฏิบัติ กำหนดระยะเวลาและขั้นตอนการดำเนินงานที่ชัดเจน 4. เสริมสร้างศักยภาพสมาชิกด้านการสื่อสารและการทำงานร่วมกัน จัดอบรมด้านการสื่อสารองค์กรและการทำงานเป็นทีม 5. ส่งเสริมวัฒนธรรมการสื่อสารเชิงสร้างสรรค์พัฒนาระบบติดตามและประเมินผลการสื่อสารและประสานงาน จัดให้มีการประเมินผลเป็นระยะ (รายไตรมาส/รายปี) นำผลการประเมินไปปรับปรุงระบบอย่างต่อเนื่อง	1. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่ใช้ช่องทางการสื่อสารกลางของเครือข่าย ≥ 80% 2. ระยะเวลาในการประสานงานลดลง (เช่น ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20) 3. จำนวนกิจกรรม/โครงการความร่วมมือที่เพิ่มขึ้นต่อปี 4. ร้อยละของงานที่ดำเนินการตามแผนและระยะเวลาที่กำหนด ≥ 85% 5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการสื่อสารและประสานงาน (ระดับมาก–มากที่สุด) 6. ระดับความชัดเจนของบทบาทหน้าที่ของสมาชิกเครือข่าย (ประเมินระดับมากขึ้นไป) 7. ระดับความเข้าใจร่วมในการดำเนินงานของเครือข่าย (สอดคล้องทิศทางเดียวกัน)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 1 : เครือข่ายมีระบบการสื่อสารและการประสานงานที่ชัดเจน รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ		
กลยุทธ์ที่ 2 เสริมสร้างศักยภาพและความเข้มแข็งของเครือข่ายผ่านการพัฒนาความรู้ การมีส่วนร่วม และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงานและสร้างความยั่งยืนของความร่วมมือ (SO1, AR1)	1. พัฒนาความรู้และศักยภาพของสมาชิกเครือข่ายโดยจัดอบรม/สัมมนาเกี่ยวกับการทำงานเครือข่ายและความร่วมมือ จัดทำคู่มือ/แนวทางการดำเนินงานเครือข่าย 2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสมาชิกในทุกกระบวนการ เปิดเวทีให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผน ตัดสินใจ และดำเนินงาน 3. สนับสนุนการทำงานเป็นทีมและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน พัฒนาเวทีและช่องทางการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ จัดประชุม/ชุมชนนักปฏิบัติ ใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลเป็นพื้นที่แลกเปลี่ยนความรู้ 4. ส่งเสริมการแบ่งปันองค์ความรู้และแนวปฏิบัติที่ดี รวบรวมและเผยแพร่ Best Practices ของสมาชิกเครือข่าย จัดกิจกรรมนำเสนอผลงาน/นวัตกรรม 5. ติดตาม ประเมินผล และพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยการประเมินระดับความรู้ การมีส่วนร่วม และประสิทธิภาพการดำเนินงาน นำผลการประเมินไปปรับปรุงและพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง	1. ร้อยละของสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนา/อบรม ≥ 85% 2. จำนวนกิจกรรม/เวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่จัดขึ้นต่อปี 3. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการวางแผนและดำเนินงาน ≥ 80% 4. จำนวนองค์ความรู้/แนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) ที่เผยแพร่ 5. ร้อยละของสมาชิกที่นำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ ≥ 70% 6. ระดับความรู้และความเข้าใจของสมาชิกเกี่ยวกับเครือข่าย (ระดับมาก–มากที่สุด) 7. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อการมีส่วนร่วมและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ 8. ระดับประสิทธิภาพและความเข้มแข็งของเครือข่ายที่เพิ่มขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 2 : เพื่อยกระดับการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์เครือข่ายให้มีประสิทธิภาพและบรรลุผลสัมฤทธิ์		
กลยุทธ์ที่ 3 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่เป็นระบบ สอดคล้องกับบริบท และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง (SO2, AR2)	1. วิเคราะห์สถานการณ์และบริบทเครือข่ายแบบมีส่วนร่วม จัดประชุม/เวทีระดมความคิดเห็น (Focus Group / Workshop) วิเคราะห์ SWOT/ความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 2. จัดทำแผนยุทธศาสตร์เครือข่ายอย่างเป็นระบบกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และกลยุทธ์ให้ชัดเจน จัดทำแผนระยะสั้น–ระยะยาว (1–3 ปี / 3–5 ปี) 3. จัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสมและคุ้มค่า วางแผนงบประมาณ บุคลากร และทรัพยากรสนับสนุน กำหนดความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานอย่างชัดเจน 4. สร้างการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเปิดโอกาสให้สถานศึกษา ภาคเอกชน และชุมชนร่วมวางแผนและตัดสินใจสร้างกลไกความร่วมมือ (MOU / คณะกรรมการเครือข่าย)	1. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ≥ 80% 2. จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ต่อปี 3. ร้อยละของการใช้ทรัพยากรตามแผนที่กำหนด ≥ 85% 4. จำนวนหน่วยงาน/เครือข่ายความร่วมมือที่เพิ่มขึ้น 5. ระดับความสอดคล้องของแผนยุทธศาสตร์กับบริบทและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (ระดับมาก–มากที่สุด) 6. ระดับความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการมีส่วนร่วมในการวางแผน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 2 : เพื่อยกระดับการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์เครือข่ายให้มีประสิทธิภาพและบรรลุผลสัมฤทธิ์		
กลยุทธ์ที่ 4 พัฒนากลไกการขับเคลื่อนโครงการความร่วมมือเชิงยุทธศาสตร์ โดยใช้การมีส่วนร่วมการบริหารทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและการตอบสนองผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อขยายและยกระดับเครือข่ายอย่างเป็นรูปธรรม (SO2, AR2)	1. พัฒนาโครงการความร่วมมือเชิงยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับแผนออกแบบโครงการที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และแผนยุทธศาสตร์ กำหนดเป้าหมาย ผลลัพธ์ และตัวชี้วัดของแต่ละโครงการอย่างชัดเจน 2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนร่วมวางแผนตัดสินใจ และดำเนินโครงการ 3. จัดสรรทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและวางแผนงบประมาณ บุคลากร และทรัพยากรสนับสนุนอย่างเหมาะสม 4. ดำเนินโครงการที่ตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ออกแบบกิจกรรมที่ตอบโจทย์สถานศึกษา ชุมชน และภาคีเครือข่าย 5. ติดตาม ประเมินผล และขยายผลโครงการ ตามตัวชี้วัดที่กำหนด นำผลไปปรับปรุงและขยายผลโครงการที่ประสบความสำเร็จ	1. จำนวนโครงการความร่วมมือเชิงยุทธศาสตร์ที่ดำเนินการต่อปี 2. ร้อยละของสมาชิก/หน่วยงานที่มีส่วนร่วมในโครงการ ≥ 80% 3. ร้อยละของการใช้ทรัพยากรตามแผนที่กำหนด ≥ 85% 4. จำนวนหน่วยงานหรือภาคีเครือข่ายที่เข้าร่วมโครงการเพิ่มขึ้น 5. ร้อยละของโครงการที่บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนด ≥ 80% 6. ระดับความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลลัพธ์ของโครงการ (ระดับมาก–มากที่สุด) 7. จำนวนโครงการที่ได้รับการขยายผลหรือพัฒนาเป็น Best Practice เครือข่ายความร่วมมือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 3 : เพื่อพัฒนาผู้เกี่ยวข้องให้มีความรู้ ความเข้าใจ ความตระหนัก และได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในการดำเนินงานเครือข่าย		
กลยุทธ์ที่ 5 เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ แรงจูงใจ และบทบาทที่ชัดเจน พร้อมการสนับสนุนจากผู้บริหาร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพเครือข่าย (S03, AR3)	1. พัฒนาความรู้และความเข้าใจของสมาชิกเครือข่าย จัดอบรมและจัดทำคู่มือเกี่ยวกับการทำงานเครือข่ายและความร่วมมือทางวิชาการ 2. สร้างแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมของสมาชิก จัดระบบยกย่องเชิดชูเกียรติ สร้างแรงจูงใจทั้งเชิงรูปธรรม และเชิงนามธรรม 3. กำหนดบทบาทหน้าที่อย่างชัดเจน จัดทำโครงสร้างการบริหารเครือข่าย กำหนดบทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละฝ่าย 4. เสริมสร้างการสนับสนุนจากผู้บริหาร ผลักดันนโยบายสนับสนุนจากผู้บริหารระดับสูง จัดให้ผู้บริหารมีส่วนร่วมในการกำกับติดตาม และสนับสนุนทรัพยากร 5. ติดตาม ประเมินผล และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ประเมินระดับความรู้ความเข้าใจ และแรงจูงใจของสมาชิกนำผลประเมินไปปรับปรุงและพัฒนา	1. ร้อยละของสมาชิกที่ผ่านการอบรม/พัฒนา ≥ 85% 2. จำนวนกิจกรรม/โครงการที่สมาชิกมีส่วนร่วมเพิ่มขึ้น 3.ร้อยละของการกำหนดบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนครบทุกหน่วยงาน ≥ 100% 4. จำนวนครั้ง/ระดับของการสนับสนุนจากผู้บริหาร 5. ระดับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเครือข่ายของสมาชิก (ระดับมาก–มากที่สุด) 6. ระดับแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย 7. ระดับความชัดเจนของบทบาทหน้าที่ในการดำเนินงาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 3 : เพื่อพัฒนาผู้เกี่ยวข้องให้มีความรู้ ความเข้าใจ ความตระหนัก และได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในการดำเนินงานเครือข่าย		
กลยุทธ์ที่ 6 พัฒนาระบบการเรียนรู้และแรงจูงใจของเครือข่าย ควบคู่กับการเสริมสร้างบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนและการสนับสนุนจากผู้บริหาร เพื่อยกระดับศักยภาพและประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย (SO3, AR3)	1. พัฒนาระบบการเรียนรู้ของเครือข่าย จัดอบรม/สัมมนา และเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (CoP) อย่างต่อเนื่อง 2. เสริมสร้างแรงจูงใจและความผูกพันของสมาชิก จัดระบบยกย่องเชิดชูเกียรติ 3. กำหนดและสื่อสารบทบาทหน้าที่อย่างชัดเจน จัดทำโครงสร้างการบริหารเครือข่ายและกำหนด TOR ของแต่ละฝ่าย 4. เสริมสร้างบทบาทผู้บริหารในการสนับสนุนเครือข่าย ผลักดันนโยบายและทรัพยากรจากผู้บริหาร ให้ผู้บริหารมีส่วนร่วมในการกำกับติดตาม และสนับสนุนการดำเนินงาน 5. พัฒนาระบบพี่เลี้ยงและการเรียนรู้จากประสบการณ์ ส่งเสริมการเรียนรู้จากการปฏิบัติงานจริง (Learning by Doing) 5. ประเมินระดับความรู้ แรงจูงใจ และบทบาทของสมาชิก นำผลประเมินไปปรับปรุงระบบการเรียนรู้และการดำเนินงาน	1. ร้อยละของสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนา/เรียนรู้ ≥ 85% 2. จำนวนกิจกรรม/เวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่จัดขึ้นต่อปี 3. ร้อยละของการกำหนดบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนครบทุกหน่วยงาน ≥ 100% 4. จำนวนครั้ง/ระดับของการสนับสนุนจากผู้บริหาร (นโยบาย/งบประมาณ) 5. ร้อยละของสมาชิกที่เข้าร่วมระบบพี่เลี้ยง/Coaching ≥ 80% 6. ร้อยละของสมาชิกที่มีพัฒนาการด้านความรู้และทักษะเพิ่มขึ้น ≥ 75% 7. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง ≥ 80%

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 4 : เพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์ร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจนและใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานร่วมกัน		
กลยุทธ์ที่ 7 พัฒนาวิสัยทัศน์ร่วมแบบมีส่วนร่วมที่ชัดเจน ใช้เป็นกรอบดำเนินงาน และเสริมสร้างความเชื่อมั่นเพื่อความเข้มแข็งของเครือข่าย (SO4, AR4)	1. จัดกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมแบบมีส่วนร่วมจัดเวทีประชุมเชิงปฏิบัติการ ระดมความคิดเห็นจากทุกภาคส่วน สังเคราะห์วิสัยทัศน์ร่วมที่สะท้อนความต้องการและทิศทางของเครือข่าย 2. สื่อสารและสร้างการรับรู้วิสัยทัศน์ สื่อออนไลน์ และเอกสารทางการ จัดกิจกรรมสร้างความเข้าใจและการยอมรับร่วมกัน 3. บูรณาการวิสัยทัศน์สู่การปฏิบัติ เชื่อมโยงวิสัยทัศน์กับแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการ กำหนดเป้าหมายและกิจกรรมให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ 4. เสริมสร้างความเชื่อมั่นและความผูกพันต่อวิสัยทัศน์ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องของสมาชิก ยกย่องหน่วยงาน/บุคคลที่ดำเนินงานสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ 5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงวิสัยทัศน์อย่างต่อเนื่อง	1. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ ≥ 80% 2. ร้อยละของหน่วยงานที่นำวิสัยทัศน์ไปเชื่อมโยงกับแผนงาน ≥ 85% 3. จำนวนกิจกรรม/โครงการที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ 4. ร้อยละของการดำเนินงานที่เป็นไปตามทิศทางวิสัยทัศน์ 5. ระดับความเข้าใจวิสัยทัศน์ร่วมของสมาชิก (ระดับมาก–มากที่สุด) 6. ระดับการยอมรับและความเชื่อมั่นในวิสัยทัศน์ 7. ระดับความสอดคล้องของการดำเนินงานกับวิสัยทัศน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 4 : เพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์ร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจนและใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานร่วมกัน		
กลยุทธ์ที่ 8 ขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมสู่การปฏิบัติผ่านโครงการความร่วมมือ พร้อมเสริมสร้างความเชื่อมั่นและความผูกพันของสมาชิก เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งและความยั่งยืนของเครือข่าย (S04, AR4)	1. แปลงวิสัยทัศน์ร่วมสู่แผนปฏิบัติการและโครงการที่ชัดเจนสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ระบุเป้าหมาย ตัวชี้วัด และผลลัพธ์ของแต่ละโครงการอย่างชัดเจน 2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ ติดตามความก้าวหน้าอย่างสม่ำเสมอ 3. สนับสนุนทรัพยากรและความร่วมมือเพื่อขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ จัดสรรงบประมาณ บุคลากร และทรัพยากรอย่างเหมาะสม ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกเพื่อสนับสนุนการดำเนินงาน 4. เสริมสร้างความผูกพันและความเป็นเจ้าของวิสัยทัศน์ของสมาชิก สร้างแรงจูงใจและยกย่องหน่วยงาน/บุคคลที่ดำเนินงานสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ สื่อสารความสำเร็จและผลลัพธ์ของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง 5. ติดตาม ประเมินผล และขยายผลการดำเนินงานตามวิสัยทัศน์	1. ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ≥ 85% 2. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามวิสัยทัศน์ ≥ 80% 3. จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ขับเคลื่อนตามวิสัยทัศน์ต่อปี 4. ร้อยละของโครงการที่บรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ ≥ 80% 5. ระดับความผูกพันของสมาชิกต่อวิสัยทัศน์ร่วม 6. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อผลลัพธ์การดำเนินงานตามวิสัยทัศน์ 7. จำนวนโครงการที่ได้รับการขยายผลหรือพัฒนาเป็น Best Practice

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 5 : เพื่อยกระดับการมีส่วนร่วมของเครือข่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศในการพัฒนาอาชีวศึกษา		
กลยุทธ์ที่ 9 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการคิด ตัดสินใจ และสนับสนุนทรัพยากร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความเข้มแข็งของเครือข่าย (SO5, AR5)	1. สร้างกลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบจัดตั้งคณะกรรมการ/คณะทำงานที่มีตัวแทนจากทุกภาคส่วน กำหนดกระบวนการมีส่วนร่วมในการคิดและตัดสินใจอย่างชัดเจน 2. เปิดเวทีแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจ จัดประชุม/เวทีรับฟังความคิดเห็นอย่างสม่ำเสมอ ใช้เครื่องมือดิจิทัลสนับสนุนการมีส่วนร่วม 3. ส่งเสริมการสนับสนุนทรัพยากรและองค์ความรู้ สร้างระบบแบ่งปันทรัพยากร งบประมาณ บุคลากร และเทคโนโลยี 4. พัฒนาศักยภาพสมาชิกด้านการมีส่วนร่วม จัดอบรมเรื่องการทำงานเป็นทีม การตัดสินใจร่วม และภาวะผู้นำสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่เปิดกว้างและยอมรับความคิดเห็นที่หลากหลาย 5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง	1. ร้อยละของสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรม/เวทีตัดสินใจ ≥ 80% 2. จำนวนข้อเสนอ/แนวคิดจากสมาชิกที่ถูกนำไปใช้จริง 3. จำนวนหน่วยงานที่สนับสนุนทรัพยากรให้เครือข่ายเพิ่มขึ้น 4. ร้อยละของโครงการที่เกิดจากการมีส่วนร่วมของสมาชิก ≥ 85% 5. ระดับการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการคิดและตัดสินใจ 6. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อกระบวนการมีส่วนร่วม 7. ระดับความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 5 : เพื่อยกระดับการมีส่วนร่วมของเครือข่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศในการพัฒนาอาชีวศึกษา		
กลยุทธ์ที่ 10 พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมเชิงคุณภาพและต่อเนื่อง โดยยกระดับการตัดสินใจ การบริหารทรัพยากรร่วมและการวางแผนสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและความยั่งยืนของเครือข่าย (SO5, AR5)	1. พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง จัดตั้งคณะทำงานที่มีตัวแทนจากทุกภาคส่วน กำหนดรูปแบบและขั้นตอนการมีส่วนร่วมที่ชัดเจนในทุกกระบวนการ 2. ส่งเสริมกระบวนการตัดสินใจร่วมอย่างมีคุณภาพ จัดเวทีประชุมเพื่อร่วมคิด วิเคราะห์ และตัดสินใจ 3. พัฒนาระบบบริหารทรัพยากรร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ จัดสรรและใช้ทรัพยากรร่วม (งบประมาณ บุคลากร เทคโนโลยี) อย่างเหมาะสม 4. ส่งเสริมการแบ่งปันทรัพยากรระหว่างหน่วยงานในเครือข่าย ยกระดับการวางแผนร่วมสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์ วางแผนกิจกรรม/โครงการร่วมโดยกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดที่ชัดเจน 5. ติดตาม ประเมินผล และพัฒนาการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง	1. ร้อยละของสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรม/เวทีการมีส่วนร่วม ≥ 80% 2. จำนวนครั้งของการประชุม/เวทีตัดสินใจร่วมต่อปี 3. ร้อยละของข้อเสนอหรือแนวคิดจากสมาชิกที่ถูกนำไปใช้จริง ≥ 70% 4. จำนวนหน่วยงานที่มีการแบ่งปันทรัพยากรร่วมเพิ่มขึ้น 5. ร้อยละของโครงการที่เกิดจากการวางแผนร่วม ≥ 85% 6. ร้อยละของโครงการที่บรรลุผลลัพธ์ตามเป้าหมาย ≥ 80% 7. ระดับการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการตัดสินใจ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 6 : เพื่อพัฒนาระบบการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการจัดการความรู้ เพื่อสนับสนุนการสร้างนวัตกรรม		
กลยุทธ์ที่ 11 พัฒนาระบบจัดการความรู้ที่ส่งเสริมการแลกเปลี่ยน แบ่งปัน และการประยุกต์ใช้ เพื่อยกระดับศักยภาพและประสิทธิภาพเครือข่าย (SO6, AR6)	1. จัดตั้งระบบและโครงสร้างการจัดการความรู้ กำหนดนโยบาย แนวทาง และแผนการจัดการความรู้ของเครือข่าย 2. พัฒนาเวทีและช่องทางการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ จัดประชุม/ชุมชนนักปฏิบัติ ใช้แพลตฟอร์มดิจิทัล 3. ส่งเสริมการแบ่งปันองค์ความรู้และแนวปฏิบัติที่ดี รวบรวมและเผยแพร่ Best Practices ของสมาชิกเครือข่ายสนับสนุนการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ 4. ส่งเสริมโครงการนำร่อง หรือการทดลองใช้แนวปฏิบัติใหม่ ติดตามผลการนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนางานจริง 5. พัฒนาระบบคลังความรู้ จัดเก็บองค์ความรู้ในรูปแบบดิจิทัลที่เข้าถึงง่าย จัดหมวดหมู่และระบบสืบค้นข้อมูลอย่างเป็นระบบ	1. ร้อยละของสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ≥ 80% 2. จำนวนองค์ความรู้/Best Practices ที่ถูกรวบรวมในคลังความรู้3.จำนวนครั้งการเข้าถึง/ใช้งานระบบคลังความรู้ 4. ร้อยละของหน่วยงานที่นำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ ≥ 70% 5. ระดับคุณภาพขององค์ความรู้ที่เผยแพร่ 6. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบจัดการความรู้ 7. ระดับการพัฒนาศักยภาพของสมาชิกจากการเรียนรู้ร่วมกัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 6 : เพื่อพัฒนาระบบการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการจัดการความรู้ เพื่อสนับสนุนการสร้างนวัตกรรม		
กลยุทธ์ที่ 12 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้และการเรียนรู้ร่วมกันอย่างเป็นระบบ โดยพัฒนาวัฒนธรรมการแบ่งปัน การเข้าถึงคลังความรู้ และการประยุกต์ใช้สู่การปฏิบัติจริง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของเครือข่าย (SO6, AR6)	1. พัฒนาเวทีและกลไกการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง จัดประชุม/ชุมชนนักปฏิบัติ สร้างพื้นที่แลกเปลี่ยนทั้งแบบออฟไลน์และออนไลน์ 2. ส่งเสริมวัฒนธรรมการแบ่งปันองค์ความรู้ของสมาชิก สนับสนุนให้สมาชิกแลกเปลี่ยนประสบการณ์และแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) 3. พัฒนาระบบคลังความรู้ ที่เข้าถึงง่าย จัดเก็บองค์ความรู้ในรูปแบบดิจิทัลและจัดหมวดหมู่เป็นระบบ พัฒนาระบบสืบค้นข้อมูลที่สะดวกและใช้งานง่าย 4. สนับสนุนการนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน ส่งเสริมโครงการนำร่องหรือการทดลองใช้แนวปฏิบัติใหม่ ติดตามผลการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริง 5. ติดตาม ประเมินผล และพัฒนาระบบการจัดการความรู้อย่างต่อเนื่อง ประเมินการเข้าถึง การใช้และประโยชน์ขององค์ความรู้	1. ร้อยละของสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ≥ 80% 2. จำนวนเวที/กิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่จัดขึ้นต่อปี 3. จำนวนองค์ความรู้/Best Practices ที่ถูกรวบรวมในคลังความรู้ 4. จำนวนครั้งการเข้าถึงและใช้งานระบบคลังความรู้ 5. ร้อยละของหน่วยงานที่นำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ ≥ 70% 6. ระดับคุณภาพขององค์ความรู้ที่เผยแพร่ 7. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการจัดการความรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 7 : เพื่อพัฒนาระบบติดตาม ประเมินผล และการใช้ข้อมูลเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง		
กลยุทธ์ที่ 13 พัฒนาระบบประเมินผลที่มีตัวชี้วัดชัดเจน ใช้ผลเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการมีส่วนร่วมเพื่อขับเคลื่อนเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง (SO7, AR7)	1. พัฒนาระบบและกรอบการประเมินผลเครือข่าย กำหนดตัวชี้วัด (KPIs) ให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ จัดทำเครื่องมือประเมิน เช่น แบบประเมิน แบบติดตามผล และระบบรายงานผล 2. จัดทำแผนการติดตาม รายไตรมาส/รายปี กำหนดผู้รับผิดชอบและขั้นตอนการรายงานผลที่ชัดเจน 3. เปิดโอกาสให้สมาชิกทุกภาคส่วนร่วมประเมินและสะท้อนผล ใช้เครื่องมือหลากหลาย 4. นำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาเครือข่าย วิเคราะห์จุดแข็ง จุดที่ต้องปรับปรุง และข้อเสนอแนะปรับปรุงแผนงาน/กิจกรรมให้สอดคล้องกับผลการประเมิน 5. พัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการประเมินผล ใช้ระบบดิจิทัลในการเก็บข้อมูล วิเคราะห์ และรายงานผล สร้าง Dashboard แสดงผลความก้าวหน้าแบบเรียลไทม์	1. ร้อยละของตัวชี้วัดที่กำหนดครบถ้วนและสอดคล้องกับเป้าหมาย ≥ 100% 2. ร้อยละของหน่วยงานที่รายงานผลตามรอบระยะเวลาที่กำหนด ≥ 90% 3. จำนวนครั้งของการติดตามและประเมินผลต่อปี 4. ร้อยละของข้อเสนอแนะจากการประเมินที่ถูกนำไปปรับปรุงจริง ≥ 80% 5. ระดับความชัดเจนและความเข้าใจในตัวชี้วัดของสมาชิก 6. ระดับการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการประเมินผล 7. ระดับการนำผลประเมินไปใช้ในการพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 17 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 7 : เพื่อพัฒนาระบบติดตาม ประเมินผล และการใช้ข้อมูลเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง		
กลยุทธ์ที่ 14 ใช้ข้อมูลและผลการประเมินเป็นเครื่องมือขับเคลื่อนเชิงกลยุทธ์ โดยพัฒนาระบบตัวชี้วัด การมีส่วนร่วม และวงจรการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับคุณภาพและประสิทธิภาพของเครือข่ายอย่างยั่งยืน(SO7, AR7)	1. พัฒนาระบบตัวชี้วัดและกรอบการประเมินผลที่เชื่อมโยงเชิงกลยุทธ์ กำหนดตัวชี้วัด (KPIs) ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ จัดทำเครื่องมือประเมิน 2. พัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการติดตามและประเมินผล ใช้ระบบดิจิทัลในการเก็บ วิเคราะห์ และรายงานข้อมูล 3. เปิดโอกาสให้สมาชิกทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการประเมินและสะท้อนผล ใช้เครื่องมือหลากหลาย 4. นำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาอย่างเป็นระบบ วิเคราะห์จุดแข็ง จุดที่ต้องปรับปรุง และข้อเสนอแนะ 5. พัฒนาวงจรการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ใช้แนวคิด PDCA (Plan–Do–Check–Act) ในการดำเนินงาน ทบทวนและปรับปรุงตัวชี้วัดและกระบวนการอย่างสม่ำเสมอ	1. ร้อยละของตัวชี้วัดที่พัฒนาและนำไปใช้จริง ≥ 90% 2.ร้อยละของหน่วยงานที่ใช้ระบบติดตามและประเมินผล ≥ 85% 3. จำนวนรายงานผลการดำเนินงานที่จัดทำและเผยแพร่ต่อปี 4. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการประเมินผล ≥ 80% 5. จำนวนครั้งของการนำผลประเมินไปใช้ปรับปรุงแผน/โครงการ 6. ระดับความครบถ้วนและความทันเวลาของข้อมูลสารสนเทศ 7. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบติดตามและประเมินผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.2.2 ผลการพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยนำร่างกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ได้ยกร่างไว้มาตรวจสอบความเหมาะสม จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน โดยใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของร่างกลยุทธ์ พบว่า ได้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ดังนี้

1. วิสัยทัศน์

จากการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน พบว่า วิสัยทัศน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ได้รับการปรับปรุงให้มีความ กระชับ ชัดเจน และสื่อสารสาระสำคัญได้อย่างครอบคลุม โดยเน้นการสะท้อนทิศทางการพัฒนาเครือข่ายในเชิงระบบและสอดคล้องกับบริบทการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 วิสัยทัศน์ดังกล่าวมุ่งเน้นให้เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการเป็น เครือข่ายที่เข้มแข็ง มีประสิทธิภาพ และมีความยั่งยืน โดยอาศัยกลไกสำคัญ ได้แก่ การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน การสื่อสารและการประสานงานอย่างเป็นระบบ และการจัดการความรู้ที่เอื้อต่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอให้บูรณาการ เทคโนโลยีดิจิทัลและปัญญาประดิษฐ์ (AI) เข้าเป็นส่วนหนึ่งของวิสัยทัศน์ เพื่อยกระดับศักยภาพของเครือข่ายให้สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง และเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ การเรียนรู้ และการสร้างนวัตกรรมทางวิชาชีพได้อย่างมีประสิทธิผล ดังนั้น วิสัยทัศน์ที่พัฒนาขึ้นจึงไม่เพียงแต่เป็นกรอบแนวคิดเชิงนโยบายเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่เป็นทิศทางเชิงกลยุทธ์ ที่ช่วยกำหนดแนวทางการดำเนินงานของเครือข่ายให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เกิดความร่วมมืออย่างเป็นระบบ และนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการอาชีวศึกษาอย่างยั่งยืนในระยะยาว ดังนี้

มุ่งสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่เข้มแข็ง เชื่อมโยงสถานศึกษา สถานประกอบการ และทุกภาคส่วนอย่างเป็นระบบ ขับเคลื่อนนวัตกรรมการเรียนรู้ ผลิตกำลังคนสมรรถนะสูง ตอบโจทย์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

2. พันธกิจ

พันธกิจของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา จากการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ได้รับการปรับปรุงให้มีความชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในบริบทการเปลี่ยนแปลงยุคปัจจุบัน โดยเน้นการบูรณาการเทคโนโลยีและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน สรุปได้ 7 ประการ ดังนี้

2.1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานของเครือข่ายให้มีประสิทธิภาพ ชัดเจน และเป็นระบบ

2.2 ส่งเสริมการวางแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วมที่สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

2.3 เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของเครือข่ายแก่สมาชิกทุกภาคส่วน

2.4 พัฒนาวิสัยทัศน์ร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจน เป็นที่ยอมรับ และใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานร่วมกัน

2.5 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการคิด ตัดสินใจ สนับสนุนทรัพยากรและดำเนินกิจกรรมร่วมกัน

2.6 พัฒนาระบบการจัดการความรู้ของเครือข่าย เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ และการนำไปใช้ในการพัฒนางาน

2.7 พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ โดยใช้ข้อมูลเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง

3. เป้าประสงค์

ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการปรับปรุงถ้อยคำของเป้าประสงค์ให้มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกับพันธกิจอย่างเป็นเอกภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการระบุขอบเขตให้แคบลงและชัดเจน เพื่อให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมและตรวจสอบผลสำเร็จได้ เป้าประสงค์มีควรมีนวัตกรรมเพื่อให้มีกลยุทธ์ในการขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ ดังนี้

3.1 เครือข่ายมีระบบการสื่อสารและการประสานงานที่เป็นระบบ รวดเร็วตรวจสอบได้ โดยบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการการสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับบริบทขององค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และสามารถถ่ายทอดสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิผล

3.3 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้ ความเข้าใจ และแสดงพฤติกรรมการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณภาพ โดยมีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย

3.4 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจน และถูกนำไปใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งเชื่อมโยงสู่การสร้างและประยุกต์ใช้นวัตกรรม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความยั่งยืนของเครือข่าย

3.5 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบในกระบวนการสำคัญของเครือข่าย และสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมร่วมให้บรรลุผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ

3.6 เครือข่ายมีระบบการจัดการความรู้ที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และนำไปใช้ในการพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการเข้าถึง การจัดเก็บ และการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.7 เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินผลที่สามารถวัดผลได้จริง พร้อมทั้งมีการ นำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการ การติดตาม และการประเมินผลของเครือข่าย และสามารถนำผลไปใช้ในการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

4. กลยุทธ์

จากการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า การกำหนดกลยุทธ์ควรปรับให้มีความทันสมัย ใช้ถ้อยคำที่กระชับ ชัดเจน และครอบคลุมประเด็นสำคัญอย่างเป็นระบบ เพื่อให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริงและเกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์ อีกทั้งควรมีความเชื่อมโยงต่อเนื่องระหว่างขั้นตอนการดำเนินงานในทุกมิติของเครือข่าย นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะให้มีการปรับปรุงตัวชี้วัด โดยเน้นการเปลี่ยนจากตัวชี้วัดเชิงนามธรรม หรือการประเมินจากความรู้สึก ไปสู่ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม ที่สามารถสังเกตวัดผล และตรวจสอบได้อย่างเป็นรูปธรรม เพื่อเพิ่มความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือของผลการประเมิน ปรับกลยุทธ์ให้มีการพัฒนาบุคลกรอย่างต่อเนื่อง และให้เพิ่มนวัตกรรมที่

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จะนำมาใช้กับเครือข่าย และให้นำนวัตกรรมมาปรับใช้ในกลยุทธ์ ดังนั้น กลยุทธ์ที่พัฒนาขึ้นจึงมุ่งเน้นการบูรณาการองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่

1) การพัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ เพื่อเพิ่มความรวดเร็ว ความถูกต้อง และความสามารถในการตรวจสอบได้ของการดำเนินงานเครือข่าย

2) ยกระดับการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการที่สอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมุ่งผลสัมฤทธิ์เชิงประจักษ์

3) พัฒนาศักยภาพบุคลากรเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ผ่านกระบวนการเรียนรู้ การฝึกอบรม และการเสริมสร้างสมรรถนะ เพื่อยกระดับคุณภาพการทำงานร่วมกัน

4) ส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงคุณภาพ โดยสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย

5) พัฒนาและขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมเชิงนวัตกรรม โดยบูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์และการดำเนินงาน เพื่อสร้างความสอดคล้องและความยั่งยืนของเครือข่าย

6) พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและมีคุณภาพ โดยส่งเสริมการตัดสินใจร่วม การวางแผนร่วม และการขับเคลื่อนกิจกรรมสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ

7) พัฒนาระบบการจัดการความรู้แบบบูรณาการ โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การจัดเก็บ และการประยุกต์ใช้องค์ความรู้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

8) พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลเชิงระบบ โดยกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมาย และใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน

9) ส่งเสริมการประยุกต์ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตามและประเมินผล เช่น ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard เพื่อยกระดับประสิทธิภาพ ความโปร่งใส และความยั่งยืนของเครือข่าย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การปรับปรุงดังกล่าวส่งผลให้กลยุทธ์มีความชัดเจน ทันสมัย สอดคล้องกับบริบทการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน และสามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการขับเคลื่อนเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สรุปได้ดังตาราง 18 ดังนี้

ตาราง 18 กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 1 : เครือข่ายมีระบบการสื่อสารและการประสานงานที่เป็นระบบรวดเร็ว ตรวจสอบได้ โดยบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการ การสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ		
กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ เพื่อเพิ่มความรวดเร็ว ความถูกต้อง และความสามารถในการตรวจสอบได้ของการดำเนินงานเครือข่าย	1. พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานแบบบูรณาการ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและแพลตฟอร์มกลางของเครือข่าย 2. กำหนดโครงสร้าง บทบาทหน้าที่ และช่องทางการสื่อสารให้ชัดเจนเป็นระบบ 3. พัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการประสานงานแบบเรียลไทม์ 4. เสริมสร้างศักยภาพบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและการสื่อสารองค์กร 5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงระบบการสื่อสารและการประสานงานอย่างต่อเนื่อง	1. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่ใช้ระบบการสื่อสารดิจิทัลของเครือข่าย ≥ 85% 2. ระยะเวลาในการประสานงานลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 3. ร้อยละของข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน และสามารถตรวจสอบได้ ≥ 90% 4. จำนวนกิจกรรม/โครงการที่เกิดจากการประสานงานร่วมเพิ่มขึ้นต่อปี 5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการสื่อสารและการประสานงาน อยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสิงห์บุรี

ตาราง 18 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 2 : เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับบริบทขององค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และสามารถถ่ายทอดสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิผล		
กลยุทธ์ที่ 2 ยกระดับการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการที่สอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมุ่งผลสัมฤทธิ์เชิงประจักษ์	1. วิเคราะห์บริบทองค์กรและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม 2. จัดทำแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วม โดยกำหนดเป้าหมายกลยุทธ์ และตัวชี้วัดที่ชัดเจน 3. บูรณาการแผนยุทธศาสตร์สู่แผนปฏิบัติการและโครงการของเครือข่ายอย่างเป็นระบบ 4. จัดสรรทรัพยากร (งบประมาณ บุคลากร เทคโนโลยี) ให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ 5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงแผนยุทธศาสตร์อย่างต่อเนื่องตามผลการดำเนินงาน	1. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ≥ 80% 2. ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ ≥ 85% 3. ร้อยละของการดำเนินงานที่เป็นไปตามแผนและระยะเวลาที่กำหนด ≥ 80% 4. ระดับความสอดคล้องของการจัดสรรทรัพยากรกับแผนยุทธศาสตร์ (ระดับมาก–มากที่สุด) 5. ระดับผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงานตามเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 18 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 3 : สมาชิกเครือข่ายมีความรู้ ความเข้าใจ และแสดงพฤติกรรมการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณภาพ โดยมีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย		
กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาศักยภาพบุคลากรเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ผ่านกระบวนการเรียนรู้ การฝึกอบรม และการเสริมสร้างสมรรถนะ เพื่อยกระดับคุณภาพการทำงานร่วมกัน	1. วิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพบุคลากรของเครือข่ายอย่างเป็นระบบ 2. จัดทำแผนพัฒนาบุคลากรที่สอดคล้องกับบทบาทหน้าที่และเป้าหมายของเครือข่าย 3. ดำเนินการฝึกอบรม สัมมนา และกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะที่จำเป็น 4. ส่งเสริมการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง (Learning by Doing) และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ 5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่อง	1. ร้อยละของบุคลากรที่ได้รับการพัฒนา/ฝึกอบรม ≥ 85% 2. จำนวนกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพิ่มขึ้นต่อปี 3.ระดับสมรรถนะของบุคลากรหลังการพัฒนาเพิ่มขึ้น (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00) 4. ร้อยละของบุคลากรที่สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการทำงาน ≥ 80% 5. ระดับความพึงพอใจของบุคลากรต่อการพัฒนา อยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 18 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 3 : สมาชิกเครือข่ายมีความรู้ ความเข้าใจ และแสดงพฤติกรรมการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณภาพ โดยมีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย		
กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงคุณภาพ โดยสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย	1. กำหนดค่านิยมและแนวปฏิบัติร่วมด้านการทำงานเป็นทีม ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วมของเครือข่าย 2. ส่งเสริมกิจกรรมสร้างทีม (Team Building) และกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ 3. สนับสนุนการทำงานแบบมีส่วนร่วมและการสื่อสารแบบเปิด (Open Communication) 4. สร้างแรงจูงใจและระบบยกย่องเชิดชูเกียรติสำหรับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันที่ดี 5. ติดตาม ประเมินผล และพัฒนาวัฒนธรรมการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง	1. ระดับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่ายอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00) 2. จำนวนกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือและ Team Building เพิ่มขึ้นต่อปี 3. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกัน ≥ 80% 4. ระดับความสัมพันธ์และความไว้วางใจระหว่างสมาชิกเครือข่ายเพิ่มขึ้น 5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อบรรยากาศการทำงานร่วมกันอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 18 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 4 : เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจน และถูกนำไปใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งเชื่อมโยงสู่การสร้างและประยุกต์ใช้นวัตกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความยั่งยืนของเครือข่าย		
กลยุทธ์ที่ 5 พัฒนาและขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมเชิงนวัตกรรม โดยบูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์และการดำเนินงานเพื่อสร้างความสอดคล้องและความยั่งยืนของเครือข่าย	1. จัดกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมแบบมีส่วนร่วม โดยระดมความคิดเห็นจากทุกภาคส่วน 2. สื่อสารและสร้างการรับรู้วิสัยทัศน์ร่วมผ่านช่องทางที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง 3. บูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์ แผนปฏิบัติการ และกิจกรรมของเครือข่าย 4. ส่งเสริมการสร้างและประยุกต์ใช้นวัตกรรมให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ร่วม 5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงวิสัยทัศน์ให้สอดคล้องกับบริบทอย่างต่อเนื่อง	1. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ ≥ 80% 2. ร้อยละของหน่วยงานที่นำวิสัยทัศน์ไปเชื่อมโยงกับแผนงาน ≥ 85% 3. จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์เพิ่มขึ้น 4. ระดับความเข้าใจและการยอมรับวิสัยทัศน์ของสมาชิก (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00) 5. ระดับความสอดคล้องของการดำเนินงานกับวิสัยทัศน์และความยั่งยืนของเครือข่ายอยู่ในระดับสูง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 18 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 5 : สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบในกระบวนการสำคัญของเครือข่าย และสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมร่วมให้บรรลุผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ		
กลยุทธ์ที่ 6 พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและมีคุณภาพ โดยส่งเสริมการตัดสินใจร่วม การวางแผนร่วม และการขับเคลื่อนกิจกรรมสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ	1. พัฒนาระบบและกลไกการมีส่วนร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจนครอบคลุมทุกภาคส่วน 2. ส่งเสริมกระบวนการตัดสินใจร่วมผ่านเวทีประชุมและการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบ 3. สนับสนุนการวางแผนกิจกรรม/โครงการร่วม โดยกำหนดเป้าหมายและผลลัพธ์ที่ชัดเจน 4. ส่งเสริมการดำเนินกิจกรรมร่วมให้เกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์และสอดคล้องเป้าหมายเครือข่าย 5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง	1. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมและกระบวนการตัดสินใจ ≥ 80% 2. จำนวนครั้งของการประชุม/เวทีการมีส่วนร่วมเพิ่มขึ้นต่อปี 3. ร้อยละของโครงการที่เกิดจากการวางแผนร่วม ≥ 85% 4. ร้อยละของกิจกรรมที่บรรลุผลลัพธ์ตามเป้าหมาย ≥ 80% 5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อกระบวนการมีส่วนร่วม อยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 18 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 6 : เครือข่ายมีระบบการจัดการความรู้ที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และนำไปใช้ในการพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการเข้าถึง การจัดเก็บ และการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ		
กลยุทธ์ที่ 7 พัฒนาระบบการจัดการความรู้แบบบูรณาการ โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การจัดเก็บ และการประยุกต์ใช้องค์ความรู้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ	1. พัฒนาระบบการจัดการความรู้ (KMS) ที่เชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อรองรับการจัดเก็บ สืบค้น และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ 2. จัดทำคลังความรู้ดิจิทัล โดยรวบรวมแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) และบทเรียนที่ได้รับ (Lessons Learned) อย่างเป็นหมวดหมู่ 3. ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านเวทีชุมชนนักปฏิบัติ (CoP) และแพลตฟอร์มออนไลน์อย่างต่อเนื่อง 4. สนับสนุนการนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานและโครงการของเครือข่าย 5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงระบบการจัดการความรู้อย่างต่อเนื่องให้สอดคล้องกับบริบท	1. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่เข้าถึงและใช้ระบบ KMS ไม่น้อยกว่าร้อยละ 85 2. จำนวนองค์ความรู้และแนวปฏิบัติที่ดีในระบบเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง 3. จำนวนกิจกรรมหรือเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพิ่มขึ้นในแต่ละปี 4. ร้อยละของหน่วยงานที่นำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการจัดการความรู้ อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 18 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 7 : เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินผลที่สามารถวัดผลได้จริง พร้อมทั้งมีการ นำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการ การติดตาม และการประเมินผลของเครือข่าย และสามารถนำผลไปใช้ในการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน		
กลยุทธ์ที่ 8 พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลเชิงระบบ โดยกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมาย และใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน	1. พัฒนาระบบและกรอบการประเมินผล พร้อมกำหนดตัวชี้วัดและเครื่องมือที่สอดคล้องเป้าหมาย 2. กำหนดกระบวนการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบ (รายไตรมาส/รายปี) 3. กำหนดตัวชี้วัด (KPIs) ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ จัดทำเครื่องมือประเมิน 4. ใช้แนวคิด PDCA (Plan–Do–Check–Act) ในการดำเนินงาน ทบทวนและปรับปรุงตัวชี้วัดและกระบวนการอย่างสม่ำเสมอ 5. ใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน	1. ร้อยละของตัวชี้วัด (KPIs) ที่ได้รับการพัฒนาและนำไปใช้จริง ≥ 90% ของตัวชี้วัดทั้งหมด 2. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่ดำเนินการติดตามและประเมินผลตามกรอบที่กำหนด ≥ 85% 3. ความครบถ้วนและความตรงเวลาของการรายงาน ≥ 85% 4. ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่มีการนำผลการประเมินไปใช้ปรับปรุงการดำเนินงาน ≥ 80% 5. ระดับการใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจของผู้บริหารและเครือข่าย (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00 จากระดับ 5)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 18 (ต่อ)

กลยุทธ์	วิธีดำเนินการ	ตัวชี้วัด
เป้าประสงค์ที่ 7 : เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินผลที่สามารถวัดผลได้จริง พร้อมทั้งมีการ นำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการ การติดตาม และการประเมินผลของเครือข่าย และสามารถนำผลไปใช้ในการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน		
กลยุทธ์ที่ 9 ส่งเสริมการประยุกต์ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตามและประเมินผล เช่น ระบบฐานข้อมูล และ Dashboard เพื่อยกระดับประสิทธิภาพ ความโปร่งใส และความยั่งยืนของเครือข่าย	1. ออกแบบระบบฐานข้อมูลกลางของเครือข่าย รองรับการจัดเก็บ วิเคราะห์ และเชื่อมโยงข้อมูลอย่างเป็นระบบ 2. พัฒนา Dashboard แสดงผลข้อมูลแบบเรียลไทม์ แสดงตัวชี้วัด ความก้าวหน้า ผลการดำเนินงาน และสถานะโครงการ 3. ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเก็บรวบรวมและรายงานข้อมูล ใช้แบบประเมินออนไลน์ ระบบรายงานผลอัตโนมัติ 4. พัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม จัดอบรมการใช้ระบบฐานข้อมูล Dashboard และเครื่องมือดิจิทัล ส่งเสริมทักษะการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Literacy) 5. กำกับ ติดตาม และปรับปรุงระบบอย่างต่อเนื่อง ประเมินประสิทธิภาพของระบบและความพึงพอใจของผู้ใช้ ปรับปรุงระบบให้ทันสมัยและสอดคล้องกับบริบทเครือข่าย	1. ร้อยละสมาชิกที่ใช้ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard ของเครือข่าย≥ 85% 2. ความถูกต้อง ครบถ้วน และทันเวลาของข้อมูลในระบบสารสนเทศ ≥ 85% 3. จำนวนรายงาน/ข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้แบบเรียลไทม์ผ่าน Dashboard เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในแต่ละปี 4. ร้อยละของบุคลากรที่ผ่านการพัฒนาและสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ≥ 80% ของบุคลากรทั้งหมด 5. ระดับความพึงพอใจของผู้ใช้งานต่อระบบดิจิทัลเพื่อการติดตามและประเมินผลอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00 จากระดับ 5)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยนำกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมของกลยุทธ์จากผู้ทรงคุณวุฒิด้วยการสนทนากลุ่ม ไปจัดทำเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แล้วให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 306 คน ตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 306 คน คิดเป็นร้อยละ 100 จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน รายละเอียดดังตาราง 19

ตาราง 19 จำนวนและข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

ที่	ข้อมูลพื้นฐาน	กลุ่มตัวอย่าง	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	เพศ		
	– ชาย	164	53.50
	– หญิง	142	46.50
	รวม	**306**	**100**

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 19 (ต่อ)

ที่	ข้อมูลพื้นฐาน	กลุ่มตัวอย่าง	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
2	อายุ		
	- 31-40 ปี	47	15.36
	- 41-50 ปี	182	59.48
	- 51 ปีขึ้นไป	77	25.16
	รวม	**306**	**100**
3	ระดับการศึกษา		
	- ปริญญาตรี	73	23.86
	- ปริญญาโท	201	65.68
	- ปริญญาเอก	32	10.46
	รวม	**306**	**100**
4	ประสบการณ์ในการทำงาน		
	- น้อยกว่า 5 ปี	46	15.03
	- 5-10 ปี	158	51.63
	- มากกว่า 10 ปี	102	33.34
	รวม	**306**	**100**

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากตาราง 19 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา จำนวน 306 คน เป็นเพศชาย จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 53.50 เป็นเพศหญิง จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50 เป็นผู้ที่มีอายุ 31-40 ปี จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 15.36 เป็นผู้ที่มีอายุ 41- 50 ปีจำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 59.48 เป็นผู้ที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 25.16 ระดับการศึกษา ปริญญาตรี จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 23.86 ปริญญาโท จำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 65.68 ระดับการศึกษาปริญญาเอก จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 10.46 มีประสบการณ์ในการทำงานตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษา น้อยกว่า 5 ปีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 15.03 มีประสบการณ์ในการทำงานตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษา 5-10 ปี จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 51.63 มี

ประสบการณ์ในการทำงานตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษามากกว่า 10 ปี จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 33.34

3.2 ผลการตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ตาราง 20 ระดับความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
วิสัยทัศน์ เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเป็นเครือข่ายที่เข้มแข็ง มีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ ใช้เทคโนโลยีและปัญญาประดิษฐ์สนับสนุนการดำเนินงาน โดยอาศัยการมีส่วนร่วม การสื่อสาร และการจัดการความรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาและสร้างนวัตกรรมอย่างยั่งยืน	4.72	0.48	มากที่สุด	4.61	0.54	มากที่สุด	4.59	0.51	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
พันธกิจ									
1.พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานของเครือข่ายให้มีประสิทธิภาพ ชัดเจน และเป็นระบบ	4.71	0.49	มากที่สุด	4.68	0.49	มากที่สุด	4.58	0.50	มากที่สุด
2.ส่งเสริมการวางแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วมที่สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	4.69	0.49	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.50	มากที่สุด
3.เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของเครือข่ายแก่สมาชิกทุกภาคส่วน	4.69	0.48	มากที่สุด	4.62	0.54	มากที่สุด	4.60	0.51	มากที่สุด
4.พัฒนาวิสัยทัศน์ร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจนเป็นที่ยอมรับ และใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานร่วมกัน	4.68	0.52	มากที่สุด	4.69	0.50	มากที่สุด	4.57	0.53	มากที่สุด
5.ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการคิด ตัดสินใจ สนับสนุนทรัพยากร และดำเนินกิจกรรมร่วมกัน	4.71	0.47	มากที่สุด	4.65	0.52	มากที่สุด	4.54	0.55	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
6.พัฒนาระบบการจัดการความรู้ของเครือข่าย เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยน เรียนรู้และการนำไปใช้ในการพัฒนางาน	4.67	0.50	มากที่สุด	4.59	0.54	มากที่สุด	4.51	0.57	มากที่สุด
7.พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ โดยใช้ข้อมูลเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง	4.66	0.51	มากที่สุด	4.60	0.54	มากที่สุด	4.55	0.50	มากที่สุด
เฉลี่ยพันธกิจ	4.69	0.49	มากที่สุด	4.63	0.53	มากที่สุด	4.56	0.52	มากที่สุด
เป้าประสงค์									
1.เครือข่ายมีระบบการสื่อสารและการประสานงานที่เป็นระบบ รวดเร็ว และตรวจสอบได้	4.62	0.55	มากที่สุด	4.63	0.54	มากที่สุด	4.56	0.54	มากที่สุด
2.เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่ชัดเจนสอดคล้องกับบริบทและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงอย่างมีประสิทธิภาพ	4.64	0.52	มากที่สุด	4.55	0.52	มากที่สุด	4.47	0.53	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
3.สมาชิกเครือข่ายมีความรู้ ความเข้าใจ และแสดงพฤติกรรมการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณภาพ	4.66	0.51	มากที่สุด	4.55	0.52	มากที่สุด	4.53	0.51	มากที่สุด
4.เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจน และถูกนำไปใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง	4.62	0.53	มากที่สุด	4.59	0.52	มากที่สุด	4.51	0.56	มากที่สุด
5.สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการสำคัญและสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมร่วมกันได้อย่างเป็นรูปธรรม	4.64	0.50	มากที่สุด	4.57	0.56	มากที่สุด	4.50	0.51	มาก
6.เครือข่ายมีระบบการจัดการความรู้ที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยน เรียนรู้และนำไปใช้ในการพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง	4.64	0.53	มากที่สุด	4.54	0.57	มากที่สุด	4.45	0.55	มาก
7.เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินผลที่สามารถวัดผลได้จริงและนำผลไปใช้ในการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน	4.65	0.52	มากที่สุด	4.64	0.51	มากที่สุด	4.48	0.56	มาก
เฉลี่ยเป้าประสงค์	4.64	0.52	มากที่สุด	4.58	0.53	มากที่สุด	4.50	0.54	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ เพื่อเพิ่มความรวดเร็ว ความถูกต้อง และความสามารถในการตรวจสอบได้ของการดำเนินงานเครือข่าย									
วิธีดำเนินการ									
วิธีดำเนินการ									
1. พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานแบบบูรณาการ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและแพลตฟอร์มกลางของเครือข่าย	4.68	0.47	มากที่สุด	4.64	0.49	มากที่สุด	4.53	0.58	มากที่สุด
2. กำหนดโครงสร้าง บทบาทหน้าที่ และช่องทางการสื่อสารให้ชัดเจนเป็นระบบ	4.74	0.44	มากที่สุด	4.62	0.49	มากที่สุด	4.57	0.54	มากที่สุด
3. พัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการประสานงานแบบเรียลไทม์	4.75	0.44	มากที่สุด	4.64	0.48	มากที่สุด	4.50	0.54	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
4. เสริมสร้างศักยภาพบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและการสื่อสารองค์กร	4.73	0.44	มากที่สุด	4.65	0.48	มากที่สุด	4.55	0.54	มากที่สุด
5.ติดตาม ประเมินผลและปรับปรุงระบบการสื่อสารและการประสานงานอย่างต่อเนื่อง	4.66	0.50	มากที่สุด	4.65	0.49	มากที่สุด	4.52	0.56	มากที่สุด
เฉลี่ยวิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 1	4.71	0.46	มากที่สุด	4.64	0.49	มากที่สุด	4.53	0.55	มากที่สุด
ตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 1 1.ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่ใช้ระบบการสื่อ สารดิจิทัลของเครือข่าย ≥ 85%	4.64	0.52	มากที่สุด	4.64	0.51	มากที่สุด	4.54	0.53	มากที่สุด
2. ระยะเวลาในการประสานงานลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20	4.75	0.44	มากที่สุด	4.62	0.51	มากที่สุด	4.49	0.57	มาก
3. ร้อยละของข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน และสามารถตรวจสอบได้ ≥ 90%	4.68	0.51	มากที่สุด	4.66	0.50	มากที่สุด	4.52	0.54	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
4. จำนวนกิจกรรม/โครงการที่เกิดจากการประสานงานร่วมเพิ่มขึ้นต่อปี	4.70	0.47	มากที่สุด	4.61	0.49	มากที่สุด	4.54	0.57	มากที่สุด
5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการสื่อสารและการประสานงาน อยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย≥ 4.00)	4.67	0.51	มากที่สุด	4.69	0.48	มากที่สุด	4.48	0.56	มาก
เฉลี่ยตัวชี้วัด กลยุทธ์ที่ 1	4.69	0.49	มากที่สุด	4.64	0.50	มากที่สุด	4.51	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ยกลยุทธ์ที่ 1	4.74	0.51	มากที่สุด	4.64	0.50	มากที่สุด	4.52	0.55	มากที่สุด
กลยุทธ์ที่ 2 ยกระดับการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการที่สอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมุ่งผลสัมฤทธิ์เชิงประจักษ์									
วิธีดำเนินการ									
1. วิเคราะห์บริบทองค์กรและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม	4.58	0.56	มากที่สุด	4.59	0.51	มากที่สุด	4.56	0.52	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
2. จัดทำแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วมโดยกำหนดเป้าหมาย กลยุทธ์ และตัวชี้วัดที่ชัดเจน	4.67	0.48	มากที่สุด	4.61	0.49	มากที่สุด	4.53	0.55	มากที่สุด
3. บูรณาการแผนยุทธศาสตร์สู่แผนปฏิบัติการและโครงการของเครือข่ายอย่างเป็นระบบ	4.67	0.50	มากที่สุด	4.69	0.47	มากที่สุด	4.56	0.54	มากที่สุด
4. จัดสรรทรัพยากร งบประมาณ บุคลากร เทคโนโลยี) ให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์	4.72	0.47	มากที่สุด	4.62	0.53	มากที่สุด	4.57	0.53	มากที่สุด
5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงแผนยุทธศาสตร์อย่างต่อเนื่องตามผลการดำเนินงาน	4.65	0.48	มากที่สุด	4.68	0.47	มากที่สุด	4.58	0.52	มากที่สุด
เฉลี่ยวิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 2	4.66	0.50	มากที่สุด	4.64	0.49	มากที่สุด	4.56	0.53	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 2									
1. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ≥80%	4.67	0.48	มากที่สุด	4.64	0.49	มากที่สุด	4.53	0.53	มากที่สุด
2. ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ ≥ 85%	4.61	0.51	มากที่สุด	4.59	0.52	มากที่สุด	4.54	0.54	มากที่สุด
3. ร้อยละของการดำเนินงานที่เป็นไปตามแผนและระยะเวลาที่กำหนด ≥ 80%	4.71	0.46	มากที่สุด	4.58	0.52	มากที่สุด	4.54	0.52	มากที่สุด
4.ระดับความสอดคล้องของการจัดสรรทรัพยากรกับแผนยุทธศาสตร์ (ระดับมาก–มากที่สุด)	4.60	0.52	มากที่สุด	4.57	0.56	มากที่สุด	4.53	0.54	มากที่สุด
5. ระดับผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงานตามเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย ≥4.00)	4.64	0.52	มากที่สุด	4.65	0.50	มากที่สุด	4.62	0.52	มากที่สุด
เฉลี่ยตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 2	4.65	0.50	มากที่สุด	4.61	0.52	มากที่สุด	4.55	0.53	มากที่สุด
เฉลี่ยกลยุทธ์ที่ 2	4.66	0.50	มากที่สุด	4.63	0.51	มากที่สุด	4.56	0.53	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาศักยภาพบุคลากรเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ผ่านกระบวนการเรียนรู้การฝึกอบรม และการเสริมสร้างสมรรถนะเพื่อยกระดับคุณภาพการทำงานร่วมกัน									
วิธีดำเนินการ									
1. วิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพบุคลากรของเครือข่ายอย่างเป็นระบบ)	4.65	0.49	มากที่สุด	4.65	0.48	มากที่สุด	4.48	0.55	มาก
2. สร้างแรงจูงใจในการมีส่วนร่วม (รางวัลยกย่อง และโอกาสพัฒนา)	4.55	0.61	มากที่สุด	4.61	0.51	มากที่สุด	4.53	0.54	มากที่สุด
3. ดำเนินการฝึกอบรม สัมมนา และกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะที่จำเป็น	4.70	0.47	มากที่สุด	4.59	0.51	มากที่สุด	4.53	0.53	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
4. ส่งเสริมการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์	4.60	0.50	มากที่สุด	4.61	0.54	มากที่สุด	4.53	0.55	มากที่สุด
5. ติดตามประเมินผล และปรับปรุงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่อง	4.69	0.46	มากที่สุด	4.66	0.48	มากที่สุด	4.58	0.54	มากที่สุด
เฉลี่ยวิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 3	4.64	0.51	มากที่สุด	4.62	0.54	มากที่สุด	4.53	0.54	มากที่สุด
ตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 3									
1. ร้อยละของบุคลากรที่ได้รับการพัฒนา/ฝึกอบรม ≥ 85%	4.66	0.50	มากที่สุด	4.57	0.54	มากที่สุด	4.49	0.53	มาก
2. จำนวนกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพิ่มขึ้นต่อปี	4.64	0.54	มากที่สุด	4.67	0.48	มากที่สุด	4.56	0.52	มากที่สุด
3. ระดับสมรรถนะของบุคลากรหลังการพัฒนาเพิ่มขึ้น (ค่าเฉลี่ย≥ 4.00)	4.61	0.52	มากที่สุด	4.66	0.48	มากที่สุด	4.54	0.54	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
4. ร้อยละของบุคลากรที่สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการทำงาน ≥ 80%	4.65	0.49	มากที่สุด	4.61	0.51	มากที่สุด	4.55	0.52	มากที่สุด
5. ระดับความพึงพอใจของบุคลากรต่อการพัฒนา อยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย≥4.00)	4.71	0.45	มากที่สุด	4.58	0.53	มากที่สุด	4.57	0.54	มากที่สุด
เฉลี่ยตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 3	4.65	0.50	มากที่สุด	4.62	0.51	มากที่สุด	4.54	0.53	มากที่สุด
เฉลี่ยกลยุทธ์ที่ 3	4.65	0.51	มากที่สุด	4.62	0.53	มากที่สุด	4.54	0.54	มากที่สุด
กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงคุณภาพโดยสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย									
วิธีดำเนินการ									
1. กำหนดค่านิยมและแนวปฏิบัติร่วมด้านการทำงานเป็นทีม ความร่วมมือและความรับผิดชอบร่วมของเครือข่าย	4.69	0.46	มากที่สุด	4.65	0.48	มากที่สุด	4.53	0.54	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
2. ส่งเสริมกิจกรรมสร้างทีม (Team Building) และกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์	4.70	0.49	มากที่สุด	4.58	0.53	มากที่สุด	4.49	0.55	มาก
3. สนับสนุนการทำงานแบบมีส่วนร่วมและการสื่อสารแบบเปิด (Open Communication)	4.73	0.45	มากที่สุด	4.61	0.49	มากที่สุด	4.51	0.54	มากที่สุด
4. สร้างแรงจูงใจและระบบยกย่องเชิดชูเกียรติสำหรับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันที่ดี	4.64	0.52	มากที่สุด	4.65	0.49	มากที่สุด	4.58	0.53	มากที่สุด
5. ติดตาม ประเมินผลและพัฒนาวัฒนธรรมการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง	4.59	0.54	มากที่สุด	4.62	0.51	มากที่สุด	4.52	0.56	มากที่สุด
เฉลี่ยวิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 4	4.67	0.49	มากที่สุด	4.62	0.50	มากที่สุด	4.53	0.54	มากที่สุด
ตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 4 1. ระดับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่ายอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย≥ 4.00)	4.62	0.49	มากที่สุด	4.59	0.51	มากที่สุด	4.48	0.56	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
2. จำนวนกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือและ Team Building เพิ่มขึ้นต่อปี	4.64	0.51	มากที่สุด	4.58	0.54	มากที่สุด	4.51	0.54	มากที่สุด
3. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในกาทำงานร่วมกัน ≥ 80%	4.64	0.48	มากที่สุด	4.61	0.51	มากที่สุด	4.54	0.51	มากที่สุด
4. ระดับความสัมพันธ์และความไว้วางใจระหว่างสมาชิกเครือข่ายเพิ่มขึ้น	4.65	0.49	มากที่สุด	4.61	0.50	มากที่สุด	4.54	0.55	มากที่สุด
5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อบรรยากาศการทำงานร่วมกันอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)	4.56	0.52	มากที่สุด	4.60	0.54	มากที่สุด	4.53	0.51	มากที่สุด
เฉลี่ยตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 4	4.62	0.50	มากที่สุด	4.60	0.52	มากที่สุด	4.52	0.53	มากที่สุด
เฉลี่ยกลยุทธ์ที่ 4	4.65	0.50	มากที่สุด	4.61	0.51	มากที่สุด	4.53	0.54	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
กลยุทธ์ที่ 5 พัฒนาและขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมเชิงนวัตกรรม โดยบูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์และการดำเนินงาน เพื่อสร้างความสอดคล้องและความยั่งยืนของเครือข่าย									
วิธีดำเนินการ									
1. จัดกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมแบบมีส่วนร่วม โดยระดมความคิดเห็นจากทุกภาคส่วน)	4.66	0.49	มากที่สุด	4.61	0.50	มากที่สุด	4.55	0.55	มากที่สุด
2. สื่อสารและสร้างการรับรู้วิสัยทัศน์ร่วมผ่านช่องทางที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง	4.60	0.50	มากที่สุด	4.62	0.49	มากที่สุด	4.54	0.53	มากที่สุด
3. บูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์ แผนปฏิบัติการ และกิจกรรมของเครือข่าย	4.53	0.56	มากที่สุด	4.58	0.55	มากที่สุด	4.57	0.52	มากที่สุด
4. ส่งเสริมการสร้างและประยุกต์ใช้นวัตกรรมให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ร่วม	4.66	0.49	มากที่สุด	4.57	0.54	มากที่สุด	4.50	0.54	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
5. ติดตามประเมินผล และปรับปรุงวิสัยทัศน์ให้สอดคล้องกับบริบทอย่างต่อเนื่อง	4.59	0.55	มากที่สุด	4.57	0.52	มากที่สุด	4.51	0.54	มากที่สุด
เฉลี่ยวิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 5	4.61	0.52	มากที่สุด	4.59	0.52	มากที่สุด	4.53	0.54	มากที่สุด
ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 5									
1. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ ≥ 80%	4.57	0.51	มากที่สุด	4.57	0.52	มากที่สุด	4.51	0.52	มากที่สุด
2. ร้อยละของหน่วยงานที่นำวิสัยทัศน์ไปเชื่อมโยงกับแผนงาน ≥85%	4.60	0.54	มากที่สุด	4.66	0.48	มากที่สุด	4.46	0.52	มาก
3. จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์เพิ่มขึ้น	4.66	0.49	มากที่สุด	4.59	0.50	มากที่สุด	4.53	0.53	มากที่สุด
4. ระดับความเข้าใจและการยอมรับวิสัยทัศน์ของสมาชิก (ค่าเฉลี่ย ≥4.00)	4.64	0.49	มากที่สุด	4.63	0.50	มากที่สุด	4.53	0.53	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
5. ระดับความสอดคล้องของการดำเนินงานกับวิสัยทัศน์และความยั่งยืนของเครือข่ายอยู่ในระดับสูง	4.63	0.53	มากที่สุด	4.63	0.48	มากที่สุด	4.55	0.53	มากที่สุด
เฉลี่ยตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 5	4.62	0.51	มากที่สุด	4.62	0.50	มากที่สุด	4.52	0.53	มากที่สุด
เฉลี่ยกลยุทธ์ที่ 5	4.62	0.52	มากที่สุด	4.61	0.51	มากที่สุด	4.53	0.54	มากที่สุด
กลยุทธ์ที่ 6 พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและมีคุณภาพ โดยส่งเสริมการตัดสินใจร่วม การวางแผนร่วม และการขับเคลื่อนกิจกรรมสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ									
วิธีดำเนินการ									
1. พัฒนาระบบและกลไกการมีส่วนร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจน ครอบคลุมทุกภาคส่วน	4.60	0.51	มากที่สุด	4.60	0.53	มากที่สุด	4.48	0.53	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
2. ส่งเสริมกระบวนการตัดสินใจร่วมผ่านเวทีประชุมและการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบ	4.64	0.48	มากที่สุด	4.59	0.51	มากที่สุด	4.46	0.54	มาก
3. สนับสนุนการวางแผนกิจกรรม/โครงการร่วม โดยกำหนดเป้าหมายและผลลัพธ์ที่ชัดเจน	4.59	0.52	มากที่สุด	4.60	0.49	มากที่สุด	4.48	0.53	มาก
4. ส่งเสริมการดำเนินกิจกรรมร่วมให้เกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์และสอดคล้องเป้าหมายเครือข่าย	4.59	0.50	มากที่สุด	4.56	0.52	มากที่สุด	4.52	0.56	มากที่สุด
5. ติดตามประเมินผล และปรับปรุงกระบวนการส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง	4.56	0.50	มากที่สุด	4.61	0.53	มากที่สุด	4.50	0.52	มาก
เฉลี่ยวิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 6	4.60	0.50	มากที่สุด	4.59	0.52	มากที่สุด	4.49	0.54	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 6									
1. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมและกระบวนการตัดสินใจ ≥ 80%	4.57	0.54	มากที่สุด	4.52	0.56	มากที่สุด	4.53	0.52	มากที่สุด
2. จำนวนครั้งของการประชุม/เวทีการมีส่วนร่วมเพิ่มขึ้นต่อปี	4.59	0.49	มากที่สุด	4.59	0.54	มากที่สุด	4.52	0.51	มากที่สุด
3. ร้อยละของโครงการที่เกิดจากการวางแผนร่วม ≥ 85%	4.59	0.51	มากที่สุด	4.53	0.53	มากที่สุด	4.45	0.52	มาก
4. ร้อยละของกิจกรรมที่บรรลุผลลัพธ์ตามเป้าหมาย ≥ 80%	4.60	0.49	มากที่สุด	4.57	0.54	มากที่สุด	4.47	0.53	มาก
5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อกระบวนการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)	4.58	0.51	มากที่สุด	4.57	0.53	มากที่สุด	4.48	0.56	มาก
เฉลี่ยตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 6	4.59	0.51	มากที่สุด	4.56	0.54	มากที่สุด	4.49	0.53	มาก
เฉลี่ยกลยุทธ์ที่ 6	4.60	0.51	มากที่สุด	4.58	0.53	มากที่สุด	4.49	0.54	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
กลยุทธ์ที่ 7 พัฒนาระบบการจัดการความรู้แบบบูรณาการโดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การจัดเก็บ และการประยุกต์ใช้องค์ความรู้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ									
วิธีดำเนินการ									
1. พัฒนาระบบการจัดการความรู้ (KMS) ที่เชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อรองรับการจัดเก็บ สืบค้น และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ	4.57	0.57	มากที่สุด	4.59	0.52	มากที่สุด	4.47	0.54	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
2. จัดทำคลังความรู้ดิจิทัล โดยรวบรวมแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) และบทเรียนที่ได้รับ (Lessons Learned) อย่างเป็นหมวดหมู่	4.59	0.50	มากที่สุด	4.63	0.50	มากที่สุด	4.54	0.51	มากที่สุด
3. ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านเวทีชุมชนนักปฏิบัติ (CoP) และแพลตฟอร์มออนไลน์อย่างต่อเนื่อง	4.59	0.50	มากที่สุด	4.51	0.55	มากที่สุด	4.49	0.51	มาก
4. สนับสนุนการนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานและโครงการของเครือข่าย	4.57	0.51	มากที่สุด	4.56	0.53	มากที่สุด	4.52	0.51	มากที่สุด
5. ติดตามประเมินผล และปรับปรุงระบบการจัดการความรู้อย่างต่อเนื่องให้สอดคล้องกับบริบท	4.61	0.52	มากที่สุด	4.55	0.56	มากที่สุด	4.51	0.52	มากที่สุด
เฉลี่ยวิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 7	4.58	0.52	มากที่สุด	4.57	0.53	มากที่สุด	4.51	0.52	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 7									
1.ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่เข้าถึงและใช้ระบบ KMS ไม่น้อยกว่าร้อยละ 85	4.58	0.53	มากที่สุด	4.55	0.51	มากที่สุด	4.48	0.51	มาก
2. จำนวนองค์ความรู้และแนวปฏิบัติที่ดีในระบบเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง	4.51	0.56	มากที่สุด	4.60	0.49	มากที่สุด	4.46	0.54	มาก
3. จำนวนกิจกรรมหรือเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพิ่มขึ้นในแต่ละปี	4.62	0.49	มากที่สุด	4.57	0.52	มากที่สุด	4.53	0.52	มากที่สุด
4. ร้อยละของหน่วยงานที่นำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน ไม่น้อยกว่าร้อยละ70	4.61	0.51	มากที่สุด	4.56	0.54	มากที่สุด	4.50	0.52	มาก
5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการจัดการความรู้ อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)	4.56	0.57	มากที่สุด	4.53	0.56	มากที่สุด	4.53	0.52	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
เฉลี่ยตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 7	4.58	0.53	มากที่สุด	4.57	0.52	มากที่สุด	4.50	0.52	มาก
เฉลี่ยกลยุทธ์ที่ 7	4.58	0.53	มากที่สุด	4.57	0.53	มากที่สุด	4.51	0.52	มากที่สุด
กลยุทธ์ที่ 8 พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลเชิงระบบโดยกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมาย และใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน									
วิธีดำเนินการ									
1. พัฒนาระบบและกรอบการประเมินผล พรอ้มกำหนดตัวชี้วัดและเครื่องมือที่สอดคล้องเป้าหมาย	4.56	0.51	มากที่สุด	4.51	0.52	มากที่สุด	4.53	0.52	มากที่สุด
2.กำหนดกระบวนการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบ (รายไตรมาส/รายปี)	4.59	0.49	มากที่สุด	4.60	0.51	มากที่สุด	4.48	0.51	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
3. กำหนดตัวชี้วัด (KPIs) ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ จัดทำเครื่องมือประเมิน	4.55	0.50	มากที่สุด	4.50	0.53	มากที่สุด	4.53	0.52	มากที่สุด
4.ใช้แนวคิด PDCA (Plan–Do–Check–Act) ในการดำเนินงานทบทวนและปรับปรุงตัวชี้วัดและกระบวนการอย่างสม่ำเสมอ	4.60	0.54	มากที่สุด	4.59	0.52	มากที่สุด	4.49	0.54	มาก
5.ใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน	4.55	0.53	มากที่สุด	4.52	0.56	มากที่สุด	4.53	0.52	มากที่สุด
เฉลี่ย วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 8	4.57	0.51	มากที่สุด	4.54	0.53	มากที่สุด	4.51	0.52	มากที่สุด
ตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 8 1. ร้อยละของตัวชี้วัด (KPIs)ที่ได้รับการพัฒนาและนำไปใช้จริง≥ 90% ของตัวชี้วัดทั้งหมด	4.51	0.50	มากที่สุด	4.52	0.55	มากที่สุด	4.50	0.52	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
2. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่ดำเนินการติดตามและประเมินผลตามกรอบที่กำหนด ≥ 85%	4.53	0.42	มากที่สุด	4.59	0.50	มากที่สุด	4.51	0.51	มากที่สุด
3. ความครบถ้วนและความตรงเวลาของการรายงาน ≥ 85%	4.52	0.48	มากที่สุด	4.53	0.53	มากที่สุด	4.45	0.50	มาก
4. ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่มีการนำผลการประเมินไปใช้ปรับปรุงการดำเนินงาน ≥ 80%	4.57	0.50	มากที่สุด	4.51	0.51	มากที่สุด	4.48	0.50	มาก
5. ระดับการใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจของผู้บริหารและเครือข่าย (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00 จากระดับ 5)	4.58	0.49	มากที่สุด	4.55	0.54	มากที่สุด	4.49	0.56	มาก
เฉลี่ยตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 8	4.54	0.48	มากที่สุด	4.54	0.53	มากที่สุด	4.49	0.52	มาก
เฉลี่ยกลยุทธ์ที่ 8	4.56	0.50	มากที่สุด	4.54	0.53	มากที่สุด	4.50	0.52	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
กลยุทธ์ที่ 9 ส่งเสริมการประยุกต์ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตามและประเมินผลเช่น ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard เพื่อยกระดับประสิทธิภาพความโปร่งใส และความยั่งยืนของเครือข่าย									
วิธีดำเนินการ									
1. ออกแบบระบบฐานข้อมูลกลางของเครือข่าย รองรับการจัดเก็บ วิเคราะห์และเชื่อมโยงข้อมูลอย่างเป็นระบบ	4.61	0.47	มากที่สุด	4.58	0.51	มากที่สุด	4.51	0.55	มากที่สุด
2. พัฒนา Dashboard แสดงผลข้อมูลแบบเรียลไทม์ แสดงตัวชี้วัดความก้าวหน้าผลการดำเนินงานและสถานะโครงการ	4.59	0.54	มากที่สุด	4.57	0.49	มากที่สุด	4.53	0.53	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
3. ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเก็บรวบรวมและรายงานข้อมูล ใช้แบบประเมินออนไลน์ ระบบรายงานผลอัตโนมัติ	4.54	0.51	มากที่สุด	4.58	0.50	มากที่สุด	4.54	0.50	มากที่สุด
4. พัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมจัดอบรมการใช้ระบบฐานข้อมูล Dashboard และเครื่องมือดิจิทัล ส่งเสริมทักษะการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Literacy)	4.60	0.48	มากที่สุด	4.55	0.51	มากที่สุด	4.52	0.54	มากที่สุด
5. กำกับ ติดตามและปรับปรุงระบบอย่างต่อเนื่อง ประเมินประสิทธิภาพของระบบและความพึงพอใจของผู้ใช้ ปรับปรุงระบบให้ทันสมัยและสอดคล้องกับบริบทเครือข่าย	4.57	0.50	มากที่สุด	4.54	0.52	มากที่สุด	4.50	0.48	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
เฉลี่ย วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 9	4.58	0.50	มากที่สุด	4.52	0.51	มากที่สุด	4.50	0.49	มาก
ตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 9									
1. ร้อยละสมาชิกที่ใช้ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard ของเครือข่าย≥ 85%	4.58	0.49	มากที่สุด	4.51	0.50	มากที่สุด	4.52	0.51	มากที่สุด
2. ความถูกต้องครบถ้วนและทันเวลาของข้อมูลในระบบสารสนเทศ ≥ 85%	4.54	0.50	มากที่สุด	4.55	0.47	มากที่สุด	4.53	0.52	มากที่สุด
3. จำนวนรายงาน/ข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้แบบเรียลไทม์ผ่าน Dashboardเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในแต่ละปี	4.52	0.55	มากที่สุด	4.57	0.52	มากที่สุด	4.53	0.54	มากที่สุด
4. ร้อยละของบุคลากรที่ผ่านการพัฒนาและสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ≥ 80% ของบุคลากรทั้งหมด	4.59	0.45	มากที่สุด	4.54	0.51	มากที่สุด	4.52	0.53	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
5. ระดับความพึงพอใจของผู้ใช้งานต่อระบบดิจิทัลเพื่อการติดตามและประเมินผล อยู่ในระดับมาก–มากที่สุด(ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00 จากระดับ5)	4.57	0.51	มากที่สุด	4.52	0.50	มากที่สุด	4.54	0.48	มากที่สุด
เฉลี่ยตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 9	4.56	0.50	มากที่สุด	4.54	0.50	มากที่สุด	4.53	0.52	มากที่สุด
เฉลี่ยกลยุทธ์ที่ 9	4.57	0.50	มากที่สุด	4.53	0.51	มากที่สุด	4.52	0.51	มากที่สุด
เฉลี่ยกลยุทธ์ทั้งหมด	4.64	0.51	มากที่สุด	4.60	0.51	มากที่สุด	4.53	0.50	มากที่สุด

จากตาราง 20 พบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.64, $\bar{X}$ = 4.60, และ $\bar{X}$ = 4.53) ตามลำดับ รายละเอียดดังนี้

วิสัยทัศน์ มุ่งสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่เข้มแข็ง เชื่อมโยงสถานศึกษา สถานประกอบการ และทุกภาคส่วนอย่างเป็นระบบ ขับเคลื่อนนวัตกรรมการเรียนรู้ ผลิตกำลังคนสมรรถนะสูง ตอบโจทย์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.72, $\bar{X}$ = 4.61, และ $\bar{X}$ = 4.59)

พันธกิจของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.69, $\bar{X}$ =4.63, และ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

$\overline{X}$ = 4.56) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายพันธกิจทุกพันธกิจมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

เป้าประสงค์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวม อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\overline{X}$ =4.64, $\overline{X}$ = 4.58, $\overline{X}$ = 4.50) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายเป้าประสงค์ พบว่า เป้าประสงค์มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการโดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ เพื่อเพิ่มความรวดเร็วความถูกต้องและความสามารถในการตรวจสอบได้ของการดำเนินงานเครือข่าย วิธีดำเนินการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ =4.74, $\overline{X}$ =4.64, $\overline{X}$ =4.52) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้านวิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 1 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ =4.71, $\overline{X}$ =4.64, $\overline{X}$ =4.53) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายวิธีดำเนินการทุกวิธีดำเนินการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 1 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ =4.69, $\overline{X}$ =4.64, และ $\overline{X}$ =4.51) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัด ทุกตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด

กลยุทธ์ที่ 2 ยกระดับการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการที่สอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมุ่งผลสัมฤทธิ์เชิงประจักษ์มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ =4.66, $\overline{X}$ =4.63, $\overline{X}$ =4.56) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 2 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ =4.66, $\overline{X}$ =4.64, $\overline{X}$ =4.56) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายวิธีดำเนินการ ทุกวิธีดำเนินการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 2 มีความ

เหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.65, $\bar{X}$ =4.61, และ $\bar{X}$ =4.55) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัด ทุกตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด

กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาศักยภาพบุคลากรเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ผ่านกระบวนการเรียนรู้การฝึกอบรม และการเสริมสร้างสมรรถนะเพื่อยกระดับคุณภาพการทำงานร่วมกัน มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.65, $\bar{X}$ =4.62, $\bar{X}$ =4.54) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 3 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.64, $\bar{X}$ =4.62, $\bar{X}$ =4.53) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายวิธีดำเนินการ ทุกวิธีดำเนินการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 3 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.65, $\bar{X}$ =4.62, และ $\bar{X}$ =4.54) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัด ทุกตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด

กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงคุณภาพโดยสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.65, $\bar{X}$ =4.61, $\bar{X}$ =4.53) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 4 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.67, $\bar{X}$ =4.62, $\bar{X}$ =4.53) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายวิธีดำเนินการ ทุกวิธีดำเนินการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 4 ทุกตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.62, $\bar{X}$ =4.60, และ $\bar{X}$ =4.52) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัด ทุกตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด

กลยุทธ์ที่ 5 พัฒนาและขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมเชิงนวัตกรรม โดยบูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์ และการดำเนินงานเพื่อสร้างความสอดคล้องและความยั่งยืนของเครือข่าย มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.68, $\bar{X}$ =4.63, และ $\bar{X}$ =4.65) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 5 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X}$ =4.68, $\bar{X}$ =4.61, และ $\bar{X}$ =4.61) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายวิธีดำเนินการทุกวิธีการมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัด ทุกตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด

กลยุทธ์ที่ 6 พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและมีคุณภาพ โดยส่งเสริมการตัดสินใจร่วม การวางแผนร่วม และการขับเคลื่อนกิจกรรมสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ อยู่ในระดับมากที่สุด และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.60, $\bar{X}$ =4.58, และ $\bar{X}$ =4.49) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า วิธีดำเนินการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.60, $\bar{X}$ =4.58, และ $\bar{X}$ =4.49) ตามลำดับ ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 6 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.59, $\bar{X}$ =4.56, และ $\bar{X}$ =4.49) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัด พบว่า ตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ อยู่ในระดับมากที่สุด และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก

กลยุทธ์ที่ 7 พัฒนาระบบการจัดการความรู้แบบบูรณาการโดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การจัดเก็บ และการประยุกต์ใช้องค์ความรู้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.58, $\bar{X}$ =4.57, และ $\bar{X}$ =4.51) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน วิธีดำเนินการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.58, $\bar{X}$ =4.57, และ $\bar{X}$ =4.51) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายวิธีดำเนินการ ทุกวิธีการมีความเหมาะสม อยู่ในระดับ มากที่สุด ความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 7 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.58, $\bar{X}$ =4.57, และ $\bar{X}$ =4.50) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัด พบว่า ตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก

กลยุทธ์ที่ 8 พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลเชิงระบบโดยกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมาย และใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงานมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด และความเป็นประโยชน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.56, $\bar{X}$ =4.54, และ $\bar{X}$ =4.50) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน วิธีดำเนินการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.57, $\bar{X}$ =4.54, และ $\bar{X}$ =4.51) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาราย วิธีดำเนินการ ทุกวิธีการมีความเหมาะสม อยู่ในระดับ มากที่สุด ความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 8 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.54, $\bar{X}$ =4.54, และ $\bar{X}$ =4.49) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัด พบว่า ตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก

กลยุทธ์ที่ 9 ส่งเสริมการประยุกต์ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตามและประเมินผลเช่น ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard เพื่อยกระดับประสิทธิภาพ ความโปร่งใส และความยั่งยืนของเครือข่ายมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.57, $\bar{X}$ =4.53, และ $\bar{X}$ =4.52) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน วิธีดำเนินการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.58, $\bar{X}$ =4.52, และ $\bar{X}$ =4.50) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายวิธีดำเนินการ พบว่า วิธีการมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 9 มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.56, $\bar{X}$ =4.54, และ $\bar{X}$ =4.53) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัด ทุกตัวชี้วัดมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด

ระยะที่ 4 ผลการจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยนำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยมีรายละเอียด ดังตาราง 21

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 21 ระดับความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์

รายการ	ความเหมาะสม		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านรูปเล่มของคู่มือ			
1.1 การจัดรูปเล่มมีรูปแบบที่เหมาะสมเป็นสากล มีการจัดลำดับเนื้อหาและขั้นตอนการปฏิบัติงานอย่างชัดเจนและต่อเนื่องเป็นระบบ	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2 มีการอ้างอิงหลักการ ทฤษฎี และแหล่งข้อมูล ที่ใช้ในการกำหนดวิธีการปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 รูปเล่มคู่มือมีความเป็นมืออาชีพ สามารถใช้เป็นเอกสารอ้างอิงและนำไปสื่อสารเพื่อการปฏิบัติงานได้จริงอย่างมีประสิทธิภาพ	4.40	0.55	มาก
1.4 การใช้โทนสี ตัวอักษร และการจัดวางองค์ประกอบ (Layout) มีความสวยงาม อ่านง่าย	4.60	0.55	มากที่สุด
รวมด้านรูปเล่มของคู่มือ	**4.55**	**0.50**	**มากที่สุด**
2. ด้านเนื้อหาของคู่มือ			
2.1 ความสอดคล้องของเนื้อหาและวัตถุประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 ความสอดคล้องของวิธีดำเนินการกับตัวชี้วัด	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 มีการอธิบายกระบวนการทำงานได้อย่างเป็นระบบและเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้ตามลำดับ	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4 เนื้อหา ตอนที่ 1	4.64	0.55	มากที่สุด
2.4.1 ความเป็นมาและความสำคัญ มีการวิเคราะห์บริบทการเปลี่ยนแปลง ยุทธศาสตร์ชาติ และนโยบายอาชีวศึกษาได้อย่างครอบคลุมและชัดเจน	4.80	0.55	มากที่สุด
2.4.2 วัตถุประสงค์และประโยชน์ การกำหนดจุดมุ่งหมายและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับมีความสอดคล้องและตอบโจทย์การพัฒนาเครือข่ายอย่างเป็นรูปธรรม	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4.3 กรอบแนวคิดการพัฒนา แผนภาพและคำอธิบายกรอบแนวคิดมีความเชื่อมโยงกันระหว่างองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและการพัฒนากลยุทธ์	4.60	0.55	มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 21 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
2.4.4 นิยามศัพท์เฉพาะ การกำหนดนิยามศัพท์มีความถูกต้องตามหลักวิชาการ และช่วยสร้างความเข้าใจที่ตรงกันในการนำคู่มือไปใช้	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4.5 ข้อเสนอแนะการใช้คู่มือ มีคำแนะนำที่ชัดเจนในการเตรียมความพร้อมและการสร้างส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องก่อนเริ่มดำเนินงาน	4.60	0.55	มากที่สุด
2.5 เนื้อหา ตอนที่ 2 ความเหมาะสมของแนวทางการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน	4.47	0.55	มาก
2.5.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SOAR Analysis)	4.60	0.55	มากที่สุด
2.5.2 การกำหนดกลยุทธ์	4.40	0.55	มาก
2.5.3 การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์	4.40	0.55	มาก
2.6 เนื้อหา ตอนที่ 3 กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและการนำไปปฏิบัติ	4.50	0.55	มาก
2.6.1 การทำความเข้าใจกลยุทธ์ เนื้อหาช่วยให้ผู้ใช้ระบุเป้าหมายและแนวทางปฏิบัติที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานศึกษาได้อย่างชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
2.6.2 กำหนดแผนปฏิบัติการ ขั้นตอนการจัดทำโครงการ การจัดสรรงบประมาณ และกำลังคน มีความเป็นรูปธรรมและนำไปปฏิบัติงานเป็นทีมได้จริง	4.60	0.55	มากที่สุด
2.6.3 การดำเนินงานตามแผน แนวทางการตรวจสอบความพร้อมและการรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ช่วยให้การตัดสินใจมีความรวดเร็วและทันต่อเหตุการณ์	4.40	0.55	มาก
2.6.4 การประเมินผล ขั้นตอนการติดตามและตรวจสอบผลลัพธ์ช่วยให้ทราบถึงปัญหาอุปสรรค และนำไปสู่การพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานได้อย่างต่อเนื่อง	4.40	0.55	มาก
2.7 เนื้อหามีความยืดหยุ่นและสามารถปรับใช้ให้เข้ากับบริบทที่แตกต่างกันของแต่ละสถานศึกษาได้	4.60	0.55	มากที่สุด
รวมด้านเนื้อหาของคู่มือ	**4.60**	**0.55**	**มากที่สุด**

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตาราง 21 (ต่อ)

รายการ	ความเหมาะสม		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
3. ด้านการนำไปใช้			
3.1 วิธีดำเนินการที่กำหนดในกลยุทธ์สามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ตามบริบทของสถานศึกษา	4.60	0.55	มากที่สุด
3.2 คู่มือช่วยกระตุ้นให้เกิดการมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่ายและภาคีเครือข่ายอย่างเป็นรูปธรรม	4.60	0.55	มากที่สุด
3.3 คู่มือช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษาและการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือได้อย่างยั่งยืน	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4 คู่มือสามารถใช้เป็นเครื่องมือสำหรับผู้บริหารในการขับเคลื่อนเครือข่ายความร่วมมือได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.40	0.55	มาก
3.5 ระบบการติดตามและประเมินผล (Dashboard) ที่แนะนำในคู่มือ สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อการพัฒนาองค์กรอย่างยั่งยืน	4.60	0.55	มากที่สุด
รวมด้านการนำไปใช้	4.56	0.55	**มากที่สุด**
รวมคู่มือการใช้กลยุทธ์	4.57	0.54	**มากที่สุด**

จากตาราง 21 พบว่า คู่มือการใช้เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา มีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.57) รายละเอียด ดังนี้

ด้านรูปเล่มของคู่มือ มีความเหมาะสมในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.55) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้น ในข้อ 1.3 รูปเล่มคู่มือมีความเป็นมืออาชีพ สามารถใช้เป็นเอกสารอ้างอิงและนำไปสื่อสารเพื่อการปฏิบัติงานได้จริงอย่างมีประสิทธิภาพ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ด้านเนื้อหาของคู่มือ มีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.60) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้น ข้อ 2.5 เนื้อหา ตอนที่ 2 ความเหมาะสมของแนวทางการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน ข้อ 2.5.2 การกำหนดกลยุทธ์ ข้อ 2.5.3 การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์ 2.6 เนื้อหา ตอนที่ 3 กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและการนำไปปฏิบัติ ข้อ 2.6.3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การดำเนินงานตามแผน แนวทางการตรวจสอบความพร้อมและการรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ช่วยให้การตัดสินใจมีความรวดเร็วและทันต่อเหตุการณ์ 2.6.4 การประเมินผล ขั้นตอนการติดตามและตรวจสอบผลลัพธ์ช่วยให้ทราบถึงปัญหาอุปสรรค และนำไปสู่การพัฒนาประสิทธิภาพ การทำงานได้อย่างต่อเนื่อง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ด้านการนำไปใช้ของคู่มือ มีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.56) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้น 3.4 คู่มือสามารถใช้เป็นเครื่องมือสำหรับผู้บริหารในการขับเคลื่อนเครือข่ายความร่วมมือได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Methods Research) มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ระยะ ประกอบด้วย ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ดำเนินการโดยการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน และประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ระยะที่ 2 การพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ดำเนินการโดยสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ และพัฒนากลยุทธ์เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยการสนทนากลุ่ม ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 306 คน และระยะที่ 4 การจัดทำคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสังเคราะห์เอกสาร แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ สรุปมี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย 2) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ 3) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 4) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 5) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย 6) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ 7) การประเมินผลและการปรับปรุงงาน โดยทุกองค์ประกอบ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ 7 พันธกิจ 7 เป้าประสงค์ 9 กลยุทธ์ 45 วิธีดำเนินการ และ 45 ตัวชี้วัด

3. ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 ความเหมาะสมของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด กลยุทธ์ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีโครงสร้าง บทบาท และมาตรฐานเดียวกัน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการดำเนินงานเครือข่าย มีความเหมาะสม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด กลยุทธ์ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ กลยุทธ์ที่ 7 พัฒนาระบบประเมินผลเชิงประสิทธิภาพที่ใช้ข้อมูลจริง และส่งเสริมการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่องมีความเหมาะสม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

3.2 ความเป็นไปได้ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด กลยุทธ์ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีโครงสร้าง บทบาท และมาตรฐานเดียวกัน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการดำเนินงานเครือข่าย มีความเป็นไปได้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด กลยุทธ์ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ กลยุทธ์ที่ 7

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

พัฒนาระบบประเมินผลเชิงประสิทธิภาพที่ใช้ข้อมูลจริง และส่งเสริมการมีส่วนร่วม เพื่อพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่องมีความเป็นไปได้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

3.3 ความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด กลยุทธ์ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาแผนยุทธศาสตร์เครือข่ายแบบมีส่วนร่วมที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล สอดคล้องบริบท และนำไปปฏิบัติได้จริง กลยุทธ์ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ กลยุทธ์ที่ 6 พัฒนาระบบจัดการความรู้ที่ส่งเสริมการแลกเปลี่ยน แบ่งปัน และการประยุกต์ใช้ เพื่อยกระดับศักยภาพและประสิทธิภาพเครือข่าย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

4. คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยมีประเด็นที่นำมาอภิปราย ดังนี้

1. ผลการศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

เพื่อให้ได้องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่มีความสอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษาภาครัฐ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่า องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มี 7 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การประสานหน่วยงานหรือองค์กรเครือข่าย การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการประเมินผลและการปรับปรุงงาน ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ผลลัพธ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความชัดเจนและความครอบคลุมขององค์ประกอบที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขึ้นจากการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ และการประเมินเชิงวิพากษ์ด้วยวิธีการที่หลากหลาย เมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะพบว่า องค์ประกอบด้านการตระหนักถึงความจำเป็นในการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สร้างเครือข่ายและการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกันนั้น มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะพบว่า องค์ประกอบด้านการตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่ายและการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกันนั้น มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้เกิดความเข้มแข็งและยั่งยืน จำเป็นต้องเริ่มต้นจากการที่สมาชิกเครือข่ายและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตระหนักถึงความสำคัญ ประโยชน์ และความจำเป็นของการดำเนินงานร่วมกัน รวมทั้งมีความเข้าใจในเป้าหมายและทิศทางการดำเนินงานที่สอดคล้องกัน การมีวิสัยทัศน์ร่วมจึงเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยสร้างความเป็นเอกภาพในการดำเนินงาน ก่อให้เกิดความร่วมมือ ความไว้วางใจ และความมุ่งมั่นในการขับเคลื่อนกิจกรรมต่าง ๆ ของเครือข่ายให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พิสิฐ เทพไกรวัล (2554) ที่เสนอว่ากระบวนการสร้างเครือข่ายที่มีประสิทธิภาพต้องเริ่มต้นจากการสร้างความตระหนักและการมีพันธสัญญาร่วมกัน สิ่งนี้ตอกย้ำว่าสถานศึกษาในสังกัดอาชีวศึกษามีความเข้าใจที่ตรงกันถึงเป้าหมายและทิศทางในการดำเนินงาน อันเป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนเครือข่ายให้เกิดพลังความร่วมมือที่ยั่งยืน มากกว่าการร่วมมือเพียงในเชิงรูปแบบหรือเอกสารเพียงอย่างเดียว ในขณะเดียวกัน ด้านการมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่ายและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ก็เป็นอีกมิติหนึ่งที่ผลการวิจัยพบความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน ประเด็นนี้มีความสอดรับกับแนวคิดของกฤติเดช สุขสาร (2557) ที่เน้นย้ำว่าปฏิสัมพันธ์และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เครือข่ายเกิดความเข้มแข็ง ผลจากการศึกษาครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่า การพัฒนาวิชาการในระดับอาชีวศึกษาจะประสบความสำเร็จได้นั้นจำเป็นต้องพึ่งพากระบวนการเรียนรู้ร่วมกันและการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องของสมาชิกเพื่อให้เกิดการถ่ายทอดองค์ความรู้และนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่ตอบโจทย์การจัดการอาชีวศึกษาในยุคปัจจุบันได้อย่างเท่าทัน นอกจากนี้ ในส่วนขององค์ประกอบด้านการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ รวมถึงการประเมินผลและการปรับปรุงงาน พบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอของเพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558) ที่ระบุว่าการบริหารจัดการเครือข่ายต้องดำเนินไปอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ขั้นตอนการวางแผนไปจนถึงการติดตามประเมินผล อย่างไรก็ตาม เป็นข้อสังเกตที่สำคัญว่าในประเด็นย่อยบางด้าน เช่น การจัดสรรทรัพยากรและระบบการประสานงาน แม้จะอยู่ในระดับที่เหมาะสมแต่ผลการวิจัยชี้ว่าอยู่ในระดับมาก ซึ่งถือว่าต่ำกว่าภาพรวมในด้านอื่น ๆ จุดนี้สะท้อนให้เห็นถึงข้อจำกัดเชิงปฏิบัติในบริบทของวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่อาจยังมีความท้า

ทายในด้านทรัพยากรสนับสนุน หรือความซับซ้อนของโครงสร้างการประสานงานระหว่างองค์กร ซึ่งเป็นประเด็นที่ควรได้รับการพัฒนาเพิ่มเติมเพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพของเครือข่ายเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นในอนาคต

โดยสรุป ผลการวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการทั้ง 3 คนข้างต้นอย่างชัดเจน กล่าวคือ การสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่มีประสิทธิภาพต้องเริ่มจากการตระหนักและกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน มีการมีส่วนร่วมและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของสมาชิก และมีระบบการวางแผน ดำเนินงาน และประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลให้เครือข่ายสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในบริบทของอาชีวศึกษาไทย

2. ผลการพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่า กลยุทธ์ที่พัฒนาขึ้นมีทั้งหมด 9 กลยุทธ์ ดังนี้

2.1 กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ เพื่อเพิ่มความรวดเร็ว ความถูกต้อง และความสามารถในการตรวจสอบได้ของการดำเนินงานเครือข่าย

ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลยุทธ์ที่ 1 คือ การพัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ เพื่อเพิ่มความรวดเร็ว ความถูกต้อง และความสามารถในการตรวจสอบได้ของการดำเนินงานเครือข่าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสื่อสารและการประสานงานเป็นกลไกสำคัญในการเชื่อมโยงความร่วมมือระหว่างหน่วยงานและบุคลากรในเครือข่าย การมีระบบสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้ข้อมูลข่าวสารถูกส่งต่อได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และทั่วถึง ลดความคลาดเคลื่อนในการปฏิบัติงาน และเสริมสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างสมาชิกเครือข่าย นอกจากนี้ การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศยังช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการข้อมูล การติดตามผลการดำเนินงาน และการตรวจสอบข้อมูลย้อนหลังได้อย่างเป็นระบบ อันจะส่งผลให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีความคล่องตัว โปร่งใส และสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ กฤติเดช สุขสาร (2557) ที่ได้เสนอว่าองค์ประกอบสำคัญของการบริหารเครือข่ายเพื่อพัฒนางานวิชาการประกอบด้วยการปฏิสัมพันธ์และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างสมาชิกเครือข่าย ซึ่งต้องอาศัยระบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพเป็นกลไกสำคัญในการเชื่อมโยงความร่วมมือระหว่างหน่วยงานและบุคลากรในเครือข่าย ทั้งนี้ การสื่อสารที่มีคุณภาพจะช่วยให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน ลดความคลาดเคลื่อนของข้อมูล และส่งเสริมการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในครั้งนี้ที่มุ่งเน้นการพัฒนาระบบการสื่อสารโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ พบว่าเป็นการต่อยอดแนวคิดของกฤติเดช สุขสาร (2557) ให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับบริบทของการบริหารจัดการในยุคดิจิทัล โดยเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในการเพิ่มความรวดเร็ว ความถูกต้อง และความโปร่งใสของข้อมูล ซึ่งทำให้การประสานงานระหว่างเครือข่ายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จึงกล่าวได้ว่า การพัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ เป็นกลไกสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ช่วยให้การสื่อสารและการประสานงานเป็นไปอย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และสามารถตรวจสอบได้ ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการทำงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย อันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งและความสำเร็จของเครือข่ายในระยะยาว ทั้งนี้ ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่พบว่าการประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่ายเป็นองค์ประกอบสำคัญของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากการสื่อสารและการประสานงานที่มีประสิทธิภาพเป็นพื้นฐานสำคัญของการสร้างความร่วมมือ การแลกเปลี่ยนข้อมูล และการดำเนินงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่ายให้บรรลุเป้าหมายร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิผล

2.2 กลยุทธ์ที่ 2 ยกระดับการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการที่สอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมุ่งผลสัมฤทธิ์เชิงประจักษ์

ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลยุทธ์ที่ 2 คือการยกระดับการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการที่สอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมุ่งผลสัมฤทธิ์

เชิงประจักษ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้ประสบความสำเร็จจำเป็นต้องมีแผนยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน เป็นกรอบในการกำหนดทิศทาง เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับบริบทขององค์กรและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจะช่วยให้การดำเนินงานสามารถตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมและความคาดหวังของทุกภาคส่วนได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ การเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบยังช่วยให้การดำเนินงานมีความต่อเนื่อง สามารถกำกับ ติดตาม และประเมินผลได้อย่างชัดเจน ส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่เป็นรูปธรรมและสามารถพัฒนาเครือข่ายได้อย่างยั่งยืน

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ เพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558) ที่เสนอว่ากระบวนการสร้างและบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการจำเป็นต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน การวางแผน และการดำเนินการตามแผนอย่างเป็นระบบ รวมทั้งการประเมินผลและรายงานผล ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ที่มีความชัดเจน ครอบคลุม และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในครั้งนี้ที่เน้นการยกระดับแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการ พบว่าเป็นการพัฒนาแนวคิดของเพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558) ให้มีความสอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการเชื่อมโยงแผนสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบ และมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์เชิงประจักษ์ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการบริหารเชิงยุทธศาสตร์ที่เน้นผลลัพธ์

จึงกล่าวได้ว่า การยกระดับการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการที่สอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เป็นกลไกสำคัญในการกำหนดทิศทางและขับเคลื่อนเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้ดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน เกิดความเชื่อมโยงระหว่างนโยบาย แผนงาน และการปฏิบัติ ส่งผลให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ และนำไปสู่ความเข้มแข็งและความยั่งยืนของเครือข่ายในระยะยาว ทั้งนี้ ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่พบว่าการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ และการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกันเป็นองค์ประกอบสำคัญของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากเป็นกลไกที่ช่วยกำหนดทิศทางการดำเนินงาน สร้างความเข้าใจร่วมกัน และส่งเสริมการขับเคลื่อนเครือข่ายไปสู่เป้าหมายร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.3 กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาศักยภาพบุคลากรเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ผ่านกระบวนการเรียนรู้ การฝึกอบรม และการเสริมสร้างสมรรถนะ เพื่อยกระดับคุณภาพการทำงานร่วมกัน

ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลยุทธ์ที่ 3 คือ การพัฒนาศักยภาพบุคลากรเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ผ่านกระบวนการเรียนรู้ การฝึกอบรม และการเสริมสร้างสมรรถนะ เพื่อยกระดับคุณภาพการทำงานร่วมกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะบุคลากรถือเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดในการขับเคลื่อนเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้บรรลุเป้าหมาย การดำเนินงานเครือข่ายที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องอาศัยบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ และสมรรถนะที่เหมาะสม รวมทั้งมีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองและสามารถทำงานร่วมกับหน่วยงานภาคีเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิผล การส่งเสริมให้บุคลากรได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องผ่านการเรียนรู้ การฝึกอบรม และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ จึงเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยเพิ่มศักยภาพในการปฏิบัติงาน สร้างความเข้มแข็งให้แก่เครือข่าย และนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการดำเนินงานร่วมกันอย่างยั่งยืน

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ ทศพล ธีฆะพร (2560) ที่เสนอว่าองค์ประกอบสำคัญของการบริหารเครือข่ายความร่วมมือ ได้แก่ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการพัฒนาสมาชิกเครือข่าย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเป็นหัวใจสำคัญของการเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย ทั้งนี้ การเรียนรู้ร่วมกันและการพัฒนาสมรรถนะของสมาชิกจะช่วยยกระดับคุณภาพการดำเนินงานและเพิ่มประสิทธิภาพของเครือข่ายโดยรวม นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561) ที่กล่าวว่ากระบวนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือควรประกอบด้วยการดำเนินงานตามแผน การขยายกิจกรรมของกลุ่ม และการรักษาและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกเครือข่าย โดยการพัฒนาศักยภาพบุคลากรผ่านการฝึกอบรมและการเรียนรู้ถือเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแผนและเสริมสร้างความสัมพันธ์ของสมาชิกในเครือข่ายให้เกิดความต่อเนื่องและยั่งยืน

จึงกล่าวได้ว่า กลยุทธ์การพัฒนาศักยภาพบุคลากรเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบเป็นกลไกสำคัญในการเสริมสร้างความรู้ ความสามารถ และสมรรถนะของบุคลากร อันจะส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่ายความ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ร่วมมือทางวิชาการ ช่วยให้เกิดความเข้มแข็งของเครือข่าย และนำไปสู่การพัฒนาองค์กรและสถานศึกษาอย่างยั่งยืนต่อไป

2.4 กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมพฤติกรรการทำงานร่วมกันเชิงคุณภาพ โดยสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย

ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลยุทธ์ที่ 4 คือ การส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงคุณภาพ โดยสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้ประสบความสำเร็จมิได้ขึ้นอยู่กับโครงสร้างหรือระบบการบริหารเพียงอย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย การสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และการมีความรับผิดชอบต่อเป้าหมายร่วม จะช่วยให้สมาชิกเกิดความไว้วางใจ ความผูกพัน และความมุ่งมั่นในการดำเนินงานร่วมกัน ส่งผลให้การประสานความร่วมมือมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และนำไปสู่การพัฒนาเครือข่ายที่มีความเข้มแข็งและยั่งยืน

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ อัจฉรา ภูริคุปต์ (2549) ที่อธิบายว่าเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการเป็นความสัมพันธ์ของบุคคลหรือองค์กรที่มีการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนความรู้ และเรียนรู้ร่วมกัน โดยเน้นการสนับสนุนซึ่งกันและกันเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของวัฒนธรรมการเรียนรู้และความร่วมมือที่เป็นพื้นฐานของการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณภาพ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ภัทรวรรธน์ นิลแก้วบวรวิชญ์ (2559) ที่เสนอว่าเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการควรมีลักษณะของการทำงานร่วมกันในแนวราบ โดยสมาชิกมีส่วนร่วมร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติ และร่วมรับผิดชอบ ซึ่งเป็นการเสริมสร้างความรับผิดชอบร่วมและความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกเครือข่าย อันจะนำไปสู่ประสิทธิภาพในการดำเนินงานที่สูงขึ้น

จึงกล่าวได้ว่า การส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงคุณภาพผ่านการสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วม เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้เกิดความเข้มแข็ง มี

ประสิทธิภาพ และสามารถดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน อันจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของสถานศึกษาในระยะยาว

2.5 กลยุทธ์ที่ 5 พัฒนาและขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมเชิงนวัตกรรม โดยบูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์และการดำเนินงาน เพื่อสร้างความสอดคล้องและความยั่งยืนของเครือข่าย

ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลยุทธ์ที่ 5 คือ การพัฒนาและขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมเชิงนวัตกรรม โดยบูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์และการดำเนินงาน เพื่อสร้างความสอดคล้องและความยั่งยืนของเครือข่าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิสัยทัศน์ร่วมเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยกำหนดทิศทาง เป้าหมาย และกรอบการดำเนินงานของเครือข่ายให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน การที่สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจและยอมรับวิสัยทัศน์ร่วม จะช่วยสร้างความเป็นเอกภาพในการดำเนินงาน เกิดความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงาน และสามารถบูรณาการทรัพยากร ความรู้ และศักยภาพของแต่ละหน่วยงานเพื่อขับเคลื่อนภารกิจร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การเชื่อมโยงวิสัยทัศน์ร่วมสู่แผนยุทธศาสตร์และการดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรม ยังช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายมีความต่อเนื่อง สามารถติดตามประเมินผลได้อย่างชัดเจน และนำไปสู่ความยั่งยืนของเครือข่ายในระยะยาว

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ เพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558) ที่เสนอว่าการสร้างเครือข่ายความร่วมมือจำเป็นต้องเริ่มจากการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน และเชื่อมโยงไปสู่การวางแผนและการดำเนินงานตามแผนอย่างเป็นระบบ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการนำวิสัยทัศน์ไปสู่การปฏิบัติจริง โดยการบูรณาการวิสัยทัศน์เข้ากับแผนยุทธศาสตร์จะช่วยให้เครือข่ายมีทิศทางที่ชัดเจนและสามารถขับเคลื่อนการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561) ที่ได้สังเคราะห์กระบวนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ โดยเน้นขั้นตอนการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ การปฏิบัติตามแผน และการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและเชื่อมโยงสู่การดำเนินงานเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เครือข่ายสามารถดำรงอยู่และพัฒนาได้อย่างยั่งยืน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จึงกล่าวได้ว่า การพัฒนาและขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมเชิงนวัตกรรม โดยบูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์และการดำเนินงาน เป็นกลไกสำคัญในการสร้างความเป็นเอกภาพในการดำเนินงานของเครือข่าย ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสมาชิก และช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการเป็นไปอย่างมีทิศทาง มีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนภายใต้บริบทการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน

2.6 กลยุทธ์ที่ 6 พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและมีคุณภาพ โดยส่งเสริมการตัดสินใจร่วม การวางแผนร่วม และการขับเคลื่อนกิจกรรมสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลยุทธ์ที่ 6 คือ การพัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและมีคุณภาพ โดยส่งเสริมการตัดสินใจร่วม การวางแผนร่วม และการขับเคลื่อนกิจกรรมสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้ประสบความสำเร็จจำเป็นต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่ายทุกภาคส่วนในทุกขั้นตอนของการดำเนินงาน ตั้งแต่การร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมวางแผน ร่วมดำเนินการ ตลอดจนร่วมติดตามและประเมินผล การเปิดโอกาสให้สมาชิกเครือข่ายเข้ามามีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบจะช่วยสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วม เกิดความผูกพันต่อเป้าหมายของเครือข่าย และเพิ่มความมุ่งมั่นในการดำเนินงานร่วมกัน นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมอย่างมีคุณภาพยังช่วยให้เครือข่ายได้รับข้อมูล ข้อเสนอแนะ และมุมมองที่หลากหลาย อันนำไปสู่การตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพและการดำเนินกิจกรรมที่สามารถสร้างผลลัพธ์เชิงประจักษ์ได้อย่างเป็นรูปธรรม

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ ภัทรวรรธน์ นิลแก้วบวรวิชญ์ (2559) ที่เสนอว่าเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการควรดำเนินงานในลักษณะการมีส่วนร่วมของสมาชิก โดยให้สมาชิกมีบทบาทร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติ และร่วมรับผิดชอบ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของกลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบที่จะช่วยให้การดำเนินงานของเครือข่ายเกิดความเป็นเอกภาพและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของพัชรินทร์ จันทาพูน (2557) ที่ระบุว่าองค์ประกอบของการบริหารเครือข่ายความร่วมมือประกอบด้วยการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน การสื่อสารและ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ปฏิสัมพันธ์กัน และการประเมินผลและการปรับปรุงงาน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่ายเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนกิจกรรมให้บรรลุผล และสามารถพัฒนาไปสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จึงกล่าวได้ว่า การพัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและมีคุณภาพเป็นปัจจัยสำคัญในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากช่วยส่งเสริมการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างความโปร่งใสในการดำเนินงาน เกิดการยอมรับและความไว้วางใจระหว่างสมาชิกเครือข่าย และนำไปสู่ผลลัพธ์การดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมและยั่งยืนในระยะยาว

2.7 กลยุทธ์ที่ 7 พัฒนาระบบการจัดการความรู้แบบบูรณาการ โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การจัดเก็บ และการประยุกต์ใช้องค์ความรู้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลยุทธ์ที่ 7 คือ การพัฒนาระบบการจัดการความรู้แบบบูรณาการ โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การจัดเก็บ และการประยุกต์ใช้องค์ความรู้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการจำเป็นต้องอาศัยองค์ความรู้ ประสบการณ์ และข้อมูลสารสนเทศที่ถูกต้อง ทันสมัย และสามารถเข้าถึงได้อย่างทั่วถึง การจัดการความรู้ที่เป็นระบบจะช่วยให้สมาชิกเครือข่ายสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ถ่ายทอดประสบการณ์ และนำองค์ความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การเชื่อมโยงระบบการจัดการความรู้เข้ากับระบบข้อมูลสารสนเทศยังช่วยเพิ่มความสะดวกในการจัดเก็บ ค้นคืน และเผยแพร่องค์ความรู้ ทำให้เกิดการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางปัญญาของเครือข่ายได้อย่างเต็มศักยภาพ อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานและความเข้มแข็งของเครือข่ายในระยะยาว

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ อัจฉรา ภูริคุปต์ (2549) ที่อธิบายว่าเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการเป็นการรวมกลุ่มของบุคคลหรือองค์กรที่มีการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ความรู้ ประสบการณ์ และทรัพยากร รวมทั้งมีการเรียนรู้และพัฒนาร่วมกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการความรู้เป็นหัวใจสำคัญของเครือข่าย และจำเป็นต้องมีระบบรองรับเพื่อให้การแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561) ที่กล่าวว่าเครือข่ายความร่วมมือเป็นเวทีในการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งการระดมทรัพยากรระหว่างกัน ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการมีระบบที่สนับสนุนการจัดเก็บ ถ่ายทอด และเผยแพร่องค์ความรู้ เพื่อให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์และพัฒนาต่อยอดได้อย่างต่อเนื่อง

จึงกล่าวได้ว่า การพัฒนาระบบการจัดการความรู้แบบบูรณาการโดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เป็นกลไกสำคัญในการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการสร้างองค์ความรู้ร่วมกันภายในเครือข่าย ช่วยให้สมาชิกสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การยกระดับศักยภาพของบุคลากร การพัฒนาคุณภาพการดำเนินงาน และการสร้างความเข้มแข็งและความยั่งยืนให้แก่เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในระยะยาว

2.8 กลยุทธ์ที่ 8 พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลเชิงระบบ โดยกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมาย และใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน

ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลยุทธ์ที่ 8 คือ การพัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลเชิงระบบ โดยกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมาย และใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการจำเป็นต้องมีระบบติดตามและประเมินผลที่ชัดเจน เพื่อใช้ตรวจสอบความก้าวหน้า ความสำเร็จ และปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงาน การกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมายของเครือข่ายจะช่วยให้สามารถวัดผลการดำเนินงานได้อย่างเป็นรูปธรรมและสะท้อนผลลัพธ์ที่แท้จริง นอกจากนี้ การนำข้อมูลเชิงประจักษ์มาใช้ในการตัดสินใจยังช่วยให้การวางแผน การแก้ไขปัญหา และการปรับปรุงการดำเนินงานเป็นไปอย่างมีเหตุผล มีความถูกต้อง และสามารถตอบสนองต่อสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม อันจะส่งผลให้เครือข่ายมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ ธีระชัย ช่วงบุญศรี (2557) ที่เสนอว่ากระบวนการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ ได้แก่ การประเมินผล การปรับปรุง และการรายงาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ติดตามและประเมินผลเป็นกลไกสำคัญในการตรวจสอบความก้าวหน้าและพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่ายให้มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ พัชรินทร์ จันทาพูน (2557) ที่ระบุว่าองค์ประกอบของการบริหารเครือข่ายความร่วมมือควรมีการประเมินผลและการปรับปรุงงานเป็นส่วนสำคัญ ซึ่งการใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจจะช่วยให้การปรับปรุงการดำเนินงานเป็นไปอย่างมีเหตุผล มีความถูกต้อง และสอดคล้องกับเป้าหมายของเครือข่าย

จึงกล่าวได้ว่า การพัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลเชิงระบบ โดยกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมายและใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจ เป็นกลไกสำคัญที่ช่วยให้เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการสามารถตรวจสอบผลการดำเนินงานได้อย่างเป็นระบบ เกิดการพัฒนาและปรับปรุงงานอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือของเครือข่าย และนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของเครือข่ายอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ทั้งนี้ ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่พบว่า การประเมินผลและการปรับปรุงงานเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากเป็นกลไกที่ช่วยให้เครือข่ายสามารถพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานและยกระดับผลลัพธ์ของความร่วมมือได้อย่างต่อเนื่อง

2.9 กลยุทธ์ที่ 9 ส่งเสริมการประยุกต์ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตามและประเมินผล เช่น ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard เพื่อยกระดับประสิทธิภาพ ความโปร่งใส และความยั่งยืนของเครือข่าย

ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลยุทธ์ที่ 9 คือ การส่งเสริมการประยุกต์ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตามและประเมินผล เช่น ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard เพื่อยกระดับประสิทธิภาพ ความโปร่งใส และความยั่งยืนของเครือข่าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการในยุคดิจิทัลจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลสารสนเทศที่ถูกต้อง ทันเวลา และสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก เพื่อสนับสนุนการตัดสินใจ การติดตามผล และการบริหารจัดการเครือข่ายอย่างมีประสิทธิภาพ การนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการรวบรวม จัดเก็บ วิเคราะห์ และนำเสนอข้อมูล จะช่วยลดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน เพิ่มความรวดเร็วในการสื่อสารและรายงานผล รวมทั้งช่วยให้ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องสามารถติดตาม

ความก้าวหน้าของการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่องและโปร่งใส นอกจากนี้ ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard ยังช่วยให้สามารถนำข้อมูลเชิงประจักษ์มาใช้ประกอบการตัดสินใจและวางแผนพัฒนาเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งและความยั่งยืนของเครือข่ายในระยะยาว

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ ศุภโชค สาระบุตร (2564) ที่ชี้ให้เห็นว่าการบริหารเครือข่ายสถานศึกษาจำเป็นต้องมีระบบการจัดการข้อมูลและการประสานงานที่มีประสิทธิภาพ เพื่อลดความซ้ำซ้อนและเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ซึ่งการนำเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard มาใช้ในการติดตามและประเมินผล จะช่วยให้ข้อมูลมีความถูกต้อง รวดเร็ว และสามารถตรวจสอบได้ อันเป็นพื้นฐานสำคัญของการบริหารเครือข่ายที่มีคุณภาพ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ จิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561) ที่กล่าวว่าเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการเป็นเวทีในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และทรัพยากรระหว่างกัน รวมถึงการติดตามและประเมินผลเพื่อพัฒนาการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้จะช่วยสนับสนุนการจัดเก็บ วิเคราะห์ และเผยแพร่ข้อมูลได้อย่างเป็นระบบ และสามารถนำไปใช้ในการตัดสินใจเชิงประจักษ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จึงกล่าวได้ว่า การส่งเสริมการประยุกต์ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตามและประเมินผล เป็นกลไกสำคัญในการยกระดับประสิทธิภาพการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ช่วยเพิ่มความถูกต้องและความรวดเร็วในการจัดการข้อมูล ส่งเสริมความโปร่งใสในการดำเนินงาน และสนับสนุนการตัดสินใจบนพื้นฐานของข้อมูลเชิงประจักษ์ อันจะนำไปสู่การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้มีความเข้มแข็ง มีประสิทธิภาพ และมีความยั่งยืนในระยะยาวทั้งนี้ ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่พบว่า การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการประเมินผลและการปรับปรุงงานเป็นองค์ประกอบสำคัญของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เนื่องจากเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยสนับสนุนการสื่อสาร การแลกเปลี่ยนข้อมูล และการติดตามประเมินผลให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. ผลการตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เพราะว่ากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผ่านกระบวนการวิจัยในหลายขั้นตอน ได้แก่ การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ การประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการจากผู้ทรงคุณวุฒิ นอกจากนี้การใช้กระบวนการวิเคราะห์ SOAR จากผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจและผลลัพธ์ มีการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อช่วยให้โครงสร้างกลยุทธ์มีความชัดเจน เป็นขั้นตอน ซึ่งจะทำให้ได้วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ กลยุทธ์ และตัวชี้วัด กระบวนการตรวจสอบกลยุทธ์โดยผ่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้งในด้านเนื้อหาและการปฏิบัติ ตลอดจนการนำเสนอให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ ทำให้กลยุทธ์ที่ได้มีความสมบูรณ์ ผลการวิจัยดังกล่าวมีความสอดคล้องกับแนวคิดของเพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์ (2558) ที่เสนอว่าการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วม การวางแผน การดำเนินงาน และการประเมินผล ซึ่งกระบวนการวิจัยในครั้งนี้ได้ดำเนินการครบถ้วนในทุกขั้นตอนดังกล่าว จึงส่งผลให้กลยุทธ์ที่พัฒนาขึ้นมีความสมบูรณ์และสามารถนำไปใช้ได้จริง อีกทั้งผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิดของธีระชัย ช่วงบุญศรี (2557) ที่ระบุว่าการบริหารเครือข่ายควรประกอบด้วยกระบวนการสำคัญ ได้แก่ การวางแผน การดำเนินงาน การประเมินผล และการปรับปรุง ซึ่งสอดคล้องกับการใช้กระบวนการวิจัยที่มีการตรวจสอบและประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์อย่างเป็นระบบ ทำให้ได้ผลลัพธ์ที่มีคุณภาพและเชื่อถือได้ และผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของจิระศักดิ์ สร้อยคำ (2561) ที่ได้สังเคราะห์กระบวนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการว่า ต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วม การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ การดำเนินงาน และการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับการนำเครื่องมือเชิงกลยุทธ์ เช่น SOAR และการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ มาใช้ในการกำหนดทิศทางของเครือข่าย และพัฒนาเป็นกลยุทธ์ที่มีความชัดเจนและเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติได้จริง ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าผลการวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการทั้ง 3 ท่านอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในมิติของการ

พัฒนากลยุทธ์อย่างเป็นระบบ มีการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญ และมีการประเมินผลอย่างรอบด้าน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้จริง และก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยั่งยืนในบริบทของการอาชีวศึกษา.

4. คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทาง วิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผลการพัฒนาคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ และผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ จนพบว่าโดยภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของสุเนตรา แสงรัตนกูล (2558) ที่กล่าวว่าคู่มือที่ดีควรประกอบด้วยคำชี้แจงหรือคำแนะนำในการใช้คู่มือ เนื้อหาสาระ ขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติงาน การวัดผลและประเมินผล แหล่งอ้างอิง ตลอดจนกิจกรรมหรือแบบฝึกที่ช่วยให้ผู้ใช้สามารถทบทวนและนำความรู้ไปใช้ได้จริง ทั้งนี้ คู่มือการใช้กลยุทธ์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีการกำหนดองค์ประกอบอย่างชัดเจน ได้แก่ คำชี้แจงการใช้คู่มือ วัตถุประสงค์ของคู่มือ กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และแหล่งข้อมูลอ้างอิง ซึ่งสะท้อนว่าคู่มือดังกล่าวมิได้เป็นเพียงเอกสารเชิงทฤษฎี แต่เป็นเครื่องมือเชิงปฏิบัติที่ออกแบบขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องสามารถศึกษา ทำความเข้าใจ และนำไปใช้ดำเนินงานได้จริงในบริบทของสถานศึกษาอาชีวศึกษา นอกจากนี้ การที่คู่มือมีการระบุขั้นตอนและแนวทางดำเนินงานไว้อย่างเป็นลำดับ ยังช่วยให้ผู้ใช้เกิดความเข้าใจตรงกันและสามารถประยุกต์ใช้กลยุทธ์ได้อย่างเป็นระบบ อันเป็นคุณลักษณะสำคัญของคู่มือที่มีคุณภาพตามที่ สุเนตรา แสงรัตนกูล (2558)ได้เสนอไว้ อีกทั้งผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของชลธาร สมาธิ (2560) ที่อธิบายว่าองค์ประกอบสำคัญของคู่มือควรแบ่งออกเป็นส่วนคำชี้แจงและวัตถุประสงค์ ส่วนเนื้อหาสาระและกิจกรรมหรือกระบวนการดำเนินงาน และส่วนแหล่งอ้างอิง โดยคู่มือที่ดีจะต้องง่ายต่อการทำความเข้าใจ ไม่ซับซ้อน และจัดลำดับเนื้อหาอย่างเป็นขั้นตอน ผลการวิจัยในครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่าคู่มือการใช้กลยุทธ์ที่พัฒนาขึ้นมีโครงสร้างที่ชัดเจนและเป็นระบบ กล่าวคือ มีการเรียบเรียงเนื้อหาจากส่วนทั่วไปไปสู่ส่วนปฏิบัติ เริ่มจากคำชี้แจงและวัตถุประสงค์ แล้วจึงนำเสนอรายละเอียดของกลยุทธ์แต่ละด้านอย่างเป็นลำดับ พร้อมแนวทางการนำไปใช้ในทางปฏิบัติ จึงทำให้คู่มือมีความชัดเจน เข้าใจง่าย และเอื้อต่อ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การนำไปใช้จริงในงานบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา การที่ผลการประเมินคุณภาพคู่มืออยู่ในระดับมากที่สุด ยังสะท้อนว่าผู้ใช้หรือผู้ประเมินเห็นว่าคู่มือมีความเหมาะสมทั้งด้านโครงสร้าง เนื้อหา และประโยชน์ใช้สอย ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับหลักการของชลธารที่เน้นให้คู่มือเป็นเครื่องมือที่ใช้ง่าย ชัดเจน และตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ได้จริง ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ สุเทพ ไชยวุฒิ (2560) ที่กล่าวว่าองค์ประกอบที่สำคัญของคู่มือควรมีวิธีการใช้หรือคำแนะนำในการใช้คู่มือ เนื้อหาสาระ คำชี้แจงเกี่ยวกับการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์หรือการจัดกิจกรรม และแหล่งข้อมูลอ้างอิง เพื่อช่วยให้ผู้ใช้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่าคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมีลักษณะสอดคล้องอย่างชัดเจน เนื่องจากคู่มือมิได้เพียงอธิบายแนวคิดของกลยุทธ์เท่านั้น แต่ยังชี้แนวทางการนำกลยุทธ์ไปใช้จริงในบริบทการบริหารเครือข่าย ทั้งในระดับการวางแผน การดำเนินงาน และการติดตามผล จึงช่วยให้ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้เกี่ยวข้องสามารถใช้คู่มือเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานได้อย่างเป็นรูปธรรม ความสอดคล้องในประเด็นนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะบริบทของการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการต้องอาศัยการประสานงานของหลายฝ่าย หากคู่มือขาดความชัดเจนหรือขาดแนวทางปฏิบัติที่นำไปใช้ได้จริง ก็อาจทำให้การดำเนินงานไม่เป็นเอกภาพ แต่เมื่อคู่มือได้รับการออกแบบให้มีเนื้อหาครบถ้วนและสามารถใช้เป็นเครื่องมือกำกับการดำเนินงานได้จริง จึงส่งผลให้คู่มือมีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ในระดับสูง และผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิดของ นงค์รักษ์ เคนไชยวงศ์ (2561) ที่ได้พัฒนาคู่มือการใช้กลยุทธ์ทางการศึกษาและเสนอว่าองค์ประกอบของคู่มือควรประกอบด้วย คำนำ สารบัญ คำชี้แจง วัตถุประสงค์ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ประเด็นกลยุทธ์ กิจกรรม และวิธีการบริหารตามกลยุทธ์ ซึ่งสะท้อนแนวคิดว่าคู่มือที่ดีควรเชื่อมโยงกลยุทธ์กับการปฏิบัติอย่างเป็นระบบ เมื่อพิจารณาคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่ามีสาระสำคัญที่สอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าว กล่าวคือ มีการกำหนดคำชี้แจง วัตถุประสงค์ กลยุทธ์ และแหล่งอ้างอิงไว้อย่างชัดเจน ซึ่งช่วยให้ผู้ใช้เข้าใจว่าคู่มือนี้มีเป้าหมายเพื่ออะไร ใช้อย่างไร และจะนำกลยุทธ์ไปประยุกต์ใช้ในสถานศึกษาได้อย่างไร ความสอดคล้องกับแนวคิดของ นงค์รักษ์ เคนไชยวงศ์ (2561) มีนัยสำคัญ เพราะแสดงให้เห็นว่าคู่มือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมิได้หยุดอยู่เพียงระดับเอกสารประกอบการศึกษา แต่เป็นเครื่องมือ

สนับสนุนการบริหารเชิงกลยุทธ์ที่สามารถใช้ผลักดันการดำเนินงานของเครือข่ายให้เกิดขึ้นได้จริงในระดับปฏิบัติ เมื่อพิจารณาในมิติของลักษณะของคู่มือที่ดีก็พบว่าผลการวิจัยยังสะท้อนความสอดคล้องกับข้อเสนอของนักวิชาการหลายท่านอย่างชัดเจน กล่าวคือ คู่มือที่พัฒนาขึ้นมีการจัดรูปแบบและลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบ เข้าใจง่าย สอดคล้องกับแนวคิดของ สิริกร ประสพสุข (2555) และชลธาร สมาธิ (2560) ที่เน้นว่าคู่มือควรมีวัตถุประสงค์ชัดเจน เนื้อหาครอบคลุม อ่านง่าย และมีขั้นตอนการใช้ที่ชัดเจน อีกทั้งยังสอดคล้องกับวัฒนา สายเชื้อ (2561) ที่เห็นว่าคู่มือที่ดีควรเป็นแนวปฏิบัติที่อ่านแล้วนำไปใช้ได้จริง และควรมีแหล่งอ้างอิงสำหรับศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม รวมถึงสอดคล้องกับสรญา วัชระสังกาศ (2564) ที่เน้นว่าคู่มือควรมีรายละเอียดตรงประเด็น รูปแบบชัดเจน และผู้ใช้สามารถอ่านแล้วปฏิบัติได้จริง ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ล้วนปรากฏในคู่มือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ สุเนตรา แสงรัตนกูล (2558), ชลธาร สมาธิ (2560), สุเทพ ไชยวุฒิ (2560), และนงค์รักษ์ เคนไชยวงศ์ (2561) อย่างชัดเจน ทั้งในด้านองค์ประกอบของคู่มือและลักษณะของคู่มือที่ดี กล่าวคือ คู่มือมีคำชี้แจงและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน มีเนื้อหาสาระและกลยุทธ์ที่เป็นระบบ มีแนวทางการนำไปใช้ที่เอื้อต่อการปฏิบัติจริง และมีแหล่งอ้างอิงที่ช่วยสนับสนุนการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม จึงทำให้คู่มือดังกล่าวเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพ เหมาะสมต่อการนำไปใช้ในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และมีศักยภาพในการสนับสนุนการบริหารงานของวิทยาลัยอาชีวศึกษาให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญหลายด้าน เช่น การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วม การมีส่วนร่วมของสมาชิก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เครือข่าย การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ และการประเมินผลและปรับปรุงงาน ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาในสังกัด สามารถนำองค์ประกอบดังกล่าวไปใช้เป็นกรอบในการพัฒนาและประเมินการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาให้มีประสิทธิภาพและตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานได้อย่างต่อเนื่อง

1.2 กลยุทธ์และคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้น วิทยาลัยอาชีวศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำกลยุทธ์และคู่มือไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือ ทั้งในด้านการวางแผน การดำเนินงาน การประสานความร่วมมือ และการติดตามประเมินผล รวมทั้งสามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมพัฒนาเครือข่าย เช่น การประชุมเชิงปฏิบัติการ การอบรม และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ เพื่อให้เกิดการดำเนินงานเครือข่ายอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรนำองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ไปพัฒนาเป็นรูปแบบการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา และศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบดังกล่าว เพื่อยืนยันความเหมาะสมและประสิทธิภาพในการนำไปใช้จริง

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงทดลองหรือกึ่งทดลอง โดยนำกลยุทธ์ที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในบริบทจริงของวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อประเมินผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น และนำข้อมูลมาปรับปรุงพัฒนากลยุทธ์ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น สอดคล้องกับบริบทของแต่ละสถานศึกษา และสามารถขยายผลได้ในระดับนโยบาย

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินงานและแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ของสถานศึกษาหรือเครือข่ายที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เพื่อนำผลที่ได้มาสังเคราะห์เป็นแนวทางหรือคู่มือเชิงปฏิบัติที่เหมาะสมกับบริบทของการอาชีวศึกษา และสามารถนำไปใช้พัฒนาเครือข่ายให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. (2545). *แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2561). *ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561–2580).* กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2564). *คู่มือการกำหนดวิสัยทัศน์การศึกษา.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมชน.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2565). *รายงานการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับสรุป).* กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2565). *รายงานการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางการศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน.* กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

กริช ธีรางศุ และ อำนาจ ชนะวงศ์. (2564). *การบริหารเครือข่ายทางวิชาการในศตวรรษที่ 21.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์การศึกษา.

กฤติเดช สุขสาร. (2557). *รูปแบบการบริหารโดยใช้เครือข่ายเพื่อพัฒนางานวิชาการในสถานศึกษามัธยมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

ก่อกนิษฐ์ คำมะลา. (2563). *การพัฒนาตัวบ่งชี้ความสุขในการทำงานของครูประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.* วิทยานิพนธ์ ปร.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

กัลยาณี ชุ่มชื่น. (2560). *คู่มือการจัดกิจกรรมพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนหอวัง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2.* สารนิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กิติ์ติ จุ้ยคำจร และ ศิริพร อังโสภา. (2567). *การสร้างความต่อเนื่องทางการศึกษาระหว่างโรงเรียนกับมหาวิทยาลัย.* กรุงเทพฯ: สำนักงานวิชาการ.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2553). *การคิดเชิงกลยุทธ์.* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ซัคเซสมีเดีย.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เกษม วัฒนชัย. (2564). *การศึกษาเชิงคุณภาพและคุณธรรมเพื่ออนาคตของชาติ.* กรุงเทพฯ: มูลนิธิยุวสถิรคุณ.

เกษม ศิริสุโขดม. (2550). *นโยบายสาธารณะและการวางแผน.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ฆนัท ธาตุทอง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ.* นครปฐม: เพชรเกษมพริ้นติ้ง.

จันทร์จิรา บุญมี. (2564). *กลยุทธ์การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

จารุวรรณ เป็งมล. (2558). *การดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

จิติมา วรรณศรี. (2557). *การบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา.* พิษณุโลก: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.

จิระศักดิ์ สร้อยคำ. (2561). *การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.* วิทยานิพนธ์ ปร.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

จิราภรณ์ จันทา. (2564). *กลยุทธ์การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

เจริญสิน เลิศมหกิจ. (2564). *การจัดทำวิสัยทัศน์องค์กรทางการศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์การบริหาร.

ฉวีวรรณ พันวัน. (2552). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

ฉวีวรรณ เฟื่องทอง, นภาพร โชติประศิษฏิ์, และ สุพรรณี สมสูงเนิน. (2562). กลยุทธ์การบริหารงานวิชาการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ยุคประเทศไทย 4.0. *วารสารบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น,* 15(2), 45–56.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2548). *การใช้ SPSS เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น.* กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชลธาร สมาธิ. (2560). *การพัฒนาคู่มือการบริหารจัดการศึกษาเรียนร่วมหลักสูตรอาชีวศึกษาและมัธยมศึกษาตอนปลาย (ทวิศึกษา) ของโรงเรียนสบเมยวิทยาคม จังหวัดแม่ฮ่องสอน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

ชวลิต ชูกำแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชวลิต ชูกำแพง. (2561). *การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร: แนวคิดและกระบวนการ.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชัชวาลย์ สิงหาทอง. (2561). *การบริหารเครือข่ายความร่วมมือเพื่อการศึกษา.* กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยทางการศึกษา.

โชติรส จิโนรส, พงษ์ศิริ มโนมัยสิทธิ, และ วิโรจน์ เจริญสุข. (2565). กลยุทธ์การบริหารงานวิชาการเชิงรุกเพื่อยกระดับคุณภาพสถานศึกษา. *วารสารบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา,* 16(2), 121–134. (ย้ายมาอยู่หมวด ช)

เซี่ยง เสี่ยวเยี้ยน, วราภรณ์ ไทยมา, และ สิรินธร สินจินดาวงศ์. (2567). แนวทางการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและการจัดการเรียนรู้. *วารสารวิจัยและนวัตกรรมทางปัญญา มหาวิทยาลัยศรีปทุม,* 4(1), 12–25.

ณัฏฐนันท์ พิทยะภัทร์. (2557). *กลยุทธ์การบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามแนวคิดเครือข่ายความร่วมมือ.* วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ถวัลย์ มาศจรัส. (2552). *นวัตกรรมการศึกษาและการจัดทำคู่มือปฏิบัติงาน.* กรุงเทพฯ: ธารอักษร.

ทศพล ธีฆะพร. (2560). *การพัฒนารูปแบบการบริหารเครือข่ายแบบมีส่วนร่วมของโรงเรียนในเครือข่าย ส่งเสริมประสิทธิภาพการจัดการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดอุทัยธานี.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา.

ทิศนา แขมมณี, และคณะ. (2547). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธร สุนทรายุทธ. (2551). *การบริหารจัดการศึกษาเชิงกลยุทธ์: ทฤษฎี งานวิจัย และแนวปฏิบัติ.* กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ธำรง บัวศรี. (2542). *ทฤษฎีหลักสูตร: การออกแบบและพัฒนา.* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.

ธีระชัย ช่วงบุญศรี. (2557). การพัฒนารูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการโรงเรียนวิทยาศาสตร์ภูมิภาค. *วารสารสุโขทัยธรรมาธิราช,* 27(1), 33–49.

ธีรศักดิ์ เลื่อยไธสง. (2550). *การดำเนินงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประศึกษามหาสารคาม.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

นงค์รักษ์ เคนไชยวงศ์. (2561). *กลยุทธ์การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมอย่างมีประสิทธิผลสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ปร.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

นนทพัฒน์ โพธิ์. (2564). *กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. ร้อยเอ็ด: มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด.

นพภัสสร ศิริวัฒนมีชัย. (2562). *แนวทางการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือการจัดการศึกษาของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

น้ำทิพย์ วิภาวิน. (2547). *การบริหารจัดการความรู้ในองค์กร.* กรุงเทพฯ: เอสอาร์ พริ้นติ้ง.

นิภาพรรณ เจนสันติกุล. (2567). *เครือข่ายและการประสานงานทางวิชาการ.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย.

นิรันดร์ จงวุฒิเวศน์. (2550). *แนวคิดและแนวปฏิบัติในการพัฒนาแบบมีส่วนร่วม.* กรุงเทพฯ: ศักดิ์โสภาการพิมพ์.

นิโรธ น่วมรัศมี และ ดำรงค์ เบญจคีรี. (2565). รูปแบบการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา. *วารสารบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร,* 13(2), 89–102.

นิศา ชูโต. (2551). *การวิจัยเชิงคุณภาพ.* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ปริ้นท์แอนด์มีเดีย.

นฤมล ทัดสา. (2564). *กลยุทธ์การบริหารงานวิชาการสอดคล้องกับบริบทท้องถิ่นของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เนตร์พัณณา ยาวิราช. (2556). *การจัดการเชิงกลยุทธ์.* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: เซ็นทรัลเอ็กซ์เพรส.

บุญเกื้อ ควรหาเวช. (2542). *นวัตกรรมการศึกษา.* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: เอสอาร์พริ้นติ้ง.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น.* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

_____. (2560). *การวิจัยสำหรับการครู.* กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2543). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์.* กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.

บุญเลิศ อรุณพิบูลย์. (2559). *การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนยุคใหม่.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บูรชัย ศิริมหาสาคร. (2564). *การบริหารเชิงวิสัยทัศน์ในศตวรรษที่ 21.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บัณฑิต พัดเย็น. (2558). *รูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.

บังอร เทพโกมุท. (2555). *เอกสารคำสอนรายวิชาการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา.* กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

ประทีป ทับโทน. (2563). *กลยุทธ์การบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาในยุคดิจิทัล.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ประเวศ วะสี. (2543). *การศึกษาของชาติไทยกับการปฏิรูปโครงสร้างสังคม.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.

ประเวศ วะสี. (2564). *วิสัยทัศน์การศึกษาไทยเพื่ออนาคต.* กรุงเทพฯ: สถาบันนโยบายสาธารณะ.

ประสาร พรหมณา. (2553). *การดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนในฝัน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2545). *การบริหารงานวิชาการ.* กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.

ปิยนันท์ ปิตฺโต. (2560). *กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา.* ดุษฎีนิพนธ์ พธ.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ปาริชาติ วลัยเสถียร. (2543). *การสร้างเครือข่ายเพื่อการพัฒนาองค์กร.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปาริชาติ วลัยเสถียร. (2548). *กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในงานพัฒนาชุมชน.* กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

ปัทธราภรณ์ กองกระจ่าง, ทิพรัตน์ นิ่มแย้ม, และ พิชญ์สินี ขาวซัง. (2566). กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือในการจัดการศึกษา. *วารสารวิชาการครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา,* 7(1), 114–125.

พรทิพย์ อุดมสิน. (2554). *การจัดการเรียนรู้และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสถาบันการศึกษา.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พระครูสังฆรักษ์ไชยรัตน์ ชยรตโน. (2558). *การบริหารงานวิชาการตามหลักธรรมาภิบาลของสถานศึกษา.* วิทยานิพนธ์ พธ.ม. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระดาวเหนือ บุตรสีทา. (2557). *การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการศึกษาของสถานศึกษา.* วิทยานิพนธ์ พธ.ม. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พลอยณิชชา จารุหิรัญสกุล. (2565). *แนวทางการบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสื่อนวัตกรรม.* วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พัชรินทร์ จันทาพูน. (2557). การพัฒนากลยุทธ์การบริหารเครือข่ายความร่วมมือเพื่อการพัฒนาโรงเรียนขนาดเล็ก. *วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,* 42(1), 81–94.

พัชรินทร์ รุจิชีพ. (2558). *การดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

พิชิต โกพล. (2559). *กลยุทธ์การสร้างความร่วมมือเชิงเครือข่ายระหว่างสถานศึกษากับชุมชน.* วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พินิจ มีคำทอง. (2562). *กลยุทธ์การบริหารงานวิชาการเชิงรุกของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

พิสิฐ เทพไกรวัล. (2554). *การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก.* วิทยานิพนธ์ ปร.ด. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

พิสมัย แก้วเจริญผล. (2559). *กลยุทธ์การจัดการชั้นเรียนของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

พิเศษ ปั้นรัตน์. (2556). *คู่มือแนวทางการปฏิบัติงานบริหารงานวิชาการสถานศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา.

เพิ่มศักดิ์ บัวรักษ์. (2558). *การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือด้านวิชาการของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.

เพชริน สงค์ประเสริฐ. (2550). *การพัฒนารูปแบบการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

แพรภัสส์ เลิศรัฐพัชร์. (2562). ความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคอุตสาหกรรมในการพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา. *วารสารเกษมบัณฑิต,* 20(1), 134–148.

ไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม และ พรรณทิพย์ เพชรมาก. (2551). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาเมืองและชนบท.* เอกสารประกอบการสอน, กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน. (ย้ายมาอยู่หมวด พ)

ไพรัช หนูยงค์. (2550). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการศึกษาของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร. (ย้ายมาอยู่หมวด พ)

ภคปภา นาถะพินธุ. (2562). *การประสานงานและการทำงานร่วมกันในองค์กรทางการศึกษา.* กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.

ภัทรวรรธน์ นิลิแก้วบวรวิชญ์. (2559). *รูปแบบการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ ปร.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภัทราวดี มากมี. (2564). *เครือข่ายและการพัฒนาการศึกษาท้องถิ่น.* กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาวิชาการ.

ภิญโญ รัตนาพันธุ์. (2556). *การบริหารองค์กรด้วยสุนทรียสาธกและการวิเคราะห์ SOAR.* ขอนแก่น: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

มธุรดา ศรีรัตน์. (2564). *แนวทางการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

มานะ ครุธาโรจน์. (2563). *กลยุทธ์การพัฒนาสมรรถนะครูวิชาชีพของวิทยาลัยเทคนิคในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

มานา ปัจฉิมนันท์. (2561). *เครือข่ายและความสัมพันธ์ในองค์กรการศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มารุต พัฒผล. (2562). *การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21.* กรุงเทพฯ: ศูนย์ผู้นำนวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้.

เยาวดี รางชัยกุล วิบูลย์ศรี. (2556). *การวัดผลและการประเมินผลการศึกษา.* (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เรวัช ศรีแสงอ่อน. (2564). *การบริหารเครือข่ายอาชีวศึกษาเพื่อคุณภาพการผลิตกำลังคน.* กรุงเทพฯ: สถาบันอาชีวศึกษา.

รัตนาภรณ์ ศรีพยัคฆ์. (2553). *ปัจจัยการบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่มีประสิทธิภาพ.* วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

รมณี เหลี่ยมแสง. (2561). *กลยุทธ์การบริหารการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในศตวรรษที่ 21.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

รุจิร์ ภู่สาระ. (2557). *การพัฒนาหลักสูตร: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ.* กรุงเทพฯ: บุ๊ค พอยท์.

รุจิร์ ภู่สาระ และ จันทรานี สงวนนาม. (2545). *การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา.* กรุงเทพฯ: บุ๊ค พอยท์.

รุ่งชัชดาพร เวหะชาติ. (2552). *การบริหารงานวิชาการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* สงขลา: นำศิลป์โฆษณา.

วรนารถ แงมณี. (2553). *การดำเนินงานวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

วรพงศ์ ผูกภู่. (2564). แนวทางการพัฒนาแหล่งเรียนรู้และสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ in สถานศึกษา. *วารสารการบริหารจัดการศึกษาและนวัตกรรม,* 3(2), 15–28.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

วรรณดี นาคสุขปาน. (2557). *รายงานการวิจัยรูปแบบความร่วมมือการจัดการศึกษาของโรงเรียนเครือข่ายความร่วมมือทางการศึกษาไทย–อาเซียน.* กรุงเทพฯ: โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ.

วัฒนา สายเชื้อ. (2559). *การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนขนาดเล็ก.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

วัฒนา สายเชื้อ. (2561). *กลยุทธ์การใช้หลักธรรมาภิบาลในงานวิชาการของโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.* วิทยานิพนธ์ ปร.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

วัลลภ ใจดี. (2567). กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายวิชาการเพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนรู้. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร,* 21(1), 89–101.

วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). *วิธีวิทยาการวิจัย.* กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). *พัฒนาหลักสูตรและการสอน.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วิเชียร วิทยอุดม. (2553). *การจัดการเชิงกลยุทธ์.* กรุงเทพฯ: ธีระฟิล์ม แอนด์ ไซเท็กซ์.

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2554). *การบริหารจัดการและการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่.* กรุงเทพฯ: นิติธรรม.

วิโรจน์ สารรัตนะ. (2557). *การบริหารจัดการศึกษา: แนวคิด ทฤษฎี และประเด็นเพื่อการพัฒนา.* (พิมพ์ครั้งที่ 4). ขอนแก่น: ทิพยวิสุทธิ์.

วิสูตร ชลนิธี. (2559). *กลยุทธ์การพัฒนาคุณภาพผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

วัชรา เลาเรียนดี. (2550). *การนิเทศการสอน.* (พิมพ์ครั้งที่ 3). นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วัชราภรณ์ ทีสุกะ. (2557). *กลยุทธ์การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนขนาดเล็กตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2557). *ทฤษฎีการประเมิน.* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ศิราณี ปราบหลอด. (2558). *การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในการบริหารงานวิชาการ.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

สมคิด บางโม. (2558). *องค์การและการจัดการ.* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.

สมชาย เทศปลื้ม, สุดาสวรรค์ งามมงคลวงศ์, และ พรพรรณ วีระปรียากูร. (2566). รูปแบบการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางการศึกษาเชิงพื้นที่. *วารสารวิจัยและพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น,* 15(2), 201–214.

สมเดช สีแสง. (2564). *การบริหารและการจัดการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* นครสวรรค์: นครสวรรค์พริ้นติ้ง.

สมนึก ภัททิยธนี. (2551). *การวัดผลการศึกษา.* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กาลาสินธุ์: ประสานการพิมพ์.

สรญา วัชระสังกาศ. (2564). *กลยุทธ์การพัฒนาทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรมของนักเรียนประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.* วิทยานิพนธ์ ปร.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

สิทธิชัย แสนนิทา และ พระราชวชิรเมธี. (2565). การบริหารงานวิชาการตามหลักธรรมมาภิบาลในสถานศึกษา. *วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์,* 8(2), 143–156.

สิทธิพันธ์ อินทร์เพ็ญ. (2564). *แนวทางการดำเนินงานวิชาการสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

สิริกร ประสพสุข. (2555). *การพัฒนาคู่มือการจัดการเรียนการสอนการเรียนรู้เพิ่มเติมสำหรับครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 5.* วิทยานิพนธ์ ค.ด. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์. (2546). *การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ.* กรุงเทพฯ: บุ๊ค พอยท์.

สุดา มงคลสิทธิ์. (2562). กลยุทธ์การสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาในโรงเรียนเอกชนจังหวัดชลบุรี. *วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์,* 6(19), 5843–5859.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สุชาติ ธาดาธำรงเวช. (2553). *การอาชีวศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชาติ ธาดาธำรงเวช. (2556). *นโยบายและทิศทางการปฏิรูปโครงสร้างและการจัดการศึกษาไทย.* กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

สุชาติ ธาดาธำรงเวช. (2558). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพการศึกษาและแนวทางการปฏิรูปการเรียนรู้.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สุชาติ ธาดาธำรงเวช. (2560). *การจัดการศึกษาไทยเชิงรุกและการสร้างขีดความสามารถทางการแข่งขันในศตวรรษที่ 21.* กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

สุดใจ วันอุดมเดชาชัย. (2556). *การบริหารเชิงกลยุทธ์.* กรุงเทพฯ: สามลดา.

สุทธสิริ จักษุรัตน์ และ พงษ์ศักดิ์ รวมชมรัตน์. (2567). การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาสู่การสร้างสมรรถนะผู้เรียนในยุคดิจิทัล. *วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร,* 14(1), 75–89.

สุธรรม ธรรมทัศนานนท์, สมประสงค์ เพชรเชาว์, และ นุชสุดา พิทักษนันท์. (2562). *กลยุทธ์การบริหารเครือข่ายโรงเรียนขนาดเล็ก.* กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยและพัฒนา.

สุเทพบ ไชยวุฒิ. (2560). *การพัฒนาคู่มือการบริหารจัดงานวิชาการของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

สุนีย์ จันทร์ศิริ. (2564). *รายงานการวิจัยแนวทางการขับเคลื่อนกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายวิชาการเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้.* กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

สุนีย์ ภู่พันธ์. (2546). *แนวคิดและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร.* เชียงใหม่: แสงอักษร.

สุเนตรา แงรัตนกูล. (2558). การพัฒนาคู่มือการจัดทำแผนพัฒนาผู้ตรวจสอบภายในรายบุคคล โดยอิงเกณฑ์สมรรถนะหลักสำหรับผู้ตรวจสอบภายใน. *วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,* 9(1), 101–119.

สุประภาดา โชติมณี. (2564). *การแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพครูและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.* กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สุปรียา ชินพะวอ. (2562). *สภาพและแนวทางการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

สุภาภรณ์ บุญยานาม. (2565). *การสร้างเครือข่ายทางการศึกษาเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน.* กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการ.

สุมิตร สุวรรณ. (2560). *การสร้างเครือข่ายความร่วมมือพหุภาคีเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา.* กรุงเทพฯ: มูลนิธิการศึกษาไทย.

สุเมธ งามกนก. (2564). *การบริหารการศึกษาและระบบการบริหารในยุคดิจิทัล.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรศักดิ์ ไทยภิรมย์. (2561). *การดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สุรีพร ประภาหาร. (2560). *คู่มือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

สุวรรณี สมบูรณ์. (2560). การบริหารการศึกษาเชิงกระจายอำนาจเพื่อพัฒนาคุณภาพโรงเรียน. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์,* 28(2), 15–30.

สุวัฒน์, ช. (2566). การบริหารจัดการศึกษาตามแนวคิดการกระจายอำนาจสู่สถานศึกษา. *วารสารการบริหารจัดการศึกษา,* 17(2), 45–60.

สุวิทย์ มูลคำ. (2559). *กลยุทธ์การบริหารจัดการศึกษาเชิงเครือข่าย.* กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

เสรี พงศ์พิศ. (2548). *แนวคิดเกี่ยวกับเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ.* ใน อัจฉรา ภูริคุปต์ (บก.), เครือข่ายการเรียนรู้และการจัดการความรู้เชิงวิชาชีพ (น. 45–62). กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน.

สำลี ทองทิว. (2545). *การพัฒนาหลักสูตรโดยโรงเรียนเป็นฐาน: แนวคิด กระบวนการและแนวปฏิบัติ.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *แนวคิดและแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ในสถานศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. (2564). *ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนาที่ยั่งยืน.* กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2554). *คู่มือการบริหารเชิงกลยุทธ์.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2563). *แนวทางการบริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาแบบมีส่วนร่วม.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2563). *แนวทางการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการในสถานศึกษาอาชีวศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2564). *แผนยุทธศาสตร์การอาชีวศึกษา พ.ศ. 2564–2568.* กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2565). *รายงานผลการดำเนินงานการพัฒนาอาชีวศึกษาไทยตามยุทธศาสตร์ชาติ.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2566). *รายงานข้อมูลสถานศึกษาในสังกัด.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2567). *นโยบายและจุดเน้นการดำเนินงานอาชีวศึกษา พ.ศ. 2567.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2554). *แนวทางการสร้างวิสัยทัศน์องค์กร.* กรุงเทพฯ: สำนักงาน ก.พ.ร.

สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย. (2555). *กระบวนการนิเทศการศึกษาเชิงระบบ.* กรุงเทพฯ: สำนักงาน กศน.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2562). *รายงานผลการติดตามและประเมินผลการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552–2561).* กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2565). *รายงานการติดตามและประเมินผลการปฏิรูปการศึกษา.* กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2566). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2566–2580.* กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2566). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566–2570).* กรุงเทพฯ: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

สำนักงานประกันคุณภาพการศึกษา. (2564). *คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.* กรุงเทพฯ: สำนักงานประกันคุณภาพการศึกษา.

สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. (2542). *รายงานผลการกระจายอำนาจการบริหารจัดการศึกษาให้แก่สถานศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.

ไสว อุทุม, ประเสริฐ ภู่เงิน, และ ปรานีพัน จารุวัฒนพันธ์. (2557). การดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์,* 8(2), 235–246. (คำว่า ไสว พยัญชนะตัวแรกคือ ส จึงอยู่ท้ายหมวด ส)

อรุณ รัชชศาสตร์สกุล. (2565). *การประเมินประสิทธิภาพการนำแผนกลยุทธ์วิชาการไปปฏิบัติในสถานศึกษา.* วารสารวิจัยทางการศึกษาและนวัตกรรม, 2(3), 77–91.

อัจฉรา ภูริคุปต์. (2549). *ความหมายและองค์ประกอบของเครือข่ายการศึกษา.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อุดม รัฐอมฤต. (2558). *การบริหารจัดการอาชีวศึกษาไทยสู่ความยั่งยืน.* กรุงเทพฯ: สถาบันการอาชีวศึกษา.

อิทธิชัย สีดำ. (2564). *เครือข่ายและการทำงานร่วมกันเพื่อการศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์การวิจัย.

เอกรินทร์ สี่มหาคาล. (2542). *คู่มือการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐาน.* กรุงเทพฯ: บุ๊ค พอยท์.

Borodiyenko, O., Melnyk, O., & Nychkalo, N. (2023). The role of international cooperation in the development of vocational education in Ukraine. *European Journal of Education,* 58(4), 665–680.

Bryson, J. M. (2018). *Strategic planning for public and nonprofit organizations: A guide to strengthening and sustaining organizational achievement (5th ed.).* Hoboken, NJ: Wiley.

Campbell, R. F., Bridges, E. M., & Nystrand, R. O. (1977). *Introduction to educational administration (5th ed.).* Boston: Allyn & Bacon.

Chandanabhumma, P. P., & Narasimhan, S. (2019). Strengthening participatory approaches in education: Collaboration and local empowerment. *Journal of Education and Learning,* 8(3), 45–57.

Cole, M. L. (2022). Measuring strengths, opportunities, aspirations, and results: SOAR as a framework for strategic planning. *Frontiers in Psychology,* 13, 854406.

David, F. R. (2009). *Strategic management: Concepts and cases (12th ed.).* Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.

Edmondson, A. C. (2020). *The fearless organization: Creating psychological safety in the workplace for learning, innovation, and growth.* Hoboken, NJ: John Wiley & Sons.

Faber, C. F., & Sherron, G. F. (1970). *Elementary school administration: Theory and practice.* New York: Holt, Rinehart and Winston.

Glickman, C. D., Gordon, S. P., & Ross-Gordon, J. M. (2010). *Supervision and instructional leadership: A developmental approach (8th ed.).* Boston: Allyn & Bacon.

Gronlund, N. E., & Linn, R. L. (1990). *Measurement and evaluation in teaching (6th ed.).* New York: Macmillan.

Heinich, R., Molenda, M., Russell, J. D., & Smaldino, S. E. (1996). *Instructional media and technologies for learning (5th ed.).* Upper Saddle River, NJ: Prentice-Hall.

Hitt, M. A., Ireland, R. D., & Hoskisson, R. E. (2007). *Strategic management: Competitiveness and globalization (Concepts and cases) (7th ed.).* Mason, OH: Thomson/South-Western.

Hitt, M. A., Ireland, R. D., & Hoskisson, R. E. (2017). *Strategic management: Competitiveness & globalization (12th ed.).* Boston, MA: Cengage Learning.

Kimbrough, R. B., & Nannery, M. Y. (1998). *Educational administration: Foundations of effective leadership.* Boston: Allyn & Bacon.

National Economic and Social Development Council. (2023). *The 13th National Economic and Social Development Plan (2023–2027).* Bangkok: National Economic and Social Development Council.

OECD. (2012). *Post–secondary vocational education and training: Pathways and partnerships.* Paris: OECD Publishing. https://doi.org/10.1787/9789264097551–en

OECD. (2020). *Vocational education and training for the future of work.* Paris: OECD Publishing.

OECD. (2023). *Building future–ready vocational education and training systems.* Paris: OECD Publishing. https://doi.org/10.1787/28551a79–en

Office of the Vocational Education Commission. (2023). *Policy and guidelines for driving high–quality dual vocational education management.* Bangkok: Ministry of Education.

Pearce, J. A., & Robinson, R. B. (2000). *Strategic management: Formulation, implementation, and control (7th ed.).* New York: McGraw–Hill.

Pearce, J. A., & Robinson, R. B. (2015). *Strategic management: Planning for domestic & global competition (14th ed.).* New York: McGraw–Hill.

Rothaermel, F. T. (2013). *Strategic management: Concepts and cases.* New York: McGraw–Hill/Irwin.

Saylor, J. G., Alexander, W. M., & Lewis, A. J. (1981). *Curriculum planning for better teaching and learning (4th ed.).* New York: Holt, Rinehart and Winston.

Sergiovanni, T. J., Starratt, R. J., & Cho, V. (1980). *Educational supervision: Leadership and school trends.* New York: McGraw–Hill.

Skilbeck, M. (1984). *School–based curriculum development.* London: Harper & Row.

Sroykham, J. (2018). Academic network for educational development. *Journal of Education,* 15(2), 45–59.

Stavros, J. M., & Hinrichs, G. (2009). *The thin book of SOAR: Creating strategy that inspires innovation.* Bend, OR: Thin Book Publishing.

UNESCO. (2015). *Rethinking education: Towards a global common good?* Paris: UNESCO Publishing.

UNESCO. (2021). *Reimagining our futures together: A new social contract for education.* Paris: UNESCO Publishing.

UNESCO International Institute for Educational Planning. (2019). *Actors and partnerships in vocational education and training.* Paris: UNESCO–IIEP. https://www.iiep.unesco.org/en/publication/actors–and–partnerships–vocational–education–and–training

UNESCO–IIEP. (2019). *Crisis–sensitive educational planning for refugees and host communities in Ethiopia.* Paris: UNESCO–IIEP.

UNESCO–UNEVOC. (2025). *Private sector engagement for quality TVET. Bonn: UNESCO–UNEVOC International Centre for Technical and Vocational Education and Training.* https://www.unevoc.unesco.org/en/private–sector–engagement–quality–tvet–0

Wheelen, T. L., & Hunger, J. D. (2012). *Strategic management and business policy: Toward global sustainability (13th ed.).* Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.

World Bank. (2019). *The changing nature of work: World development report 2019. Washington,* DC: The World Bank.

Xiang, X., Waraoporn, T., & Sirinthorn, S. (2024). Agile academic networks in higher education. *International Journal of Educational Management,* 38(4), 120–135.

Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis (3rd ed.).* New York: Harper and Row.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ก

คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

User Manual of Strategies for the Development of Academic Collaboration Networks of Vocational Colleges under the Office of the Vocational Education Commission

นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง

หลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

เพื่อให้การดำเนินงานด้านการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นไปอย่างชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับแนวทางการจัดการศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงที่มุ่งเน้นการบูรณาการความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน จึงได้จัดทำคู่มือกลยุทธ์ การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด หลักการ องค์ประกอบของเครือข่าย กลยุทธ์การพัฒนา ตลอดจนแนวทางการดำเนิน งาน และการประเมินผลความร่วมมือทางวิชาการอย่างเป็นระบบ

คู่มือฉบับนี้มุ่งเน้นให้ผู้บริหารสถานศึกษา ครู บุคลากรทางการศึกษา รวมถึงหน่วยงานต้นสังกัดและภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนพัฒนา และบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษา การพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะสอดคล้องกับ ความต้องการของตลาดแรงงาน และการสร้างความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมืออย่างยั่งยืน

มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

คำนำ

คู่มือกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ฉบับนี้ จัดทำขึ้นภายใต้แนวคิดการยกระดับคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับบริบทการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีในปัจจุบัน ซึ่งมุ่งเน้นการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบและยั่งยืน

เนื้อหาของคู่มือประกอบด้วย ตอนที่ 1 บทนำ ซึ่งนำเสนอความเป็นมา วัตถุประสงค์ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ข้อเสนอแนะในการใช้คู่มือ กรอบแนวคิดในการพัฒนา และนิยามศัพท์เฉพาะ ตอนที่ 2 แนวทางการดำเนินงานตามกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของผู้บริหารอาชีวศึกษา และตอนที่ 3 กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของผู้บริหารอาชีวศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผน ดำเนินงาน และประเมินผลการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการอย่างมีประสิทธิภาพ

คู่มือฉบับนี้มุ่งหวังให้ผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษาตลอดจนหน่วยงานต้นสังกัดและภาคีเครือข่าย สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการได้อย่างเป็นรูปธรรม อันจะนำไปสู่การเสริมสร้างศักยภาพของ ผู้เรียน การพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และการยกระดับมาตรฐานการอาชีวศึกษาให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป

ผู้จัดทำขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วนที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูล ข้อเสนอแนะ และการสนับสนุนในการจัดทำคู่มือฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

วุฒินันท์ จันทร์ทอง
ผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สารบัญ

เรื่อง **หน้า**

คำนำ ก

สารบัญ ข

คำชี้แจง ค

ตอนที่ 1 บทนำ

ความเป็นมา 1

วัตถุประสงค์ 4

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 5

ข้อเสนอแนะการใช้คู่มือ 5

กรอบแนวคิด 6

นิยามศัพท์เฉพาะ 8

ตอนที่ 2 แนวทางการดำเนินงานตามกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่าย
ความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 14

ตอนที่ 3 กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัย
อาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 17

บรรณานุกรม 30

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

คำชี้แจง

คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเล่มนี้ เป็นแนวทางให้แก่ผู้บริหาร ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อนำไปพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยมีแนวทางในการดำเนินงาน ดังต่อไปนี้

1. ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เกิดความรู้ ความเข้าใจอย่างถ่องแท้

2. ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาร่วมกันวางแผนการดำเนินงานตามกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

3. ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาร่วมกันดำเนินงานตามกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภายใต้หลักการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 1
บทนำ

ความเป็นมา

การปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มีเป้าหมายหลักเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม และการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2562) โดยให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาในลักษณะที่โรงเรียนและสถานศึกษาเป็นศูนย์กลางการตัดสินใจ (School–Based Decision Making) อันสะท้อนแนวคิดการบริหารจัดการศึกษาแบบกระจายอำนาจ (Decentralization) ที่มุ่งเน้นให้สถานศึกษาเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดทิศทางการจัดการเรียนการสอน โดยยึดผลประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ (สุวรรณี สมบูรณ์, 2560) ในกระบวนการปฏิรูปการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักการสำคัญไว้หลายประการ ได้แก่ หลักความร่วมมือ (Collaboration) ที่เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเข้ามามีบทบาทในการบริหารจัดการศึกษา หลักความรับผิดชอบ (Accountability) ที่กำหนดให้ผู้ปฏิบัติงานทุกฝ่ายต้องมีความรับผิดชอบต่อผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้น และการกระจายอำนาจสู่สถานศึกษาในด้านวิชาการ งบประมาณ บุคลากร และการบริหารทั่วไป ซึ่งแนวคิดดังกล่าวถือเป็นรากฐานสำคัญในการยกระดับคุณภาพการศึกษาไทยในทุกระดับ ไม่เว้นแม้แต่การจัดการศึกษาในสายอาชีวศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2563)

เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมีรากฐานมาจากแนวคิด “การพัฒนาโดยการมีส่วนร่วม” (Participatory Development) ที่เน้นให้ทุกภาคส่วนได้เข้ามามีบทบาทร่วมกันตั้งแต่การกำหนดเป้าหมาย วางแผน ดำเนินงาน ไปจนถึงการติดตามและประเมินผล เพื่อสร้างมาตรฐานคุณภาพที่ยั่งยืนและลดความซ้ำซ้อนในการทำงาน (Cole, 2022) สำหรับสถานศึกษา เครือข่ายดังกล่าวช่วยเปิดพื้นที่ให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างครู บุคลากร นักวิชาการ และผู้เรียนในหลายมิติ ทั้งด้านการพัฒนาหลักสูตร การวิจัย การบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่น และการใช้ทรัพยากรร่วมกันอย่างคุ้มค่า

ตัวอย่างของการดำเนินงานในรูปแบบเครือข่ายทางวิชาการ เช่น การพัฒนาหลักสูตรร่วมระหว่างสถานศึกษาในสังกัดต่าง ๆ การจัดประชุมวิชาการ การแลกเปลี่ยนนักเรียนและบุคลากร และการสร้างฐานข้อมูลกลางเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และการวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่เน้นความพอประมาณ มีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกัน ทั้งนี้ การร่วมมือดังกล่าวยังช่วยเสริมสร้างคุณธรรม ความรับผิดชอบ และจิตสาธารณะในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2567)

การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของสถานศึกษาสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษาสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561–2580) ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ที่มุ่งเน้นให้คนไทยเป็น "คนดี มีวินัย ภูมิใจในชาติ และมีสมรรถนะในการแข่งขัน" (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566) รวมถึงการสร้างระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ในส่วนของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566–2570) ได้เน้นการพัฒนาทุนมนุษย์ด้วยการยกระดับระบบการศึกษาให้ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานและเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะสถานศึกษาสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อสร้างแรงงานคุณภาพที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างยั่งยืน (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566) ส่วนแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2566–2580) มุ่งพัฒนาระบบการศึกษาที่เน้น "การเรียนรู้ร่วมกัน" ระหว่างสถานศึกษา ชุมชน และภาคเอกชน เพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ และสนับสนุนให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2566) ในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการอาชีวศึกษาไทย พ.ศ. 2566–2570 ที่เน้นการยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาอาชีวะให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ โดยมีเป้าหมายสำคัญคือ "อาชีวะก้าวไกล คนไทยมีทักษะ" ซึ่งหนึ่งในกลยุทธ์หลักคือการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ทั้งในระดับประเทศและนานาชาติ เพื่อพัฒนาหลักสูตร การเรียนการสอน การวิจัย และการฝึกประสบการณ์วิชาชีพร่วมกัน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2567) ซึ่งนโยบายดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะการคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

และการทำงานเป็นทีม ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพผ่านการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่เชื่อมโยงทุกภาคส่วนของสังคมเข้าด้วยกัน

ดังนั้น วิทยาลัยอาชีวศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) จำเป็นต้องมีรูปแบบการจัดการศึกษาและการบริหารจัดการที่เชื่อมโยงกับสถานประกอบการ ชุมชน มหาวิทยาลัย และหน่วยงานภาคีอื่น ๆ เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของตลาดแรงงานและสังคม แนวคิด "เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ" (Academic Collaboration Network) ในลักษณะของการทำงานแบบพหุภาคี (Multilateral Collaboration) จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการศึกษา โดยการบูรณาการทรัพยากร ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมจากสถาบันการศึกษา สถานประกอบการ หน่วยงานท้องถิ่น และชุมชน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน การเพิ่มโอกาสในการฝึกประสบการณ์จริง การร่วมมือในการวิจัยและนวัตกรรม ตลอดจนการยกระดับศักยภาพครูผู้สอน งานวิจัยของสุวิทย์ มูลคำ (2559) ยังเสนอว่าการจัดการศึกษาเชิงเครือข่ายเป็นแนวทางสำคัญที่จะทำให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเศรษฐกิจ จึงเป็นกลไกสำคัญที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนและการพัฒนาผู้เรียนให้ได้มาตรฐานสากล การบริหารจัดการศึกษาแบบเครือข่ายมีข้อดีหลายประการ ได้แก่ การแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร เทคโนโลยี ความรู้และประสบการณ์ระหว่างสถานศึกษาและภาคีต่าง ๆ การลดความซ้ำซ้อนของการทำงาน การใช้ทรัพยากรร่วมกัน ตลอดจนการสร้างพลังร่วม (Collective Impact) ที่ช่วยให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายได้ดีกว่าการทำงานแบบต่างคนต่างทำ (ขนิฏฐา กาญจนรังสินนท์, 2564) ทั้งยังสามารถสร้างพื้นที่ทางสังคม (Social Space) ที่เอื้อต่อการปฏิสัมพันธ์และการสร้างคุณค่าร่วมในการพัฒนาผู้เรียน อย่างไรก็ตาม การจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการในหลายพื้นที่ยังประสบอุปสรรค เช่น ขอบเขตและภารกิจของเครือข่ายไม่ชัดเจน บุคลากรขาดภาวะผู้นำ แกนนำหรือผู้ประสานงาน ขาดความต่อเนื่องในการทำงาน สมาชิกขาดแรงจูงใจในการร่วมมือ อีกทั้งวัฒนธรรมองค์การของแต่ละวิทยาลัยแตกต่างกัน ทำให้ความร่วมมือเชิงวิชาการไม่เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างแท้จริง (จิระศักดิ์ สร้อยคำ, 2561) สิ่งเหล่านี้กลายเป็นความท้าทายสำคัญที่ต้องการแนวทางหรือ กลยุทธ์การบริหารเครือข่ายที่เหมาะสม ซึ่งการวิจัยเรื่อง "กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือ

ทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา" จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากผลการวิจัยจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนากลไกการบริหารเครือข่ายให้มีความเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ และสมรรถนะที่ตอบโจทย์ตลาดแรงงาน สามารถประกอบอาชีพอย่างมั่นคง และมีคุณภาพชีวิตที่ดี ตลอดจนเป็นกำลังคนสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ

จากเหตุผลดังกล่าว การศึกษากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงมีความสำคัญ เนื่องจากจะช่วยค้นหากลยุทธ์ที่เหมาะสมสำหรับการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือที่ยั่งยืน เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษา พัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และส่งเสริมศักยภาพการแข่งขันของภูมิภาค ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งสถานศึกษา ผู้เรียน และสังคมโดยรวม

วัตถุประสงค์

คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้บริหารใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาให้ตรงบริบทกับสถานศึกษา

2. เพื่อส่งเสริมให้ผู้บริหารอาชีวศึกษา มีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถประยุกต์ใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการในสถาบันได้อย่างมีประสิทธิผล

3. เพื่อเป็นกรอบแนวทางการพัฒนา โดยใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีประโยชน์ ดังนี้

1.สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมกรรมการการอาชีวศึกษา และหน่วยงานอื่นทางการศึกษาที่มีสภาพและบริบทใกล้เคียงกันสามารถนำกลยุทธ์ไปใช้ในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการให้มีศักยภาพสูงขึ้น

2.สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมกรรมการการอาชีวศึกษา และหน่วยงานอื่นทางการศึกษาสามารถนำกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ไปจัดทำเป็นเนื้อหาการฝึกอบรมให้สถานศึกษา โดยบรรจุไว้ในหลักสูตรการฝึกอบรมได้

ข้อเสนอแนะการใช้คู่มือ

ข้อเสนอแนะการใช้คู่มือ

1. ก่อนการใช้คู่มือ ผู้บริหารควรศึกษารายละเอียดและทำความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อให้มีการดำเนินกิจกรรมไปในทิศทางเดียวกัน จึงจะทำให้คู่มือฉบับนี้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

2 ระหว่างการดำเนินการตามกลยุทธ์นี้ การดำเนินงานในกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้เข้ากับบริบทของสถานศึกษาในสถานการณ์ต่างๆได้ตามความเหมาะสม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

3. การประเมินผลการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ควรเกิดจากความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย

4. ไม่ควรมองคู่มือเป็นเพียงเอกสาร แต่ควรใช้เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการเรียนรู้การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในระยะยาว

มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

กรอบแนวคิด

ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าเอกสาร วารสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิด ดังนี้

1. องค์ประกอบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ได้แก่ 1) การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย 2) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ 3) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 4) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน 5) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย 6) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ7) การประเมินผลและการปรับปรุงงาน

2. องค์ประกอบขอบข่ายงานวิชาการ ประกอบด้วย 8 ด้าน ดังนี้ 1) การพัฒนาหลักสูตร 2) การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ 3) การพัฒนาการวัดและ ประเมินผลการศึกษา 4) การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา 5) การพัฒนาระบบนิเทศภายใน 6) การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา 7) การพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา และ 8) การพัฒนาแหล่งเรียนรู้

3. องค์ประกอบการพัฒนากลยุทธ์ ประกอบด้วย 1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม 2) การกำหนดกลยุทธ์ 3) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ และ 4) การประเมินผลและการควบคุม

4. องค์ประกอบของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) วิสัยทัศน์ 2) พันธกิจ 3) เป้าประสงค์ 4) วิธีดำเนินการ และ 5) ตัวชี้วัด

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1) การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย
2) การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ
3) การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย
4) การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน
5) การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย
6) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้
7) การประเมินผลและการปรับปรุงงาน

ขอบข่ายงานวิชาการ

1) การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา
2) การพัฒนากระบวนการเรียนรู้
3) การพัฒนาการวัดและประเมินผลการศึกษา
4) การพัฒนาสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา
5) การพัฒนาระบบการนิเทศภายใน
6) การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา
7) การพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา
8) การพัฒนาแหล่งเรียนรู้

การพัฒนากลยุทธ์

1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม
2) การกำหนดกลยุทธ์
3) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ
4) การประเมินผลและการควบคุม

กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1) วิสัยทัศน์
2) พันธกิจ
3) เป้าประสงค์
4) วิธีดำเนินการ
5) ตัวชี้วัด

คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. กลยุทธ์ หมายถึง วิธีการหรือแนวทางสำคัญในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เริ่มตั้งแต่การวางแผน การหาทางเลือกที่ดีที่สุด การระดมและสภาพแวดล้อมภายในขององค์การและสภาพแวดล้อมภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนาองค์การ ประกอบด้วย

1.1 วิสัยทัศน์ (Vision) หมายถึง ภาพอนาคตที่องค์กรต้องการจะเป็นหรือบรรลุในระยะยาวเป็นการกำหนดทิศทางและเป้าหมายระยะยาวขององค์กร ที่สะท้อนถึงความมุ่งมั่น ความคาดหวัง และแรงบันดาลใจ

1.2 พันธกิจ (Mission) หมายถึง ข้อความที่ระบุจุดมุ่งหมายพื้นฐานและบทบาทหน้าที่หลักขององค์กร อธิบายเหตุผลการดำรงอยู่ ระบุกลุ่มเป้าหมาย แสดงวิธีตอบสนองความต้องการเป็นแนวทางกำหนดกลยุทธ์ สะท้อนคุณค่าและปรัชญา มีความชัดเจนเข้าใจง่าย ยืดหยุ่นปรับเปลี่ยนได้ และเชื่อมโยงสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ขององค์กร

1.3 เป้าประสงค์ (Objective) หมายถึง จุดมุ่งหมายหรือผลลัพธ์ที่องค์กรต้องการบรรลุ เป็นการแปลงวิสัยทัศน์และพันธกิจให้เป็นเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น เป้าประสงค์ช่วยกำหนดทิศทางการดำเนินงานและเป็นพื้นฐานในการวัดความสำเร็จขององค์กร

1.4 วิธีดำเนินการ (Implementation) หมายถึง กระบวนการนำแผนงานโครงการ หรือแนวคิดที่ได้วางไว้ไปปฏิบัติให้เกิดผลจริงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เป็นขั้นตอนการแปลงจากแนวคิดสู่การปฏิบัติจริง โดยมีการจัดสรรทรัพยากร กำหนดผู้รับผิดชอบ ระยะเวลา และวิธีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ เพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้

1.5 ตัวชี้วัด (Key Performance Indicator) หมายถึง เครื่องมือหรือเกณฑ์ที่ใช้วัดความสำเร็จของการดำเนินงานตาม กลยุทธ์ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ โครงการและกิจกรรมต่างๆ ขององค์กร ช่วยในการติดตาม ประเมินผลและวัดความก้าวหน้าในการบรรลุเป้าหมาย มีความชัดเจน วัดผลได้จริง สอดคล้องกับเป้าหมาย ครอบคลุมทั้งระยะสั้นและระยะยาว เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2. การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง กระบวนการวางแผน จัดระบบ และดำเนินกิจกรรมเชิงบริหารเพื่อสร้างและขับเคลื่อนความร่วมมือทางวิชาการระหว่างวิทยาลัยอาชีวศึกษา หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และองค์กรวิชาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาบุคลากร การวิจัยและนวัตกรรม และการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ทั้งนี้การบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมุ่งสร้างความยั่งยืนความเข้มแข็งของเครือข่าย และเพิ่มศักยภาพของวิทยาลัย ในการตอบสนองต่อความต้องการ ของผู้เรียน ชุมชน และตลาดแรงงาน

2.1 การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย หมายถึง กระบวนการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ที่อยู่ในเครือข่ายความร่วมมือเพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ มีความสอดคล้อง และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการบรรลุเป้าหมายร่วม

2.2 การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์สถานการณ์ กำหนดทิศทาง เป้าหมาย กลยุทธ์ และมาตรการปฏิบัติของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินงานของเครือข่ายเป็นไปอย่างมีระบบ มีประสิทธิภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์ร่วม โดยคำนึงถึงทรัพยากรที่มีอยู่ ศักยภาพของสมาชิกเครือข่าย และความต้องการของผู้เกี่ยวข้อง การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายช่วยสร้างกรอบแนวทางในการบริหารจัดการกิจกรรม เสริมความร่วมมือที่ยั่งยืน และเพิ่มศักยภาพของเครือข่ายในการตอบสนองต่อความท้าทายและโอกาสในอนาคต

2.3 การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย หมายถึง การมีความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักในความสำคัญของการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนทรัพยากร ความรู้ ประสบการณ์ และความร่วมมือเชิงวิชาการหรือเชิงธุรกิจ โดยมุ่งให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน

2.4 การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ วางแผนและกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ โดยมีเป้าหมายร่วมที่ชัดเจน เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมและกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายในระยะยาว

2.5 การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย หมายถึง การที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ ตระหนักและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของเครือข่ายอย่างเต็มใจ โดยมีบทบาทในการเสนอความคิดเห็นแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และทรัพยากร ตลอดจนสนับสนุนการดำเนินงานตามเป้าหมายร่วม

2.6 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการและกิจกรรมที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างสม่ำเสมอเพื่อแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ ข้อมูล เทคนิค และแนวปฏิบัติที่ดี ตลอดจนการสื่อสารข้อมูลข่าวสารและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างความเข้าใจร่วม ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน และสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานเครือข่าย

2.7 การประเมินผลและการปรับปรุงงาน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ ตรวจสอบ และประเมินความสำเร็จของกิจกรรมและโครงการต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อพิจารณาความเหมาะสม ประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงาน จากนั้นนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุง แก้ไข และพัฒนากระบวนการทำงานกลยุทธ์ และแผนการดำเนินงานของเครือข่ายให้มีคุณภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

3. ขอบข่ายงานวิชาการ หมายถึง ขอบเขต เนื้อหา และรูปแบบของการทำงานร่วมกันระหว่างสถานศึกษา หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และองค์กรวิชาชีพ ในด้านการศึกษา การวิจัย การพัฒนาองค์ความรู้ และการแลกเปลี่ยนทรัพยากรทางวิชาการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนการสอน สนับสนุนการพัฒนาบุคลากร ส่งเสริมการสร้างนวัตกรรม และตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน สังคม และตลาดแรงงาน โดยขอบข่ายความร่วมมือทางวิชาการสามารถครอบคลุมกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การพัฒนาหลักสูตร การฝึกอบรมบุคลากร การวิจัยและพัฒนาการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ และการจัดโครงการบูรณาการกับภาคอุตสาหกรรมประกอบด้วย

3.1 การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง กระบวนการออกแบบ ปรับปรุง และพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาและสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) ให้สอดคล้องกับนโยบายการอาชีวศึกษา มาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพ สมรรถนะผู้เรียน และความต้องการของอุตสาหกรรมและตลาดแรงงาน โดยมุ่งเน้นการบูรณาการความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณลักษณะวิชาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้จริง มีความพร้อมในการประกอบ

อาชีพและพัฒนาตนเองตลอดชีวิต ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษาอย่างยั่งยืน

3.2 การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการปรับปรุงและยกระดับวิธีการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักการทางการศึกษา จิตวิทยาการเรียนรู้ และความต้องการของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย การใช้สื่อและนวัตกรรมทางการศึกษา การส่งเสริมทักษะการคิด การปฏิบัติจริง และการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติ และสมรรถนะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต

3.3 การพัฒนาการวัดและประเมินผลการศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุงและยกระดับวิธีการ เครื่องมือ และเกณฑ์การวัดและประเมินผลทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐาน โดยครอบคลุมตั้งแต่การกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้การออกแบบการวัดผล การพัฒนาเครื่องมือที่เหมาะสม การเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนการวิเคราะห์และแปลผล เพื่อสะท้อนความรู้ ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และสมรรถนะของผู้เรียนอย่างถูกต้อง เที่ยงตรง และเป็นธรรม ทั้งนี้มุ่งให้การประเมินผลเป็นไปเพื่อพัฒนาผู้เรียน ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน และยกระดับคุณภาพการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ

3.4 การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา หมายถึง หมายถึง กระบวนการออกแบบ สร้างสรรค์ ปรับปรุง และประยุกต์ใช้สื่อการเรียนการสอน นวัตกรรมทางการศึกษา และเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนและยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ โดยมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีปฏิสัมพันธ์ และสามารถพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ทั้งนี้ครอบคลุมการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ นวัตกรรมการสอน ตลอดจนเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อสร้างโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาการ

3.5 การพัฒนาระบบการนิเทศภายใน หมายถึง หมายถึง กระบวนการปรับปรุง วางแผน และยกระดับกลไกการนิเทศการศึกษา ภายในสถานศึกษาให้มีความเป็นระบบ มีมาตรฐาน และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นการส่งเสริม กำกับ ติดตาม ตรวจสอบ และให้คำปรึกษาแก่ครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน คุณภาพผู้เรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ทั้งนี้การพัฒนาระบบ

การนิเทศภายในยังเป็นส่วนหนึ่งของการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ที่มุ่งให้เกิดการปรับปรุงและพัฒนาการทำงานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

3.6 การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุง ยกระดับ และเสริมสร้างความเข้มแข็งของกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาที่ใช้ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยมุ่งเน้นการจัดทำมาตรฐานการศึกษา การติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผล และการปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การจัดการอาชีวศึกษามีคุณภาพ สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ และตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน ชุมชน ท้องถิ่น ตลอดจนภาคอุตสาหกรรมและตลาดแรงงาน

3.7 การพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา หมายถึง กระบวนการปรับปรุงและยกระดับโครงสร้าง กลไก วิธีการ และกระบวนการในการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น โดยครอบคลุมการวางแผน การบริหารงานบุคคล การบริหารงบประมาณ การบริหารงานวิชาการ และการบริหารทั่วไป เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามนโยบายและมาตรฐานการศึกษาของชาติ สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน สังคม ชุมชน และการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ทั้งนี้มุ่งเน้นการสร้างคุณภาพ ความเสมอภาค และความยั่งยืนในการจัดการศึกษา

3.8 การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ หมายถึง ระบวนการปรับปรุง จัดสร้าง หรือเสริมศักยภาพของสถานที่ บุคคล สื่อ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้มีความหลากหลาย ทันสมัย และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ได้สะดวก มีโอกาสเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และสามารถพัฒนาทักษะ ความรู้ เจตคติ และสมรรถนะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ทั้งในรูปแบบทางการศึกษา (Formal) การศึกษานอกระบบ (Non-formal) และการศึกษาตามอัธยาศัย (Informal)

4. กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง แนวทางการจัดการและพัฒนาเครือข่ายทางวิชาการอย่างมีระบบ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความร่วมมือ และประสิทธิภาพในการพัฒนาทางวิชาการร่วมกัน เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ การประสานงาน และการทำงานร่วมกันระหว่างสถาบันการศึกษา หน่วยงาน องค์กร หรือบุคลากรทางวิชาการ โดยมีเป้าหมายเพื่อแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสบการณ์ ทรัพยากร และนวัตกรรมทางวิชาการ อันจะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพ

การเรียนการสอน การวิจัย และการบริการวิชาการแก่สังคมอย่างยั่งยืน

5. วิทยาลัยอาชีวศึกษา หมายถึง สถานศึกษาภาครัฐ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่จัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และระดับที่สูงกว่าเพื่อพัฒนากำลังคนด้านวิชาชีพ โดยเน้นการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการและการบูรณาการความรู้กับการทำงานจริง มีจำนวนทั้งหมด 433 แห่ง จำแนกตามประเภทสถานศึกษา

6. คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง เอกสารหรือแนวทางที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมืออ้างอิงและแนวปฏิบัติในการนำกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการไปใช้ให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม โดยอธิบายขั้นตอน วิธีการ แนวทางการดำเนินงาน บทบาทหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้อง รวมถึงตัวชี้วัดความสำเร็จ ทั้งนี้เพื่อให้หน่วยงานหรือสถาบันการศึกษาสามารถพัฒนาและขับเคลื่อนเครือข่ายทางวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ประกอบไปด้วยสาระสำคัญดังนี้ เอกสาร/แนวทางการปฏิบัติ, ขั้นตอนและวิธีการดำเนินงาน, แนวทางการดำเนินงาน, บทบาทหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้อง, ตัวชี้วัดความสำเร็จ และเป้าหมายการพัฒนาเครือข่าย

7. รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หมายถึง ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ทำหน้าที่กำกับ ดูแล วางแผน ประสานงาน และควบคุมการดำเนินงานด้านวิชาการของสถานศึกษาให้เป็นไปตามนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาและกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีบทบาทหลักในการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล รวมถึงการวิจัยและพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการจัดการอาชีวศึกษาอย่างมีคุณภาพและมาตรฐาน ปีการศึกษา 2568

8. หัวหน้างานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน หมายถึง ครูที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2568

ตอนที่ 2
แนวทางการดำเนินงานตามกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่าย ความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ความเป็นมา

แนวทางการดำเนินงานตามกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ต้องดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม หมายถึง กระบวนการสำคัญที่ช่วยให้องค์กรสามารถเข้าใจปัจจัยต่าง ๆ ทั้งปัจจัยสนับสนุนและอุปสรรค ปัจจัยภายในและภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานของสถานศึกษา โดยการนำข้อมูลจากการวิเคราะห์มาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาองค์กรไปในทิศทางที่เหมาะสมเพื่อที่จะนำไปใช้ในการวางแผนและกำหนดกลยุทธ์ขององค์การต่อไป โดยการวิเคราะห์ปัจจัยที่เรียกว่า SOAR Analysis โดยดำเนินการดังนี้

1. จัดประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษา และคณะกรรมการวิทยาลัย เพื่อวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของสถานศึกษา

2. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันวิเคราะห์จุดแข็ง หมายถึง สิ่งที่เอื้อต่อการดำเนินงานภายในองค์กร เช่น การบริหาร การเงิน ทรัพยากร เป็นต้น

3. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันวิเคราะห์โอกาส หมายถึง สภาพแวดล้อมภายนอกที่เป็นประโยชน์จากปัจจัยด้านต่างๆ มาสนับสนุนองค์กรให้เกิดการพัฒนามากขึ้น ซึ่งต้องคาดคะเนการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมภายนอก เช่น สภาพทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เทคโนโลยี การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน และการแข่งขัน เป็นต้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันวิเคราะห์แรงบันดาลใจ หมายถึง การกระตุ้นให้บุคลากรภายในองค์กรเกิดแรงจูงใจ โดยการสร้างแรงจูงใจในการขับเคลื่อนให้องค์กรบรรลุเป้าหมาย ทำให้บุคลากรในองค์กรเกิดขวัญและกำลังใจในการทำงาน เสริมสร้างความผูกพันภายในองค์กร ทั้งในแง่ของความภาคภูมิใจ และการรักองค์กร

5. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันวิเคราะห์ผลลัพธ์ หมายถึง การประเมินผลสำเร็จที่จะเกิดขึ้นจากการสร้างแรงบันดาลใจว่าจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้หรือไม่ และเกณฑ์ที่ใช้วัดผลความสำเร็จอาจร่วมกันกำหนดขึ้นหรือเป็นข้อตกลงร่วมกันที่เกิดขึ้นมาจากผู้มีส่วนได้เสียภายในองค์กร

6. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันสรุปและนำผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของการดำเนินงานของสถานศึกษา

2. การกำหนดกลยุทธ์

การกำหนดกลยุทธ์ หมายถึง การกำหนดวิธีการปฏิบัติในแต่ละพันธกิจขององค์การที่มีความเป็นไปได้ โดยต้องมีการวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อม กำหนดตัวชี้วัด และเลือกกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับพันธกิจขององค์กร การกำหนดกลยุทธ์ที่ดีจะช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีทิศทางและสามารถนำพาองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งการกำหนดกลยุทธ์โรงเรียนจะดำเนินการ ดังนี้

1. จัดประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานศึกษา ได้แก่ ผู้บริหาร ครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อกำหนดกลยุทธ์ร่วมกัน

2. ผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษา ร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และกลยุทธ์การพัฒนา

3. ผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษาร่วมกันจัดทำแผนกลยุทธ์ การดำเนินงาน และตัวชี้วัดให้สอดคล้องกับแนวทางการดำเนินงานการพัฒนา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3. การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์

การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์ หมายถึง กระบวนการที่ช่วยให้องค์กร สามารถปรับปรุงและพัฒนากลยุทธ์ให้เหมาะสม โดยพิจารณาจากการติดตาม ตรวจสอบ วิเคราะห์ปัญหา ประเมินผล กลยุทธ์ที่นำไปปฏิบัติจะต้องสามารถวัดได้ในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ทั้งนี้องค์กรควรดำเนินการประเมินผลอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยข้อมูลที่สามารถวัดผลได้และนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแผนกลยุทธ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้

1) สถานศึกษาแต่งตั้งคณะกรรมการกำกับ ติดตาม นิเทศ การดำเนินงานตามที่กำหนดในแผนกลยุทธ์

2) คณะกรรมการวัดและประเมินผลดำเนินงานตามแผนกลยุทธ์อย่างจริงจัง สม่ำเสมอ และเป็นกัลยาณมิตร

3) ผู้รับผิดชอบโครงการจัดทำรายงานโครงการ เสนอผู้บริหารโรงเรียน

4) สถานศึกษารายงานผลการดำเนินงานตามกลยุทธ์ให้หน่วยงานและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบ

5) สถานศึกษาประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ผลงานผ่านช่องทางต่างๆอย่างต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 3
กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การนำกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งผู้ที่รับผิดชอบต่อการดำเนินกลยุทธ์ต้องประสานงานให้การดำเนินงานตามกลยุทธ์ และขั้นตอนการปฏิบัติสามารถดำเนินการไปได้อย่างราบรื่นและก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีที่สุดต่อสถานศึกษา โดยผู้ที่รับผิดชอบในการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทำความเข้าใจกลยุทธ์ เป็นขั้นตอนสำคัญสำหรับผู้นำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ โดยผู้ที่รับผิดชอบในการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับกลยุทธ์ เป้าหมาย วิธีดำเนินการ และตัวชี้วัด เพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติให้สอดคล้องกับความต้องการ เนื่องจากในทางปฏิบัติช่องว่างระหว่างกลยุทธ์กับการปฏิบัติเป็นปัญหาสำคัญของความล้มเหลวในการนำกลยุทธ์ไปใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริง โดยที่ความแตกต่างอาจเกิดจากปัจจัยหลายประการ เช่นค้าวัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินงาน อาคาร บุคลากรหรือความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนของผู้ปฏิบัติ เป็นต้น

2. กำหนดแผนปฏิบัติการ การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่สามารถดำเนินงานได้โดยบุคคลเพียงคนเดียวที่รับทราบวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์แล้วนำไปปฏิบัติได้ การทำงานเป็นทีมในลักษณะของโครงการ/กิจกรรมที่ร่วมกันวางแผนปฏิบัติเป็นรูปแบบที่นิยมในการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ ผู้บริหารสถานศึกษา จะต้องวางแผนโครงการ ให้ความสำคัญกับงบประมาณ กำลังคน ระยะเวลา และที่สำคัญที่เป็นรูปธรรม โดยกำหนดรายละเอียดของขั้นตอนการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอย่างชัดเจน ตลอดจนกำหนดแนวทางในการประเมิน และตรวจสอบความสำเร็จในการดำเนินงาน และการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ

3. การดำเนินงานตามแผน ผู้รับผิดชอบโครงการ/กิจกรรมจะต้องตรวจสอบความพร้อมของโครงการ/กิจกรรม และเริ่มดำเนินงานตามขั้นตอนที่กำหนด ตรวจสอบผลการดำเนินงานตามแผน ตลอดจนเตรียมความพร้อมรับมือกับปัญหาหรือสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ เพื่อที่จะได้แก้ไขหรือตัดสินใจดำเนินงานอย่างรวดเร็วและทันต่อสถานการณ์นั้นๆ ตลอดจนกระตุ้นให้ผู้เกี่ยวข้องกับโครงการ/กิจกรรมเกิดความเข้าใจและให้ความร่วมมือในการดำเนินงาน โดยแจ้งให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อดำเนินงานสำเร็จ

4. การประเมินผล ผู้รับผิดชอบโครงการ/กิจกรรม ต้องติดตามและตรวจสอบผลลัพธ์จากขั้นตอนการดำเนินงานและประเมินผลว่าการดำเนินงานบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้เพียงใด มีปัญหาหรืออุปสรรคในการดำเนิน งานอย่างไรและเพราะเหตุใด เพื่อกำหนด แนวทางการแก้ปัญหาและการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1. วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีดังนี้

มุ่งสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่เข้มแข็ง เชื่อมโยงสถานศึกษา สถานประกอบการ และทุกภาคส่วนอย่างเป็นระบบ ขับเคลื่อนนวัตกรรมการเรียนรู้ ผลิตกำลังคนสมรรถนะสูง ตอบโจทย์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

2. พันธกิจ

พันธกิจของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีดังนี้

2.1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานของเครือข่ายให้มีประสิทธิภาพ ชัดเจน และเป็นระบบ

2.2 ส่งเสริมการวางแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วมที่สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

2.3 เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของเครือข่ายแก่สมาชิกทุกภาคส่วน

2.4พัฒนาวิสัยทัศน์ร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจน เป็นที่ยอมรับ และใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานร่วมกัน

2.5 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการคิด ตัดสินใจ สนับสนุนทรัพยากร และดำเนินกิจกรรมร่วมกัน

2.6 พัฒนาระบบการจัดการความรู้ของเครือข่าย เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการนำไปใช้ในการพัฒนางาน

2.7พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ โดยใช้ข้อมูลเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3. เป้าประสงค์

เป้าประสงค์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ได้รับการปรับปรุงให้มีความชัดเจน เชื่อมโยงกับพันธกิจ และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติและประเมินผลได้อย่างเป็นรูปธรรม สรุปได้ 7 ประการ ดังนี้

3.1 เครือข่ายมีระบบการสื่อสารและการประสานงานที่เป็นระบบ รวดเร็ว ตรวจสอบได้ โดยบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการ การสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับบริบทขององค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และสามารถถ่ายทอดสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิผล

3.3 สมาชิกเครือข่ายมีความรู้ ความเข้าใจ และแสดงพฤติกรรมการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณภาพ โดยมีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย

3.4 เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจน และถูกนำไปใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งเชื่อมโยงสู่การสร้างและประยุกต์ใช้นวัตกรรม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความยั่งยืนของเครือข่าย

3.5 สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบในกระบวนการสำคัญของเครือข่าย และสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมร่วมให้บรรลุผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ

3.6 เครือข่ายมีระบบการจัดการความรู้ที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ และนำไปใช้ในการพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการเข้าถึง การจัดเก็บ และการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.7 เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินผลที่สามารถวัดผลได้จริง พร้อมทั้งมีการ นำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการ การติดตาม และการประเมินผลของเครือข่าย และสามารถนำผลไปใช้ในการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4. กลยุทธ์

กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นผลจากการวิเคราะห์จุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ โดยกำหนดเป็นกลยุทธ์ วิธีดำเนินการและตัวชี้วัด สรุปได้

เป้าประสงค์ที่ 1 : เครือข่ายมีระบบการสื่อสารและการประสานงานที่เป็นระบบรวดเร็ว ตรวจสอบได้ โดยบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการ การสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ เพื่อเพิ่มความรวดเร็ว ความถูกต้อง และความสามารถในการตรวจสอบได้ของการดำเนินงานเครือข่าย

วิธีดำเนินการ

1. พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานแบบบูรณาการ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและแพลตฟอร์มกลางของเครือข่าย
2. กำหนดโครงสร้าง บทบาทหน้าที่ และช่องทางการสื่อสารให้ชัดเจนเป็นระบบ
3. พัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการประสานงานแบบเรียลไทม์
4. เสริมสร้างศักยภาพบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและการสื่อสารองค์กร
5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงระบบการสื่อสารและการประสานงานอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัด

1. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่ใช้ระบบการสื่อสารดิจิทัลของเครือข่าย ≥ 85%
2. ระยะเวลาในการประสานงานลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20
3. ร้อยละของข้อมูลที่ถูกต้อง ครบถ้วน และสามารถตรวจสอบได้ ≥ 90%
4. จำนวนกิจกรรม/โครงการที่เกิดจากการประสานงานร่วมเพิ่มขึ้นต่อปี
5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการสื่อสารและการประสานงานอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

เป้าประสงค์ที่ 2 : เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับบริบทขององค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และสามารถถ่ายทอดสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิผล

กลยุทธ์ที่ 2 ยกระดับการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการที่สอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมุ่งผลสัมฤทธิ์เชิงประจักษ์

วิธีดำเนินการ

1. วิเคราะห์บริบทองค์กรและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม
2. จัดทำแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วม โดยกำหนดเป้าหมาย กลยุทธ์ และตัวชี้วัดที่ชัดเจน
3. บูรณาการแผนยุทธศาสตร์สู่แผนปฏิบัติการและโครงการของเครือข่ายอย่างเป็นระบบ
4. จัดสรรทรัพยากร (งบประมาณ บุคลากร เทคโนโลยี) ให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์
5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงแผนยุทธศาสตร์อย่างต่อเนื่องตามผลการดำเนินงาน

ตัวชี้วัด

1. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ≥ 80%
2. ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ ≥ 85%
3. ร้อยละของการดำเนินงานที่เป็นไปตามแผนและระยะเวลาที่กำหนด ≥ 80%
4. ระดับความสอดคล้องของการจัดสรรทรัพยากรกับแผนยุทธศาสตร์ (ระดับมาก–มากที่สุด)
5. ระดับผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงานตามเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เป้าประสงค์ที่ 3 : สมาชิกเครือข่ายมีความรู้ ความเข้าใจ และแสดงพฤติกรรมการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณภาพ โดยมีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย

กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงคุณภาพ โดยสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย

วิธีดำเนินการ

1. กำหนดค่านิยมและแนวปฏิบัติร่วมด้านการทำงานเป็นทีม ความร่วมมือ และความรับผิดชอบร่วมของเครือข่าย
2. ส่งเสริมกิจกรรมสร้างทีม (Team Building) และกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์
3. สนับสนุนการทำงานแบบมีส่วนร่วมและการสื่อสารแบบเปิด (Open Communication)
4. สร้างแรงจูงใจและระบบยกย่องเชิดชูเกียรติสำหรับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันที่ดี
5. ติดตาม ประเมินผล และพัฒนาวัฒนธรรมการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัด

1. ระดับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่ายอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)
2. จำนวนกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือและ Team Building เพิ่มขึ้นต่อปี
3. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกัน ≥ 80%
4. ระดับความสัมพันธ์และความไว้วางใจระหว่างสมาชิกเครือข่ายเพิ่มขึ้น
5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อบรรยากาศการทำงานร่วมกันอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เป้าประสงค์ที่ 4 : เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจน และถูกนำไปใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งเชื่อมโยงสู่การสร้างและประยุกต์ใช้นวัตกรรม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความยั่งยืนของเครือข่าย

กลยุทธ์ที่ 5 พัฒนาและขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมเชิงนวัตกรรม โดยบูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์และการดำเนินงาน เพื่อสร้างความสอดคล้องและความยั่งยืนของเครือข่าย

วิธีดำเนินการ

1. จัดกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมแบบมีส่วนร่วม โดยระดมความคิดเห็นจากทุกภาคส่วน
2. สื่อสารและสร้างการรับรู้วิสัยทัศน์ร่วมผ่านช่องทางที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง
3. บูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์ แผนปฏิบัติการ และกิจกรรมของเครือข่าย
4. ส่งเสริมการสร้างและประยุกต์ใช้นวัตกรรมให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ร่วม
5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงวิสัยทัศน์ให้สอดคล้องกับบริบทอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัด

1. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ ≥ 80%
2. ร้อยละของหน่วยงานที่นำวิสัยทัศน์ไปเชื่อมโยงกับแผนงาน ≥ 85%
3. จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์เพิ่มขึ้น
4. ระดับความเข้าใจและการยอมรับวิสัยทัศน์ของสมาชิก (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)
5. ระดับความสอดคล้องของการดำเนินงานกับวิสัยทัศน์และความยั่งยืนของเครือข่ายอยู่ในระดับสูง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เป้าประสงค์ที่ 5 : สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบในกระบวนการสำคัญของเครือข่าย และสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมร่วมให้บรรลุผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ที่ 6 พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและมีคุณภาพ โดยส่งเสริมการตัดสินใจร่วม การวางแผนร่วม และการขับเคลื่อนกิจกรรมสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีดำเนินการ

1. พัฒนาระบบและกลไกการมีส่วนร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจน ครอบคลุมทุกภาคส่วน
2. ส่งเสริมกระบวนการตัดสินใจร่วมผ่านเวทีประชุมและการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบ
3. สนับสนุนการวางแผนกิจกรรม/โครงการร่วม โดยกำหนดเป้าหมายและผลลัพธ์ที่ชัดเจน
4. ส่งเสริมการดำเนินกิจกรรมร่วมให้เกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์และสอดคล้องเป้าหมายเครือข่าย
5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัด

1. ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมและกระบวนการตัดสินใจ ≥ 80%
2. จำนวนครั้งของการประชุม/เวทีการมีส่วนร่วมเพิ่มขึ้นต่อปี
3. ร้อยละของโครงการที่เกิดจากการวางแผนร่วม ≥ 85%
4. ร้อยละของกิจกรรมที่บรรลุผลลัพธ์ตามเป้าหมาย ≥ 80%
5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อกระบวนการมีส่วนร่วม อยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เป้าประสงค์ที่ 6 : เครือข่ายมีระบบการจัดการความรู้ที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ และนำไปใช้ในการพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการเข้าถึง การจัดเก็บ และการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ที่ 7 พัฒนาระบบการจัดการความรู้แบบบูรณาการ โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การจัดเก็บ และการประยุกต์ใช้องค์ความรู้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

วิธีดำเนินการ

1. พัฒนาระบบการจัดการความรู้ (KMS) ที่เชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อรองรับการจัดเก็บ สืบค้น และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ
2. จัดทำคลังความรู้ดิจิทัล โดยรวบรวมแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) และบทเรียนที่ได้รับ (Lessons Learned) อย่างเป็นหมวดหมู่
3. ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านเวทีชุมชนนักปฏิบัติ (CoP) และแพลตฟอร์มออนไลน์อย่างต่อเนื่อง
4. สนับสนุนการนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานและโครงการของเครือข่าย
5. ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงระบบการจัดการความรู้อย่างต่อเนื่องให้สอดคล้องกับบริบท

ตัวชี้วัด

1. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่เข้าถึงและใช้ระบบ KMS ไม่น้อยกว่าร้อยละ 85
2. จำนวนองค์ความรู้และแนวปฏิบัติที่ดีในระบบเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง
3. จำนวนกิจกรรมหรือเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพิ่มขึ้นในแต่ละปี
4. ร้อยละของหน่วยงานที่นำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70
5. ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการจัดการความรู้ อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เป้าประสงค์ที่ 7 : เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินผลที่สามารถวัดผลได้จริง พร้อมทั้งมีการ นำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการ การติดตาม และการประเมินผลของเครือข่าย และสามารถนำผลไปใช้ในการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

กลยุทธ์ที่ 8 พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลเชิงระบบ โดยกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมาย และใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน

วิธีดำเนินการ

1.พัฒนาระบบและกรอบการประเมินผล พร้อมกำหนดตัวชี้วัดและเครื่องมือที่สอดคล้องเป้าหมาย

2. กำหนดกระบวนการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบ (รายไตรมาส/รายปี)

3. กำหนดตัวชี้วัด (KPIs) ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ จัดทำเครื่องมือประเมิน

4. ใช้แนวคิด PDCA (Plan–Do–Check–Act) ในการดำเนินงานทบทวนและปรับปรุงตัวชี้วัดและกระบวนการอย่างสม่ำเสมอ

. ใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน

ตัวชี้วัด

1. ร้อยละของตัวชี้วัด (KPIs) ที่ได้รับการพัฒนาและนำไปใช้จริง ≥ 90% ของตัวชี้วัดทั้งหมด

2. ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่ดำเนินการติดตามและประเมินผลตามกรอบที่กำหนด≥ 85%

3. ความครบถ้วนและความตรงเวลาของการรายงาน≥ 85%

4. ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่มีการนำผลการประเมินไปใช้ปรับปรุงการดำเนินงาน ≥ 80%

5. ระดับการใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจของผู้บริหารและเครือข่าย (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00 จากระดับ 5)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เป้าประสงค์ที่ 7 : เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินผลที่สามารถวัดผลได้จริง พร้อมทั้งมีการ นำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการ การติดตาม และการประเมินผลของเครือข่าย และสามารถนำผลไปใช้ในการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

กลยุทธ์ที่ 9 ส่งเสริมการประยุกต์ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตามและประเมินผล เช่น ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard เพื่อยกระดับประสิทธิภาพ ความโปร่งใส และความยั่งยืนของเครือข่าย

วิธีดำเนินการ

1. ออกแบบระบบฐานข้อมูลกลางของเครือข่าย รองรับการจัดเก็บ วิเคราะห์ และเชื่อมโยงข้อมูลอย่างเป็นระบบ

2. พัฒนา Dashboard แสดงผลข้อมูลแบบเรียลไทม์ แสดงตัวชี้วัด ความก้าวหน้า ผลการดำเนินงาน และสถานะโครงการ

3. ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเก็บรวบรวมและรายงานข้อมูล ใช้แบบประเมินออนไลน์ ระบบรายงานผลอัตโนมัติ

4. พัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม จัดอบรมการใช้ระบบฐานข้อมูล Dashboard และเครื่องมือดิจิทัล
ส่งเสริมทักษะการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Literacy)

5. กำกับ ติดตาม และปรับปรุงระบบอย่างต่อเนื่อง ประเมินประสิทธิภาพของระบบและความพึงพอใจของผู้ใช้ ปรับปรุงระบบให้ทันสมัยและสอดคล้องกับบริบทเครือข่าย

ตัวชี้วัด

1. ร้อยละสมาชิกที่ใช้ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard ของเครือข่าย≥ 85%

2. ความถูกต้อง ครบถ้วน และทันเวลาของข้อมูลในระบบสารสนเทศ ≥ 85%

3. จำนวนรายงาน/ข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้แบบเรียลไทม์ผ่าน Dashboard เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในแต่ละปี

4. ร้อยละของบุคลากรที่ผ่านการพัฒนาและสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ≥ 80% ของบุคลากรทั้งหมด

5. ระดับความพึงพอใจของผู้ใช้งานต่อระบบดิจิทัลเพื่อการติดตามและประเมินผลอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00 จากระดับ 5)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บรรณานุกรม

ขนิฏฐา กาญจนรังสินนท์. (2564). *การบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ.* กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จิระศักดิ์ สร้อยคำ. (2561). *การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของสถานศึกษา.* เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุวรรณี สมบูรณ์. (2560). *การบริหารสถานศึกษาแบบกระจายอำนาจ.* กรุงเทพมหานครฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุวิทย์ มูลคำ. (2559). *การจัดการศึกษาเชิงเครือข่าย.* กรุงเทพมหานครฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2563). *นโยบายและแนวทางการจัดการอาชีวศึกษา.* กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2567). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2566-2570.* กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2562). *รายงานสถานการณ์การศึกษาไทย.* กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2566). *แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2566-2580).* กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2566). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570).* กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.

Cole, R. (2022). *Participatory development and educational collaboration.* New York: Routledge.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

COOPERATION MANAGEMENT
STRATEGY ELEMENTS
VOCATIONAL EDUCATION NETWORK
ACADEMIC WORK (8 AREAS)
STRATEGY DEVELOPMENT
Vision
Mission
Goals
Actions
KPIs
Repesental to:
• Curriculum Development
• Learning Organization
• Vocational Research, etc.
OUTPUT: HIGH-COMPETENCE WORKFORCE

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

หนังสือขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ
เกี่ยวกับองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ดร.สิริรัชนา เนาว์โสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลา ที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ดร.มงคล แก้วรอด

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลา ที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นายนนท์ธพันธุ์ พิมพา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลา ที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นายวิชา อาญาเมือง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลา ที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ว่าที่ร้อยโทบุญชุบ หลั่งทรัพย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๓๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลา ที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ
ประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย

เรียน ดร.ศิริพรรณ ชุมนุม

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย

เรียน ดร.สุรัตน์นารี ธิลาใจ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย

เรียน นางวรรณภา พ่วงกุล

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย

เรียน นางสาวจิตโสมนัส ชัยวงษ์

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย

เรียน นายยงยุทธ สุทธิชาติ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

หนังสือขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ
เกี่ยวกับจุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์
ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๒๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๓๑ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ดร.จงสถาพร ดาวเรือง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับจุดแข็ง โอกาสแรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลาที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๒๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๓๑ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ดร.ฉันทนา โพธิครูประเสริฐ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับจุดแข็ง โอกาสแรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลาที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๒๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๓๑ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ดร.เรวัตร แก้วทองมูล

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับจุดแข็ง โอกาสแรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลาที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๒๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๓๑ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นายอภิชาติ กุลธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับจุดแข็ง โอกาสแรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลาที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๒๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๓๑ มกราคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นายอภิชาติ กุลธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้นักศึกษาได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับจุดแข็ง โอกาสแรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์จะประสานวัน – เวลาที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนา
กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๘๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนา

เรียน ดร.จรูญ เตชะเจริญกิจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตามความมุ่งหมายของการทำวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๘๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนา

เรียน ดร.วุฒิชัย รักชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตามความมุ่งหมายของการทำวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๘๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนา

เรียน ดร.ปริวิชญ์ ไชยประเสริฐ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตามความมุ่งหมายของการทำวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๘๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนา

เรียน ดร.พงษ์ศักดิ์ วงษ์ป้อง

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตามความมุ่งหมายของการทำวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๘๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนา

เรียน ดร.ภรภิพัด มูลไชย

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตามความมุ่งหมายของการทำวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๘๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนา

เรียน นายอำนาจ ทองแสน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตามความมุ่งหมายของการทำวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๘๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๒๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนา

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลัณหวัจน์ ทองแดง

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๒๗๒๒๓๓๐๐ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตามความมุ่งหมายของการทำวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๐๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๒๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๗ มีนาคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๗๒๒๓๓๐๐ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน ให้นักศึกษารายดังกล่าวได้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้นำมาการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ COA NO. ๐๑๔/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๙ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ประกอบการศึกษาวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจประเมินคู่มือ
กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๗๒๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๓ เมษายน ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคู่มือการใช้รูปแบบ

เรียน นายอำนาจ ทองแสน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคู่มือกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๗๒๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๓ เมษายน ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคู่มือการใช้รูปแบบ

เรียน ดร.ปริวิชญ์ ไชยประเสริฐ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคู่มือกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๗๒๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๓ เมษายน ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคู่มือการใช้รูปแบบ

เรียน นายเชาวฤทธิ์ ลำพาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๒๓๓๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคู่มือกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๓๘๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๒๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๓ เมษายน ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๒๗๒๒๓๓๐๐ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตามความมุ่งหมายของการทำวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๗๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๗๙ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๖๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๒๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๓ เมษายน ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคู่มือการใช้รูปแบบ

เรียน ดร.จรูญ เควะเจริญกิจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๒๖๖๓๒๒๓๓๐๐ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง **"กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา"** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.วันเพ็ญ นันทะศรี เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตามความมุ่งหมายของการทำวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๗๗ ๐๒๒๙
โทรสาร ๐ ๔๒๗๙ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๙๒๗๗ ๗๓๕๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมภาษณ์เกี่ยวกับ องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1. ดร.สิริรัชนา เนาว์โสภา	ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาขอนแก่น สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. ดร.มงคล แก้วรอด	ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาหนองคาย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
3. นายวิชา อาญาเมือง	ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสกลนคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
4. นายนนท์ธพันธุ์ พิมพา	ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
5. ว่าที่ร้อยโทบุญชุบ หลั่งทรัพย์	ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสุรินทร์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1. ดร.ศิริพรรณ ชุมนุม	ที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. นางสาวจิตโสมนัส ชัยวงษ์	ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครราชสีมา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
3. นางวรรณาภา พ่วงกุล	ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสว่างแดนดิน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
4. นายยงยุทธ สุทธิชาติ	ผู้อำนวยการ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษาภาคกลาง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
5. ดร.สุรัตน์นารี ธิลาใจ	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ หน่วยศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมภาษณ์เพื่อหาจุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1. ดร.จงสถาพร ดาวเรือง	ผู้อำนวยการวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. ดร.ฉันทนา โพธิครูประเสริฐ	ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างสุราษฎร์ธานี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
3. ดร.เรวัตร แก้วทองมูล	ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีพเวียงป่าเป้า สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
4. นายอภิชาติ กุลธานี	ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างสุรินทร์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
5. นางทิพย์วรรณ อู่ทรัพย์	ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อ (ร่าง) กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1. ดร.จรูญ เตชะเจริญกิจ	หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. นายอำนาจ ทองแสน	ศึกษานิเทศเชี่ยวชาญ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
3. ดร.ภรภิพัด มูลไชย	ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
4. ผศ.ดร.สัณหวัจน์ ทองแดง	รองคณบดีฝ่ายแผนและประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร
5. ดร.ปริวิชญ์ ไชยประเสริฐ	ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ วิทยาลัยเทคนิคนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
6. ดร.พงษ์ศักดิ์ วงษ์ป้อม	ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ วิทยาลัยการอาชีพหนองหาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
7. ดร.วุฒิชัย รักชาต	ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รายชื่ออผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเหมาะสมของ คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1. ดร.จรูญ เตชะเจริญกิจ	หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศ์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. นายอำนาจ ทองแสน	ศึกษานิเทศเชี่ยวชาญ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
3. ผศ.ดร.สัณหวัจน์ ทองแดง	รองคณบดีฝ่ายแผนและประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร
4. ดร.ปริวิชญ์ ไชยประเสริฐ	ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ วิทยาลัยเทคนิคนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
5. นายเชาวฤทธิ์ ลำพาย	ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ วิทยาลัยอาชีวศึกษาร้อยเอ็ด สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เพื่อประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา แบบสอบถามฉบับนี้ ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือจากท่านผู้เชี่ยวชาญได้โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในภาพรวมและไม่มีผลกระทบต่อหน้าที่การงานของผู้ตอบแบบสอบถามแต่อย่างใด ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูลจากท่านด้วยดีและขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง
นักศึกษาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 1

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

.....

ผู้ตอบแบบสอบถาม.....

ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

1. เพศ

1) ☐ ชาย 2) ☐ หญิง

2. อายุ

1) ☐ น้อยกว่า 30 ปี 2) ☐ 30-39 ปี

3) ☐ 40-49 ปี 4) ☐ 50-60 ปี

3. วุฒิการศึกษาสูงสุด

1) ☐ ปริญญาตรี

2) ☐ ปริญญาโท

3) ☐ ปริญญาเอก

4) ☐ อื่น ๆ.....

4. ประสบการณ์ในการทำงาน

1) ☐ น้อยกว่า 5 ปี 2) ☐ 6-10 ปี

3) ☐ 11-15 ปี 4) ☐ 16-20 ปี

5) ☐ มากกว่า 20 ปี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 2

แบบสอบถามเพื่อประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

.....

คำชี้แจง

แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ สอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมขององค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์ท่านโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การตอบ ดังนี้

5 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับมาก

3 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับน้อย

1 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับน้อยที่สุด

รายละเอียดที่จะนำเสนอให้พิจารณา ประกอบด้วยองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 7 ด้าน ดังนี้

1. การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย หมายถึง กระบวนการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ที่อยู่ในเครือข่ายความร่วมมือ เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ มีความสอดคล้อง และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการบรรลุเป้าหมายร่วม

2. การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์สถานการณ์ กำหนดทิศทาง เป้าหมาย กลยุทธ์ และมาตรการปฏิบัติของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินงานของเครือข่ายเป็นไปอย่างมีระบบ มีประสิทธิภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์ร่วม โดยคำนึงถึงทรัพยากรที่มีอยู่ ศักยภาพของสมาชิกเครือข่าย และความต้องการของผู้เกี่ยวข้องการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายช่วยสร้างกรอบแนวทางในการบริหารจัดการกิจกรรม เสริมความร่วมมือที่ยั่งยืน และเพิ่มศักยภาพของเครือข่ายในการตอบสนองต่อความท้าทายและโอกาสในอนาคต

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย หมายถึง การมีความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักในความสำคัญของการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนทรัพยากร ความรู้ ประสบการณ์ และความร่วมมือเชิงวิชาการหรือเชิงธุรกิจ โดยมุ่งให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน

4. การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ วางแผน และกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ โดยมีเป้าหมายร่วมที่ชัดเจน เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมและกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายในระยะยาว

5. การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย หมายถึง การที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ ตระหนักและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของเครือข่ายอย่างเต็มใจ โดยมีบทบาทในการเสนอความคิดเห็นแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และทรัพยากร ตลอดจนสนับสนุนการดำเนินงานตามเป้าหมายร่วม

6. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการและกิจกรรมที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างสม่ำเสมอเพื่อแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ ข้อมูล เทคนิค และแนวปฏิบัติที่ดี ตลอดจนการสื่อสารข้อมูลข่าวสารและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างความเข้าใจร่วม ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน และสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานเครือข่าย

7. การประเมินผลและการปรับปรุงงาน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ ตรวจสอบ และประเมินความสำเร็จของกิจกรรมและโครงการต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อพิจารณาความเหมาะสม ประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงาน จากนั้นนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุง แก้ไข และพัฒนากระบวนการทำงานกลยุทธ์ และแผนการดำเนินงานของเครือข่ายให้มีคุณภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อที่	องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย						
1	เครือข่ายมีช่องทางและขั้นตอนในการติดต่อประสานงานที่ชัดเจนเป็นระบบ					
2	สมาชิกเครือข่ายมีการสื่อสารและสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ					
3	มีกลไกการประสานงานที่ช่วยสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเครือข่าย					
4	มีการกำหนดบทบาทและผู้รับผิดชอบในการประสานงานที่ชัดเจน					
การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ						
5	สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สถานการณ์ (SWOT) และศักยภาพของเครือข่าย					
6	เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ไว้สอดคล้องกับบริบท					
7	แผนยุทธศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง					
8	แผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย					
การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย						
9	สมาชิกเครือข่ายมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญของการสร้างเครือข่าย					
10	สมาชิกเครือข่ายตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันที่จะได้รับจากความร่วมมือ					
11	ผู้บริหารของหน่วยงานสมาชิกให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานของเครือข่าย					
12	สมาชิกเครือข่ายมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อความร่วมมือ					

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อที่	องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน						
13	สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมกัน					
14	เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของสมาชิกทุกฝ่าย					
15	วิสัยทัศน์ร่วมสามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายได้จริง					
16	สมาชิกเครือข่ายมีความเชื่อมั่นและยึดมั่นในวิสัยทัศน์ร่วมกัน					
การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย						
17	สมาชิกเครือข่ายเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เครือข่ายจัดขึ้นอย่างกระตือรือร้น					
18	สมาชิกเครือข่ายมีโอกาสในการเสนอความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจในเรื่องสำคัญ					
19	สมาชิกเครือข่ายให้การสนับสนุนทรัพยากรและความรู้เพื่อการดำเนินงานของเครือข่าย					
20	สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมและการดำเนินงานของเครือข่าย					
การแลกเปลี่ยนเรียนรู้						
21	เครือข่ายมีช่องทางหรือเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างสมาชิก					
22	สมาชิกเครือข่ายมีความเต็มใจในการแบ่งปันข้อมูลและแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) ต่อกัน					
23	สมาชิกเครือข่ายนำความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน					
24	เครือข่ายมีระบบการจัดเก็บและเผยแพร่คลังความรู้ (Knowledge base) ที่สมาชิกเข้าถึงได้ง่าย					

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อที่	องค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
การประเมินผลและการปรับปรุงงาน						
25	เครือข่ายมีกระบวนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นระบบ					
26	การประเมินผลมีการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จ (KPIs) ที่สอดคล้องกับเป้าหมายของเครือข่าย					
27	มีการนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานของเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง					
28	สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผลและเสนอแนวทางปรับปรุง					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ขอบพระคุณในความกรุณาให้ข้อมูลที่มีประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ
เกี่ยวกับกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ
ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

.....

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อศึกษากลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 คำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือจากท่านผู้ทรงคุณวุฒิในฐานะที่ท่านมีความรู้และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ ในการสัมภาษณ์เพื่อในการสัมภาษณ์เพื่อหาจุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์ของเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูลจากท่านด้วยดีและขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ในครั้งนี้

นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง
นักศึกษาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ
เกี่ยวกับกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ
ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ.....

อายุ .....ปี

ตำแหน่ง.....

วุฒิการศึกษา ( ) ปริญญาโท ( ) ปริญญาเอก ประสบการณ์การทำงาน.....ปี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 2 คำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

คำถาม / ประเด็น	จุดแข็ง (S–Strengths)	โอกาส (O–Opportunities)	แรงบันดาลใจ (A–Aspiration)	ผลลัพธ์ (R–Result)
	ในฐานะที่ท่านเป็นผู้บริหาร ให้ท่านนึกถึงประเด็นต่อไปนี้ที่ท่านประทับใจตั้งแต่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหาร ว่าสิ่งที่ท่านประทับใจนั้นมีลักษณะหรือแนวทางการจัดการในการส่งเสริมเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่านได้อย่างไร	ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนความท้าทายในประเด็นต่อไปนี้ ให้เป็นโอกาสในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่านในอนาคตท่านจะพัฒนาอย่างไร	ท่านคิดว่าในแต่ละประเด็นต่อไปนี้ อะไรคือแรงบันดาลใจที่ช่วยให้ท่านประสบผลสำเร็จในการมีเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและท่านมองว่ากลยุทธ์ใดที่เป็นส่วนทำให้เกิดผลสำเร็จนั้น	ท่านคิดว่าในแต่ละประเด็น ควรนำตัวชี้วัดใด เพื่อมากำหนดเป็นแนวทางให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่าน
1. การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย				
2. การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ				

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

คำถาม / ประเด็น	จุดแข็ง (S–Strengths)	โอกาส (O–Opportunities)	แรงบันดาลใจ (A–Aspiration)	ผลลัพธ์ (R–Result)
	ในฐานะที่ท่านเป็นผู้บริหาร ให้ท่านนึกถึงประเด็นต่อไปนี้ที่ท่านประทับใจตั้งแต่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหาร ว่าสิ่งที่ท่านประทับใจนั้นมีลักษณะหรือแนวทางการจัดการในการส่งเสริมเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่านได้อย่างไร	ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนความท้าทายในประเด็นต่อไปนี้ ให้เป็นโอกาสในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่านในอนาคตท่านจะพัฒนาอย่างไร	ท่านคิดว่าในแต่ละประเด็นต่อไปนี้ อะไรคือแรงบันดาลใจที่ช่วยให้ท่านประสบผลสำเร็จในการมีเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและท่านมองว่ากลยุทธ์ใดที่เป็นส่วนทำให้เกิดผลสำเร็จนั้น	ท่านคิดว่าในแต่ละประเด็น ควรนำตัวชี้วัดใด เพื่อมากำหนดเป็นแนวทางให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่าน
3. การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย				
4. การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน				

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

คำถาม / ประเด็น	จุดแข็ง (S–Strengths)	โอกาส (O–Opportunities)	แรงบันดาลใจ (A–Aspiration)	ผลลัพธ์ (R–Result)
	ในฐานะที่ท่านเป็นผู้บริหาร ให้ท่านนึกถึงประเด็นต่อไปนี้ที่ท่านประทับใจตั้งแต่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหาร ว่าสิ่งที่ท่านประทับใจนั้นมีลักษณะหรือแนวทางการจัดการในการส่งเสริมเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่านได้อย่างไร	ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนความท้าทายในประเด็นต่อไปนี้ ให้เป็นโอกาสในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่านในอนาคตท่านจะพัฒนาอย่างไร	ท่านคิดว่าในแต่ละประเด็นต่อไปนี้ อะไรคือแรงบันดาลใจที่ช่วยให้ท่านประสบผลสำเร็จในการมีเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและท่านมองว่ากลยุทธ์ใดที่เป็นส่วนทำให้เกิดผลสำเร็จนั้น	ท่านคิดว่าในแต่ละประเด็น ควรนำตัวชี้วัดใด เพื่อมากำหนดเป็นแนวทางให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่าน
5. การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย				
6. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้				

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

คำถาม / ประเด็น	จุดแข็ง (S–Strengths)	โอกาส (O–Opportunities)	แรงบันดาลใจ (A–Aspiration)	ผลลัพธ์ (R–Result)
	ในฐานะที่ท่านเป็นผู้บริหาร ให้ท่านนึกถึงประเด็นต่อไปนี้ที่ท่านประทับใจตั้งแต่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหาร ว่าสิ่งที่ท่านประทับใจนั้นมีลักษณะหรือแนวทางการจัดการในการส่งเสริมเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่านได้อย่างไร	ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนความท้าทายในประเด็นต่อไปนี้ ให้เป็นโอกาสในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่านในอนาคตท่านจะพัฒนาอย่างไร	ท่านคิดว่าในแต่ละประเด็นต่อไปนี้ อะไรคือแรงบันดาลใจที่ช่วยให้ท่านประสบผลสำเร็จในการมีเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและท่านมองว่ากลยุทธ์ใดที่เป็นส่วนทำให้เกิดผลสำเร็จนั้น	ท่านคิดว่าในแต่ละประเด็น ควรนำตัวชี้วัดใด เพื่อมากำหนดเป็นแนวทางให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของท่าน
7. การประเมินผลและการปรับปรุงงาน				

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง กระบวนการวางแผน จัดระบบ และดำเนินกิจกรรมเชิงบริหารเพื่อสร้างและขับเคลื่อนความร่วมมือทางวิชาการระหว่างวิทยาลัยอาชีวศึกษา หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และองค์กรวิชาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาบุคลากร การวิจัยและนวัตกรรม และการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ทั้งนี้การบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมุ่งสร้างความยั่งยืนความเข้มแข็งของเครือข่าย และเพิ่มศักยภาพของวิทยาลัย ในการตอบสนองต่อความต้องการ ของผู้เรียน ชุมชน และตลาดแรงงาน

1.1 การประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย หมายถึง กระบวนการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ที่อยู่ในเครือข่ายความร่วมมือ เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ มีความสอดคล้อง และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการบรรลุเป้าหมายร่วม

1.2 การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ความร่วมมือ หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์สถานการณ์ กำหนดทิศทาง เป้าหมาย กลยุทธ์ และมาตรการปฏิบัติของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินงานของเครือข่ายเป็นไปอย่างมีระบบ มีประสิทธิภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์ร่วม โดยคำนึงถึงทรัพยากรที่มีอยู่ ศักยภาพของสมาชิกเครือข่าย และความต้องการของผู้เกี่ยวข้อง การพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ของเครือข่ายช่วยสร้างกรอบแนวทางในการบริหารจัดการกิจกรรม เสริมความร่วมมือที่ยั่งยืน และเพิ่มศักยภาพของเครือข่ายในการตอบสนองต่อความท้าทายและโอกาสในอนาคต

1.3 การตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย หมายถึง การมีความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักในความสำคัญของการสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนทรัพยากร ความรู้ ประสบการณ์ และความร่วมมือเชิงวิชาการหรือเชิงธุรกิจ โดยมุ่งให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน

1.4 การกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ วางแผน และกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ โดยมีเป้าหมายร่วมที่ชัดเจน เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมและกรอบแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายในระยะยาว

1.5 การมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่าย หมายถึง การที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ ตระหนักและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของเครือข่ายอย่างเต็มใจ โดยมีบทบาทในการเสนอความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความรู้ประสบการณ์ และทรัพยากร ตลอดจนสนับสนุนการดำเนินงานตามเป้าหมายร่วม

1.6 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการและกิจกรรมที่สมาชิกของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างสม่ำเสมอเพื่อแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ ข้อมูล เทคนิค และแนวปฏิบัติที่ดี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตลอดจนการสื่อสารข้อมูลข่าวสารและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างความเข้าใจร่วม ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน และสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานเครือข่าย

1.7 การประเมินผลและการปรับปรุงงาน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ ตรวจสอบ และประเมินความสำเร็จของกิจกรรมและโครงการต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อพิจารณาความเหมาะสม ประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงาน จากนั้นนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุง แก้ไข และพัฒนากระบวนการทำงานกลยุทธ์ และแผนการดำเนินงานของเครือข่ายให้มีคุณภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

2. การวิเคราะห์โดยใช้เทคนิค SOAR หมายถึง เครื่องมือหรือกระบวนการวิเคราะห์เพื่อหาจุดแข็ง โอกาส แรงบันดาลใจ และผลลัพธ์เชิงบวกที่เกิดขึ้น เพื่อเป็นฐานสำหรับการพัฒนาและการดำเนินการตามแผนกลยุทธ์ ซึ่งจะเน้นการหาจุดแข็งและโอกาสให้ได้มากที่สุด เพื่อนำมาสร้างแรงบันดาลใจ ที่จะนำมาสู่ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ประกอบด้วย

2.1 จุดแข็ง หมายถึง การค้นหาเรื่องราวดี ๆ ที่เกิดขึ้นในองค์กรอาจจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว หรือเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้แม้จะเป็นเพียงเรื่องราวเล็ก ๆ น้อย ๆ โดยในทุกๆเรื่องราวจะมีผลต่อความสำเร็จขององค์กรเป็นการสร้างผลลัพธ์เชิงบวกให้กับองค์กร

2.2 โอกาส หมายถึง การนำประโยชน์จากปัจจัยด้านต่าง ๆ มาสนับสนุนองค์กรให้เกิดการพัฒนามากขึ้น โดยเป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการค้นหาจุดแข็งขององค์กรมาทำการพัฒนาองค์กรให้เป็นโอกาส

2.3 แรงบันดาลใจ หมายถึง การกระตุ้นให้บุคลากรภายในองค์กรเกิดแรงจูงใจโดยเป็นการนำจุดแข็งและโอกาสมาทำการสร้างแรงจูงใจในการขับเคลื่อนให้องค์กรบรรลุเป้าหมาย ทำให้บุคลากรในองค์กรเกิดขวัญและกำลังใจในการทำงาน เสริมสร้างความผูกพันภายในองค์กร ทั้งในแง่ของความภาคภูมิใจ และการรักองค์กรแต่ถ้าหากทำการประเมินแล้วไม่เกิดแรงบันดาลใจนั้น แสดงว่าจุดแข็งและโอกาสดังกล่าวอาจกว้างเกินอำนาจและขอบเขตของผู้ทำ SOAR Analysis ดังนั้น จึงจะต้องมีการกลับไปทบทวนการประเมินใหม่อีกครั้ง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.4 ผลลัพธ์ หมายถึง การประเมินผลสำเร็จที่จะเกิดขึ้นจากการสร้างแรงบันดาลใจว่าจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้หรือไม่โดยสามารถเชื่อมโยงเป้าหมายหลักเข้ารวมกับ KPI ขององค์กรได้และเกณฑ์ที่ใช้วัดผลความสำเร็จอาจร่วมกันกำหนดขึ้นหรือเป็นข้อตกลงร่วมกันที่เกิดขึ้นมาจากผู้มีส่วนได้เสียภายในองค์กร

ขอขอบพระคุณอย่างสูงในความอนุเคราะห์
นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง
นักศึกษาระดับปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

แบบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2. โปรดพิจารณาว่าท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่พัฒนาขึ้น โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ขอความอนุเคราะห์ท่านได้ตอบคำถามทุกข้อ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณที่ท่านได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อตอบแบบสอบถาม โปรดส่งแบบสอบถามกลับตามซองเปล่าที่แนบมาด้วยภายใน 2 สัปดาห์ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง
นักศึกษาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 1
ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

.....

คำสั่ง โปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่อง ☐ หน้ารายการที่ตรงกับสถานภาพของท่าน

1. เพศ ☐ ชาย
   ☐ หญิง
2. อายุ
   ☐ 31 – 40 ปี
   ☐ 41 –50 ปี
   ☐ 51 ปีขึ้นไป
3. ระดับการศึกษา
   ☐ ปริญญาตรี
   ☐ ปริญญาโท
   ☐ ปริญญาเอก
4. ประสบการณ์ในการทำงาน
   ☐ 6–10 ปี
   ☐ 11–15 ปี
   ☐ มากกว่า 15 ปีขึ้นไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 2

แบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

.....

คำชี้แจง

แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ แต่ละข้อคำถามจำแนกเป็น 3 ลักษณะ 1) สอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสม 2) สอบถามเกี่ยวกับความเป็นไปได้ และ 3) สอบถามเกี่ยวกับความเป็นประโยชน์ของกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์ท่าน โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การตอบ ดังนี้

5 หมายถึง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

รายละเอียดที่จะนำเสนอให้พิจารณามี 3 ลักษณะ ดังนี้

1. ความเหมาะสมของกลยุทธ์ หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงหรือสภาพบริบทเป็นที่ยอมรับได้

2. ความเป็นไปได้ของกลยุทธ์ หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ว่าสามารถนำไปปฏิบัติได้

3. ความเป็นประโยชน์ หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ว่าสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ระดับความเป็นไปได้					ระดับความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
วิสัยทัศน์																
1.	มุ่งสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่เข้มแข็ง เชื่อมโยงสถานศึกษา สถานประกอบการ และทุกภาคส่วนอย่างเป็นระบบ ขับเคลื่อนนวัตกรรมการเรียนรู้ ผลิตกา ลังคนสมรรถนะสูง ตอบโจทย์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน															
พันธกิจ																
1.	พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานของเครือข่ายให้มีประสิทธิภาพ ชัดเจน และเป็นระบบ															
2.	ส่งเสริมการวางแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วมที่สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย															
3.	เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของเครือข่ายแก่สมาชิกทุกภาคส่วน															
4.	พัฒนาวิสัยทัศน์ร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจน เป็นที่ยอมรับ และใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานร่วมกัน															
5.	ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการคิดตัดสินใจ สนับสนุนทรัพยากร และดำเนินกิจกรรมร่วมกัน															
6.	พัฒนาระบบการจัดการความรู้ของเครือข่ายเพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ และการนำไปใช้ใน การพัฒนางาน															
7.	พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ โดยใช้ข้อมูลเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ระดับความเป็นไปได้					ระดับความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
เป้าประสงค์																
1.	เครือข่ายมีระบบการสื่อสารและการประสานงานที่เป็นระบบ รวดเร็วตรวจสอบได้ โดยบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการการสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ															
2.	เครือข่ายมีแผนยุทธศาสตร์ที่มีความชัดเจนสอดคล้องกับบริบทขององค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และสามารถถ่ายทอดสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิผล															
3.	สมาชิกเครือข่ายมีความรู้ ความเข้าใจ และแสดงพฤติกรรมการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณภาพ ดยมีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย															
4.	เครือข่ายมีวิสัยทัศน์ร่วมที่ชัดเจน และถูกนำไปใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งเชื่อมโยงสู่การสร้างและประยุกต์ใช้นวัตกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความยั่งยืนของเครือข่าย															
5.	สมาชิกเครือข่ายมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบในกระบวนการสำคัญของเครือข่าย และสามารถขับเคลื่อนกิจกรรมร่วมให้บรรลุผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ															
6.	เครือข่ายมีระบบการจัดการความรู้ที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ และนำไปใช้ในการพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง โดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการเข้าถึง การจัดเก็บและการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ															
7.	เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินผลที่สามารถวัดผลได้จริง พร้อมทั้งมีการ นำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการ การติดตามและการประเมินผลของเครือข่าย และสามารถนำผลไปใช้ในการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความเหมาะสม					ระดับ ความเป็นไปได้					ระดับ ความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
กลยุทธ์																
กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานเชิงบูรณาการ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศ เพื่อเพิ่มความรวดเร็วความถูกต้อง และความสามารถในการตรวจสอบได้ของการดำเนินงานเครือข่าย วิธีดำเนินการ																
วิธีดำเนินการกลยุทธ์ที่ 1																
1.1	พัฒนาระบบการสื่อสารและการประสานงานแบบบูรณาการ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและแพลตฟอร์มกลางของเครือข่าย															
1.2	กำหนดโครงสร้าง บทบาทหน้าที่ และช่องทางการสื่อสารให้ชัดเจนเป็นระบบ															
1.3	พัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการประสานงานแบบเรียลไทม์															
1.4	เสริมสร้างศักยภาพบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและการสื่อสารองค์กร															
1.5	ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงระบบการสื่อสารและการประสานงานอย่างต่อเนื่อง															
ตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 1																
1.6	ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่ใช้ระบบการสื่อสารดิจิทัลของเครือข่าย ≥ 85%															
1.7	ระยะเวลาในการประสานงานลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20															
1.8	ร้อยละของข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน และสามารถตรวจสอบได้ ≥ 90%															
1.9	จำนวนกิจกรรม/โครงการที่เกิดจากการประสานงานร่วมเพิ่มขึ้นต่อปี															
1.10	ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการสื่อสารและการประสานงาน อยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย≥ 4.00)															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ระดับความเป็นไปได้					ระดับความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 2 ยกระดับการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการที่สอดคล้องกับบริบทองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมุ่งผลสัมฤทธิ์เชิงประจักษ์																
วิธีดำเนินการกลยุทธ์ที่ 2																
2.1	วิเคราะห์บริบทองค์กรและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม															
2.2	จัดทำแผนยุทธศาสตร์แบบมีส่วนร่วมโดยกำหนดเป้าหมาย กลยุทธ์ และตัวชี้วัดที่ชัดเจน															
2.3	บูรณาการแผนยุทธศาสตร์สู่แผนปฏิบัติการและโครงการของเครือข่ายอย่างเป็นระบบ															
2.4	จัดสรรทรัพยากรงบประมาณ บุคลากร เทคโนโลยีให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์															
2.5	ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงแผนยุทธศาสตร์อย่างต่อเนื่องตามผลการดำเนินงาน															
ตัวชี้วัดกลยุทธ์ที่ 2																
2.6	ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่มีส่วนร่วมในการ จัดทำแผนยุทธศาสตร์ ≥80%															
2.7	ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ ≥ 85%															
2.8	ร้อยละของการดำเนินงานที่เป็นไปตามแผนและระยะเวลาที่กำหนด ≥ 80%															
2.9	ระดับความสอดคล้องของการจัดสรรทรัพยากรกับแผนยุทธศาสตร์ (ระดับมาก–มากที่สุด)															
2.10	ระดับผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงานตามเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย ≥4.00)															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความเหมาะสม					ระดับ ความเป็นไปได้					ระดับ ความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาศักยภาพบุคลากรเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ผ่านกระบวนการเรียนรู้การฝึกอบรม และการเสริมสร้างสมรรถนะเพื่อยกระดับคุณภาพการทำงานร่วมกัน																
วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 3																
3.1	วิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพบุคลากรของเครือข่ายอย่างเป็นระบบ)															
3.2	สร้างแรงจูงใจในการมีส่วนร่วม (รางวัล ยกย่อง และโอกาสพัฒนา)															
3.3	ดำเนินการฝึกอบรม สัมมนา และกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะที่จำเป็น															
3.4	ส่งเสริมการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์															
3.5	ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่อง															
ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 3																
3.6	ร้อยละของบุคลากรที่ได้รับการพัฒนา/ฝึกอบรม ≥85%															
3.7	จำนวนกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพิ่มขึ้นต่อปี															
3.8	ระดับสมรรถนะของบุคลากรหลังการพัฒนาเพิ่มขึ้น (ค่าเฉลี่ย≥ 4.00)															
3.9	ร้อยละของบุคลากรที่สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการทำงาน ≥ 80%															
3.10	ระดับความพึงพอใจของบุคลากรต่อการพัฒนาอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด(ค่าเฉลี่ย≥4.00)															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ระดับความเป็นไปได้					ระดับความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงคุณภาพโดยสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ความร่วมมือและความรับผิดชอบร่วมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของเครือข่าย																
วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 4																
4.1	กำหนดค่านิยมและแนวปฏิบัติร่วมด้านการทำงานเป็นทีม ความร่วมมือและความรับผิดชอบร่วมของเครือข่าย															
4.2	ส่งเสริมกิจกรรมสร้างทีม (Team Building) และกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์															
4.3	สนับสนุนการทำงานแบบมีส่วนร่วมและการสื่อสารแบบเปิด (Open Communication)															
4.4	สร้างแรงจูงใจและระบบยกย่องเชิดชูเกียรติสำหรับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันที่ดี															
4.5	ติดตาม ประเมินผล และพัฒนาวัฒนธรรมการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง															
ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 4																
4.6	ระดับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของสมาชิกเครือข่ายอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย≥ 4.00)															
4.7	จำนวนกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือ และ Team Building เพิ่มขึ้นต่อปี															
4.8	ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในกาทำงานร่วมกัน ≥ 80%															
4.9	ระดับความสัมพันธ์และความไว้วางใจระหว่างสมาชิกเครือข่ายเพิ่มขึ้น															
4.10	ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อบรรยากาศการทำงานร่วมกันอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความเหมาะสม					ระดับ ความเป็นไปได้					ระดับ ความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 5 พัฒนาและขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมเชิงนวัตกรรม โดยบูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์และการดำเนินงาน เพื่อสร้างความสอดคล้องและความยั่งยืนของเครือข่าย																
วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 5																
5.1	จัดกระบวนการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมแบบมีส่วนร่วม โดยระดมความคิดเห็นจากทุกภาคส่วน)															
5.2	สื่อสารและสร้างการรับรู้วิสัยทัศน์ร่วมผ่านช่องทางที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง															
5.3	บูรณาการวิสัยทัศน์สู่แผนยุทธศาสตร์ แผนปฏิบัติการ และกิจกรรมของเครือข่าย															
5.4	ส่งเสริมการสร้างและประยุกต์ใช้นวัตกรรมให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ร่วม															
5.5	ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงวิสัยทัศน์ให้สอดคล้องกับบริบทอย่างต่อเนื่อง															
ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 5																
5.6	ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ ≥ 80%															
5.7	ร้อยละของหน่วยงานที่นำวิสัยทัศน์ไปเชื่อมโยงกับแผนงาน ≥85%															
5.8	จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์เพิ่มขึ้น															
5.9	ระดับความเข้าใจและการยอมรับวิสัยทัศน์ของสมาชิก (ค่าเฉลี่ย ≥4.00)															
5.10	ระดับความสอดคล้องของการดำเนินงานกับวิสัยทัศน์และความยั่งยืนของเครือข่ายอยู่ในระดับสูง															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความเหมาะสม					ระดับ ความเป็นไปได้					ระดับ ความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 6 พัฒนากลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและมีคุณภาพ โดยส่งเสริมการตัดสินใจร่วม การวางแผนร่วม และการขับเคลื่อนกิจกรรมสู่ผลลัพธ์เชิงประจักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ															
วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 6																
6.1	พัฒนาระบบและกลไกการมีส่วนร่วมของเครือข่ายให้ชัดเจน ครอบคลุมทุกภาคส่วน															
6.2	ส่งเสริมกระบวนการตัดสินใจร่วมผ่านเวทีประชุมและการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบ															
6.3	สนับสนุนการวางแผนกิจกรรม/โครงการร่วมโดยกำหนดเป้าหมายและผลลัพธ์ที่ชัดเจน															
6.4	ส่งเสริมการดำเนินกิจกรรมร่วมให้เกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์และสอดคล้องเป้าหมายเครือข่าย															
6.5	ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง															
ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 6																
6.6	ร้อยละของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมและกระบวนการตัดสินใจ ≥ 80%															
6.7	จำนวนครั้งของการประชุม/เวทีการมีส่วนร่วมเพิ่มขึ้นต่อปี															
6.8	ร้อยละของโครงการที่เกิดจากการวางแผนร่วม ≥ 85%															
6.9	ร้อยละของกิจกรรมที่บรรลุผลลัพธ์ตามเป้าหมาย ≥ 80%															
6.10	ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อกระบวนการมี ส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความเหมาะสม					ระดับ ความเป็นไปได้					ระดับ ความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 7 พัฒนาระบบการจัดการความรู้แบบบูรณาการโดยเชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การจัดเก็บ และการประยุกต์ใช้องค์ความรู้อย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ																
วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 7																
7.1	พัฒนาระบบการจัดการความรู้(KMS) ที่เชื่อมโยงกับระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อรองรับการจัดเก็บ สืบค้น และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ															
7.2	จัดทำคลังความรู้ดิจิทัล โดยรวบรวมแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) และบทเรียนที่ได้รับ (Lessons Learned) อย่างเป็นหมวดหมู่															
7.3	ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านเวทีชุมชนนักปฏิบัติ (CoP) และแพลตฟอร์มออนไลน์อย่างต่อเนื่อง															
7.4	สนับสนุนการนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานและโครงการของเครือข่าย															
7.5	ติดตาม ประเมินผล และปรับปรุงระบบการจัดการความรู้อย่างต่อเนื่องให้สอดคล้องกับบริบท															
ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 7																
7.6	ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่เข้าถึงและใช้ระบบ KMS ไม่น้อยกว่าร้อยละ 85															
7.7	จำนวนองค์ความรู้และแนวปฏิบัติที่ดีในระบบเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง															
7.8	จำนวนกิจกรรมหรือเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพิ่มขึ้นใน แต่ละปี															
7.9	ร้อยละของหน่วยงานที่นำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน ไม่น้อยกว่าร้อยละ70															
7.10	ระดับความพึงพอใจของสมาชิกต่อระบบการจัดการความรู้ อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00)															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความเหมาะสม					ระดับ ความเป็นไปได้					ระดับ ความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 8 พัฒนาระบบการติดตามและประเมินผลเชิงระบบโดยกำหนดตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับเป้าหมาย และใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจ และปรับปรุงการดำเนินงาน																
วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 8																
8.1	พัฒนาระบบและกรอบการประเมินผลพร้อมกำหนดตัวชี้วัดและเครื่องมือที่สอดคล้องเป้าหมาย															
8.2	.กำหนดกระบวนการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบ (รายไตรมาส/รายปี)															
8.3	กำหนดตัวชี้วัด (KPIs) ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ จัดทำเครื่องมือประเมิน															
8.4	ใช้แนวคิด PDCA (Plan–Do–Check–Act) ในการดำเนินงานทบทวนและปรับปรุงตัวชี้วัด และกระบวนการอย่างสม่ำเสมอ															
8.5	ใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจและปรับปรุงการดำเนินงาน															
ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 8																
8.6	ร้อยละของตัวชี้วัด (KPIs)ที่ได้รับการพัฒนาและนำไปใช้จริง≥ 90% ของตัวชี้วัดทั้งหมด															
8.7	ร้อยละของหน่วยงาน/สมาชิกที่ดำเนินการติดตามและประเมินผลตามกรอบที่กำหนด ≥ 85%															
8.8	ความครบถ้วนและความตรงเวลาของการรายงาน ≥ 85%															
8.9	ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่มีการนำผลการประเมินไปใช้ปรับปรุงการดำเนินงาน ≥ 80%															
8.10	ระดับการใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการตัดสินใจของผู้บริหารและเครือข่าย (ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00 จากระดับ 5)															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ระดับความเป็นไปได้					ระดับความเป็นประโยชน์				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 9 ส่งเสริมการประยุกต์ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตาม และประเมินผล เช่น ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard เพื่อยกระดับประสิทธิภาพความโปร่งใส และความยั่งยืนของเครือข่าย																
วิธีดำเนินการของกลยุทธ์ที่ 9																
9.1	ออกแบบระบบฐานข้อมูลกลางของเครือข่าย รองรับการจัดเก็บ วิเคราะห์และเชื่อมโยงข้อมูลอย่างเป็นระบบ															
9.2	พัฒนา Dashboard แสดงผลข้อมูลแบบเรียลไทม์ แสดงตัวชี้วัดความก้าวหน้า ผลการดำเนินงาน และสถานะโครงการ															
9.3	ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเก็บรวบรวมและรายงานข้อมูลใช้แบบประเมินออนไลน์ ระบบรายงานผลอัตโนมัติ															
9.4	พัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมจัดอบรมการใช้ระบบฐานข้อมูล Dashboard และเครื่องมือดิจิทัลส่งเสริมทักษะการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Literacy)															
9.5	กำกับ ติดตาม และปรับปรุงระบบอย่างต่อเนื่อง ประเมินประสิทธิภาพของระบบและความพึงพอใจของผู้ใช้ปรับปรุงระบบให้ทันสมัยและสอดคล้องกับบริบทเครือข่าย															
ตัวชี้วัดของกลยุทธ์ที่ 9																
9.6	ร้อยละสมาชิกที่ใช้ระบบฐานข้อมูลและ Dashboard ของเครือข่าย≥ 85%															
9.7	ความถูกต้อง ครบถ้วนและทันเวลาของข้อมูลในระบบสารสนเทศ ≥ 85%															
9.8	จำนวนรายงาน/ข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้แบบเรียลไทม์ผ่าน Dashboardเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในแต่ละปี															
9.9	ร้อยละของบุคลากรที่ผ่านการพัฒนาและสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ≥ 80% ของบุคลากรทั้งหมด															
9.10	ระดับความพึงพอใจของผู้ใช้งานต่อระบบดิจิทัลเพื่อการติดตามและประเมินผลอยู่ในระดับมาก–มากที่สุด(ค่าเฉลี่ย ≥ 4.00 จากระดับ5)															

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ขอบพระคุณในความกรุณาให้ข้อมูลที่มีประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของ
คู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของ
วิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

<u>คำชี้แจง</u>

แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมของคู่มือกลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือจากท่านผู้ทรงคุณวุฒิได้โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในภาพรวมและไม่มีผลกระทบต่อหน้าที่การงานของผู้ตอบแบบสอบถามแต่อย่างใด ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูลจากท่านด้วยดีและขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง
นักศึกษาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 1

แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

.....

ชื่อ.....

อายุ .....ปี

ตำแหน่ง.....

วุฒิการศึกษา ( ) ปริญญาโท ( ) ปริญญาเอก ประสบการณ์การทำงาน.....ปี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 2

แบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมของคู่มือการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่าย ความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

<u>คำชี้แจง</u>

แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ แต่ละข้อคำถามจะสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมของคู่มือการใช้การใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่าย ความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์ท่าน โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การตอบ ดังนี้

5 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับมาก

3 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับน้อย

1 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับน้อยที่สุด

รายละเอียดที่จะนำเสนอให้พิจารณา มีดังนี้

ความเหมาะสมของกลยุทธ์ หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงหรือสภาพบริบทเป็นที่ยอมรับได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อที่	รายการ	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
1. ด้านรูปเล่มของคู่มือ						
1.1	การจัดรูปเล่มมีรูปแบบที่เหมาะสมเป็นสากล มีการจัดลำดับเนื้อหาและขั้นตอนการปฏิบัติงานอย่างชัดเจนและต่อเนื่องเป็นระบบ					
1.2	มีการอ้างอิงหลักการ ทฤษฎี และแหล่งข้อมูล ที่ใช้ในการกำหนดวิธีการปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ					
1.3	รูปเล่มคู่มือมีความเป็นมืออาชีพ สามารถใช้เป็นเอกสารอ้างอิงและนำไปสื่อสารเพื่อการปฏิบัติงานได้จริงอย่างมีประสิทธิภาพ					
1.4	การใช้โทนสี ตัวอักษร และการจัดวางองค์ประกอบ (Layout) มีความสวยงาม อ่านง่าย					
2. ด้านเนื้อหาของคู่มือ						
2.1	ความสอดคล้องของเนื้อหาและวัตถุประสงค์					
2.2	ความสอดคล้องของวิธีดำเนินการกับตัวชี้วัด					
2.3	มีการอธิบายกระบวนการทำงานได้อย่างเป็นระบบ และเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้ตามลำดับ					
2.4	เนื้อหา ตอนที่ 1 บทนำ					
	2.4.1 ความเป็นมาและความสำคัญ มีการวิเคราะห์บริบทการเปลี่ยนแปลง ยุทธศาสตร์ชาติ และนโยบายอาชีวศึกษาได้อย่างครอบคลุมและชัดเจน					
	2.4.2 วัตถุประสงค์และประโยชน์ การกำหนดจุดมุ่งหมายและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับมีความสอดคล้องและตอบโจทย์การพัฒนาเครือข่ายอย่างเป็นรูปธรรม					
	2.4.3 กรอบแนวคิดการพัฒนา แผนภาพและคำอธิบายกรอบแนวคิดมีความเชื่อมโยงกันระหว่างองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและการพัฒนากลยุทธ์					
	2.4.4 นิยามศัพท์เฉพาะ การกำหนดนิยามศัพท์มีความ					

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อที่	รายการ	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
	ถูกต้องตามหลักวิชาการ และช่วยสร้างความเข้าใจที่ตรงกันในการนำคู่มือไปใช้					
	2.4.5 ข้อเสนอแนะการใช้คู่มือ มีคำแนะนำที่ชัดเจนในการเตรียมความพร้อมและการสร้างส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องก่อนเริ่มดำเนินงาน					
2.5	เนื้อหา ตอนที่ 2 ความเหมาะสมของแนวทางการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน					
	2.5.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SOAR Analysis)					
	2.5.2 การกำหนดกลยุทธ์					
	2.5.3 การตรวจสอบและประเมินกลยุทธ์					
2.6	เนื้อหา ตอนที่ 3 กลยุทธ์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและการนำไปปฏิบัติ					
	2.6.1 การทำความเข้าใจกลยุทธ์ เนื้อหาช่วยให้ผู้ใช้ระบุเป้าหมายและแนวทางปฏิบัติที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานศึกษาได้อย่างชัดเจน					
	2.6.2 กำหนดแผนปฏิบัติการ ขั้นตอนการจัดทำโครงการ การจัดสรรงบประมาณ และกำลังคน มีความเป็นรูปธรรมและนำไปปฏิบัติงานเป็นทีมได้จริง					
	2.6.3 การดำเนินงานตามแผน แนวทางการตรวจสอบความพร้อมและการรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ช่วยให้การตัดสินใจมีความรวดเร็วและทันต่อเหตุการณ์					
	2.6.4 การประเมินผล ขั้นตอนการติดตามและตรวจสอบผลลัพธ์ช่วยให้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคและนำไปสู่การพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานได้อย่างต่อเนื่อง					
2.7	เนื้อหามีความยืดหยุ่นและสามารถปรับใช้ให้เข้ากับบริบทที่แตกต่างกันของแต่ละสถานศึกษาได้					

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อที่	รายการ	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
3. ด้านการนำไปใช้						
3.1	วิธีดำเนินการที่กำหนดในกลยุทธ์สามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ตามบริบทของสถานศึกษา					
3.2	คู่มือช่วยกระตุ้นให้เกิดการมีส่วนร่วมของสมาชิกเครือข่ายและภาคีเครือข่ายอย่างเป็นรูปธรรม					
3.3	คู่มือช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษาและการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือได้อย่างยั่งยืน					
3.4	คู่มือสามารถใช้เป็นเครื่องมือสำหรับผู้บริหารในการขับเคลื่อนเครือข่ายความร่วมมือได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
3.5	ระบบการติดตามและประเมินผล (Dashboard) ที่แนะนำในคู่มือ สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อการพัฒนาองค์กรอย่างยั่งยืน					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณในความกรุณาให้ข้อมูลที่มีประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประวัติย่อของผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ–สกุล	นายวุฒินันท์ จันทร์ทอง
วัน เดือน ปีเกิด	5 กุมภาพันธ์ 2520
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	วิทยาลัยอาชีวศึกษาสกลนคร ตำบลธาตุเชิงชุม อำเภอเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร รหัสไปรษณีย์ 47000
ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยอาชีวศึกษาสกลนคร ตำบลธาตุเชิงชุม อำเภอเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร รหัสไปรษณีย์ 47000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2538	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา ตำบลธาตุเชิงชุม อำเภอเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2542	ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาวิชาภาษาไทย สถาบันราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2552	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2569	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2542	ครู วิทยาลัยการอาชีพพรรณานิคม
พ.ศ. 2551	ครู วิทยาลัยการอาชีพขอนแก่น
พ.ศ. 2553	ครู วิทยาลัยการอาชีพสว่างแดนดิน
พ.ศ. 2556	รองผู้อำนวยการ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีชัยภูมิ
พ.ศ. 2558	รองผู้อำนวยการ วิทยาลัยการอาชีพพรรณานิคม
พ.ศ. 2559	รองผู้อำนวยการ วิทยาลัยการอาชีพสว่างแดนดิน
พ.ศ. 2563	ผู้อำนวยการ วิทยาลัยการอาชีพสอง
พ.ศ. 2565	ผู้อำนวยการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสกลนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร